lo el Santo Doctor, que padecieron esta tormenta San Cle-
te Alexandrino, San Hypolito Martyr, Tertuliano, Eusebio
rienſe, y otros muchos, inmediatamente dice: *Certè, ſi tan-
& tam eruditi viri faſtidioſis Lectoribus diſplicent, quid mihi fac-
erant, qui pro tenuitate ingenioli invidorum morſibus pateo?*
Acontece à muchos Escritores lo que sucediò à los Discipulos
la Magestad de Christo; que teniendo virtudes muy heroy-
, fueron calumniados de los Escribas, y Phariseos, por una
a falta de ceremonia: *Quare Diſcipuli tui tranſgrediuntur tra-
nem Seniorum? Non enim lavant manus, cum panem mandu-*
. Con sus manos muy lavadas, y conciencias denegridas for-
on los Phariseos su queja. Ellos estaban llenos de enormes
ctos, y reparaban en otros ligeras imperfecciones. Ellos se
aban montes; y no podian estomagar sin vomitos los defec-
s agenos. Los montes en ellos, aun no eran tildes; y tildaban
montes los apices agenos. No lo estraño: porque hay en el
ndo hombres, con propriedades de moscas; que teniendo un
bre el cuerpo sano, se tiran importunas à picar en una posti-
la, que en el cuerpo se descubre. Deberian tales hombres qui-
primero de sus ojos la gruesa trabe de molino, para quitar
ues la pajuela de los ojos de los otros. Pero assi como fue
isima, y divina providencia, que del mineral de los chismes,
uego de las calumnias, sacasse Christo mas acendrado, y pu-
el oro del honor de sus Discipulos: assi tambien sale mas acri-
do, y fino el oro de la estimacion, y aplauso de los Escrito-
, calumniados por defectillos de poquissimo momento.

A demàs de ser este un gran consuelo à los Escritores calum-
dos, no dudo estar todos persuadidos, que echar plumas, ò
guas malditas borrones en ligeras faltas de otros, no es prue-
de feos tiznes en la fama, que denigran; argumento sí irre-
gable de desloro en quien desdora. Ea, que sì: aquella pluma,
engua calumniante, que và salpicando borrones, primero man-
su fama, que la agena. Aquel carbon denegrido, antes deni-
la mano que lo maneja, que las paredes del templo de la fama,
e obscurece.

Yo, à lo menos, habiendo considerado con reflexiva atencion
la el alma de esta obra, la encuentro tan lejos de padecer de-
tos, aun los mas leves, que antes bien me parece, que es su
tor acreedor à el elogio, con que celebrò Seneca una obra de
cio Quinto (4): *Quantum in illo (Dij boni) vigoris eſt! Quan-
animi! Hoc non in omnibus Philoſophis invenies. Quorundam ſcrip-
ta clarum habent tantum nomen, catera exanguia ſunt.
Sextium, dices: vivit, viget, liber eſt, ſupra hominem
ſin escrupulo de adulacion, y lisonja le aplicaria otro
con que Vincencio Lirinense elogiò à Tertuliano: (5) T
qua rationum denſitate ejus oratio conſerta eſt, ut ad con
quos ſuadére non poteſt, impellat.* Este es, dice, aquel
los periodos de la oracion puso tan vehemente espirit
quien con la viveza de la sentencia no le lleva, con la
arrebata. Assi sintiò el citado Autor de las obras de
Y como assi siento yo del Autor de este *Examen.*

Por cuya causa, y por no contener este Libro c
opuesta à nuestra Santa Fè, y buenas costumbres, ni
galías de su Magestad, se le debe conceder la licencia,
para que salga à la luz publica. Assi lo siento: *salvo*, C
Real Convento de Santa Eulalia de la Ciudad de Pamp
de Abril de 1770.

Fr. Juan Bautiſta S

(5) *Vinc. Lirin.* Com. 1. cap. 24.

---

*NOS EL DOCTOR DON JUAN MIGUEL DE ECHENI
nonigo de la Santa Igleſia Cathedral de eſta Ciudad, F
Vicario General de eſte Obiſpado de Pamplona por el Iluſtr
ñor Don Juan Lorenzo de Irigoyen, y Dutari, Obiſpo
Conſejo de ſu Mageſtad, &c.*

POr la presente, y su thenor, y por lo que à Nos
mos, y concedemos licencia, para que sin incurrir
ni Censura alguna, se pueda imprimir, è imprima un
titulado: *Examen de los Reparos interrumpidos de Don
Erro*; compuesto por Don Pedro Antonio Martinez de
Cathedratico de Gramatica de esta Ciudad: Atento à qu
do fido visto, y reconocido con nuestro mandato, nos
tado no hallarse en èl cosa alguna contraria à nuestra S
y buenas costumbres. Dada en Pamplona à veinte y
Marzo de mil setecientos y setenta.

Doctor Echenique.

Por mandado de el Señor Pr
Don Juan Joseph

S102
n-4687

de Ciceron, se trasladasen à Erro, aun no quedaria bien castigada su audacia. Quièn no sepa, que Erro es Preceptor de Gramatica, y lea en su papel, que el Latin de San Geronimo es el lodo del Latin, què juicio harà de este hombre? Razon tiene, para hacer, el que quisiere. En este sepulcro enlodado quiere tambien sepultar el Latin de los Concilios, y otros libros sacros; lo qual todo apurado, es decir, que la Iglesia de Dios no sabe Latin: bien podia ésta echarle uno de los conjuros, que tiene contra los nublados maliciosos, à vèr si desterraba ésta nube de Erro tan preñada de sobervia. Al Siglo de San Geronimo pertenecen los S.S. Cirilo Hierosolimitano, Ambrosio, Agustino, y otras lumbreras de la Iglesia latina, que deben esceptuarse del lodo de este Siglo. Del mismo son Lactancio Firmiano, llamado el Ciceron de los Christianos, y su Maestro Arnobio, ambos Africanos, Juvenco Español, Didimo, Maestro de San Geronimo, Prudencio, Claudiano, y Ausonio. Pero esto no obstante, es preciso decir con Erro, que son del lodo del Latin sus escritos; pero, Erro, *erras*: porque quando

quiere, que [illegible]
las honras, que le dà Erro, y muchas
pero no deja de ser muerta, por mas ho
que le haga, pues la fiesta de ho
es fiesta de muertos. De los Palacios de
dice Keenfer: *que todos son patios, zagu*
y corralizas, y tal es el Prologo de Err
ésta primera parte; quiso disponer e
un gran Palacio, en que viviesse la L
latina; pero quedóse este Palacio en Z
nes, y sin viviente, pues concluye dici
que goza la Lengua latina mil prerrogativa
que carecen otras lenguas muertas: con qu
ne à quedar la fiesta de la Lengua latina
lada en la Gallofa de Erro, para el dia d
das las lenguas difuntas.

3 El cuerpo de este Prologo es un n
preñado, que viene à parir en su ultima
te el raton, que se figura, para impug
Gramatica; pero antes que echemos
raton el gato, veamos primero el vu
este cuerpo. Dice: *que muchos Preceptores*
ben enseñar: quiso decir Erro, que nin
pero contúbose: temiò la turba. Dixo m
para dejarse à sì lugar entre los que

ntrario, le haria ésta honra. Llévasse de
los methodos, que frequentemente se
en las Aulas de Gramatica, y empuña
bada contra el Seminario Victorienſe. Sin
quiere Erro ſer ſolo, pues hiere tan à
o, y ſinieſtro. Una cuchillada dà en Vi-
, otra en Pamplona, y ſi en la Burunda,
ncal hubiera ſalido alguna Gramatica elu-
a, ya le tocaria algun tajo. Y ciertamen-
ue lo que eſtampa contra Don Joſeph
de Tejada, Autor del libro intitulado
ario Victorienſe, es muy fuera de pro-
: dice Erro, que dicho Autor enſeña,
Penſi facere, ſignifica deſpreciar, quando
uſtio, y otros ſignifica todo lo contrario.
eſte aſſunto pide un diſcurſo mas dilatado
ue es capàz eſte Prologo. Quièn dirà, que
no es aſsi, como Erro la pinta? Pero
realidad es un falſo teſtimonio, que le-
à dicho Autor: pues lo que enſeña en
. 2. pag. 99. de donde lo tomò Erro,
lo que eſte dice, ſino lo ſiguiente: *El*
Penſi juntado à los verbos duco, y habeo,
niſmo, que nihili facere: eſtimar en nada.

Don-

Donde ſe ve claro, que Tejada junta el *Penſi* à los verbos *duco*, y *habeo*, y no al verbo *facio*, como Erro aſſegura: bien es, que Tejada ſe equivocò en el ſignificado, y Erro, à mi parecer, en decir, que ſe halla en Saluſtio, y otros junto el genitivo *Penſi* con el verbo *facio*, fundado, en que, aunque medianamente eſtoi verſado en la letura de Saluſtio, y otros, no lo he encontrado. Olvidóſe Erro ſin duda de la ſentencia de San Geronimo, que dice: (*) ſer jactancia pueril, el acusàr à los varones iluſtres para buſcar la propria fama. Pero aunque no ſe le hubiera olvidado, diſcurro, que le haria poca fuerza: oìd el porque.

4 Dice aqui, que *San Geronimo eſtà colocado en el ſiglo del lodo de la Latinidad. Deo gratias.* Ya eſcampa. Mucho ſe atreve la furia de Erro! pues ſe atreve, à poner nubes de lodo al Sol de la Latinidad: y quien aſsi procede contra el Latin de San Geronimo, no es mucho valdóne el mio. Si los azotes, que de mano de los Angeles llevò éſte Santo Doctor de orden de Dios, por lo adicto que era al Latin

de

(*) *Ep. ad Aug. In ipſo, &c.*

MEDITATIONES GRÆCANICÆ IN ARTEM GRAMMATICAM,

In eorum gratiam, qui viua præceptoris voce deſtituuntur, & literas Græcas ſuo ipſi ductu diſcere coguntur.

NICOLAO CLENARDO
AVTHORE.

In his omnia ſumma cura & diligentia ſunt recognita & collata: ſuntque ita excuſæ, vt cùm ob aptam paulóque ſignificantiùs diſpoſitam methodum, tum ob breues ad marginem appoſitas annotationes, quibus lector quas res CLENARDVS cognitione digniores tractet, admonetur: tum etiam ob indicem quem cum Inſtitutionibus coniunctum & communem adeptæ ſunt, nouitiorum vſui ad alios quoque libros intelligendos futuræ ſint accommodatiores.

R/6230

PARISIIS,

Apud Henricum le Bé, ad inſigne bonæ intentionis, in vico ſeptem viarum, è regione Collegij de la Mercy.

1580.

Ex Bibliotheca D. Emmanuelis Vincentii à Murgutio.

HVMANISSIMO SIMVLQVE DOCTISSIMO VIRO, IACOBO Cantæ, Reuerendiſſimi D. Cardinalis Campegij ſummo Cubiculario,

NICOLAVS CLENARDVS. S. P. D.

SÆPENVMERO mihi venit in mentem, huiuſmodi libellum conſcribere, qui Græcæ linguæ ſtudioſis, poſt primum Grammaticæ guſtum, tanquam præceptoris inſtar eſſet, ſi quando viuæ vocis penuria laborarent. Atque id conſilij non defuerunt qui probarent: nihil tamen æquè confirmauit, vt tuum doctiſſime Canta iudicium. Cum enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæpretium futurum credebas, ſi rudimentariis iſtis tyronibus ſcriptor quiſpiam Græcus ita legendus proponeretur, vt ſinguli verſus verborum thematis inſignirentur. In illis enim rimandis miſerè pleroſque angi, quibus hac ratione ſcrupuli omnes eximi poſſẽt. Ibi me illico minùs iam propoſiti pœnitere cœpit, ſed quaſi oraculi authoritate permotus, inchoatum alioqui opus abſoluere ſtatui, eodem fermè filo, quod tua prudentia demonſtraſti. Mitto itaq; iſtuc Meditationes Græcanicas, eáſque ſub nominis tui auſpiciis editas, vt quiſquis inde fructus ad ſtudioſam iuuentutem manauerit, eum totum propenſiſſimæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deúmque precetur, vt quod præterea de iuuandis bonarum artium ſtudiis animo concepiſti, felicem ſortiatur exitum. Mihi certè pro effuſiſſimo iſto in literatos homines amore, augurari libet, & ominari licet, orbem aliquando ſibi gratulaturum de præclaris Iacobi Cantæ meritis. Bene vale vir integerrime, & Cãpegiam familiam literarum gloria, quod ſtrenuè facis, illuſtrare perge. Louanij, Anno M. D. XXXI. Calend. Iuliis.

IN

IN MEDITATIONES GRÆCANICAS PRÆFATIO.

GRAMMATICORVM præcepta, quæ diſcendis linguis deſtinata ſunt, ita demum vtilitatem adferũt, ſi & memoria fideli conſeruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tãquam renouẽtur. Qua quidem in re tantum eſt momenti, vt hîc eos peccare potiſſimùm credam, quicunque ſtudia linguarum infeliciter auſpicati ſunt. Videas pleroſque, annos aliquot in quibuſuis paſſim obuerſari auditoriis, noctes diéſque Grammaticos euoluere, profeſſorũ dictata religioſiſſimè deſcribere: & breuiter omnem (quod dici ſolet) mouere lapidẽ, vt artis quã ſectantur omnes canones intelligant, cùm interim tot conſumptis laboribus, ne id quidẽ ſint aſſecuti, vt vel nominũ teneant declinationes, vel verborũ coniugationes. Vſq; adeo quoſdam trãſuerſos agitat inconſulta illa diſcendi libido, nouorũ ſemper & incognitorum auiditate ſollicita. Itaque nõ immeritò graues ſæpe viri, Paulino more, illud iſtis occinere ſolent: *Semper diſcentes, & nunquam ad ſcientiam veritatis peruenientes.* Indignum enim arbitrantur, precioſi temporis magno diſpendio, linguã aut Græcam, aut Hebræã affectare, cùm tot ſint alioqui artes egregiæ, & mortalium vſibus perquam neceſſariæ, in quibus ſumma cum laude verſari poſſis. Neque tamẽ ſtultorũ mores plus valere debent, quàm prudentum induſtria. Quin potius errãtes in viam reducere cõuenit, & graſſanti latiùs malo præſentaneum remediũ adferre. Quapropter iam nuper Inſtitutionibus in linguã Græcam editis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretiũ me facturũ eſſe credidi, ſi diſcipulorum infirmitati, & temerariæ illorum ſedulitati, curam cõſiliúmq; pro virili parte præberẽ, qui ſurſum ac deorſum citra delectũ variis lectitandis auferũtur multarũ quidem horarum iactura, ſed fructu exiguo. Atque animũ induxi, vt libellum aliquem rudi Minerua conſcriberem, vbi Græcarũ literarũ candidatis, tanquã vocem præceptoris viuã imitarer: vt haberent qui iam rudimẽta percepiſſent, quid ſequi, quid fugere deberẽt. Delecta ſiquidẽ epiſtola D. BASILII, nihil intactum reliqui, quod ad iſtas minutias pertineret, quæ primò diſcenda eſſent, quæ contrà in præſens omittenda & in poſterũ ſeponẽda, quàm potui fideliſſimè cõmonſtraui. Neque ab hoc inſtituto duxi alienius eſſe, verbulis ſingulis anxia quadã & barbara ſuperſtitione ſuum addere interpretamentũ, nihil veritus, ne in calumniam raperetur, quod paruulis & balbutientibus ipſe quoq; me balbũ præſtitiſſem. Subdidi tamen ſuã vnicuique ſententiæ verſionẽ. Latinam, vt eam edidit Budæus: partim ne quis noſtris modò conſpectis, ineptam & illatinã interpretationem, vt æquũ eſt, irrideret: partim vt collatis inter ſeſe linguis, propria vtriuſq; phraſis agnoſceretur. Placẽt aliis alia, mihi hæc viſa eſt epiſtola mirũ in modũ idonea quæ per omnes (vt ita dicã) ſyllabas exactè & diligẽter excuteretur: propterea quòd præter elegantiſſimã dictionem, & dignam viro graui venuſtatẽ, optimis monitis Chriſtianos mores cõponit, ſine quibus pernicioſum eſt quicquid vſquã literarũ ediſcitur. Proinde cui in animo ſedet noſtro cõſilio, vti, vbi ſummã Grãmatices compẽdio paruo fuerit aſſecutus, nominũ verborúmq; inflexionibus, quantũ ſat erit, deguſtatis, ſtatim has legat Meditationes, neq; aliò conuertat, priuſquã totam epiſtolã pertractauerit, & penſiculando veſtigandóq; ſic locis omnibus rationẽ à ſe ipſe poſtulauerit, vt citra morã quicquid occurrerit, diluere poſſit: nihil inde proferatur vel minimi momẽti, quod non ad ſuũ thema tanquã ad originem referre queat. Nã eiuſmodi exercitatio vnũ aliquem in libellum cõferenda eſt, ne perpetuò adeãdem reuoluãre moleſtiã. Sed iã, expoſita noſtri propoſiti ratione, Baſiliũ ipſũ loquentẽ audiamus, cuius eſt epiſt. ad hũc modũ inſcripta:

Ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον, περὶ τῆς κατ' ἐρημίαν ἀναγωγῆς.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de vita in solitudine agenda.

Argumentū epistolæ Basilij.

SECESSERAT verò Basilius in Pontum, nactúsque locū contemplationi apposítum, eōdem Gregorium pellicere studuit, missis ad eū literis, in quibus amœnitatem secessus graphicè depingit & laudat. Cúmque is respōdisset, regionis indolem non magnopere spectandam, vbi de lucro pietatis ageretur, & simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, vt ipse quoque in Pōtum migraret: ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspicatur:

INTERPRETATIO Budæi.

Sic Tuam epistolam agnoui, vt ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscūt.

BASILIVS.

[1]ΕΠΕΓΝΩΝ [2]Σου [3]τὴν [4]ἐπιστολὴν, [5]ὡσπερ [6]οἱ [7]τοὺς [8]τῶν φίλων [9]παῖδας [10]ἐκ [11]τῆς ἐπιφαινομένης [12]αὐτοῖς [13]ὁμοιότητος [14]πρὸς [15]τοὺς τεκόντας [16]ἐπιγινώσκουσιν.

VERBVM VERBO redditum.

AGNOVI [2] tuam [4] epistolam, [5] vt [6] qui [8] amicorū [9] proles [10] ex [11] apparente in [12] eis [13] similitudine [14] ad [15] parētes [16] agnoscūt.

SCHOLIA.

HVNC vertendi ordinem ad finem vsque seruabimus, & vbique adiectis scholiis, quoties opus erit, ad nostras Institutiones vel ad præsens opusculū lectorē remittemus, aſcripto paginæ *ac versus* numero. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcanicas incipiamus. [1] Vox epistolæ prima est (ἐπέγνων) γινώσκω, id est, nosco: cōpositum autē ex præpositione ἐπὶ, est ἐπιγινώσκω, hoc est, agnoſco secūdus aoristus actiuus verbi γινώσκω, est ἔγνων, à verbo in μι tertiæ coniugationis γνῶμι, cuius futurum prim. est γνώσω, à primitiuo themate γνόω: vnde secundus aoriſt. actiuus ἔγνων: vt δίδωμι, fut. δώσω, aoristus sec. ἔδων: cuius formationem quære in Institutionibus, 105. 22. Sic à γνῶμι, fut. γνώσω, aoriſt. sec. ἔγνων, compositum ἐπέγνων, ex præpositione ἐπὶ, & ἔγνων. Abiiciunt enim præpositiones vltimā vocalem, quoties præfiguntur vocalibus, 49.7, [2] σου, genitiuus est pronominis primitiui, secundæ personæ, σὺ, σοῦ, tu, tui, &c. Vsurpāt verò Græci genitiuos primitiuæ speciei, vbi Latini per possessiuum loquuntur, tuam epistolam dicentes: illi autem σοῦ τὴν ἐπιστολήν: quanquam & possessiuis vtantur, ἐπιστολὴν τὴν σὴν. Ἐπέγνων σε) Ex encliticis est σε, ideóque destituitur proprio accētu, 225. 45. & 226. 6. Enclitica verò nō semper accentū remittunt in præcedentem dictionē, sed quandoq; solùm ipsum amittunt, ἀγαθός τε, πάρος γε: sic ἐπέγνων σε. id quando fiat, sensim ipse obseruabis, reperies σῶμά σε, non autē λόγός σε: rectè tamen διδάσκαλός σε. σώματά σε. Nam vocabula περισπώμενα, id est, quæ penultimā circunflectunt, aut παροξύνεται, id est, quæ acuunt antepenultimā, ea dictionis encliticæ suſcipiunt accentum, non autem παροξύνεται, id est, quæ acuunt penultimā. Tametſi quod ad accentū pertinet, securū adhuc esse præstat, neque multùm de his rebus angi, priusquā in declinationibus & cōiugationibus probè versatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exactè perdidiceris. Tum denique ad accentus rationē veniendum erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omiſſis: scilicet vt ex animo & seriò quòd agendū est, agas. Quandoquidem re ipsa cōperi, pleroſque in his literis cùm plurimū temporis contriuiſſent, tamen vix tādem ad eam frugem peruenisſent, vt iustam Grāmatices cognitionem nacti essent, nō aliam ob causam, niſi quòd statim omnia simul nosse voluerint, & nulli tamē rei totos seſe dedere. Atq; illud vel maximè linguis prouchen-

1 ἐπέγνων.

2 σου τὴν ἐπιστολήν. Genitiui triū pronominū primitiuorum pro propriis possessiuis. 112.11.

Dictiones encliticæ nunc accentū solùm amittūt, & nunc in dictionē præcedentē trāsferunt 227.20.

Admonitio.

uehendis impedimento consueuit esse, dum viri alioqui boni, sed è quorundã moribus hæc studia æstimant, putántque linguis singulis sæculum esse tribuendum: cùm tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcam & Hebræam, sed & Chaldæam & Arabicã ita nosse possit, vt reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant, sed maximè prosint. Proinde, vt ad nostrũ institutum recurrat oratio, sic formari velim discipulum, vt primus labor impẽdatur declinationibus & coniugationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notárit: deinde se in authore quopiã exerceat, & singulas minutias excutiat, quẽadmodum in epistola præsenti facere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partem satis assecutus erit, mox alterã curam suscipiat de accentibus, aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis, quæ huc non pertinẽt. itaque suaserim, libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantùm euoluere, verùm toties à capite ad calcem vsque perlustrare, quoties nouã prouinciam capessas: ita enim futurum est, vt & vetera, quæ iam didiceris, relectione confirmẽtur, & animus præsenti negotio detentus, minùs distrahatur alienis. [3] πλὴ, accusatiuus fœmininus articuli præpositiui, ἡ, τῆς, τῇ, πλήν. Adhibent autem articulũ ferme singulis dictionibus, interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa, de quo 115.5. [4] Accusatiuus singularis: ἡ ἐπιστολὴ, secundæ declinationis, vt ἡ τιμὴ, πλὴν ἐπιστολὴν, πλὴν τιμήν. articulus additus facilè commonstrat nominum genus, numerum & casum: quòd si defuerit, adhibito lexico planum fiet: nam cæteri casus cum nominatiuo principalem syllabam habent eandem. At in verborum temporibus alia est ratio propter augmentum. Cùm verò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολὴν accentu acuto, hîc grauis positus est, πλὴν ἐπιστολὴν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudant, mutant acutum in grauem ob cõsequentem dictionem, 221.2. [5] Vt, quemadmodum: similitudinis aduerbium. idem significat ὡς. Est enim in plerisque τῷ adiectio syllabica, vt etiam in articulis subiunctiuis, ἕωτερ, ἥτῳ, ὅτῳ. 115.4. Nemo verò sibi molestiã ascisca in memorandis aduerbiorum variis significandi modis, aut cõiunctionum potestatibus, vt norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales aut causales. Illud pro partibus orationis, quas vocant indeclinabiles, satis fuerit, vt quando occurrent in authoribus, significationem & vsum obseruet. [6] Qui articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, 114.23. quòd si scribatur sine accentu οἱ, præpositiuus erit, qui nõ conueniret verbo ἐπιγινώσκουσι, sed participio, οἱ ἐπιγινώσκοντες, id est, agnoscentes. at οἱ ἐπιγινώσκουσι, qui agnoscunt. [7] Amicorum liberos. Inter articulum dictionis regentis, & ipsam dictionem regentem eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo, τοὺς παῖδας τῶν φίλων, liberos amicorum, τοὺς τῶν φίλων παῖδας, amicorum liberos. Sic reliquæ particulæ, vt præpositio cum casu, aut aduerbium, venustè ponuntur in medio, τὸν μετ' ἐμοῦ βίον: τοὺς οὕτω καθεύδοντας: cuiusmodi sunt apud Latinos, vbi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interseritur, Temperatum orationis genus, Summã doctoris authoritatem, &c.

[8] Articulus indicat esse genitiuum pluralem à nominatiuo tertiæ declinationis ὁ φίλος, amicus: vt, ὁ λόγος, τῶν λόγων, τῶν φίλων. Semper verò genitiuus pluralis definit in ων, in omni declinatione: ideóque inde certum nominatiuum non licet colligere, nisi cõsulto lexico, aut præceptore. [9] Proles, liberos, ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδὸς, quintæ declinationis: accusatiuus pluralis τοὺς παῖδας, accentum habẽs in priori syllaba, cùm tamen genitiuus παιδὸς vltimam acuat, de hoc, 221.17. cur etiam παῖδας circumflectatur, nõ autem acuatur, dicendo παίδας notatum, 221.18. in ἑστώς, ἑστῶτος. [10] ἐκ & ἐξ idem significant: sed hoc ante vocalem, ἐξ αὐτοῦ, ex ipso: illud ante cõsonantem, ἐκ πατρὸς, ex patre. Præpositionum significata, regimen, & vsum disces optimè legendis authoribus, & doctorum interpretationibus, quales ætate nostra duos insignes vidimus, Erasmũ & Budæum. Quòd si cui libebit alieno magis frui labore, nõ habeo consilium expeditius, quàm vt ipsius Budæi cõmentarios, vbi de præpositionibus accuratissimè scripsit, diligẽter perlegat: præsertim si iam in literis grãdior sit, & plusculum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit le-

Discipulus quo pacto formandus.

3 πλὴ ἐπιστολήν. *Articuli præpositiui vsus.*

4 Ἐπιστολήν. *De articulis notio.*

Acutus in grauem.

5 ὥσπερ. τῷ *adiectio syllabica.*

Partes orationis indeclinabiles quomodo discendæ.

6 οἵ.

7 τοὺς τῶν φίλων παῖδας. *Quid inter articulũ alicuius dictionis & ipsam dictionem soleat collocari.*

8 τῶν φίλων. *Genitiuus pluralis semper in ων.*

9 τοὺς παῖδας.

10 ἐκ τῆς ἐπιφανομένης. *ἐκ & ἐξ qui differant.*

Præpositiones vbi & quomodo examinandæ.

xicon illud, quod nuper Parisiis excusum est opera Gerardi Morrhij: qui sedulò studuit, vt iuuentus in prõptu posita haberet, & suo loco, nõ modò quæ tradidit Budæus, verùm etiam quæcũque ex aliorum monumẽtis apiculæ in morem collegit. [11] φαίνω, compositum ἐπιφαίνω. ostendo, passiuum ἐπιφαίνομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum: nam crebrò passiua Græcorum reddimus per neutra Latinorum, aut contrà. Licet enim eandem rem diuerso nominare cõtingat idiomate, tamen quæ vocantur apud Grãmaticos partium orationis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt: vt nos dicimus in plurali, Diuitiæ, diuitiarũ: illi singulariter, ὁ πλοῦτος, τοῦ πλούτου: nos deponenti voce furor, illi voce actiua κλέπτω. Sic non mirandum, cùm illi dicant, ἐπιφαίνομαι, sub voce passiua, nos interpretemur non solũ ostendor, siue videor, sed etiã appareo, reluceo, & etiam per circunlocutionem, conspicuus sum. Igitur ab ἐπιφαίνομαι fit participium ὁ ἐπιφαινόμενος, qui ostenditur, apparens: aut si per nomẽ reddere velis, conspicuus. fœmininum ἡ ἐπιφαινομένη secundæ declinationis, genitiuus τῆς ἐπιφαινομένης. Ἐπιφαινομένη αὐτοῖς, apparente in ipsis. Cõposita regunt casum præpositionis, ἐπὶ datiuo iungitur, significans idem quod in: proinde verbum compositum datiuum habet, ἐπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluceo in ipsis: nam absurda fuerit imitatio, Inappareo ipsis, quod verbum Latinus non agnoscit. Quo factum est, vt in versione præsentis epistolæ, non sic verbum verbo reddere potuerimus, quin interdum cogeremur nimis esse inepti, dum saltem Latinis vocibus vti studemus, etsi peculiarem linguæ phrasim neglexerimus. Ideo vertimus, apparente in ipsis: non autem inapparente ipsis. [12] Datiuus pluralis pronominis αὐτὸς, de quo, III. 6. [13] Ὅμοιος, similis, ἡ ὁμοιότης, similitudo, τῆς ὁμοιότητος. A diectiua in ος formant substantiua fœminini generis in ότης, quorum genitiuus in ότητος, 28. 2. Ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας. Obseruabis dictiones, quæ significant conuenire, consentire, similem esse: aut cõtra, dissidere, dissentire, pugnare, &c. præpositioni πρὸς adiungi: exempla notabis, vbi inciderint. [14] Præpositio πρὸς cum accusatiuo. [15] τίκτω pario, secund aorist. ἔτεκον, ab inusitato verbo τέκω ab ἔτεκον: participiũ ὁ τεκὼν, τοῦ τεκόντος: accusatiuus pluralis τοὺς τεκόντας, id est, eos qui genuerũt, aut peperunt, nempè parentes, quod tamen est nomen, non participium. Habent autem Græci in omnibus verbis, omnium temporum participia: Latini non item. Cùm sit igitur τεκόντας participium aoristi secundi, & significet præteritum, necesse est nos circũloqui per verbum & relatiuum, τοὺς τεκόντας, eos qui genuerunt. Nam à verbis actiuis, vt sunt pario, gigno, non fiunt participia præteriti temporis. Ideóque si velimus adhibere periphrasim, & tamen vna tantùm voce reddere, vel rationem temporis negligimus, & vtimur participio præsenti, gignentes, parientes: aut eius loco nomen ponimus, parentes, genitores. Idem facito in cæteris: vt si quando Latinum participium eiusdem temporis non reperiatur, inuenias nomen quod saltem significatione consentiat: sicut à verbo κλίζω, futurum κλίσω, aoristus primus ἔκλισα: participium ὁ κλίσας, qui creauit: pro quo verte, creatorem. [16] Agnoscunt, tertia pluralis, ab ἐπιγινώσκω.

11 ἐπιφαινομένης. *Partiũ orationis accidentia Latinis nõ conueniunt cum Græcis.*

Cõposita regunt casum præpositionis: quòd hæc Græcis verbo hæreat, quæ Latinis casui præponeretur.

12 Αὐτοῖς.

13 Ὁμοιότητος.

Denominatiua in ότης ab adiectiuis in ος, 228. 32. Notio. 14. πρὸς τοὺς τεκόντας.

15 τοὺς τεκόντας.

Participij præteriti interpretatio.

16 ἐπιγινώσκωσι. *Nam quòd existimare te ais magnopere non referre, habitum structurámq; loci, ad ciendum in animo tuo desiderium vitæ nobiscum agendæ, antequam compertum quippiã habeas de modo & ratione vitæ nostræ: tuus hic est profectò animique tui sensus qui huius mũdi bona prorsus nihil esse ducas, prout*

[1] Τὸ [2] γὰρ [3] μὴ [4] μέγα [5] εἶναι [6] φῆσαι [7] πλὴν [8] τοῦ [9] τόπου [10] κατασκευὴν, πρὸς τὸ [11] ἐμποιῆσαι [12] ὁρμὴν [13] τινα τῇ [14] ψυχῇ [15] σου, [16] εἰς [17] τὸν [18] μεθ' [19] ἡμῶν [20] βίον, [21] πρὶν [22] ἂν [23] πρὸ τοῦ [24] τρόπου [25] τί [26] μάθοις [27] καὶ [28] τῆς διαγωγῆς: [29] σὸν [30] ἦν [31] ὄντως τὸ [32] διανόημα, [33] καὶ τῆς σῆς [34] ψυχῆς, [35] τῆς [36] παύτα [37] τὰ [38] τῇδε [39] μηδὲν [40] προσδεομένης, [41] πρὸς

[2] Nam [3] haud [4] magnum [5] esse [6] dicere [8] loci [9] structuram, [10] ad [11] ingenerandum [12] impetum [13] aliquem [14] animo [15] tuo, [16] ad [18] cum [19] nobis [20] vitam, [21] priusquam [23] de [24] modo [25] aliquid [26] didiceris [27] & [28] conuersatione: [29] tuus [30] est [31] reuera [32] sensus, [33] & tui [34] animi, [36] omnia [38] hîc [39] nihili [40] facientis, [41] præ

/ [41] in [43] pollicitationibus [44] repoſita [45] nobis [46] beatitudine.

τῷ [42] ἐν [43] ἐπαγγελίας [44] ἀποκειμένῃ [45] ἡμῖν [46] μακαριότητα.

eſt beatitudo, quam reconditam in diuinis pollicitationib us habemus.

Sic Ordina, τὸ φῆσαι τῷ τῆ τόπου κατασκευῷ μὴ μέγα εἶναι, id eſt, dicere loci ſtructuram non magnum eſſe: hoc eſt, non multum habere momẽti. Cæterùm arciculus τὸ iungitur infinitiuo φῆσαι, tanquã nomini. Siquidem infinitiuus ſiue ſolus, ſiue cum caſu, nominis vice fungitur, ídque in neutro genere, & hoc loco tãquam nominatiuus habetur. [2] Enim, nunquam primum locum ſibi in oratione vendicat, ideòque vertimus per nam, propterea quòd Latini pro articulo τὸ nihil habent quod ponant, niſi dicant, τὸ γὰρ φῆσαι, ipſum enim dicere: aut, id enim nempe dicere: vt capiamus articulũ præpoſitiuum pro pronomine demonſtratiuo: id eſt, τὸ pro τοῦτο. ſiquidem hoc interdum fit, 114.33. Alioqui ſi articulum ſuo more capias, cùm nihil Latinè reſpondeat, turpe foret dicere, τὸ γὰρ φῆσαι, enim dicere: quapropter vertimus, nam dicere. [3] Non magnum μὴ: non: alia ſignificata in præſens omitte, & ſuo loco diſcenda ducito. [4] Magnum, adiectiuum neutrum, de quo 136.10. Sæpè alterius generis ſubſtãtiuo additur adiectiuum neutrum, τῷ τῆ τόπου κατασκευῷ εἶναι μέγα, Loci ſtructuram eſſe magnum: veluti ſubſtantiuè, hoc eſt, rem magnam, aut magni eſſe momenti, magnopere referre, vt Budæus vertit. [5] Eſſe, infinitiuus ab εἰμὶ, ſum, 158.5. [6] Infinit. Aoriſti primi, ab indicat. ἔφησα, vt τύψαι, ab ἔτυψα. cur ergo non φήσαι, vt τύψαι accentu acuto? Iam monuimus, non aliud eſſe agendum prima lectione huius epiſtolæ, quàm vt caſuum, & temporum, & perſonarum terminationes rimaremur. & vides terminatione conſentire φῆσαι cum τύψαι, vtrunque in αι. Quod ad accentum attinet, αι in huiuſmodi ſolet haberi pro breui, 221.24. longa verò ante breuem finalem circunflectitur, itaque ſcribendum non φήσαι, ſed φῆσαι, 221.18. in ἐγὼς, ἐγῶος. Viſitatum verò thema huius infinit. φῆσαι, eſt φημὶ, de quo, 164.19. Nec tam ſignificat dico, quàm puto, & profiteor: vtrunque explicat Budæus, τὸ γὰρ φῆσαι, nam quod exiſtimare te ais. [7] De articulo dictionis regentis & rectæ, vide notata 277, 35. in τὰς τῶν φίλων παῖδας. [8] Loci, ὁ τόπος, tertiæ declinationis, τῆ τόπου. [9] Structuram, ἡ κατασκευὴ, ſecundæ declinationis. [10] Ad ingenerandum animo tuo. Gerundiis & ſupinis Græci carent, in quorum locũ ſubeunt infinitiui, adiectis articulis neutri generis, τοῦ τὸ ἐμποιῆσαι, hoc eſt (vt rudiùs loquamur) ad ingenerare, id eſt, ad ingenerandum: aut, cauſa ingenerandi. Nam prius ſupinum, gerundium in di, vel dum, fermè efficit infinitiuum adminiculo præpoſitionis τοῦ. [11] Infinitiuus primi aoriſti actiui, ab ἐμποιέω indo, ingenero, innaſci facio: quaſi intus facio, vel ineſſe facio. Capiatur ſimplex ποιέω, & per craſim ποιῶ, primæ coniugationis circunflexorum, futurum ποιήσω, aoriſtus primus ἐποίησα, infinitiuus ποῆσαι, vnde compoſitum ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιέω, ex præpoſitione ἐν, migrante ν in μ, propter π ſequens. Quomodo verò ſe habeant præpoſitiones ἐν, & σὺν, in compoſitis, vide 210.19 & 29. in verbo συμπάγνυσθαι. Quoties inciderit verbum compoſitum, vt facilior ſit temporũ formatio, tolle præpoſitionem & excutito ſimplex, vt modò fecimus in infinitiuo ἐμποιῆσαι. [12] Deſyderium aliquod & impetum. nam hoc priùs vox ſignificat, veluti cum animus aliquò fertur, & aliquid agere geſtit, odio vel amore prouocatus. Nominatiuus eſt ἡ ὁρμὴ, ſecundæ declin. Accuſat. τὴν ὁρμὴν, vt τὴν πρόνοιαν. [13] Accuſatiuus ſing. fœminini generis, nominatiuus πᾶς, πᾶσα, πᾶν, τινὰ, quod habes 28.33. Quamquam ſi quis rectè perceperit ordinem, quem ſecuti ſumus in quinta nominũ declinatione, facilè inuenerit omnia, vel nobis tacentibus. Primò ſcripſimus quæ deſinerent in vocalem, nempe α, ι, υ, ω: nam nullum nomen quintæ declinationis deſinit in aliquam reliquarum vocalium, ε, η, ο: deinde ſequuntur finita in cõſonantem, nec vllum deſinit in aliquam iſtarum conſonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, ſed in vnam reliquarum, nempe, ρ, ξ, ϱ, ς, ψ, quas quinque conſonantes, variæ præcedunt vocales aut diphthongi, hoc ordine, αρ, ερ, ιω, ιρ, ορ, υρ, ιω, ωρ. in litera ξ, non vocalium facimus diſcrimina, ſed varias aſcripſimus terminationes genitiui, κος, γος, χος, pro

1 Τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.

Articulus iunctus infinitiuo nominis vicem gerentis.

2 γὰρ.

Articulis Græcorũ quid Latinè reſpondeat.

3 μὴ μέγα.

4 μέγα.

Adiectiuũ neutrum alterius generis ſubſtantiuo additum.

5 εἶναι.

6 φῆσαι.

Notio de accentu.

7 τῷ τῆ τόπου κατασκευῷ.

8 τόπου.

9 κατασκευῷ.

10 τοῦ τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ.

Infinitiui cum articulis progerũdiis & ſupinis.

11 ἐμποιῆσαι.

12 ὁρμήν τινα.

13 τινα.

Ordo quẽ ſecutus eſt Clenardus in quinta nominum declinatione.

affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ, mediæ γ, aspiratæ χ: sequitur αρ, ερ, ιρ, ορ, υρ, ωρ, deinde ας, ις, υς, ες, ως, ευς, ης, ις, ος, ως, υς, ως, subduntur quæ in duas desinunt consonantes, λς, ης, ρς, vltimò quæ in duplicem ψ desinunt, vbi similiter vt in ξ, non vocalium habita est ratio, sed genitiui πος, βος, φος, pro tribus aliis mutis, tenui π, media β, aspirata φ. Hunc ordinem quisquis obseruabit statim nouerit, vbi quærendũ erit, quicquid occurret de nominibus quintæ declinationis. Est autem hoc nomen τις, ex encliticis, quæ proprio destituũtur accentu, 226. 1 & 5. ὁμιλώ τινα, pro ὁμιλῶ τινά. Enclitica enim quandoque non remittunt suum accentum, sed tantùm perdunt, vt notatum, 276, 37. in voce ἐπίγνωσθι. Sic & enclitica disyllaba, quandoque remittunt, ἄνθρωπός τινα, quandoque tantùm perdunt, nempe si præcedat, προπερισπώμενον, id est, dictio cuius vltima circunflectitur, ποιᾶ τινα: aut ὀξύτονον, id est, dictio cuius vltima est acuta, καλόν τινα, sic hoc loco ὁμιλῶ τινα. in cuiusmodi ablatus est accentus è voce τινὰ, nec tamen dictio præcedens vllum habet accentum, præter natiuum & proprium. Et in istis non obtinet canon ille de accentu acuto, qui ob cõsequentiã migrat in grauem, vt notatum, 277 25. in ὑπατολῶ. nam si encliticũ seruaret accentum, scriberemus ὁμιλῶ τινά. Acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem: at vbi encliticum accentũ perdit, acuta dictio præcedẽs manebit accuta, ὁμιλῶ τινα, non autem per grauem ὁμιλῶ τινα.[14] Animo tuo. ἡ ψυχὴ, τῆς ψυχῆ, τῇ ψυχῇ, secundæ declinationis, vt ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ,[15] Genitiuis à σὺ pronomine, de hoc 276. 30. in σὺ τλῶ ἐπιστολῶ, & in ἐπίγνωσθι σε, 276. 34.[16] Præpositio εἰς cum accusatiuo, εἰς βίον, ad vitam. BVDÆVS ὁμιλῶ εἰς τὸν βίον, hoc est (verbum è verbo) impetũ ad vitam, vertit, desiderium vitæ. Non enim interpretis officium est, anxia quadam religione numerare voculas, & syllabis affidere, sed Latinis auribus satisfacere, & Græcanicas figuras quàm maximè fugere: ad quod nihil æquè conducit atque ratio copiæ, in qua quisquis erit bene versatus, is facilimè præstabit rectum interpretem.[17] Infirmioribus obsecuti, reddimus ineptissimè, vt cernerent quid cui responderet, hoc pacto, εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον[1], ad cum nobis vitam. articulum enim τὸν, qui variis modis explicari potest, tanquam negleximus, & scholiis ipsum declarandum reliquimus. Itaque articulus qui affigit præpositionem cum casu, reddetur commodo aliquo adiectiuo, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, agendam nobiscum vitam, 231. 29.[18] Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν, 6. 8. & 10. Græci autem hîc à Latinis dissentiũt, naturali præpositionis ordine seruato, dicentes μεθ' ἡμῶν, cum nobis: pro quo Latini, nobiscum. Cæterùm μετὰ, cum, genitiuum habet: at μετὰ, post, accusatiuum.[19] Genitiuus pluralis à pronomine ἐγὼ, 110. 11.[20] ὁ βίος, vita, tertiæ declinationis.[21] Priusquam didiceris. πρὶν, antequam, priusquam.[22] Hæc coniunctio ἄν, nunc est potentialis, οὐκ ἄν φαίης, nequaquam dicas, haud possis dicere: nunc planè vacat. Vide Budæum in Commentariis linguæ Græcæ, vbi vsum explicat, & quibus modis iungatur. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, securus neglige tanquam otiosam, donec in istis literis plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt, vt loco & tempore discantur commodiore.[23] De modo: præpositio κατὰ cum genitiuo.[24] Nominatiuus ὁ τρόπος, vt ὁ λόγος, masculinum est, quod inspecto discès lexico. siquidem genitiuus τοῦ τρόπου, conuenit vtrique generi, siue dicatur ὁ τρόπος, siue in neutro τὸ τρόπον, vt τὸ ξύλον: vtriusque enim genitiuus esset τοῦ τρόπου. A verbis quorum penultima est ε, deducuntur nomina conuerso ε, in ο, λέγω, dico, λόγος, sermo: τρέπω, verto, τρόπος, mos, modus: item aliud τρόπη, mutatio, vt ab ὑπατέλλω, id est, mando, mitto epistolam, fit nomen fœmininum ὑπατολὴ, id est, epistola: nam Latinitate donatum est.[25] Aliquid: neutrum à communi τὶς, τινὸς, hoc est, aliquis, quispiam, vel quidam: quæ tria Græci vnica voce dicunt. Τί μάθοις) aliquid didiceris, noris. BVDÆVS adiutus præsidio copiæ, versionem fecit speciosiorem, dum pro didiceris, vertit, compertum habeas.[26] Μανθάνω, disco, secund. aorist. capit à μαθέω inusitato: vnde futurum μαθήσω, aor prim. ἐμάθησα, sec. ἔμαθον, abiiciendo ex aor. prim. penultimam vocalem cum consonante sequente, nempe ης, de hoc 88. 15. Ab ἔμαθον, optat. est μάθοιμι, μάθοις, vt ab ἔτυπτον fit τύπτοιμι. τύπτοις.[27] Et: coniunctio copulatiua. Quomodo

Τὶς, τινὸς, enclyticũ. Enclitica disyllaba quãdo accentũ tantum perdant.

Oxytona nõ mutãt acutũ in grauẽ ante dictiones encliticas.

14 ψυχῆ σου.

15 σου.

16 εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.

Interpretis officium.

17 τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.

Articulus præpositioni iunctus adiectiuo reddendus.

18 μεθ' ἡμῶν.

19 ἡμῶν.

20 βίον.

21 πρὶν ἂν μάθοις.

22 ἂν μάθοις.

23 κατὰ τῦ τρόπου.

24 τρόπου.

Verbalia à præterito medio, 127. 22. ὑπατολή.

25 τὶ.

26 μάθοις.

27 καὶ.

modo discendæ partes orationis indeclinabiles, scriptum, 277. 28. in ὡσπερ.

[28] Διάγω dego, vitam traduco, à διὰ & ἄγω, reiecta vltima præpositionis vocali propter vocalem sequentem, 49. 7. ab ἄγω, & compositis verbalia fiunt, adiectionæ syllabæ γή, ἄγω ἀγωγή, συνάγω συναγωγή, εἰσάγω εἰσαγωγή: sic à διάγω fit διαγωγή, id est, institutum vitæ, & viuendi ratio, 28 τῆς διαγωγῆς, *Verbalia in* γή *a b* ἄγω *& ab eo compositis.*

[29] Σὸς, σή, σόν, tuus, tua, tuum, pronomen possessiuum, 110. 18. Scribitur hîc σὸν graui accẽtu propter sequentem dictionem, 277. 23. in ἔπεστολμό. quòd si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διανόημα τὸ σόν. [30] Est reuera: ἦν imperfectum ab εἰμί, 157. 20. sed crebrò ponitur pro præsenti ὦ, sic ἔδε pro δεῖ, ἐχρῆν pro χρή. [31] Profectò, reuera: aduerbium à genitiuo plurali participij verbi substantiui, ὤν, ὄντος, τῶν ὄντων, ν in ς, ὄντως, 158. 6. & 116. 13. [32] Sensus: à διανοέω. simplex νοέω, fut. νοήσω, præt. act. νενόηκα. pass. νενόημαι, vnde verbale τὸ νόημα, 126. 3. ablato incremento, & verso μαι in μεν, compositũ διανόημα. Vt verò facilior fit thematis inquisitio & vtilior, memores esse conuenit, vnde tẽpora formẽtur, & sensim tãquam per gradus sursum ascẽdamus ad originem, donec inuentum sit præsens indicatiui modi: est enim thema hoc pacto quærẽdum: διανόημαι reiice præpositionem, erit νόημαι verbale in μαι, quòd fit semper à præteriti pass. prima persona, sublato augmento: erit igitur νόημαι à νενόημαι. porro præt. pass. formatur ab actiuo, vertendo φα in μμαι, χα in γμαι, vel κα in μαι. fuerit ergo νενόημαι ab actiuo νενόηκα. vbi autem præt. in κα desinit, fut. in σω, nisi sit quintæ coniugationis: proinde futurum erit νοήσω: nam in quinta coniugatione dicere νοηνῶ, contra canonem est, qui præscribit penultimam futuri quintæ coniugationis esse breuiandam: & alioqui si futurum esset νοηνῶ, præsens esset νοήω, quod nusquam apparebit in lexico. relinquitur igitur futurum νοήσω, id quod proficiscitur à præsenti tertiæ coniugationis νοήδω, νοήθω, νοήτω: aut quartæ νοήζω, νοήσσω siue νοήττω: aut sextæ νοήω: aut primæ circunflexorum νοέω νοῶ: aut secundæ νοάω νοῶ: liquidem omnium istorum futurum esset in ήσω: verùm nullum eorum ostendet lexicon præter νοέω. Hanc thematis rimandi viam diligẽter obserua: parat enim miram facilitatem, vt statim occurrat origo, vnde tempora manare queant de hoc vide, 220. 24. [33] Et tui animi: hîc vtitur possessiuo pronomine σὸς, σή, σόν, tuus, tua, tuum: fœmininum ἡ σὴ, genitiuus τῆς, σῆς. poterat vti primitiuo genitiuo, σοῦ τῆς ψυχῆς, hoc est, vt vetusto more loquamur, tis animi: pro, tui animi: siquidem Græci genitiuos primitiuæ speciei μοῦ, σοῦ, οὗ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiuè & possessiuè capiunt: apud nos autem mei, tui, sui, nostri, vestri, tantùm passiuè: actiuè autem & possessiuè vsurpant veteres mis, tis, sis, nostrûm & vestrûm: tria, mis, tis, sis, exoleuerunt: nostrûm & vestrûm tantùm partitiuè capiuntur, vterque nostrûm, quilibet vestrûm, [34] Ἡ ψυχή, τῆς ψυχῆς, secundæ declinationis. [35] Ordina sic, τῆς μηδὲν πεθεμένης πάντα τὰ τῇδε, nihil facientis omnia hîc, subaudi posita. interpres non malè hunc locũ extulit per secundam personam, hoc modo, qui huius mundi bona prorsus nihil esse ducas: tamen genitiuus τῆς πεθεμένης referendus est ad substantiuũ quod præcedit, nẽpe τῆς σῆς ψυχῆς: tuus, inquit, hic est profectò, animíque tui sensus: ψυχῆς, inquam, hoc est, animi vel animæ, τῆς μηδὲν πεθεμένης, hoc est, nihili esse ducentis: aut, quæ nihili esse ducat. Participiũ enim variè redditur, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, vt hoc loco, τῆς μηδὲν πεθεμένης, nihili ducentis, quæ nihili esse ducat, hoc est, vt quæ, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ per participia Græcis efferuntur, nos Latinitate donabimus per eiusmodi coniunctionem, quæ commodissimè facit ad sensum. [36] Omnia: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς: accusatiuus plur. neutri generis, τὰ πάντα, accentu in priore, licet genitiuus sit παντὸς. non πάντος, vide 222. 31. [37] Articulus aduerbio iunctus mutat ipsum in adiectiuum, χθὲς, heri: ὁ χθὲς, hesternus: ἡ χθὲς, hesterna, & ita per omnes numeros & genera, 231. 29. aut in isto articulo participium intelligitur verbi substãtiui ὤν, ὄντα, ὄν: aut aliud quippiam, quod loco & sententiæ congruit, seruata generis, numeri, & casus ratione: ἐκεῖ, illic, ὁ ἐκεῖ, qui illic est, habitat, ambulat, &c. οἴκοι, domi aduerbialiter: τὸς οἴκοι, intellige ὄντας, existentes, hoc est, domesticos: sic τὰ τῇδε, intellige

29 σὸς, σὸν ὤν ὄντος.

30 ἦν ὄντος. *Imperfectũ pro præsenti.*

31 ὄντως.

32 διανοέομαι. *Thema quomodo inquirendum.*

33 καὶ τῆς σῆς ψυχῆς. *Genitiui trium pronominum primitiuorum actiuè & possessiuè capti.*

34 ψυχῆς.

35 τῆς πάντα τὰ τῇδε μηδὲν πεθεμένης.

Participium variè redditum.

36 πάντα.

37 τὰ τῇδε. *Aduerbiũ cum articulo quomodo reddendum.*

38 τῇδε. *Aduerbia in α vel η.116.27.*

ὅπῃ, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hîc fiunt, vel geruntur: quæ in hoc mũdo sita sunt, &c. 38 Est autem τῇδε aduerbium sub forma datiui fœminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habéntque α vel η diphthongum impropriam, δημοσίᾳ, publicè: ἰδίᾳ, priuatim: βίᾳ, violenter: παῤῥησίᾳ, confidenter, liberè: sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ, ὁπῃ, κρυφῇ, ἀτουδῇ, ἐκῇ, ἡσυχῇ, κεμῇ, πολλαχῇ, παντοχῇ, διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πεντακλῇ, ταύτῃ. ad eundem modum τῇδε, quod fit ab articulo præpositiuo ὁ, ἡ, τό, qui aduentu particulæ δε, capitur pro demõstratiuo, 114.34. ὅδε pro οὗτος, hic: ἥδε, hæc: vnde datiuus τῇδε, huic & aduerbialiter hîc. 39 Nihil: ὁ μηδείς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδέν, 27.17.

39 Μηδέν.

40 τιθεμένης. 40 Τίθημι, 95.16. pass. τίθεμαι, part. ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, genitiuus τῆς τιθεμένης, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud Atticos enim passiua capiuntur actiuè: & alioqui deponentalia & media verba idem habent præsens & imperfectum cum passiuis. Porrò τίθεσθαι hoc loco significat idem quod λογίζεσθαι, id est ducere atque existimare: μηδὲν τίθεσθαι, nihili facere: μικρὸν τίθεσθαι, parui habere: ὕστερον τίθεσθαι, posthabere: παρὰ οὐδὲν τίθεσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere. Verùm ista persequi non est præsentis instituti: tantùm illud studiosos adolescentes admonitos velim, si linguæ Græcæ proprietatẽ, & elegantem vocabulorum vsum tenere desyderent, vt commentarios BVDÆI summa cura perlegãt. Reperient enim incredibilem quendam thesaurum, vnde ad copiosè scribendum reddentur instructissimi. 41 Ad beatitudinem: nihili ducentis, inquit, ad beatitudinem. hoc est, præut est beatitudo. capitur πρὸς, vt apud Comicum præpositio ad: Nihil ad nostrã hanc, id est, præut nostra hæc est formosa: οὐδὲν πρὸς τλὺ ἡμετέραν ταύτλυ. 42 In pollicitationibus: adiectiuum diuinis, interpres explicandi causa posuit. 43 A nominibus in ος tam substantiuis quàm adiectiuis, deducuntur substantiua in ια: κακὸς, malus κακία, malitia. ἄγγελος, nuntius, ἀγγελία, res quæ nuntiatur, ab, ἀγγέλω, nuntio: cuius compositum ἐπαγγέλω, ex præpositione ἐπὶ, & in voce deponentali ἐπαγγέλομαι, promitto: hinc ἐπάγγελος, vnde ἐπαγγελία, secund. declin. datiuus pluralis τοῖς ἐπαγγελίαις. 44 Verbum κεῖμαι, 163.21. compositum ὀπτκείμαι, resideo, repositus vel depositus sum: particip. ὀπτκείμενος, repositus: fœmininum ἡ ὀπτκειμένη secund. declin. accusatius τλὺ ὀπτκειμένλυ Nec miretur quis, quòd verbum præsentis temporis ὀπτκειμαι vertitur, repositus sum, & item participium ὀπτκείμενος præsentis temporis per præteritum, repositum: vide notata, 278.5. in voce ἐπιφαινόμενος. Neque præterea hîc laborandum est, vt quia verbum κεῖμαι nobis occurrit, totam illius ediscas coniugationem: sed vbi excussio accusatiuo ὀπτκείμενον ad ipsum thema peruenieris, nempe κεῖμαι, hîc sistendum erit, nec vltra præsens tempus progrediendum. Id quod in omnibus obseruabis, ne lõgiùs curam extendas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurret obliquus non quiescẽdum nisi reperto nominatiuo si ipse inciderit nominatiuus, aut thema verbi, nõ scrutabimur anxiè quæ inde tempora deducantur. Cæterùm quia ad cõsummatum grammaticũ pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarum Institutionum carptim scripsimus, quæ incipiũtur, 118.6. cõsultum videtur, non quidem ea solùm ediscere, vt sparsim in excutiẽdo libello quopiam obuia erũt, sed huic quoque rei postea tempus suum tribuere & à capite ad calcem vsque perlegere, serio studio haud aliter atque feceris in præceptione primorum rudimentorum. 45 Nobis: datiuus pluralis ab ἐγὼ 46 Ὁ μακάρτης, inde ἡ μακαριότης, τῆς μακαριότητος: vide in voce ὁ μιότητος, 278.23. accusatiuus τλὺ μακαριότητα.

41 πρὸς τλὺ μακαριότητα. πρὸς, præut.

42 ἐν ἐπαγγελίαις

43 ἐπαγγελίαις. *Denominatiua in ία, 128.33.*

44 ὀπτκείμην.

Discipuli institutio.

45 ἡμῖν, 46 μακαριότητα.

Equidem scribero ad te non sustineo præ pudore, quæ in hoc extremorum finiũ recessu interdiu noctisque agito tã etsi enim vrbicas occupationes pro dereliclo habui, vt

1 Ἐγὼ δὲ 2 ἀμὴ ποιῶ 3 αὐτὸς 4 ὀπὶ τῆς 5 ἐσχατιᾶς 6 ταύτης, 7 νυκτὸς καὶ 8 ἡμέρας, 9 γεάφλν 10 αἰσχύνομαι: 11 καταλιπὼν 12 μὴ 13 γὰρ 14 τὰς ἐν 15 ἄστει 16 διατριβὰς, 17 ὡς

1 Ego verò 2 quæ quidẽ facio 3 ipse 4 in 5 solitudine 6 hac, 7 nocte & 8 die, 9 scribere 10 erubesco. 11 de reliqui 12 quidẽ 13 enim 14 in 15 vrbe 16 occupationes, 17 tãquam

sex-

[18] sexcẽtorum [19] malorum [20] causas, [22] meipsum autem [22] nondum [23] derelinquere [24] potui.

[18] μυρίων [19] κακῶν [20] ἀφορμὰς, [21] ἐμαυτὸν δὲ [22] οὔπω [23] ἀπολιπεῖν [24] ἠδυνήθην.

sexcentorum malorum causas, me tamen nondum ipsum etiam habere pro derelicto quini.

5 CONIVNCTIO Δὲ variè redditur, autem, verò, cæterùm, porrò, sed, tamen, imò, turſus, contrà, quin, potiùs: vt ſententia poſtulat. [2] A articulus ſubiunctiuus, neutri pluralis, 114.27 μὲν eſt coniunctio. ποιῶ à ποιέω, circunflexum primæ coniug. [3] Ipſe: pronomen aptum tribus perſonis, 111. 6. [4] In ſolitudine: ἐπὶ cum genitiuo. [5] H' ἐρημία ſecun. declin. genit. τῆς ἐρημίας, per vocalem α, quòd deſinat in α purum. Cur autem ſcribatur genit. ἐρημίας per ᾶ circũflexum, notatũ, 222.7. Interpres ἐρημίας vertit, extremorũ finium receſſu: ſignificantur enim hac voce prædia ab vrbibus ſemota, receſſus, & ſolitudo ab hominũ ſtrepitu remota, ab ἔσχατος, extremus. [6] Demonſtr. οὗτος, hic: αὕτη, hæc, genitiuus ταύτης, 110.26. [7] Nocte & die: tempus collocatur in genit. 229.13. Νυκτὸς ἡ νύξ, nox, τῆς νυκτὸς, noctis, 23. 34. Quanquam in huiuſmodi ſat fuerit indicaſſe nominatiuum, quo cõſpecto, facilè cognouerit lector, quomodo genitinũ & reliquos caſus quærere debeat, nõ ignorans, quem ordinem in recenſendis terminationibus obſeruauerimus, de quo, 279.54. [8] H' ἡμέρα ſecund. declin. gen. τῆς ἡμέρας, quia exit in ρα. [9] Infinituus præſentis tẽporis, vt τύπτω, ab indicatiuo γράφω: quod cùm ſit thema, ſiſtendum eſt, nec extra propoſitũ inquirenda ſunt reliqua tempora, 282. 39. [10] A' αἰσχύνω, dedecoro, pudefacio, ſuffundo pudore: αἰσχύνομαι, pudefio, erubeſco, ſuffundor pudore, habes thema, ne longiùs angaris, vt reliqua rimeris tẽpora, ſed hic ſiſtas. Cæterùm quæ verba paſſiuæ vocis, vt eſt αἰσχύνομαι, ſint reuera verba paſſiua, quæ autem deponentia, & actiuo carentia, lectione authorum, vt pleraque alia, diſcendum eſt. Interpres γράφῳ αἰσχύνομαι, vertit ſic, ſcribere ad te non ſuſtineo præ pudore: quod ſpecioſius eſt & numeroſius, q̃ ſi verbum verbo reddidiſſet, ſcribere erubeſco: pro vno verbo αἰσχύνομαι, id eſt, erubeſco, ſubſtituit multa per periphraſim, non ſubſtineo præ pudore. Quemadmodum autem rationes copiæ plurimùm valent ad parãdam verſionis elegantiam, ita & omnibus locis magno ſunt vſui: & iis potiſſimùm medentur incõmodis, quas adfert linguarum illa proprietas & phraſis. Proinde ſi quis expeditum & elegãtem interpretem præſtare ſtudeat, ſermonis vbertatem ſibi comparet, & tanquam in numerato, poſitúmque ob oculos habeat, quicquid ERASMVS de hoc genere præcepit, vir præter alias dotes innumeras, hac ad miraculũ vſque ſuſpiciendus, & ita Græca in Latinum vertat, vt nullum Græcitatis veſtigium appareat: idq; ea fide, vt nec ſententiæ quid addat, nec detrahat: cúmq; nihil minùs ſpectet, quàm vt totidem verbis reddat, tamẽ incredibili quadã dexteritate plerunque aſſequitur, vt citra ſenſus iacturam, dictionum tamen numero reſpondere videatur: hoc credo maximè fretus, quod ſcribendi vſu iam meditatum habet, quomodo in quamuis faciem formãda ſit oratio. Quo factum eſt, vt illius interpretationes, præterquã quòd Græcanicas figuras nuſquam redoleant, hoc etiam eximium præ multis aliis ſibi poſſint aſſumere, quòd tanquã fontes Latini eſſe credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic verò interpretem agere, & numeris omnibus interpretis fidem præſtare, neque tamen alium quàm ipſum videri argumenti authorem, id demum abſoluti artificis eſt. Equidem pro mea tenuitate, nõ poſſum doctiſſimos viros in hoc negotio verſatos inter ſeſe cõmittere, & de vnoquoque cenſuram ferre: ſed tamen omnibus cãditatis linguæ Græcæ non dubito conſilium dare, vt huius viri verſiones diligentiſſimè perlegant, excutiant, & imitari conẽtur. Alia in aliis eminẽt, neque omnia ſunt in omnibus illuſtria: interpretem fidelem, Latinum & elegantem, facilem, & commodum, in variis periclitatum, niſi nobis exibuit ERASMVS, nemo vnquam eſt exhibiturus. γράφῳ αἰσχύνομαι] Valde vſitatus eſt Græcis infinitiuus, vbi nos gerũdiis vrimur & ſupinis, vt dixi-mus, 279.34. in voce πρὸς τὸ ἐμπεῖσαι. verùm & alioqui, quemadmodum apud Latinos certa quædã verba gaudẽt infinitiuo, ita & apud Græcos βούλομαι λέγειν,

1 ἐγὼ δὲ.
2 ἄρθρ. ποιῶ.
3 αὐτός.
4 ὑπὸ τῆς ἐρημίας.
5 ἐρημίας.
6 ταύτης.
7 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας.
8 ἡμέρας.
9 γράφειν.
10 αἰσχύνομαι.

Deponentia à paſſiuis qui diſcernãtur.

In expedito & elegãti interprete quid requiratur.

Eraſmus.

Notio de infinitiuo.

volo dicere: ὐ τολμῶ ποιεῖν, non audeo facere, &c. horum est hoc loco αἰσχύνομαι γράφειν, erubesco scribere.[11] Λείπω, linquo, sec. aor. ἔλιπον, 55. 3. sic à καταλείπω composito, id est, derelinquo, sec. aor. κατέλιπον: nō καταέλιπον: quia ἔλιπον incipitur à vocali, 49. 7.[12] Nusquam non obuiæ sunt hæ duæ coniunctiones. μὲν quidem, δὲ verò: vtimúrq; ipsis diuidendi gratia, vt sententiā à sententia, membrum à mēbro discernamus: ac priorem locum vendicat sibi μὲν, posteriorem δὲ. Quamuis autem creberrimum sit δὲ, nullo præcedente μὲν, rarissimū tamen est μὲν, quin postea subdatur vel δὲ, vel alia quæpiam coniunctio, quæ alteram sententiam contineat priori respondentem, vt cui sit vel affinis, vel diuersa: itaq; hoc loco prior sententia est, κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, &c. subiungitur altera, ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπωλιπεῖν ἠδυνήθην. Cæterūm BVDÆVS pro μὲν & δὲ, posuit tamersi, tamen: quæ duo minùs Græcitatem sapiunt, quàm illa priora.[13] Enim: de hac cōiunctione diximus, 279. 8. Et quæ præterea nobis denuo ac sæpius occurrent, ea sat erit semel declarasse: vocis verò significatum altera versio facilè monstrauerit, aut adhibitum lexicon.[14] Articulus τὰς affixit præpositionem cum casu, de quo, 280. 3c. in vocem τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. verti poterat, in vrbe oblatas aut datas: aut per relatiuum, quæ in vrbe offerebātur, quæ in vrbe mihi dabantur, quibus, cùm in vrbe agerē, inuolui & implicari solebā: nam hic sensus est: sed breuitatis studiosus, cōpendiò dixit, vrbicas occupationes.[15] Τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, sine crasi, 132. 8. datiuus verò ἄστεϊ crasim admittit ἄστει, si non à nominatiuo ἄστυ, certè ab inusitato nomine primæ declinationis contractorum, τὸ ἄστος, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστα, vt τεῖχος: quemadmodū non solùm dicitur δόρυ, sed & τὸ δόρος, τοῦ δόρεος δόρους, τῷ δόρεϊ δόρϊ, vt τεῖχϊ.[16] Τελέω, sec. aor. ἐτέλεσα, compositum διατελέω, secund. aoriſt. διέτελεσα: vnde verbale ἡ διατελεσὶς, secundæ declinat. accusatiuus plural. τὰς διατριβάς. Multa sunt verbalia, quæ seruant characteristicon secundi aor. διέτρεσα, ἡ διατελεσὶς.[17] Tanquam, vt, veluti: alia significata suo seruentur loco. Caueant verò studiosi, ne vocabulorum significationes inquirant, quo tempore sunt in grāmaticis occupati præceptionibus, qua in replurimū sæpenumero peccatur. deinde iactis fundamētis, vbi ad authorum lectionem sese contulerint, si non aderit interpres, confugiendū ad lexicon, sed verbi significatum illud modò tractent, & quantum dabitur, in memoria reponant, quod loco præsenti satisfaciat: reliqua si fieri potest, ne legant quidem. quòd si scriptorem probè sibi videātur intelligere, vel viua præceptoris voce freti, vel fida alioqui adiuti interpretatione, stultū est à lexicis petere cōsilium: in quibus vt omnia tradantur planissimè, etiam quæ vocis vsum prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minúsque viuida sunt, neq; tam penitus hærent, vt quæ ipse tibi legendis authoribus parauēris.[18] τὰ μυρία, multa & innumera: pro quo Latini sexcenta, numerus finitus pro infinito: genitiuus pluralis τῶν μυρίων.[19] Ὁ κακὸς ἡ κακὴ, τὸ κακὸν, malus, a, um: genitiuus pluralis neutri generis τῶν κακῶν, malorum.[20] Ἡ ἀφορμὴ, secundæ declinat. τὰς ἀφορμὰς accusatiuus plur.[21] Meipsum: pronomen compositum, 111. 12.[22] Nondum: πω tanquam adiectio syllabica, sic μήπω, ita apud nos syllaba dum in nondum, necdum, quiddum, haudū·[23] Λείπω, sec. aoriſt. ἔλιπον, infin. λιπεῖν. sic à composito ἀπολείπω, sec. aor. ἀπέλιπον, infin. ἀπολιπεῖν,[24] Λύναμαι, possum, verbum deponens secund. coniug. in μι, à primitiuo δυνάω: futur. δυνήσω, præt. act. δεδύνηκα, pass. δεδύνημαι, δεδύνησαι, δεδύνηται: aoriſt. prim. ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην: mutant enim augmentū syllabicum in temporale, 141. 38. Nemo verò miretur, nos in rimādo themate, aut formādo tempore multa proferre quæ non sint recepta: neq; enim quæ recepta sint recensemus, sed quomodo vnunquodque formetur.

11 κατέλιποντ.

12 μὲν. μὲν & δὲ in diuisionibus.

13 γὰρ

14 τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς. Articulus præpositioni iunctus.

15 ἄστει.

16 διατριβάς.

Verbalia ab aoriſto secundo.

17 ὡς. Vocabulorū significationes vnde & quando inquirēdæ.

18 μυρίων.

19 κακῶν.
20 ἀφορμάς.
21 ἐμαυτόν.
22 οὔπω.
23 ἀπολιπεῖν.
24 ἠδυνήθην.

Similiter queillis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nausea perditè afflictantur.

Ἀλλ' [2]ὅμοιός [3]εἰμι [4]τοῖς [5]ἐν θαλάσσῃ [6]πλοῦ [1]Sed [2]similis [3]sum [4]in mari [6]præ [7]circa [8]nauigationē [9]inexperiētia [10]pereūtibus & [11]nauseantibus.
[7]τῆς [8]περὶ τὸν [9]πλοῦν [10]ἀπειρίας [11]δυσπλυμβούσοις καὶ ναυτιῶσιν.

Ἀλλὰ

Α'ΛΛ' ὅμοιος, apostrophos, 6.8. Vsus te docebit quæ vocales desint, vbi assidua lectione didiceris ἀλλὰ non ἀλλὸ, & ita in reliquis. BVDAEVS ἀλλὰ vertit que: nam hæc coniunctio varia significat, nec tãtùm est aduersatiua. Similis sum: rectè vertit, similiter affectus sum. Tentabis ipse memor copiæ, num aliter quoq; reddi queat ita nobiscum agitur, perinde res nostræ sese habent: & breuiter, quæcunque voces similitudinem æqualitatémque significant, tibi in mentem veniãt, & quod optimum duxeris, id ponere licebit. Accentum hoc loco remittit in præcedentem dictionem: est enim encliticum, 226.6. Cæterùm coniugationem huius verbi substantiui εἰμὶ habes, 157. 18. sed quia hîc præsens tempus occurrit, id est, thema, nõ est necesse ad reliqua descendere tempora, vt antè monuimus. Inter articulum τοῖς & participium ἀπολυμένοις, interseruntur aliquot particulæ: de quo satis iam scriptum est in præcedẽtibus. 277. 35. In mari: præpositio ἐν cum datiuo θαλάσσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θάλασσα secundæ declinationis. Sic ordina, ὑπὸ τῆς ἀπλοΐας, præ inexperientia, κατὰ τὸν πλοῦν, circa nauigationem, vel in nauigatione: aut sic, ὑπὸ ἀπλοΐας, πλοῦν ἀπλοΐας, præ inexperientia, ἀπλοΐας, inquam, τῆς κατὰ τὸν πλοῦν, quæ est circa nauigationem, quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum τῆς, vt maximè quadrat. nec est aliud ἀπλοΐα κατὰ τὸν πλοῦν, inexperientia circa nauigationem, quàm inexperientia nauigandi. proinde interpretatus est totam hãc particulam duabus vocibus, nauigandi insolẽtes, capta voce, vt apud Comicum, Quid tu Athenas insolens? Υ' πῦ] præ, cum genitiuo, ὑπὸ δέους, præ metu. In nauigatione, circa nauigationem, hoc est, inter nauigãdum: præpositio cum accusatiuo. Πλέω, nauigo: hinc ὁ πλόος, nauigatio, vt à τρέπω fit τρόπος, 280. 46. in voce τρόπυ. Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόος πλοῦς, accusatiuus πλόον πλοῦν, 131.28. Πεῖρα, experientia: inde ἄπειρος, inexpertus: nam α est στερητι κὸν μόριον, id est, primatiua particula, faciens è substãtiuo adiectiuum, quod rei priuationem significet, μοῖρα, pars, ἄμοιρος, expers: Φόβος, metus, ἄφοβος, intrepidus: sic à πεῖρα fit ἄπειρος, vnde substantiuum ἡ ἀπειρία, τῆς ἀπειρίας, secundæ declinationis. Siquidem ab adiectiuis in ός fiunt substantiua in ία, κακός, malus, κακία, malitia: vt notatum, 282. 24. in ἐπαγγελίως. Nec tamen analogia freti, conabimur quæuis à quouis deducere: sed spectendus est authorum vsus: magnus magnitudo, non magnitas: contra pius pietas, non item pietudo: iustus iustitia non iustitas nec iustitudo. sic apud Græcos φίλος φιλία, amicus amicitia, nõ item καλὸς καλία, pulcher pulchritudo. Pereuntibus & nauseantibus, pro quibus BVDAEVS, qui nausea perditè afflictantur. participium alterum mutauit in verbum eiusdem temporis, & relatiuum: deinde vocem vnam duabus reddidit per periphrasim, pro nauseare, afflictari nausea: pro altero participio ἀπολλυμένοις substituit aduerbiũ perditè: aut contrà, pro ἀπολλυμένοις, perditè afflictantur, pro ναυλιῶσιν, ablatiuũ nauseæ. Faciamus periculum, num alio quoq; pacto vertere liceat: qui nauseæ pereũt, quos miserè cruciat nausea, qui pditè nauseæ torquentur, quos perditè grauat nausea, quos ad interitum vsque nauseæ premit, qui perditè vexantur nauseæ, quos infestat & perdit nausea, quibus nauseæ molestia perniciem adfert. Quanquam ista partim liberiora sunt, quàm pro officio interpretis: tãtùm ostendendam hoc modo viam putaui, qua ratione eruenda sint quæ studiosis huius rei cõducant, vt vbi dictionem latissimè, pluribúsque verbis explicauerint, ea demum feligant, quæ compẽdiò ad sententiam proximè videantur accedere. Α'πολυμένοις] ὀλλύω, compositum ἀπολλύω, vnde actiuum in μι, ἀπόλλυμι: pass. ἀπόλλυμαι, perdor & pereo: particip. ἀπολλύμενος tertiæ declinat. datiuus plur. τοῖς ἀπολυμένοις, qui regitur à nomine ὅμοιος: nam vt Latinj, sic & Græci similitudinis adiectiuo tribuunt datiuum. Et quod ad illa communia syntaxeos capita spectat, fermè idem obtinet apud vtrosq; quapropter in Institutionibus nostris ista perquam paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iam ludo Latino percepisset, id ne cõmemorare quidem voluimus, rati nos operam pdituros, si doctũ & memorem admoneremus. Ναυτιάω, crasis ναυτῶ: part. ὁ ναυλιάων, τῷ ναυλιάοντι, τῷ ναυτιάοντι, crasis ναυλιῶντι: datiuus plur. τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ντ ex datiuo singulari, 32. 32.

1 ἀλλ' ὅμοιος.
2 ὅμοιος εἰμι.
3 εἰμι.
4 τοῖς, &c. ἀπολυμένοις.
5 ἐν θαλάσσῃ.
6 ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπλοΐας. *Articulus præpositioni iunctus.*
7 κατὰ τὸν πλοῦν.
8 πλοῦν.
9 ἀπειρίας. *α priuatiuum in compositione, 224.53. Substãtiua in ια ab adiectiuis in ος.*
10 ἀπολλυμένοις.
11 ναυτιῶσιν. *Interpretibus præsidio copiæ quantùm concedatur.*
Eadem sententia varièreddita.
Græcorũ & Latinorum syntaxis fermè eadem.

& 34 Scribitur autem ναυτιῶσιν per ν in fine, de quo, 47.34. & 138.19,

Nãque illi magnitudine nauigij offensi tanquã vehemẽtius succutientis, in lembum aut nauiculam cùm transiliérint, sic quoque non secius à nausea laborãt: nimirũ molestia ipsos ac bilequò trãsierint cũque comitãtibus.

[1] Οἱ τῷ [2] μεγέθει τῶ [3] πλοίῳ [4] δυσχεραίνουσιν [5] ὡς [6] πολλὺ [7] τὸν σάλον [8] παρεχομένῳ. [9] κἀκεῖθεν [10] ἐπὶ τὸν λέμβον [11] ἢ [12] τὸ ἀκάτιον [13] μεταβαίνοντες, [14] παντα χοῦ ναυτιῶσι κἀ [15] ἀπορῶνται. [16] συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ [17] ἀηδία κἀ ἡ [18] χολή.

[1] Qui [2] magnitudine [3] nauigij [4] offenduntur, [5] tanquam [6] multam [7] iactationem [8] præbente. [9] & illinc [10] in lembum [11] aut [12] acatium [13] transeũtes, [24] vbiq; nauseãt & [15] hærent. [16] trãsgreditur enim cum ipsis [17] molestia & [18] bilis.

[1] Qvi: Articulus subiũctiuus, pro quo interpres, namque illi. Siquidem relatiua sæpenumero causam indicant. [2] Τὸ μέγεθος, magnitudo: τῷ μεγέθει, τῷ μεγέθει, & per crasim μεγέθ, vt τείχ, primæ declinationis contractorum. [3] Τὸ πλοῖον, τῷ πλοίῳ, tertiæ declin. [4] Δυσχεραίνω, indignor, indignanter ferò, offendor datiuo iungitur: tertia plur. δυσχεραίνουσι, cui additur litera ν, de hoc, 47.34. [5] Tanquam multam iactationem præbenti: qui datiuus refertur ad casum μεγέθ: indignantur nauis magnitudini tanquam præbenti multam iactationẽ, id est, vt quæ, siue quippe quæ præbeat multã iactationem. [6] Accusatiuus nominatiui πολὺς: de quo, 136.5. [7] Ὁ σάλος tertiæ declin. iactatio in mari, vndarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent vectores huc atque illuc quassari, & in vtraq; nauis latera protrudi. [8] Præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima vel actiuè proferuntur, vel passiuè: horum est παρέχω & παρέχομαι, præbeo: part. ὁ παρεχόμενος. Scitè interpres pro παρέχεσθαι σάλον, id est, præbere & efficere iactationem & agitationẽ, vsus est verbo succutere. Nã propriè succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur, vt sessorem concutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulentã nauigationem accõmodauit, quoties in vasto nauigio vector haud aliter concutitur, atq; sessor à succussatore. Accusatiuum autem πολὺν expressit aduerbio vehementiùs: παρεχομένῳ πολὺν τὸν σάλον, præbenti multam iactationem, mutauit in Vehementiùs succutientis. quanquam si anxiè superstitiosi esse volumus, vertendum est non succutientis sed succutiẽti. Participium enim παρεχομένῳ tribuitur datiuo μεγέθ, non genitiuo πλοίῳ, nisi fortè BVDAEVS genitiuum legit παρεχομένῳ πλοίου, succutientis nauigij, non autem μεγέθει παρεχομένῳ, magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ, cùm tam pulchrè constet sensus, dubio procul, iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorúmque hęsitãtiæ sic mederi, vt quasuis amoliremur remoras. [9] Crasis pro κἀκεῖθεν, & illinc, 155.30. & 157.1. [10] Ἐπὶ præpositio: ὁ λέμβος tertiæ declinationis. [11] Ἢ, aut: hæc litera varia significat, vt variant illius spiritus & accentus. [12] Genus est nauiculę piscatoriæ. [13] Participium plur. à μεταβαίνω, transeo. [14] Παντα χοῦ, vbique: ναυτάω, nauseo; tertia plur. ναυτῶσι, per crasim ex ναυτιάουσι: hic autem verbum est ναυτιῶσι: suprà verò participium datiui plur. qui voce consentit cum tertia plur. 104.38. [15] Ἀπορέομαι, hæreo, perplexus sum: tertia plur. ἀπορέονται, crasis ἀπορῶνται, vt ποιοῦνται. [16] Simplex ἔρχομαι, compositum ex μετὰ μετέρχομαι: deinde altera præfigitur præpositio σὺν: nec tamen dicitur συμμετέρχομαι, sed συμμεθέρχομαι, migrante θ in μ, vt 279.39. in voce ἐμποιῶσαι: tertia persona sing. συμμεθέρχεται, vt τύπτεται. Composita verò ex σὺν gaudent datiuo, 229.30. sic hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis trãsit, nisi ineptire velis & dicere, cõtransit eis, pro eo quod est, vnà aut pariter cum eis transit. BVDAEVS vertit, quò transierint cunque comitãtibus, per tmesin: pro, quocunque transierint comitãtibus. Mutauit quoque interpres orationis faciem, dum in locum verbi cum coniunctione causali, substituit ablatiuum: pro, nam comitãtur, dixit comitan-

Relatiua causam indicant.
2 μεγέθει.
3 πλοίῳ.
4 δυσχεραίνουσιν.
5 ὡς πολὺν τὸν σάλον παρεχομένῳ.
6 πολύν.
7 τὸν σάλον.
8 παρεχομένῳ.
Eadẽ significatio in voce eiusdem verbi actiua & passiua.
In Budæi interpretationem disquisitio.

9 κἀκεῖθεν.
10 ἐπὶ τὸν λέμβον.
11 ἢ τὸ ἀκάτιον.
12 τὸ ἀκάτιον.
13 μεταβαίνοντες.
14 παντα χοῦ ναυτιῶσι.
15 ἀπορῶνται.
16 συμμετέρχεται.

Budæi interpretatio examinatur.

mitantibus: propterea quod ablatiui absolutè positi crebrò causam reddunt, vnde & particulam adiecit, nimirum. [17] Ἀνδὶς, molestus, iniucundus: ἀνδία, molestia. Suidas interpretatur ἀπορεξία, id est (si ita loqui liceret) inapetentia, cum stomachus destituitur appetitu, quod iis cõtingit, qui nauigationis impatientes nauseant. [18] Bilis, & pro ira capitur: vnde præcessit δυχεραίνουσι, indignantur, stomachantur, offensi sunt. Obseruabis hoc loco nõ pertinere ad interpretem, vt periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed vtcunque visum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respondeat, aut periodum in membrum, membrum in incisum redigat, aut contrà geminã periodum transferat in vnam. Verbi gratia, Bvdaevs si exactè singula tantùm spectasset, at non potiùs vniuersam sententiam animo concepisset, tres absoluisset, vt habet Græcus, periodos, hoc modo: Nam illi magnitudine nauigij offenduntur, tanquam vehementiùs succutientis. Deinde in lembũ aut nauiculam cùm transilierint, sic quoque non secius à nausea laborant. Nã molestia ipsos ac bilis quò transierint cunque comitantur. Vides hîc tria esse pronuntiata, quæ tribus absoluta sunt verbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atque in Græcis tres periodi totidem constant verbis, δυχεραίνουσι, ναυτιῶσι, συμμετέρχεται: quæ tria ad vnicam translata sunt periodũ, vultu sermonis nõnihil immutato, quod duo verba δυχεραίνουσι & συμμετέρχεται reddit per participia, offensi, & comitãtibus. Atque hæc variandi figura, iacenti alioqui & frigenti orationi mederi solet. Quandoque enim Græca rectè habẽt multis distincta periodis, vbi Latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potiùs feratur multitudine, quàm clausulatũ. est rursum vbi cõtrà fieri præstiterit, vt plausibiliores sint multæ sententiæ paucis grauatæ membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior: quæ omnia is demũ nosse poterit, quisquis & optimos quosq; interpretes pressiùs excusserit, & ipse quoque sese in vertendis Græcis exercuerit, idque nõ oscitanter ac citra iudicium, sed tanquam in promptu positis rationibus, quot tandem modis singula verti queant, quóve pacto verbum nũc participio, nunc adiectiuo reddatur: participium interdum verbo, interdum nomine: oratio actiua in passiuam conuertatur, aut contrà: & ita in cæteris omnibus ad manum sit variandi forma.

17 ἀνδία.

18 χολά.

Interpres in vniuersa sententia reddenda, mẽbris aut incisis non astringitur.

[1] Tale [2] igitur [3] quiddam [4] & [5] nostrum. nam [6] domesticas [7] perturbationes [8] simul circunferentes, vbique [9] cum [10] similibus tumultibus [11] sumus. [12] itaque [13] nihil [14] magnũ [15] solitudine [16] lucrati sumus [17] hac.

[1] Τοιοῦτον [2] οὖν [3] τι [4] γὰ [5] τὸ ἡμέτερον. τὰ γὰρ [6] ἔνοικα [7] πάθη [8] συμπεριφέροντες, παντα-χοῦ [9] μετὰ τῶν [10] ὁμοίων θορύβων [11] ἐσμέν. [12] ὥστε [13] οὐδὲν [14] μέγα τῆς [15] ἐρημίας [17] ἀπωνάμεθα [16] ταύτης.

Huiusmodi igitur quiddã nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquò circunferentes gentium, vbique locorum perinde versamur in tumultu. quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Tale: Neutrum in ον, de quo 129. 25. [2] Igitur, ergo: coniunctio nunc illatiua, nunc continuatiua. [3] Quiddam: neutrum ab infinito nomine τὶς τὶ, de quo, 28. 33. destituitur autem proprio accentu, quod sit encliticum: de quo, 226. 2. & 6. nec tamen ipsum remittit in præcedẽtem dictionem ἔστι. Nulla enim syllaba geminum sortitur accentum. igitur ἔστι scribendum vnico accentu: at in σῶματι duplex est: syllaba nanque μα proprium nullum habet, ideóque locum tribuit accẽtui particulæ τὶ. Quòd si dictionem encliticam præcesserit syllaba proprium accẽtum possidens acutum, ísque ob cõsequentiam migret in grauem, vt θεὸν τινὰ φιλᾶ, rursum reponetur acutus. si encliticũ proprio destitueris, θεόν τινα φιλᾶ, non autem θεὸν τινα φιλᾶ. [4] Et, etiam, quoque: verti posset, huiusmodi igitur nobis quoque cõtigit: nisi quòd καὶ multis locis abundat, de quo vide Commentarios Budaei, in quibus plenissimè docet vsum partium orationis indeclinabilium. [5] Nostrum: pronomen possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrũ, subaudi, est: crebro enim verbum substantiuum intelligitur, cùm alioqui apertus est sensus. Capitur autem nostrum

1 τοιοῦτον. 2 ἔτ. 3 τί.

Notio de dictionibus encliticis.

4 καί.

καὶ abundans.

Cõmentarij Budæi.

5 τὸ ἡμέτερον.

Verbum substantiuũ intellectum

Ludit copia.

ſubſtãtiuè, id eſt, res noſtra ſiue negotiũ noſtrum, pro quo interpres dixit, nobis cõtigit. Liceat tibi quoque ſic vertere: Ad hunc igitur modum noſtræ quoque res ſeſe habent, Neque verò aliter nobiſcũ agitur, In eiuſmodi igitur ſtatu res noſtræ quoque ſunt ſitæ, Ad eundem rerum ſtatum nos quoque redacti ſumus, Eodem nimirum fermè loco res quoque noſtræ cõſiſtunt, &c.

6 ἔνοικα πάθη. *Adiectiua præpoſitionum adminiculo formata. Græci in compoſitione feliciſſimi.*

6 Domeſticas perturbationes: οἶκος, domus: ἔνοικος domeſticus, quaſi dicas, in domo exiſtens. Plurima verò præpoſitionum adminiculo formantur adiectiua, aut quæ tãquam adiectiuè capiuntur, cuiuſmodi ſunt ea, quæ officium aliquod ſignificant, aut functionem. & muneris alicuius adminiſtrationem: quorum quidem nominũ tanta eſt copia, vt nulla ſint lexica numerandis omnibus abſoluta. Cũ ſint enim Græci in omni cõpoſitionis genere feliciſſimi, nec tam arctis cõcluſi ſpatiis vt Latini, nullus vnquam futurus eſt modus, qui nouis cõcinnandis vocibus ſtatuatur: ſed pro re nata & licuit, ſempérque licebit ſcita compoſitione recens & nuper exorta ſignare.

7 πάθη. 8 συμπαθιφέροντες *Compoſita quomodo Latinè interpretanda.*

7 Τὸ πάθος primæ declinat. contractorum, τοῦ παθέος: plurale τὰ πάθεα, & per craſim πάθη. 8 Si Latinis æqualis permitteretur audacia, verterent cõcircunferentes, ſed aures nõ ferunt. Itaque quoties iſtiuſmodi occurrunt, quæ ad verbum cõmodè & venuſtè reddi non poſſunt, vt fermè cõtingit in Græcorum compoſitionibus, ſpectare conuenit ſententiam, & illã verbis aſſequi vel diuerſiſſimis. Vim præpoſitionis σὺν ſic exprime, vna nobiſcũ circunferentes. nam quod addit interpres, quoquò gentiũ, non ad ſignificatum præpoſitionis facit, ſed toti ſententiæ ſeruit & ornatui. Συμπαθιφέροντες) φέρω, fero: adde præpoſitionẽ παθι, παθιφέρω: præfige alterã præpoſitionẽ συν, ſed migret ν in μ, συμπαθιφέρω: vnde particip. συμπαθιφέρων, τοῦ συμπαθιφέροντος, plurale, οἱ συμπαθιφέροντες.

9 μετὰ τῆς ὁμοίας θορύβων ἐσμέν. 10 ὁμοίων θορύβων. 11 ἐσμέν. 12 ὥστε. 13 ἦν. 14 μέγα. 15 ἑρμαίας. 16 ταύτης. 17 ἀπωράμεθα. *Thematis perueſtigandi modus.*

9 Cũ ſimilibus, hoc eſt, eiſdem tumultibus ſumus: pulchrè interpres, perinde verſamur in tumultu: genitiuũ ὁμοίων expreſſit aduerbio perinde: μετὰ θορύβων, dixit in tumultu: pro verbo ἐσμὲν, poſuit verſamur. 10 Nominatiuus ſingularis ὅμοιος θόρυβος, tertiæ declinationis. 11 Sumus: ab εἰμὶ, ſum, 157.19. 12 Itaque quapropter, quare. 13 Nullũ, nihil: ab ἦν δὲς, 27, 17. 14 Neutrum à μέγας, 136.10. 15 Ἡ ἑρμαία, τῆς ἑρμαίας, ſecundæ declinationis. 16 Nominatiuus αὕτη, genitiuus ταύτης, 110.28. 17 Tolle præpoſitionem ἀπὸ, manet ſimplex ὠράμεθα pro ὠπσάμεθα, per ſyncopen, vt ſcripſimus, 187, 20 & 25. igitur ὠράμεθα eſt aor. prim. medius pro ὠπσάμεθα, cuius ſingulare ὠπσάμην, ab aor. act. ὦπσα, fut. ὀπήσω. præſens ὀπέω, pro ο, quod ratione augmenti vertebatur in ω.

Cæterùm dum iſtiuſmodi ratione verborum themata quærimus, nihil nos offendat, quòd per quæ decurrimus tempora, crebrò ſint inuſitata nec enim hoc hîc agitur, vt ſciamus receptũ themáne ſit ὀπέω, an potiùs verbũ in μι, ὄπημι: tantùm paratur via quæ temporum formationes demõſtret. Οὐδὲν μέγα τῆς ἑρμαίας ἀπωράμεθα ταύτης) gaudet hoc verbum accuſatiuo cum genitiuo: accuſatiuus ſignificat fructum & emolumentũ quod percipimus, genitiuus autem id vnde fructus proficiſcitur. idẽ fit in verbo ὀπολαύω. Lucianus quodam loco vtrũque vſurpauit, τί μοὶ γὰρ, inquit: σὺ ὀπολαύσας τῆς ὀρῶν; τί δ' ἂν ὀπόλαυτο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; quemnã fructum percipies è mõtibus? quid verò boues conſequãtur emoluméti è tua pulchritudine? Interpres pro accuſatiuo οὐδὲν μέγα, poſuit nõ magnopere, aduerbialiter: Nõ magnopere adiuti ſumus ab hac ſolitudine.

At verò quæ facta à nobis oportuit, vndeque auſpicandum fuit ei, qui veſtigiis hærere voluit eius, qui nobis ſalutis viam præiit (ſi quis, inquit, ponè me venire vult, abiuret ſemetipſum, & tollat ſuam ipſe crucẽ, & ſequantur me) hæc ferè ſunt.

A[c 1] μὺτοι [2] ποιεῖν [3] ἔδϕ, καὶ [4] ὅθεν [5] ὑπῆρξεν [6] ἡμῖς [7] μὴ ἰχνῶν [8] ἔχεσθαι τοῦ [9] τοὺς Σωτηρίαν [10] καθηγησαμένου ([11] εἴπις [12] γὰρ, φησι, [13] θέλϕ [14] ὀπίσω [15] μου [16] ἐλθεῖν, [17] ἀπαρνησάσθω [18] ἑαυτὸν, καὶ [19] ἀράτω [20] τὸν [21] σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ [22] ἀκολουθείτω [23] μοι) [24] ταῦτά [25] ἐστιν.

Quæ [1] verò [2] facere [3] oportebat, & [4] vnde [5] licuit [6] nobis [7] veſtigiis [8] hærere [9] ad ſalutem [10] præeuntis ([11] ſi quis [12] enim, inquit, [13] vult [14] poſt [15] me [16] venire, [17] abneget [18] ſeipſum, & [19] tollat [20] crucem [21] ſuã, & [22] ſequatur [23] me) [24] hæc [25] ſunt:

[26] in quiete [27] mentem habere [28] conari [29] conuenit. ἐν ἡσυχίᾳ [27] τὸν νοῦν ἔχειν [28] πειρᾶσθαι [29] πρέπει.

iam primùm mentem pacatam habere conueniebat.

Ατ, Verò, verùm: aduersatiua coniunctio: hoc loco respondet coniunctioni μὲν, quæ multò antè præcessit, ἀ μὲν ποιῶ αὐτὸς, &c. nam post μὲν, vt scripsimus, 284. 5. in voce μέν, fermè sequitur δέ, aut alia quæuis cōiunctio, posteriori sententiæ aut membro seruiens: hic prior oratio, vbi ponitur μὲν, statum rerum Basilii continet: altera quæ effertur per μέντοι, declarat quid ipsum agere conueniebat. [2] Infinitiuus à verbo ποιέω, ποιῶ, 79. 9. [3] Oportebat: impersonale δεῖ, oportet, 186. 9. finge vocem personalem, & cape tertiam personam, δέω, δέῃς, δέῃ, & per crasim δεῖ: imperfectum ἔδειν, ἔδεες, ἔδεε, crasis ἐδεῖ: est enim impersonale actiuæ vocis. [4] Vnde, è quibus: aduerbium. [5] Simplex ἄρχω, fut. ἄρξω, aorist. prim. ἦρξα: compositum ὑπάρχω, fut. ὑπάρξω, aor. prim. ὑπῆρξα, ὑπῆρξας, ὑπῆρξε, quod verbum infinitiuo iunctum tanquam impersonaliter accipitur, pro cōtigit, licuit, euenit: ὑπῆρξεν ἔχεσθαι, licuit hærere. fortè Basilivs scriptum reliquit, ὑπῆρξεν ἀν, id est, licuisset. in exemplari Aldino deest hæc vox ὑπῆρξεν, sed tantùm excusum est, ὅθεν ἡμῖν τοῦ ἴχνους ἔχεσθαι, vnde nobis vestigiis hærere: quod nescio an secutus sit Bvdaevs, interpretatus in hunc modum, vndéque auspicandum fuit ei, qui vestigiis hærere voluit, &c. quasi quippiam subaudiendum putārit: ὅθεν, vnde, & è qua re, subaudi proficiscitur, ἔχεσθαι τοῦ ἴχνους, hærere vestigiis: quanquam alioqui ab iis auspicari conuenit, vnde licet rem assequi. [6] Nobis: datiuus plur. ab ἐγὼ, 110. 13. [7] Genitiuum pluralem indicat articulus τοῦ, sed cùm quiuis genitiuus plur. desinat in ων, & articulus τοῦ sit omnis generis, aut præceptore opus est aut lexico, vt discas nominatiuum esse τὸ ἴχνος, vestigium, primæ declin. contractorum, τοῦ ἴχνεος, τοῦ ἴχνεον, crasis ἰχνῶν. [8] Infinitiuus ab ἔχομαι, hæreo: postulat genitiuum. [9] Ad salutem: σωτὴρ, seruator, τοῦ σωτῆρος: vnde ἡ σωτηρία salus. Nam quemadmodum à nominatiuis in ος fiunt substantiua in ία, κακὸς, ἡ κακία, 282. 25. in voce ἐπαγγελίας: ita & à genitiuo desinente in ος, quandoque huiusmodi fiunt nomina in ία, vt τοῦ σωτῆρος, ἡ σωτηρία secundæ declin. [10] Genitiuus est. Ordo est, ἔχεσθαι τοῦ ἴχνων τοῦ κατηγησαμένου πρὸς σωτηρίαν, hærere vestigiis eius, qui præiuit ad salutem. nominat. κατηγησάμενος, participium à primo aor. med. κατηγησάμην: prim. aor. actiuus esset κατήγησα, fut. κατηγήσω, præsens κατηγέω: verùm solùm est receptum in voce passiua siue media κατηγέομαι, crasis κατηγοῦμαι primæ coniug. circūflexorum. Tamen quoties hæc verba deponentia siue communia sunt excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum & passiuorum, quamuis non sint recepta. ideóque à κατηγησάμην sursum ascēdemus ad præsens vsque κατηγέω, sed lexicon docebit tātùm receptum esse κατηγέομαι, quod est compositum ab ἡγέομαι. nam κατὰ perdit vltimum α, quia verbum incipitur à vocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, κατηγέομαι, non κατηγέομαι 49. 7. & 15. Cæterùm deponentiū verborum tempora quædam fiūt vt in passiuis, quædam vt in mediis: quod vsu magis disces quàm præceptis. Est autem κατηγοῦμαι, idem quod præeo, præceptor sum: hinc κατηγημών, author, præceptor, qui rem instituit. [11] Si quis: τὶς aliquis, encliticum est, & accētum remittit in præcedentem syllabam εἴ, quæ ex se accentum nullum habet, cuiusmodi & alia scripsimus, 225. 45. [12] φημὶ, dico: tertia persona φησὶ, 164. 26. ésque ex encliticis, & accentu destituitur, 226. 1. & 8. Est autem locus, quē citat Basilivs, Lucæ capite nono, nisi quòd ibi additur hæc particula, καθ' ἡμέραν, id est quotidie. [13] Vult: prima persona θέλω, volo. [14] Post me: aduerbium est cum genitiuo. Græcorum quædam aduerbia per præpositionem reddimus. [15] Genitiuus ab ἐγὼ: destituitur accentu tanquā encliticum. [16] Ε'λεύθω, secundus aor. ἦλυθον. syncope ἦλθον: infinit. ἐλθεῖν, 148. 20. [17] Tolle præpositionem ἀπὸ, manet, ἀρνησάσθω, aoristus primus medius imperatiui, vt τυψάσθω: secunda persona ἄρνησαι, vt τύψαι: indicatiuus ἠρνησάμην: aor. prim. actiuus esset ἤρνησα, fut. ἀρνήσω, præsens ἀρνέω: sed receptum est deponens ἀρνέομαι: inde ἀπαρνέομαι, abnego. [18] Semetipsum: pronomen com-

1 μὲν οὖν. *Post μὲν ponitur alia coniunctio:* 2 ποιεῖν. 3 ἔδει. 4 ὅθεν. 5 ὑπῆρξεν. 6 ἡμῖν. 7 τοῦ ἴχνους. 8 ἔχεσθαι. 9 πρὸς σωτηρίαν. *Substantiua in ια à nominatiuis & genitiuis in ος.* 10 κατηγησαμένου. *Tempora deponentium & cōmunium quomodo excutiēda.* *Deponentia capiunt sua tēpora & à voce pass. & à media,* κατηγεμών. 11 εἴπερ. *Vide* 226. 12. & 227. 21. 12 γὰρ φησι. 13 θέλω. 14 ὀπίσω μου. *Aduerbia per præpositionem reddita.* 15 μετ. 16 ἐλθεῖν. 17 ἀπαρνησάσθω. 18 ἑαυτὸν.

positum, III. 17. [19] Αἴρω, tollo: fut. ἀρῶ. aor. prim. ἦρα: imperatiuus ἆρον, ἀράτω, vt τύψον, τυψάτω. [20] Ὁ σταυρὸς, crux: tertiæ declin. [21] Ipsius: crebrò reperies αὐτῆ, pro ἀυτῆ, quod per aphæresim dicitur pro ἑαυτῆ, III. 28. [22] Ἀκολουθέω, sequor: datiuum regit, 229. 25. imperatiuus ἀκολούθει, ἀκολουθείτω, & per crasim ἀκολουθείτω, vt ποιείτω, ποιήτω, 78. 21. [23] Datiuus ab ἐγὼ: ex enclitícis est accentu carens [24] Ταῦτα, hæc: neutrum plurale pronominis ὅτις, 110. 31 Iungitur verbo singulari, 227. 40. [25] Est: tertia singularis ab εἰμὶ, sum, 157. 18. ἔστque ex encliticis. Scribitur autem ἔστι per ι more Attico, qui personis in iota finitis addunt ι siue sequatur vocalis, siue consonans, siue absoluta vt sententia siue non, idque receptissimum in ecclesiasticis scriptoribus. [26] Ἔχω, habeo: infinitiuus ἔχειν, habere: ἐν ἡσυχίᾳ, in quiete: pro quo Bvdaevs, pacatam habere. ἡ ἡσυχία, quies, secundæ declinat. datiuus ἡσυχίᾳ, per ᾳ diphthongum impropriam. ἐν, in, præpositio iuncta datiuo ἡσυχίᾳ. [27] Accusatiuus: nominatiuus ὁ νόος, crasis νοῦς. 131. 24. [28] Πέφαισμαι, nitor, conor, tento, secundæ, coniug. circunflexorum: infinit. πεφάεσθαι, crasis πφᾶσθαι. [29] Conuenit, impersonaliter: præsentis temporis, à πρὸς & ἥκω: cõpositum προσήκω, cõuenio. Bvdaevs imperfecto reddit, iam primùm, inquiens, mentem pacatam habere conueniebat. pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νῦν ἔχειν πφᾶσθαι προσῆκε, hoc est, verbũ è verbo, in quiete mentem habere, conari conuenit: ordo est, conuenit conari habere, id est, vt habeas, aut vt habeat quis mentem, &c. Magnus est enim vsus infinitiui Græci, & sæpenumero commodè redditur per optatiuum præcedẽte particula vt, aut alia simili. Cæterùm nos docendi gratia rudiùs vertimus, quò per omnia discipulo satisfaceremus. Neque verò miretur si inter Græca nihil respõdeat illi. Iam primùm nec interpretem damnet, quasi infinitiuũ προσφᾶσθαι neglexerit. Latinis auribus ille inseruiuit, & sensum bona fide reddidit. Verùm iam deinceps in istiusmodi versionis siue libertate, siue authoritate, non multùm immorabimur, sed Bvdaei doctissimam interpretationem tãtùm ascribemus. Vbi enim singulorum verborum themata commõstrata fuerint, & grammaticas minutias exactè peruestigauerimus, facilè quiuis iudicio ipse suo consequetur, quid interpres aut prudens adiecerit aut, securus trãsmiserit. quorum vtrunque quantum permissum sit, fidorum interpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absoluamus. De interpretãdi ratione, aliàs fortè & copiosiùs dicemus.

19 ἀράτω.
20 σταυρός.
21 αὐτῆ. αὐτῇ pro αὐτῆ.
22 ἀκολουθάτω.
23 μοι.
24 ταῦτά ἐστιν.
25 ἐστιν. *Atticismus.* 138. 19.
26 ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν.
27 τὸν νοῦν.
28 πεφᾶσθαι.
29 προσῆκε.

Infinitiuus per optatiuum redditus.

Interpretis libertas.

Vt enim oculus continuo circũactu versatus, & nunc horsum illorsumque deflexus, nunc sursum deorsumque erectus vicissim ac depressus, exactè cernere nequit, sed obtutu incumbere in rẽ visam eum oportet, si quidem conspectum rei perspicuũ facturus est: hunc in modum mẽtem humanam sexcentis mũdi curis distractam eui denter cernere veritatem vix est vt euenire possit.

[1] Ὡς γὰρ [2] ὀφθαλμὸν [3] περιαγόμενον [4] συνεχῶς, [5] καὶ νῦν μὲν [6] ἐπὶ τὰ πλάγια [7] περιφερόμενον, νῦν δὲ [8] πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω [9] πυκνὰ [10] μεταστρεφόμενον, [11] ἰδεῖν [12] ἐναργῶς [13] οὐκ [14] οἷόντε, ἀλλὰ [15] χρὴ [16] προσερείδεσθαι [17] τὴν ὄψιν τῷ [18] ὁρωμένῳ, [19] εἰ [20] μέλλοι [21] ἐναργῆ [22] αὐτὸ [23] ποιεῖσθαι τὴν [24] θέαν. [25] Οὕτω καὶ νοῦν [26] ἀνθρώπου [27] τοῦτο [28] μυρίων [29] πρᾶξ [30] τὸν κόσμον [31] φροντίδων [32] περιελκόμενον, [33] ἀμήχανον ἐναργῶς [34] ἐνατενίσαι τῇ [35] ἀληθείᾳ.

[1] Vt enim [2] oculũ [3] circumactũ [4] assiduè, [5] & nũc quidem [6] in obliqua [7] circũlatum, nũc verò [8] ad superna & inferna [9] idẽtidem [10] reuersum, [11] cernere [12] euidẽter [13] non [14] possibile, sed [15] oportet [16] affixũ esse [17] obtutũ [18] viso, [19] si [20] futurus sit [21] euidente [22] ipsius [23] facere [24] conspectũ: [25] sic & mẽtẽ [26] hominis [27] ab [28] innumeris [30] in mundo [31] curis [32] distractam, [33] difficile euidenter [34] intẽdere [35] veritati.

1 ὡς γὰρ.
2 ὀφθαλμόν.
3 περιαγόμενον.

VT Enim: respondet ei quod sequitur, οὕτω sic. [2] Oculum: ὀφθαλμὸς tertiæ declinat. [3] Accusatiuus participij præsentis temporis nominatiuus ὁ περιαγόμενος

γόμενος, à paſſiuo περιάγομαι: actiuum περιάγω, circumago, circunduco, verſo, à περὶ & ἄγω: nec abiicit περὶ vocalem, licèt verbũ ἄγω incipiatur à vocali, 49. 7. & 13. [4] Συνέχω, contineo: inde συνεχὴς, continuus, primæ declinat. contractorum, τῆ συνεχέω, τὴν συνεχέα, craſi συνεχῶ, & ν in σ conuerſo, fit aduerbium 4 συνεχῶς. συνεχῶς, quaſi dicas, continenter: qua voce Cæſar vtitur pro aſſiduè, & citra intermiſſionem: Cõtinenter bellum gerere. De huiuſmodi aduerbiorũ formatione, 116. 13. Pro περιελκόμενον συνεχῶς, BVDAEVS habet, continuo circũactu verſatus. [5] Et nunc quidem: νῦν aduerbium temporis. [6] In obliqua: neutrum 5 καὶ νῦν μέν. plurale accuſatiui caſus: nominatiuus ſingul. ὁ πλάγιος, obliquus, tranſuerſus, 6 ἐπὶ τὰ πλάγια. tertiæ declinat. pro ἐπὶ τὰ πλάγια, BVDAEVS, horſum illorſumque. [7] φέρω, 7 περιφερόμενον. compoſitum περιφέρω, paſſ. περιφέρομαι, circũferor participiũ ὁ περιφερόμενος tertiæ declinationis: accuſatiuus τὸν περιφερόμενον. [8] Surſum ac deorſum: ἄνω aduerbium, ſurſum, ſuprà: κάτω, deorſum infrà. Aduerbiis articuli adduntur in 8 πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω. quouis genere & numero, ſenſúſq; redditur Latinè per cõueniens aliquod par- *Aduerbia cum articulis.* ticipium, aut aliam quãpiam vocem, quæ maximè quadrat: ὁ ἄνω, qui ſurſum verſatur τὰ ἄνω, ſurſum ſita: τὰ κάτω, deorſum poſita: πρὸς τὰ ἄνω, ad ea quæ ſurſum conſiſtunt. Πρός) Præpoſitio: iuncta eſt accuſatiuo τὰ ἄνω. [9] Neutrum 9 πυκνά. plurale ab adiectiuo πυκνὸς, denſus, frequens. Neutra verò adiectiua in vtroq; *Adiectiua neutra aduerbiaſcunt.* numero tanquam aduerbiaſcunt: πολλὰ, multùm: ſic πυκνὰ, frequenter: pro quo 116.30. BVDAEVS viciſſim, id eſt, identidem, crebrò, per interualla. [10] Accuſatiuus 10 μεταστρεφόμενος. eſt: nominatiuus ὁ μεταστρεφόμενος, participiũ præſentis temporis à paſſiuo μεταστρέφομαι: actiuum μεταστρέφω, cõuerto, reuerto: à μετὰ & στρέφω, pro πυκνὰ μεταστρεφόμενον, id eſt frequentur cõuerſum, vertit erectus viciſſim, ac depreſſus. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφεσθαι, id eſt ſurſum conuerti, non aliud eſt quàm erigi: contrà πρὸς τὰ κάτω μεταστρέφεσθαι, deorſum conuerti, tanquam eſt deprimi. id verò per vices contingit ſibi mutuò ſuccedẽtes, ideo πυκνὰ μεταστρέφεσθαι dixit, viciſſim erigi ac deprimi. [11] Videre: infinitiuus ſecundi aoriſti. 194. 2 in εἶδω. 11 ἰδεῖν. [12] Manifeſtè, euidenter: aduerbium factũ à genitiuo plurali ἐναργῶν: nomi- 12 ἐναργῶς. natiuus ὁ καὶ ἡ ἐναργὴς, primæ declin. contractorum. [13] Non: ὐ ante conſonan- 13 οὐχ. tem, ὐ ποιῶ: ὐκ ante vocalem tenuem, ὐκ ἐποίησα: ὐχ ante aſpiratam, ὐχ ἅπας. [14] Οἷος, potens, poſſibilis: quod nomen Ionico more capit parelcon ης, οἷος, 14 οἷόντε. neutrum οἷόντε. [15] Oportet: impersonale, 219. 13. [16] Simplex ἐφέσθαι, vt τυ- 15 χρή. 16 προσεφέσθαι. φθῆναι, aoriſt. pr. paſſ. infinitiui modi: indicatiuus ἥρεσθαι, à tertia perſona præt. paſſiui ἥρται: prima perſona ἧρμαι: præt. act. ἧρκα, fut. ἐρέω, præſ. ἐρέσθαι, id eſt, firmo, figo: προσερέσθαι, applico: affigo: προσερέσθαι τινὶ ὄψιν, affigi oculum. ſiue aſpectum applicari. [17] Ὄπτομαι, video: præt. ὦμμαι, ſecũda perſona ὄπωπας: 17 τινὶ ὄψιν. hinc ablato incremẽto verbale fit ὄψις, τῆς ὄψεως, τινὶ ὄψιν, ſecũdæ declinat. cõtractorum. [18] Ei quod videtur: ὁράω, video: ὁράομαι, videor, craſis ὁρῶμαι, ſe- 18 ὁρωμένῳ. cundæ coniug. circunfl. particip. ὁράμενος, datiuus τῷ ὁρωμένῳ: pro quo BV- DAEVS dicit, rem viſam. Nam huiuſmodi participiis præteriti tẽporis ſæpius *Notio de participiis Græcorum & Latinorum.* abutimur, & ad ſignificationem præſentis accõmodamus, quòd Latini non habeant participium præſens à verbo paſſiuo. Quamquam & Græci & Latini participia crebrò ſolent vſurpare, nõ habita ratione tẽporis, ſed ſignificati: vt rem viſam dicamus nõ eam ſolùm quam tempore præterito vidimus, ſed omne id in quod oculus officio ſuo fungi poteſt: ſic Græci τὸ ὁρώμενον participio præſentis tẽporis appellãt quicquid cerni poteſt, ſiue nunc in præſentia cernatur, ſiue antea cõſpicuum fuerit, licèt iam lateat, neque appareat, id eſt τὸ ὁρώμενον, & viſum, pro obiecto viſus, vt Phyſici loquuntur, accipimus. [19] Si: coniunctio hîc 19 εἰ. poſita cum optatiuo μέλοι. [20] Optatiuus vt τύπτοι: indicat. μέλω: quod verbũ 20 μέλοι. peculiariter gaudet infinitiuo: ſolentq; Latini hanc phraſim reddere his verbis, *Conſtructio & interpretatio verbi μέλω.* futurum eſt vt: μέλω ποιεῖν futurum eſt vt faciã: μέλω γράψαι, futurum eſt vt ſcribam: μέλω τύψαι, futurũ eſt vt verberem. cuiuſmodi planè eadem ſunt cũ futuris, faciam, ſcribã, verberabo: ſed vocum vſus eſt obſeruãdus. nos rudium ducentes rationem, pro μέλοι diximus, futurus ſit. [21] Ὁ καὶ ἡ ἐνάργης, primæ 21 ἐνάργῃ. declin. contractorum: τῷ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐνάργεα, craſi ἐναργῆ, id eſt, euidentem, manifeſtum, aut, vt BVDAEVS, cõſpicuum: hîc capitur in genere

22 αὐτῇ

fœminino: eius ſubſtantiuum θέαν.[22] Αὐτὸς, ipſe. III. 6. neutrum αὐτὸ: genit. αὐτοῦ refertur ad ὥραμιν datiuum neutrum. BVDAEVS habet pro αὐτοῦ genitiuum,

23 ποιᾶς.

rei: quia ὥραμιν, vertit, rem viſam. [23] Infinitiuus à πείθομαι, 80. 25. & in voce

24 θέαν.

paſſiua capitur actiuè, ideóq; regit accuſatiuũ à tergo τὴν θέαν, 286. 22. in παρελθόντα.

25 ἅπτω. ἅπτας.

[24] Η᾽ θέα, aſpectus, viſus: at ἡ θεὰ, dea: vtrunque ſæcũ dæ declin. accuſa-

26 ἀνθρώπου.

tiuus à θέα eſt τὴν θέαν. [25] Sic: ante conſonantẽ οὕτω, ante vocalẽ ὅπως. [26] No-

27 ὑπὸ

minatiuus ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος tertiæ declin. [27] Hæc præpoſitio cum genitiuo ſo-

28 μυείων. 29 τῷ κατὰ τὸν κόσμον

leret addi dictionibus paſſiuè ſignificantibus, vt apud Latinos à vel ab: τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, verberor abs te: ſic hoc loco, τὸ ὑπὸ μυείων φρυγιδῶν ἑλκόμενον.[28] Antè hoc explicatũ eſt, 284. 38.[29] BVDAEVS vertit, mundi curis. Quomodo au-

Φρυγιδῶν

tem explicari poſſit articulus ille τῷ iunctus præpoſitioni cum caſu κατὰ τὸν κόσμον

30 κατὰ τὸν κόσμον σμον

, oſtenſum eſt, 285. 15. in verbis ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀτοπίας.[30] Καπὶ, in:

31 Φρυγιδῶν.

præpoſitio cum accuſatiuo κόσμον: nominatiuus ὁ κόσμος tertiæ declin, [31] Η᾽

32 ἑλκόμενον.

Φρυγὶς, τῆς Φρυγίδος, τῷ Φρυγίδι. [32] Ε᾽λκω, traho ἑλκόμενον, diſtraho: paſſiuum ἕλκομαι, particip. ὁ ἑλκόμενος, τὸν ἑλκόμενον, diſtractum: eſt tamen præ-

33 ἀμήχανον.

ſentis temporis. vide de hoc in voce ὁρμῶμεν, 291. 40. [33] Μηχανὴ, conatus, machina: vnde per α priuatiuã particulam fit ἀμήχανον, difficile, quod nulla ratio-

34 ἀκατανύστως.

ne vel arte fieri poſſit. [34] Α᾽τενίζω, fixis oculis intueor: futur. ἀτενίσω, aoriſtus primus ἠτένισα, infinitiuus ἀτενίσαι, vt τύψαι: cõpoſitũ ἀκατανύστως, ab indicatiuo

Notio de aoriſtorum ſignificatione & vſu.

præſenti ἀκατανίζω, quod datiuũ regit τῇ ἀληθείᾳ, ratione præpoſitionis ἀκ: vide, 278. 16. in ὑπεφαινομένης αὐτοῖς. Nec mireris interpretem ἀκατανύστως vertiſſe per infiniuitium præſentis tẽporis, cernere: vt & priùs ἐνσερεσθλῶσι, incumbere, & ἰδεῖν, cernere. quãdoquidem aoriſti variis tribuuntur temporibus, & latiſſimè

35 ἀληθείᾳ.

patet eorum ſignificatio & vſus. [35] Veritati: adiectiua in ης primæ declinatio-

Denominatiua in εια ab adiectiuis in ης, 128. 45.

nis contractorum, faciunt ſubſtantiua fœminina in εια: ἐνάργης, euidens, ἡ ἐνάργεια, euidentia: ἀληθὴς, verus, ἡ ἀληθεία, veritas, τῆς ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ per α diphthongum impropriam, & hoc differt à nominatiuo ἀληθεία.

Atque ei quidẽ qui nondũ coniugalibus vinculis aſtrictus eſt rabidæ cupidines, & impetus effrænes, amoréſque inceſſunt perditiſſimi.

Α᾽λλὰ τὸ μὲν οὔπω τοῖς [1] δεσμοῖς τῦ [2] γάμου [3] συνεζευγμένον, [4] λυσσώδεις [5] ἐπιθυμίαι, καὶ [6] ὁρμαὶ [7] δυσκάθεκτοι, καὶ [8] ἔρωτές τινες [9] δυσέρωτες [10] ἐκταράττουσι.

Sed quidem nondum [1] vinculis [2] nuptiarum [3] conſtrictum, [4] rabidæ [5] cupidines & [6] impetus [7] irretenti, & [8] amores quidam [9] perditi [10] perturbant.

1 δεσμοῖς.

DATIVVS Pluralis: nominat. ὁ δεσμὸς tertiæ declinat. eſt verbale à δέω, ligo, 155. 37. [2] Ο᾽ γάμος, nuptiæ, tertiæ declinat. eſt ſingulare, cùm nos vtamur

2 γάμου.

plurali, nuptiæ. vide 278. 9. in ὑπεφαινομένης. [3] Ζεύγνυμι tempora ſumit à ζεύξω,

3 συνεζευγμένον.

vt ſcriptum eſt, 168, 32. in verbo ἀγνυμι, futurũ igitur ζεύξω, præterit. act. ἔζευξα, paſs. ἐζεύγμαι, particip. ἐζευγμένος, & cõpoſitum συνεζευγμένος, accuſat. τὸν συνεζευγμένον: verbum tamen ſcribitur συζεύγνυμι, non autem σωζεύγνυμι, vt συζάω non

4 λυσσώδεις.

σωζάω, 210. 28. Eſt autem συνεζευγμένος, coniugatus: pro quo BVDAEVS, con-

Adiectiua in ώδης.

ſtrictus. [4] Multa ſunt adiectiua in ώδης communia primæ declinat. contractorum, ἀνὴρ, ἀνδρώδης, vir, viri, ἀνδρώδης, virilis: ἰξὸς, viſcũ, ἰξώδης, viſcoſus: ſic λύσσα,

5 ἐπιθυμίαι.

rabies, λυσσώδης. rabidus, τῦ καὶ τῆς λυσσώδους: pluraliter οἱ καὶ αἱ λυσσώδεις, craſis

6 ὁρμαί.

λυσσώδεις. [5] Nominatiuus pluralis: ſingularis ἡ ἐπιθυμία, concupiſcentia, ſe-

7 δυσκάθεκτοι.

cundæ declin. [6] Η᾽ ὁρμὴ ſecũdæ declin. impetus, ſubitus animi affectus & motus, quo temerè huc vel illuc impellimur, cuiuſmodi eſt in animantibus, dolentibus, aut alio affectu ſubitò raptis. [7] Retentu difficile: ἔχω, fut. ἕξω per aſpirationem, quæ manet in præterito ἔσχα, paſs. ἔσγμαι, ἕξομαι, ἐσχέθην: vnde ablato in-

κάθεκτος.

cremento, fit verbale ἐκτὸς: ſic à compoſito κατέχω, id eſt retineo, verbale κάθεκτος, id eſt, cohibitus & retentus. & licet ſcribatur κατέχω, tamen per θ ſcribitur κάθεκτος: nam κατέχω fit à κατὰ & ἔχω: at κάθεκτος ab ἐκτὸς, quod habet aſpira-

δυς & εὖ incompoſitione, 126. 35.

tionem. A κάθεκτος fit δυσκάθεκτος retentu difficilis, & qui cohiberi non poteſt, id eſt, effrænis. Particula verò δυς in compoſitione ſignificat difficultatem, impoſſibilitatem, malum & pernicioſum: cuius cõtrarium eſt εὖ. Cùm ſit autem

ὁρμαὶ

ὄρμαι fœmininum, tamen dixit non δυσχέτεκλαι, ſed δυσχάθεκτοι. Attici nanque adiectiua in ος communi genere ſolent vſurpare, 118.13. [8] Ἔρως, amor: τῦ ἔρω τος, plurale ἔρωτες quintæ declin. πτες enticlitū à nominatiuo τις, remittit accentum. [9] Ab ἔρως fit adiectiuum δυσέρως, id eſt, perditè amans, aut minimè amandus: explica particulam δυς, vt loco quadrabit, ἔρωτες δυσέρωτες, amores perditiſſimi, aut amores infelices & pernicioſi. [10] Ταράττω, turbo: ἐκταράττω, conturbo, moleſtus ſum. Præpoſitio ἐκ in compoſitis ſæpè facit ad auxeſim: ἐκκάμνειν ſupra modum defatigari: ἐξασθενῶν, valde debilitari. ἐκλαράττουσι tertia perſona plur.

Atticiſmus. 8 ἐρωτες πτες. 9 δυσέρωτες. 10 ἐκταράττουσι. ἐκ in compoſitione.

10 At[1] iam [2] occupatum [3] coniuge [4] alter tumultus curarū [5] excipit: in [6] orbitate [7] proliū [8] deſideriū, [9] vxoris [10] cuſtodia, [11] domus ꝓcuratio, [12] miniſtrorū [13] præfectura [14] in [15] cōtractibus [16] dāna, cū [17] vicinis [18] dilgladiationes, in [19] foro [20] concertationes, [21] negotiationis [22] pericula, [23] agriculturæ [24] labores: [25] vnaquæque dies [26] propriam [27] venit [28] ferens [29] animi [30] caliginem. Et [31] noctes [32] diurnas [33] curas [34] excipientes, in [35] ciſdē [36] phantaſiis [37] fallunt mentem.

τὸν δὲ [1] ἤδη [2] κατειλημμένον [3] ὁμοζύγῳ [4] ἕτερος θόρυβος φροντίδων [5] ἐκδέχεται. ἐν [6] ἀπαιδίᾳ, [7] παίδων [8] ἐπιθυμίᾳ, γυναικὸς [10] φυλακὴ, [11] οἴκου ἐπιμέλεια, [12] οἰκετῶν [13] ꝓστασίαι, [14] αἷς τὰ [15] συμβόλαια [16] βλάβαι, οἱ ꝓστῶτες [17] γείτονες [18] ἀγωνισμοὶ, αἷς ἐν τοῖς [19] δικαστηρίοις [20] συμπλοκὴ, τῆς [21] ἐμπορείας οἱ [22] κίνδυνοι, αἷς τῆς [23] γεωργίας [24] ἀγωνήσεις. [25] πᾶσα ἡμέρα [26] ἰδίαν [27] ἥκει [28] φέρουσα τῆς [29] ψυχῆς [30] ἐπισκότησιν. καὶ αἱ [31] νύκτες τὰς [32] μεθημερινὰς [33] φροντίδας [34] ἀγαλαβοῦσαι, ἐν [35] ταῖς αὐταῖς [36] φαντασίαις [37] ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν.

Cōiugio autē mancipatū curarū agmen excipit: in orbitate, deſiderium prolis, vxoris cuſtodia, domeſtica procuratio, ſeruilium officiorum cōſtitutio, damna ciuilibus in contractibus accepta, digladiationes cum vicinis, forenſes concertationes, negotiationis alea, agriculturæ labores: vnaquaque dies ſuā adfert animo caliginem. Iam verò noctes diurnas curas excipiētes, per eaſdem rerū ſpecies impoſturam menti facilitant.

IAM: Quanquam huiuſmodi particulas, quas facilè commonſtrauerit lexicon, non eſt neceſſe curioſius recenſere, vt neque quoties ſeſe offeret caſus nominatiuus, aut præſens in catiui primæ perſonæ. quandoquidem has Meditationes in hoc tantùm cōſcripſimus, vt verborum themata, & caſum nominatiuum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus. [2] Λαμβάνω, tempora ſumit à λήφω: futurum λήψω, præt. act. λέληφα, & Atticè ἔληφα. 145.13. paſſiuum εἴλημμαι, participium εἰλημμένος: ſic à καταλαμβάνω κατείλημμένος, accuſat. τὸν καταλημμένον. [3] Ὁμόζυγος, coniunx. Multa deriuantur ab ὁμὸς, ſimilis: ὁμόφυλος, eiuſdem ſententiæ & ſuffragij: ὁμόχρονος, coætaneus: ὁμόζυγος coniunx dicitur quòd eiuſdem ſit iugi, & pari cum marito iungatur copula, à ζυγὸς, id eſt, iugum: datiuus τῇ ὁμοζύγῳ, tertiæ declin. [4] Alter vel alius tumultus curarum: ἕτερος θόρυβος tertiæ declin. Φροντίδων à Φροντὶς. [5] Ἐκδέκομαι, excipio, à δέχομαι: tertia perſona ſing ἐκδέχεται, vt τύπτεται. [6] Πᾶις, παιδὸς, puer, proles: ἄπαις, ἄπαιδος, orbus, ſine liberis: vnde ἡ ἀπαιδία, orbitas ſecundæ declin. vt antè diximus à σωτὴς, σωτῆρος fieri ἡ σωτηρία, ſalus, 289.27. [7] Liberorum, prolium: à nominatiuo παῖς, παιδός. [8] Θυμὸς, animus: ἐπιθυμία, concupiſco, à prepoſitione ἐπὶ, in, quaſi in animo gero: ἐπιθυμία, deſyderium, auiditas, concupiſcentia. Η γυνὴ, vxor, genitius, τῆς γυναικὸς, ab inuſitato nomine γύναιξ vide heteroclita, 135.27. [10] Verbalia plurima ſeruant figuratiuam literam ſecundi aoriſti, quæ in verbis quartæ coniug. eſt γ, ſi futurum deſinat in ξω, 55.10. itaque à verbo σφάττω, iugulo, futur. σφάξω, aoriſt ſec. ἔσφαγον, verbale nomen ἡ σφαγὴ, cædes: ἐπιτάττω, impero, ἐπιταγὴ, imperium: ſic à φυλάττω, cuſtodio, foret nomen ἡ φυλαγὴ, cuſtodia, per γ: dicitur tamen φυλακὴ, ſiquidem huiuſmodi mutarum, tenuis, aſpiratæ, & mediæ, magna eſt inter ſeſe affinitas, tradúntq; ope-

1 ἤδη. Meditationes hæ in quē finem cōſcriptæ. 2 κατειλημμένον. 3 ὁμοζύγῳ. Facta ex ὁμὸς. 4 ἕτερος θόρυβος φροντίδων. 5 ἐκδέχεται. 6 ἀπαιδία. 7 παίδων. 8 ἐπιθυμία. 9 γυναικὸς. 10 φυλακὴ. Verbalia cum aoriſti ſec. characteriſtica. Mutarum magna inter ſeſe affinitas.

ras mutuas, vt crebrò aliam pro alia reperias. aut fit ἡ φυλακὴ à nomine φύλαξ,
11 ὠῖκος ἐπιμέλια. custos, τῦ φύλακος. vnde ἡ φυλακή. [11] Domus procuratio, cura & diligentia: οἶκος, domus, tertiæ declin. ἐπιμελὴς, accuratus, diligens: vnde ἡ ἐπιμέλια, diligentia, vt ἀλήθια ab ἀληθὴς, de hoc, 292. 26. in ἀληθεία. [12] Ο οἰκέτης, famulus
12 οἰκετῶν. primæ declin. τῦ οἰκετῶν, accentu circūflexo in vltima 222 13. [13] Πρόϊστημι, præ-
13 προστασίαι. sideo, & præsum, à πρὸ & ἵστημι: προΐσταμαι, præficio, præfecturam confero, simplex verbum ἵστιμι, futur. στήσω, præt. act. ἔστακα, pass. ἔσταμαι, ἐστάσθι: sic à compo-
* 126.6. sito προΐσταμαι, præt. προέσταμαι, προστάσθι: * vnde ablato incremēto. fit duplex nomen verbale ἡ προστάσις & ἡ προστασία, id est, præfectura, præsidētia, plurale αἱ
14 αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι. προστασίαι. [14] Vim articuli afficiētis præpositionem cum casu pulchrè expres-
15 συμβόλαια. sit participio, damna ciuilibus in contractibus accepta. [15] Α βάλλω compositum συμβάλλω, quod præter alia significat paciſci, & cōtractus conuentáq; inire: vnde verbale συμβολὴ, & inde συμβόλαιον, hoc est, pactum & contractus. Fermè autem huiusmodi verbalia à βάλλω & compositis, efferuntur per ο non α, vt
Verbalia à βάλλω sumunt ο pro α. βολὴ, παραβολὴ: sic συμβολὴ: & inde συμβόλαιον, vt ἐπιβόλαιον, &c.
16 βλάβαι. [16] Βλάπτω, noceo, secund. aoristus ἔβλαβον, tanquam à themate βλάβω, 154.5. hinc verbale βλάβη, damnum, per idem effertur characteristicon nempe β.
17 γείτονας. [17] Ο γείτων, vicinus, τῦ γείτονος. habito genitiuo, facilè ad reliquos casus per-
18 δίκας πλημμελῶν. ueneris, τὸς γείτονας. [18] Πλήττω, percutio: fut. πλήξω, præt. act. πέπληγα, pass. πέπλαγμαι, πεπλήξαι, πέπληχθαι: vnde verbale πλήκτης, percussor, & per metaphoram obiurgator & cōuiciator, vnde verbum πληκτίζω aut πληκτίζομαι. Illa
Verba in ίζω & ίζομαι derivata, 90. 44. enim in ίζω & ίζομαι passim à quouis deducūtur, vt doctis authorib⁹ visum est: compositum δικαπληκτίζομαι, verbum deponēs, id est, decerto, pugno, contendo. fut. à πληκτίζω est πληκτίσω, præt. act. πεπλήκτικα, pass. πεπλήκτισμαι: * vnde
* 126.3. verbale ablato incremento ὁ πλῆκτισμὸς: sic à δικαπληκτίζομαι, verbale δικαπλήκτισμός. Vtrūm verò recepta sint πληκτίζω, πληκτίζομαι, an tantùm δικαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio: tātum ostendimus quo pacto verba fiāt, quæ quidē nūc actiua, nunc cōtrà passiua, nunc simplicia, nunc cōpositа solùm in vsu versantur, quemadmodum apud Latinos recipiuntur composita, aspicio, cōspicio, despicio: & inde aspectus, cōspectus, despectus: non autem simplex specio, licèt
19 δικαστηρίοις. vsurpetur nomen species. [19] Δικάζω, fut. δικάσω, præt. act. δεδίκακα pass. δεδίκασμαι, δεδίκασται. δεδίκασται: * vnde verbale τὸ δικαστήριον, forum iudiciale, tribu-
* 126.11. nal: datiuus plur. τοῖς δικαστηρίοις, tertiæ declin. nam δικάζομαι est, lites ago, contendo
20 συμπλοκῆ. [20] Πλέκω, συμπλέκω: συμπλέκομαι, conf o, negotium habeo cum aliquo: verbale ἡ συμπλοκὴ, congressio conflictus, secundæ declin. migrat ε in ο.
21 ἐμπορίας. vt suprà dictum, 280 46. in πρόπου. [21] Πόρος, quæstus, prouētus: ἔμπορος, mercator: ἡ ἐμπορία, τῆς ἐμπορίας, sec. declin. præpositione ἐν & nomine πόρος. vide
22 κίνδυνοι. 228.25. in ἔνοικα πάθη. [22] Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδυνος, periculum, pro quo BVDAEVS posuit, aleam.
23 γεωργίας. [23] Γέα & per crasim γῆ, terra: ἔργον,
24 δικαπονήσῃς. opus: inde γεωργὸς, agricola: ἡ γεωργία, agricultura, τῆς γεωργίας. [24] Πονέω, laboro: fut. πονήσω. præt. act. πεπόνηκα, pass. πεπόνημαι, πεπόνησαι: verbale ἡ πόνησις, secund. declin. cōtractorum τῆς πονήσεως, αἱ πονήσεις, & crasi πονήσῃς: compositum δικαπονήσῃς, à nominatiuo δικαπόνησις, à verbo δικαπονέομαι, excolo, elaboro.
25 πᾶσα ἡμέρα. [25] Η ἡμέρα, dies, secundæ declin. ὁ πᾶς, omnis, fœmininum ἡ πᾶσα, neutrum
26 ἴδιαν. τὸ πᾶν. [26] Ἴδιος, proprius: fœmininum ἡ ἰδία, τῆς ἰδίας. Quomodo verò se ha-
27 ἥκῃ. beant fœminina adiectiuorum, scriptum, 118 6. [27] Η ἥκω, ἥξῃς, ἥκῃ, venio, venis
28 φέρουσα. venit. [28] Φέρω, fero: participium ὁ φέρων, ἡ φέρουσα. [29] Η ψυχὴ secundæ de-
29 ψυχῆς. 30. ἐπισκότησιν. clin. τῆς ψυχῆς. [30] Σκότος, tenebræ: verbum σκοτέω, futur. σκοτήσω, præt. act. ἐσκότηκα, pass. ἐσκότημαι, ἐσκότησαι: vnde * verbale ἡ σκότησις, τῆς σκοτήσεως, τῇ
* 126.6. σκότησιν: compositum ἐπισκότησιν, nominatiuus ἡ ἐπισκότησις secundæ declin.
31 νύκτες. contractorum, à verbo ἐπισκοτέω, obtenebro. [31] Η νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox, noctis:
32 μεθημερινὰς. plurale αἱ νύκτες. [32] Η μέρα, dies: μεθ' ἡμέραν per apostrophon pro μετὰ ἡμέραν, propriè significaret post diē, quia μετὰ iuncta accusatiuo significat post: verùm Atticè capitur pro ἐν ἡμέρᾳ, in die, per diem, interdiu. Cæterum quia ratione apostrophi legitur, μεθ' ἡμέραν tanquam vnica dictio μεθημέραν, fit inde adiectiuum ὁ μεθημερινὸς, diurnus, ἡ μεθημερινὰ: accusat. pluralis τὰς μεθημερινάς. [33] Η
33 Φρυτίδας.

Φρυ-

φροντὶς, τῆς φροντίδος, τὰς φροντίδας. 34 Λαμβάνω, sec. aorist. act. ἔλαβον, partic. λαβὼν, ἡ λαβοῦσα: compositum παραλαβοῦσα, ἀφλαμβάνω, plurale αἱ ἀφλαβοῦσαι. 35 Datiuus pluralis ab αὐτὴ pronomine relatiuo: quod non solùm significat ipsum, * sed etiam capitur pro, Eodem: αὐταῖς φαντασίαις, eisdem phantasiis. 36 Φαίνω, futurum φανῶ, præteritum actiuum πέφαγκα, passiuum πέφαμμαι, πέφασται, πέφανται: verbale φαντὸς, vnde verbum φαντάζομαι: finge vocem actiuam φαντάζω, futur. φαντάσω, præt. act. πεφάνταχα, pass. πεφάντισμαι, secunda persona πέφανται σοι: * vnde nomen verbale ἡ φαντασία secundæ declin. datiuus plur. ταῖς φαντασίαις. 37 Ἀπατάω, fallo: tertia plural. ἀπατῶσι, crasis ἀπατῶσι: compositum ἐξαπατάω, ἐξαπατῶσι.

34 ἀφλαβεῖται. 35 ταῖς αὐταῖς. * *Supple, modò habeat articulum.* 36 φαντασίαις. * 226.6. 37 ἐξαπατῶσι.

[1] Τούτων δὲ [2] φυγὴ [3] μία, ὁ [4] χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ [5] κόσμου [6] παντός. κόσμος δὲ [7] ἀναχώρησις, ὑπ' [8] τὸ [9] ἔξω αὐτῆς [10] γενέσθαι [11] σωματικῶς, ἀλλὰ τῆς [12] πρὸς τὸ σῶμα [13] συμπαθείας τοῦ ψυχικοῦ [14] ἀπορρῆξαι, καὶ γενέσθαι [15] ἄπολιν, [16] ἄοικον, [17] ἀνίδιον, [18] ἀφιλέταιρον, [19] ἀκτήμονα, [20] ἄδιον, [21] ἀπράγμονα, [22] ἀσυνάλλακτον, [23] ἀμαθῆ τῶν [24] ἀνθρωπίνων [25] διδαγμάτων, ἕτοιμον [26] ἐποδέξασθαι τῇ [27] καρδίᾳ τὰς [28] τῆς θείας [29] διδασκαλίας [30] ἐγγινομένας [31] ἀφαντασίας.

Quarum rerũ vna demum cautio est, si ab omni se mũdo abdicárit qui hanc vitare molestiam instituerit. Est verò secessus à mũdo, non extra mundum esse corpore, caterùm à cõsensu corporis mutuáque affectione animum abrumpere, non ciuem esse, non domum posidere, non familiam, nihil propriũ habere, non sodalitatis officia, non amicitiã colere, prædia nulla, nullas facultates habere, negotiis vacare, inaptum sit admittere

risgentium contractus humanásque disciplinas non nosse, ita se comparare, cor vt humanum disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

1 τούτων. 2 Φυγὴ. 3 μία. * 126.3. 4 χωρισμὸς. 5 κόσμου. 6 παντός. 7 ἀναχώρησις. * 126.6. 8 τὸ ἔξω αὐτῆς γενέσθαι. 9 ἔξω αὐτῆς. 10 γενέσθαι. 11 σωματικῶς. 12 πρὸς τὸ σῶμα. 13 συμπαθείας. 14 ἀπορρῆξαι. 15 ἄπολιν.

GENITIVVS Pluralis demonstratiui neutri generis τῶν, masculinum τοῦτος, fem. αὕτη, 110.27. [2] Φεύγω, fugio: secundus aorist. ἔφυγον: verbale nomen ἡ φυγὴ, fuga, vide 294. in φυλακὴ. [3] Εἷς, vnus, 27.16. & 120.14. fem. μία, vna. [4] Χωρίζω, separo: fut. χωρίσω, pret. act. κεχώρικα, pass. κεχώρισμαι: * verbale ὁ χωρισμὸς. [5] Ὁ κόσμος, mundus: genitiuus τοῦ κόσμου. [6] Ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, quintæ declinat. [7] Χωρέω, fut. χωρήσω, præt. act. κεχώρηκα, pass. κεχώρημαι, κεχώρηται: * verbale χώρησις: compositum ἀναχώρησις, secessus, ab ἀναχωρέω, secedo. [8] Articulus τὸ afficit orationem quæ cõstat ex infinitiuo: id, nempe extra mundum esse. [9] Aduerbium cum genitiuo: quibusdam Latinorum præpositionibus respondent Græcorum aduerbia. [10] Γίγνομαι, secundus aorist. med. ἐγενόμην, 184.24. infinitiuus γενέσθαι. vt τυπέσθαι ab ἀτυπόμην. [11] Τὸ σῶμα corpus, τοῦ σώματος inde adiectiuum σωματικὸς, corporalis, genitiuus plur. τῶν σωματικῶν, à quo aduerbium σωματικῶς, migrante ν in σ, 116.13. [12] Scripsimus, 278.26. in voce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictionibus addatur præpositio πρός. BVDAEVS vertit συμπαθείας. συμπάσχειν πρὸς τὸ σῶμα, corporis consensum & mutuam affectionem. [13] Πάσχω, patior, secund. aorist. ἔπαθον à πήθω: vnde nomina ἀπαθὴς, εὐπαθὴς, &c. per α & θ: sic à composito συμπάσχω, condolesco, & alienis incommodis afficior siue tãgor, fit συμπαθὴς, qui eiusdem est affectus: vnde substantiuum ἡ συμπάθεια, quasi dicat condolescentia, naturalis ille consensus animi cum corpore. [14] Ῥήγνυμι, frango, rumpo: futurum ῥήξω, 209.1. aorist. pr. ἔρρηξα, infinit. ῥῆξαι: compositum ἀπορρῆξαι, abrumpere, ab ἀπορρήγνυμι, per geminum ῥῥ, 208.33. [15] Ἡ πόλις, ciuitas, vnde ἄπολις, extorris, qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis,

De iis quæ fiunt per α priuatiuum, & quomodo sint interpretanda.

MAGNVS Hoc loco catalogus eorum quæ fiunt per α particulam priuatiuam, quæ quidem BVDÆVS non eadem ſemper voce reddidit, licet compoſitionis ratio ſit vna in omnibus: ideóque vt in cæteris, ita & in iſtis iuuabimur copia, vt nobis obuia ſint quæcunque ſcitè & cõmodè priuationem ſignificant: deinde cõminiſcamur apta verba, quibus negationem tribuamus, ἀπολις γενέσθαι vertit, non eſſe ciuem: ἄοικος, non poſſidere domum, non familiam. quæ quidem multis aliis verbis, & rectè verti poſſunt, ἄπολις γενέσθαι, ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate deſtitutũ eſſe, & item alio & alio pacto, vtcunque commodum erit negationem explicare. [16] Quoties α priuatiuum præfigitur vocalibus, ſolet interſeri ν: ἄξιος, dignus, ἀνάξιος, indignus: verùm id nõ eſt perpetuum, vt ἄεργος, ἄϋπνος, ἀόρατος, ἄοικος, ἄαρος, ἄωτος: ſic ab οἶκος domus adiectiuum formatur ἄοικος, qui domo caret. [17] Ἴδιος, proprius, priuatus: ἀνίδιος, qui nihil habet proprium, quod ſibi peculiariter vendicet. [18] Ἑταῖρος, ſodalis, amicus: φιλέταιρος, ſodalium ſtudioſus, & amicitiam colens: ἀφιλέταιρος, qui ſodalitatis & amicitiæ officia non colit. [19] Κτάομαι, acquiro, poſſideo: ἀκτήμων, inops, qui prædia non habet. Multa in μων deducuntur à futuro vocis act. μνάομαι, reminiſcor, fut. act. eſſet μνήσω: inde μίμνων, memor: ſic à κλάομαι, fut. act. κλήσω: vnde, ſi receptum eſſet, diceretur κτήμων, opulentus, qui multa poſſidet: hinc ἀκλήμων, qui poſſeſſionibus deſtitutus eſt: genitiuus ἀκλήμονος, accuſatiuus τὸν ἀκλήμονα. [20] Βίος, vita, victus, & facultates quibus vita ſuſtinetur, quæque ad vſum vitæ pertinent: hinc ἄβιος is dicitur, qui iis rebus caret. [21] Πρᾶγμα, res: capitur pro negotio & moleſtia, vt παρέχειν πράγματα, facereſſere negotium: hinc fit ἀπράγμων, qui nec aliis exhibet negotium, nec ipſe libẽter negotiis inuoluitur, τῷ ἀπράγμονος. [22] Ἀλλάττω, inde συναλλάττω, contraho, paciſcor, ineo contractus & conuenta: tertia perſona præteriti paſſ. συνήλλαχται: * verbale συνάλλακτος: vnde ἀσυνάλλακτος, vt δυσκάθεκτος à κατέχω, 292. 53. [23] Μανθάνω, diſco: ſec. aoriſt. ἔμαθον ab inuſitato μαθέω: hinc ἀμαθὴς, genitiuus ἀμαθέος primæ declin. contractorum, τὸν ἀμαθέα, crasis ἀμαθῆ, id eſt, rudẽ, neſcium, indoctum. Crebrò verò genitiuum h[illegible]ſta adiectiua, quæ fiũt ex particulis α, ευ, δυς, quorum exempla paſſim ob[illegible]. [24] Ἄνθρωπος, homo: ἀνθρώπινος, humanus. [25] Διδάσκω à διδάχω facit præt. paſſ. δεδίδαγμαι: * vnde verbale τὸ δίδαγμα, τῷ διδάγματος, τῶν διδαγμάτων. [26] Δέχομαι, fut. δέξομαι, aoriſt. prim. ἐδεξάμην, infinit. δέξασθαι: compoſitum ὑποδέξασθαι. [27] Datiuus à nominatiuo ἡ χαρδία ſecundæ declin. [28] Ὁ θεὸς, deus: inde ὁ θεῖος, diuinus. [29] Genitiuus à nominatiuo ἡ διδασκαλία, à διδάσκαλος. [30] Γίνομαι, participium γενόμενος, ἡ γενομένη τὰς γενομένας: compoſitum ἐγγενόμενος ab ἐγγίνομαι, intus generor, innaſcor, quaſi dicas, intus fio. [31] A nomine τύπος, fit verbum τυπόω, fut. τυπώσω, præt. act. τετύπωκα, paſſ τετύπωμαι, τετύπωσαι: * vnde verbale ἡ τύπωσις, τῆς τυπώσεως, accuſat. pluralis τὰς τυπώσεις, craſis τυπώσεις: compoſitum διατυπώσεις à verbo διατυπόω.

Compoſita ex α. ευ, δυς, cum genitiuo.
24 ἀνθρωπίνων.
25 διδαγμάτων.
* 126. 3.
26 ὑποδέξασθαι.
27 καρδία.
28 θεῖας.
29 διδασκαλίας.
30 ἐγγινομένας.
31 διατυπώσεις.
* 126. 6.

Eſt autẽ huiuſcemodi cordis cõparatio, cùm ea doctrinæ dediſcũtur, quæ praua conſuetudine ſedem in ipſo occupauerũt.

[1] Ἑτοιμασία δὲ καρδίας, ἡ [2] ἀπομάθησις τῆς ἐκ παρέας [3] συνηθείας [4] πεπαλαιωμένων ἀντὶ τῶν διδαγμάτων.

[1] Præparatio verò cordis, [2] obliuio ex praua [3] cõſuetudine [4] antè occupãtium ipſum doctrinarũ.

1 ἑτοιμασία.
* 126. 6.
2 ἀπομάθησις.
* 126. 6
3 συνηθείας.
4 πεπαλαιωμένων πρὸ in compoſitione.

Ἑτοιμάζω, fut. ἑτοιμάσω, præt. act. ἡτοίμακα, paſſ. ἡτοίμασμαι, ἡτοίμασται: * vnde ἡ ἑτοιμασία verbale. [2] Μανθάνω tempora ſumit à μαθέω, futur. μαθήσω, præt. act μεμάθηκα, paſſ. μεμάθημαι, μεμάθησαι: * vnde ἡ μάθησις: inde ἀπομάθησις ab ἀπομανθάνω. [3] Συνήθης, conſuetus: ἡ συνήθεια, conſuetudo, τῆς συνηθείας, 293. 4. in ἀληθείας. [4] Ἔχω, ſecund. aoriſt. ἔσχον à verbo σχέω, 196. 11. particip. σχὼν, σχόντος, τῶν σχόντων: compoſitum autem κατασχὼν à κατέχω: inde πεσκατασχὼν à προκατέχω, id eſt, priùs occupo. Præpoſitio πρὸ in compoſitis quandoque præcedens tempus indicat, vt apud Latinos præ in verbo præuerto & cõſimilibus.

Οὔτε

Neq; enim in [1] cera [2] scribere [3] possibile, non [4] delentem [5] insitos [6] characteres, neque animæ [7] placita diuina [8] accommodare, non ex [9] consuetudine [10] anticipatas opiniones ex ea [11] eximentem.

Οὔτε γὰρ ἐν [1] κηρῷ [2] γράψαι [3] δυνατὸν, μὴ [4] καταλείφαντα τοὺς [5] ἐναποκειμένους [6] χαρακτῆρας, ὅτε ψυχῇ [7] δόγματα θεῖα [8] ἁρμόσαι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ [9] ἔθους [10] προλήψεις αὐτῆς [11] ἐξελόντα.

Nã neque in tabulis cereis scribere possis, nisi priùs literas induxeris, quæ antè scriptæ fuerunt, neque animæ priùs diuina placita accommodaris, quàm anticipatas opiniones ab ea exemeris.

DATIVVS A nominatiuo ὁ κηρὸς, cera, tertiæ declinat. [2] Γράφω, scribo: aorist. pr. ἔγραψα. infinit. γράψαι. [3] Δύναμαι, possum: verbum deponens secundæ coniug. in μι, vt ἵσταμαι, finge vocem actiuam δύνημι, fut. δυνήσω, præterit. act. δεδύνηκα. passi. δεδύναμαι per α, quia semper penultima præteriti passi. verborum in μι est breuis, 108. 21. tertia persona δεδύνηται: * verbale ὁ δυνατὸς, ἡ δυνατὴ, τὸ δυνατὸν, possibilis, possibile. [4] Λείπω, & inde καταλείπω, deleo: fut. λείψω, aor. prim. ἔλειψα, participium λείψαντος, τὸν λείψαντα, καταλείψαντα. Posuit DAEVS hoc loco verbum inducere, cuius vsus est propriè, cùm de opere tectorio fit sermo: & pro abolere capitur. Suetonius, Amplissimis verbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco, multa & deleta, & inducta, & superscripta inerant. Siquidem illito chartis attramento, tanquam delentur quæ priùs scripta fuerant. Vide cõmentarios BVDAEI in verbo ἐμπλάττω. Cæterum μὴ καταλείφαντα τοὺς χαρακτῆρας, vertit, nisi priùs literas induxeris. Nam participia significationis præteritę cùm non sint Latinis à verbo actiuo, necesse est vt vtamur verbo præteriti tẽporis, Nisi priùs induxeris: vel, vbi nõ induxeris: aut capiamus participium præteriti passiui, & orationem actiuam commutemus in passiuam, καταλείφαντα τοὺς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus. [5] Κεῖμαι, iacco, 163. 21. cõpositum ἐγκεῖμαι: hinc ἐναποκείμενος, participiũ ὁ ἐναποκείμενος. [6] Χαράττω, sculpo, imprimo: tertia persona præteriti passi. κεχάρακται: * vnde ὁ χαρακτήρ. [7] Τὸ δόγμα, * verbale à δοκέω, aut potiùs inusitato themate δόκω, præt. passi. δέδογμαι: hinc δόγμα. [8] Θέσις. γματα. [9] Τὸ ἔθος 8 ἠθάδες. τῷ ἔθει crasis ἔθει, vt τὰ ἤθη. [10] Λαμβάνω, futurum λήψω à λήβω, præt. act. εἴληφα, passi. εἴλημμαι, εἴλημαι: * verbale ἡ λῆψις, τῆς λήψεως, accusat. plur. τὰς λήψεις λήψις. λήψις per crasim: sic πρόληψις, τὰς προλήψεις, crasis πρόλῃψις, à composito προλαμβάνω. [11] Ἐξαιρῶ eximo: simplex αἱρέω, sec. aorist. capitur ab ἕλω, & est ἕλον, partic. ἑλὼν, ἑλόντος: compositum ἐξελὼν, ἐξελόντος, accusat. τὸν ἐξελόντα.

1 κηρῷ. 2 γράψαι. 3 δυνατόν. 4 καταλείφαντα. 5 ἐναποκειμένους. 6 χαρακτῆρας. 7 δόγματα. * 126. 14. 8 ἁρμόσαι. * 126. 6. 9 ἔθους. 10 προλήψεις. * 126. 6. 11 ἐξελόντα.

Participia actiua significationis præteritæ quomodo interpretanda. 68. 17.

[1] Ad verò hoc [2] maximam [3] vtilitatem nobis solitudo præbet, [4] consopiens nostras perturbationes, & otiũ [5] dans rationi, omnino ipsas ex anima [6] elidendi.

[1] Πρὸς δὲ τοῦτο [2] μέγιστον [3] ὄφελος ἡμῖν ἡ ἐρημία παρέχεται, [4] κατευνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολὴν [5] διδοῦσα τῷ λόγῳ παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς [6] ἐκτεμεῖν.

Ad id autem assequendum solitudo grande operæpretiũ adfert, vt pote quæ perturbationes animi consopire solita sit, spatiumque deinde indulgere, vi ratiocinationis ipsas stirpitùs ex anima elidendi.

1 πρὸς δὲ τοῦτο. 2 μέγιστον. 3 ὄφελος. 4 κατευνάζουσα. *Imperfectũ per solet aut cõsuenit redditũ.* 5 διδοῦσα. 6 ἐκτεμεῖν.

AD Id autem: dictionem, assequendum, explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero vsurpare præpositionem ad, vt commodum subaudiatur gerũdium. [2] Superlatiuus à μέγας, 136. 10. [3] Vtilitas: nomen neutr. vt τεῖχος. [4] Εὐνὴ cubile: εὐνάζω, sopio: compositum κατευνάζω, participium κατευνάζων, ἡ κατευνάζουσα, vtpote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfectũ reddunt per solet aut consueuit. [5] Part. præsens fœm. à δίδωμι, 100. 22. [6] Τέμνω, sec aor. ἔτεμον, 215. 2. infinitiuus τεμεῖν: sic ἐκτέμνω, ἐκτεμεῖν.

Vt autẽ feræ beſtiæ blanda manu permulſæ leni certamine ſuperantur: ita libidines, pauores, mœrores, animæ venefica mala, cõſuetudine conſopita, nec perpetuo irritamẽto efferata, elucſabiliora deinde virationis fiunt.

Ὡς γὰρ τὰ θηρία [1] εὐκαταγώνιστά [2] ἐστι [3] καταψηχθέντα ὕπνου θελήσεως, καὶ [4] ὀργαί, καὶ φόβοι, καὶ λῦπαι, τὰ [5] ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακὰ, [6] κατευναθέντα μὲν τῇ ἡσυχίᾳ, καὶ μὴ [7] ἐξαγειαινόμενα τῷ [8] συνεχεῖ [9] ἐρεθισμῷ, [10] εὐκαταγωνιστότερα τῇ [11] δυνάμει τοῦ λόγου [12] γίνεται.

Vt enim feræ [1] faciles ſuperatu [2] ſunt [3] permulſæ: ſic cõcupiſcentiæ, & [4] iræ, & pauores, & mœrores, [5] venefica animæ mala, [6] cõſopita per quietẽ, & nõ [7] exaſperata [8] aſſiduo [9] irratamento, [10] ſuperabiliora [11] virationis [12] fiunt.

1 εὐκαταγώνιστα. *126.11 & 303.29 εὖ in compoſitione.

Ἀγωνίζομαι, tertia perſona præt. ἠγώνισται, * verbale ἀγωνιστὸς: compoſitum καταγώνιστος, ſuperabilis, à καταγωνίζομαι, vinco, ſupero: εὐκαταγώνιστος, qui facilè vincitur. Nam εὖ in compoſitis ſignificat facile, procliue, pronum, bonum. vide 292. 55. in δυσκάθεκτος.

2 ἐστι.

Verbum ſingulare, iungitur nominatiuo plur. neutri gen. θηρία. more Attico, 227.40.

3 καταψηχθέντα,

[3] ψήχω, fut. ψήξω, præt. ἔψηχα, paſſ. ἔψηγμαι, ἐψήχθην, ἐψηκται, aoriſt. prim. ἐψήχθην, participi. ὁ ψηχθείς, τοῦ ψηχθέντος, τῷ ψηχθέντι, plurale τὰ ψηχθέντα: compoſitum καταψηχθέντα, à καταψήχω.

4 ὀργαί.

[4] Iræ: non hoc eſt in BVDAEI verſione, nec eodem ordine recenſet vt habent Græca: verùm ſcribarum & typographorũ incuria multa in huiuſmodi & omittere ſolet & confundere.

5 ἰοβόλα.

[5] Ἰός, venenum: ἰοβόλος, venenoſus, quaſi venena iaculans, à βάλλω, iacio: & monuimus in voce συμβόλαια, verbalia verbi βάλλω efferri per ο, 294.35, ſic igitur ἰοβόλος, vt ἐκηβόλος, procul iaculans, Apollinis epitheton.

6 κατευναθέντα.

[6] Εὐνάζω, futur. εὐνάσω, præt. act. εὖνακα, paſſ. εὔνασμαι, εὔνασται, εὔναστο, aoriſt. prim. εὐνάσθην; participium ὁ εὐναθεὶς τοῦ εὐναθέντος, τῷ εὐναθέντι, plurale τὰ εὐναθέντα: compoſitum κατευναθέντα, à κατευνάζω, ſopio.

8 ἐξαγειαινόμενα.

[7] Ἄγριος, ferox, agreſtis: inde ἀγριαίνω, ἀγριαίνομαι, partic. ἀγριαινόμενος: compoſitum ἐξαγριαίνομαι, ἐξαγριαινόμενος, neutrum plurale ἐξαγριαινόμενα, efferata: tamen eſt

2 συνεχεῖ.

præſentis temporis: vide de hoc, 291. 40.

9 ἐρεθισμῷ.

[8] Ὁ συνεχὴς, primæ declin. contractorum, τῷ συνεχέϊ, τῷ συνεχεῖ, craſis συνεχεῖ.

10 εὐκαταγωνιστότερα. 11 δυνάμει, 12 γίνεται. * 227.40, & 298. 15.

[9] Ὁ ἐρεθισμὸς verbale ab ἐρεθίζω, factum à prima perſona præteriti paſſiui, 126.3. [10] Comparatiũus ab εὖ, καταγώνιστος. [11] Ἡ δύναμις, prim. declin. contractorum, τῆς δυνάμεως, τῇ δυνάμεϊ, craſis δυνάμει. [12] Tertia perſona à γίνομαι, fio: * eſt rurſum verbum ſingulare cum nominatiuo plurali ἰοβόλα κακά.

Eſto igitur locus alius liquis huiuſcemodi, qualis hic noſter, ita ab hominũ cõgreſſu liber, vt à nullo extraneorum irrumpẽte aſſidua interpelletur meditatio: pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit.

Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, [2] οἷόν περ ὅδε [3] καὶ τὸ ἡμέτερον, [4] ὁπλιξίας ἀνθρώπων [5] ἀπηλλαγμένον, [6] ὡς [7] μὴ ἔστω μηδενὸς [8] τῶν ἔξωθεν [9] τὸ συνεχὲς τῆς [10] ἀσκήσεως [11] διακόπτεσθαι. ἄσκησις δὲ [12] εὐσεβείας τὴν ψυχὴν [13] τρέφει τοῖς θείοις [14] διανοήμασι.

[1] Sit igitur locus talis [2] qualis eſt [3] & noſter, [4] congreſſu hominum [5] liber, [6] vt [7] ne à nullo [8] externorũ [9] aſſiduitas [10] meditationis [11] interpelletur. meditatio autẽ [12] pietatis animẽ [13] nutrit diuinis [14] cogitationibus.

1 ἔστω. 2 οἷόν περ ὅδε. * 115.4. & 277.27 3 καὶ τὸ ἡμέτερον. * 287.51. 4 ὁπλιξίας. * 168.31. *126.6. 5 ἀπηλλαγμένον 6 ὡς. *235.15.

IMPERATIVVS Ab εἰμὶ, ſum, 157.28. [2] Περ adiectio eſt ſyllabica. * ὅδε pro ὅς: ſic οἷόνπερ pro οἷόν ἐστι. accẽtum remittit vt enclitici cum. [3] Καὶ * multis locis tanquam abundat. [4] Μίγνυμι, miſceo, fut. μίξω, * à μίγω, præt. act. μέμιχα, paſſ. μέμιγμαι, μέμιξαι: ſic ab ὁπλίζω, id eſt, commercium habeo, fit ὁπλέμιξα: * vnde nomen verbale ὁπλιξία, commercium. [5] Ἀπάλαμαι, fut. ἀπαλάμξομαι, præt. act. ἄπλαγκα, paſſ: ἄπλαγμαι, particip. ἀπλαγμένος: compoſitum ἀπηλλαγμένος ab ἀπαλάμαι, diſcedo, liber ſum: regit hoc verbum genitiuum ὁπλιξίας. [6] * Infinitiuo iungitur: id quod imitatur Horatius: Vt melius quicquid

quid erit pati: pro, vt patiaris.[7] Attici geminata gaudent negatione: vide Commentarios BVDAEI. μηδενὸς, genitiuus à μηδείς, 27. 17.[8] Ὀ ἔξωθεν, externus, aduerbium aduentu articulorum tanquam adiectiuum est, 231. 22.[9] Assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neutra, substãtiuè capta, ὁ καὶ ἡ συνεχὴς, τὸ συνεχές.[10] Genitiuus à nominatiuo ἡ ἄσκησις secundæ declin. contractorum: est verbale ab ἀσκέω, fut. ἀσκήσω, præt. act. ἤσκηκα, pass. ἤσκημαι, ἤσκησαι:* hinc ἡ ἄσκησις.[11] Κόπλω, διακόπλω, διακόπλομαι, interturbor, interpellor: infinit. διακόπλεσθαι.[12] Genitiuus à nominatiuo ἡ εὐσέβεια, ab adiectiuo εὐσεβὴς, 293. 4.[13] Τρέφω, τρέφεις, τρέφει, neutrio, alo.[14] Datiuus plur. à διατόνημα, 281. 11.

7 μὴ ὑπὸ μηδενός.
8 τῇ ἔξωθεν.
9 τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως.
10 ἀσκήσεως.
* 126. 6.
11 διακόπλεσθαι.
12 εὐσεβείας.
13 τρέφῃ.
14 διατόνημασι.

Quid igitur[1] beatius[b] angelorum concentum in terra[3] imitari? statim quidē[4] incipiēte die[5] in preces[6] exurgentem, &[7] hymnis, & canticis[8] venerari[9] creātem? deinde sole[10] purè[11] resplendente[12] ad opera[13] conuersum, vbique ipsi precatione[14] præsente, & hymnis tanquã[15] sale[16] condire[17] actiones. Nam hilarè & alacrem animæ[18] statum hymnorũ[19] cohortationes[20] largiuntur.

Τίδν[1] μακαριώτερον τῦ τλὺ[2] ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ[3] μιμεῖσθαι; εὐθὺ μὲν[4] ἀρχομένης ἡμέρας[5] εἰς εὐχὰς[6] ὁρμῶντα, καὶ[7] ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς[8] γεραίρειν τὸν[9] κτίσαντα ἔπειτα ἡλίῳ[10] καθαρῶς[11] ἀφαλάμψαντος[12] ἐπ' ἔργα[13] τραπόμενον, πανταχοῦ αὐτῷ τῆς εὐχῆς[14] συμπαρόντος, καὶ τοῖς ὕμνοις ὥσπερ[15] ἅλατι[16] παρφρτύειν τὰς[17] ἐργασίας. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ[18] ἄλυπον τῆς ψυχῆς[19] κατάστημα αἱ τῶν ὕμνων[20] παρηγορίαι[21] χαρίζονται.

Ecquid igitur beatius, quam hominẽ in terra concẽtũ angelorum imitari? incunte statim die in orationes ire, in hymnis & cãticis creatorem venerari? exinde sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusquam sine oratione: deniq; canticis tanquã sale cõdire actiones. Siquidẽ hilarẽ alacrémq; animæ æquabilitatẽ hymnica cohortamenta conferunt.

COMPARATIVVS A μακάριος.[2] Ὁ ἄγγελος tertiæ declinat. ἡ χορεία secundæ.[3] Μιμέομαι primæ coniug. circunflexorum, infinitiuus μιμέεσθαι, crasis μιμεῖσθαι. Est autem hoc loco infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis genitiui casus, qui pẽdeat à comparatiuo, ideóque adest articulus afficiens hãc orationem μιμεῖσθαι τλὺ ἀγγέλων χορείαν: hoc modo, τί μακαριώτερον τῦ μιμεῖσθαι τλὺ ἀγγέλων χορείαν: quid beatius ipso imitari angelorum cõcentum? quid beatius hac re, nempe imitari? &c. aut, quid beatius quàm imitari angelorum concentum? [4] Tempus ponitur in genitiuo, ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη τῆς ἀρχομένης. [5] In preces: ἡ εὐχὴ secundæ declin. τὰς εὐχάς. [6] Ὁρμάω, part. ὁρμάων, crasis ὁρμῶν, τῦ ὁρμῶντος, τὸν ὁρμῶντα: cuius verbi significatum vide in ὁρμιὸν πτα, 279. 43. Interpres infinitiuo reddidit, ire: cùm potuisset retinere participium, & dicere, euntem.[7] Ὁ ὕμνος tertiæ declin. datiuus plur. τοῖς ὕμνοις. ἡ ᾠδὴ secundæ declin. datiuus plur. ταῖς ᾠδαῖς. [8] Infinitiuus à γεραίρω. [9] Κτίζω, creo: fut. κτίσω, aorist. prim. ἔκτισα, part. ὁ κτίσας, τῦ κτίσαντος, τὸν κτίσαντα, eum qui creauit. de hoc vide 278. 41. in τὺς τεκόντας. [10] Ὁ καθαρὸς, purus, τῇ καθαρῷ, * & conuerso ρ in, σ, fit aduerb. καθαρῶς, purè. [11] Λάμπω, fut. λάμψω, aorist. prim. ἔλαμψα, particip. ὁ λάμψας, τῦ λάμψαντος: compositum διαλάμψαντος à διαλάμπω. Cæterùm genitiui Græcis absolutè ponuntur. 227. 44. [12] Apostrophus est, ἐπ' ἔργα, 6. 8. [13] Τρέπω, aorist. sec. ἔτραπον, medius ἐτραπόμην, particip. τραπόμενος. [14] Εἰμὶ, sum particip. ὤν, οὖσα, ὄν: compositum παρὼν, ἡ παροῦσα, τῆς παρούσης: deinde additur & altera præpositio σὺν, * συμπαροῦσα, συμπαρούσης, verba verò ipsa sunt πάρειμι & συμπάρειμι. [15] Τὸ ἅλας, ſal, τῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι. [16] Ἀ ῥύω, παραρτύω, condio. Sæpæ quidem præpositio nihil addit significationi simplicis: tamen παρὰ sic multis locis accipitur vt significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus: παραρτύειν τὰς ἐργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare. [17] Ἐργάζομαι,

1 μακαριώτερον.
2 ἀγγέλων χορείαν.
3 μιμεῖσθαι.
Infinitiuus cũ articulo, loco nominis.
4 ἀρχομένης ἡμέρας.
5 εἰς εὐχάς.
6 ὁρμῶντα.
7 ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς
8 γεραίρειν. 9 γεράσαντα.
9 κτίσαντα.
10 καθαρῶς.
* 116. 13.
11 διαλάμψαντος.
12 ἐπ' ἔργα.
13 τραπόμενον.
14 συμπαρούσης.
* 210. 29.
15 ἅλατι.
16 παραρτύειν.
17 ἐργασίας.

† 126.6 præter. ἔργασμαι, ἔργασαι † vnde verbale ἡ ἐργασία ſecundæ declinationis, accuſat. plur. ἐργασίας.[18] Λύπη, dolor: † inde adiectiuum ἄλυπος, dolore carens,
18 ἄλυπον.
† 224. 53. ſine triſtitia, iucundus. [19] Statum, habitum: verbale à καθίστημι, id eſt, conſtituo, quod etiam ſignificat componere, pacatum & tranquillum reddere: vnde
19 κατάστημα. interpres κατάστημα vertit, æquabilitatem. Simplex eſt ἵστημι, futurũ στήσω, præt. 5
† 105. 14. & 139. 27: act. † † ἕστακα, pro ἕστηκα, paſs. ἕσταμαι: verbale στῆμα: ſic à compoſito καθίστημι fit
* 126.3. κατάστημα per η, quaſi deduceretur non à præt. paſs. verbi in μι, ſed verbi circun-
20 παρηγορίαι. flexi, στάω, fut. στήσω, præt. act. ἕστηκα, paſs. ἕσταμαι, * vnde ὁ στῆμα. ſic à καταστάω
Compoſita ἐκ ἀγορὰ mutant α in η. fit κατάστημα. de iſtiuſmodi vide notata in Inſtitutionibus, 196. 24. in verbo ἔχω.[20] Ἀγορὰ, concio, locus ipſe, & ipſa oratio. Quæ hinc deducuntur mutant 10
21 χαρίζονται. α in η, κατηγορία, ἀλληγορία, πρεσηγορία: ſic παρηγορία, plurale, αἱ παρηγορίαι.
[21] Tertia pluralis à verbo χαρίζομαι.

Quietus igitur ſtatus animæ expiationis auſpicatus eſt, cùm nec lingua loquitur quæ ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circunſpiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorũ proportiones, cùm nec aures animæ intentionem elanguescere faciunt, auſcultãdis ipſe modulamentis diſtentæ ad volup maximè compara

Ἡ συχία ἓν[1] ἀρχὴ[2] καθάρσεως τῇ ψυχῇ, μήτε γλώττης[3] λαλούσης[4] τὰ τ' ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν[5] εὐχροίας[6] σωμάτων καὶ[7] συμμετρίας[8] περισκοπούτων, μήτε[9] ἀκοῆς τὸν[10] τόνον τ' ψυχῆς[11] ἐκλυούσης, ἐν[12] ἀκροάσει[13] μελῶν τοῦ[14] ἡδονὴν πεποιημένων, μήτε[15] ῥήμασιν[16] εὐτραπέλων καὶ[17] γελοιαστῶν ἀνθρώπων, ἥ[18] δ[19] μάλιστα[20] λύειν τῆς ψυχῆς τὸν τόνον[21] πέφυκε.

Quies ergo[1] principium[2] expiationis animæ neque lingua[3] loquẽte[4] res hominum, neque oculis[5] nitidos colores[6] corporum & [7] proportiones[8] circunſpiciẽtibus, neq; [9] auditu[10] vigorẽ animi[11] diſſoluẽte, in[12] auſcultatione[13] carminum ad voluptatẽ[14] factorũ, neq; [15] verbis[16] ſcurrilium & [17] ridiculorum hominũ, [18] quod[19] maximè[20] frãgere animi intentionem[21] natum eſt.

tatem ciendam accommodatis, nec facetorum hominum ridiculis aut ſcurrilibus dictis: quæres ta eſt frangendæ animæ intentioni.

1 ἀρχὴ. PRINCIPIVM, Et origo: nam verbum ἄρχειν etiam ſignificat originem eſſe & authorem. [2] Ἡ κάθαρσις * verbale à ſecunda perſona præteriti paſs. κεκάθαρται, à καθαίρω, purgo. [3] Λαλέω, loquor: part. λαλῶν, ἡ λαλοῦσα.
2 καθάρσεως. * 126. 6.
3 λαλούσης.
4 τὰ τῶν ἀνθρώπων [4] Res hominum, aut ea quæ ad homines pertinent. In artículo enim neutro, dum iungitur genitiuo, ſubaudiendum eſt id quod maximè cõuenit: τὰ τῶν φίλων κοινὰ, res amicorum ſunt communes, aut bona amicorum, ſiue facultates eorum, & quæcunque ad ipſos pertinent. [5] Χροιὰ, color: εὐχροια, bonus color, ſecundæ declin. [6] Τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῶν σωμάτων. [7] Μέτρον, menſura, modus, mediocritas: * inde ἡ συμμετρία ſecundæ declin. ſymmetria, proportio.
5 εὐχροίας.
6 σωμάτων.
7 συμμετρίας.
* 282.24.
8 περισκοπούτων. [8] Ξκοπέω, part. σκοπέων, τοῦ σκοπέοντος, craſis σκοποῦντος, τῶν σκοπούντων: inde περισκοπούτων à περισκοπέω, [9] Ἀκούω, audio: ſec. aoriſt eſſet ἄκεον: * inde nomen verbale ἡ ἀκοὴ, τῆς ἀκοῆς, per ο in penultima [10] τείνω, tendo: inde ὁ τόνος, tonus, contentio, vigor, [11] Λύω, ἐκλύω, part. ἐκλύων, ἡ ἐκλύουσα, τῆς ἐκλυούσης. eſt autem ἐκλύω, diſſoluo, & viribus deſtituo: pro quo interpres, facio elãgueſcere.
9 ἀκοῆς. * 284.24.
10 τόνον.
11 ἐκλυούσης.
12 ἀκροάσει. [12] Ἀκροάομαι, audio: verbale ἡ ἀκρόασις, * factum à ſecunda perſona præt. paſs. τῆς ἀκροάσεως ſecundæ declin. contractorum, datiuus τῇ ἀκροάσει, craſis ἀκροάσει. [13] Τὸ μέλος, carmen, canticum, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, craſis μελῶν, primæ declin. contractorum. [14] A ποιέω, facio, paſs. ποιέομαι, præt. πεποίημαι, part. πεποιημένος. [15] Ῥάω inuſitatum verbum, id eſt, dico: fut. ῥήσω, præt. act. ἔῤῥηκα, paſs. ἔῤῥημαι: verbale τὸ ῥῆμα, τοῦ ῥήματος, τῷ ῥήματι, dat. plur. τοῖς ῥήμασι. addi-
12 ἀκροάσει. tur ι ob vocalem ſequentem, ῥήμασιν εὐτραπέλων, 47. 34. [16] Τρέπω, verto: inde
13 μελῶν. τραπελὸς, mutabilis, per α: * ſiquidem ſec. aoriſt. effertur per illam vocalem
14 πεποιημένων. ἔτραπον: hinc εὐτράπελος, comis, facetus: quam vocem BASILIVS in malam
15 ῥήμασιν. partem accipit, ſequutus Apoſtolum Paulum in epiſtola ad Epheſios, cap. 5. vbi
* 126.3.
16 εὐτραπέλων. ſumit
* 54.33 & 284. 24.

ſumit εὐτραπελίαν pro ſcurrilitate quæ Chriſtianos non deceat. [17] Γελοιάζω, riſum moueo, tertia perſona præt. paſs. γεγελοίασται: * verbale ὁ γελοιαστής, τοῦ γελοιαστοῦ primæ declin. genit. plur. τῶν γελοιαστῶν. [18] Quod, ſiue quæ res, nempe ſcurrilia dicta: eſt articulus ſubiunctiuus neutri generis. [19] Maximè: * ſuperlatiuus aduerbalis. [20] Λύω, ſoluo, infinit. λύειν, ſoluere. [21] Φύω, fut. φύσω, præt. πέφυκα, πέφυκας, πέφυκε, id eſt, natura comparatum eſt, ſiue natum eſt, quemadmodum dixit Ouidius: *At rubus & ſentes tantummodo lædere natæ*, id eſt, quæ, ex naturæ pronitate & aptitudine ſolent lædere.

17 γελοιαστῶν. * 126.11.
18. ὅ.
19 μάλιστα. * 123.17.20 λύειν.
21 πέφυκε.

Νῷς [1] μὴν γὰρ μὴ [2] σκεδαννύμενος [3] ὅπι τὰ ἔξω, μηδὲ αὖ πάλιν τῶν [4] αἰσθητηρίων ὅπι τὸν κόσμον [5] διαχεόμενος, [6] ἐπάνεισι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, [7] δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὸ θεοῦ [8] ἔννοιαν [9] ἀναβαίνει.

Quippe mens nec extrorsus diſſipata, nec in mundum per ſenſoria diffuſa, ad ſeſe ipſa redit, móxque ſuopte nutu ad Dei notionem euadit.

Mens [1] quidem enim non [2] diſperſa [3] ad externa, neque à [4] ſenſoriis in mundum [5] diffuſa, [6] redit quidem ad ſeipſam, [7] per ſeipſam verò ad Dei [8] notionem [9] aſcendit.

VERTES Aptiſſimè, ſiquidem: nos ruditati conſulentes diximus, quidem enim. [2] Participium à σκεδάννυμαι. [3] Ad ea quæ foris ſunt: eſt articulus iunctus aduerbio, vt priùs τὰ ἄνω, τὰ κάτω, 291.13. † Αἰσθάνομαι, ſentio, tempora capit ab αἰσθέομαι, 170.12. finge vocem actiuam αἰσθέω, fut. αἰσθήσω, præt. act. ἤσθηκα paſs. ἤσθημαι, ἤσθησαι, ἤσθηται: * vnde ablato incremento, hoc eſt, redeunte η in αι, & vltimam vertendo in σις, fit nomen verbale τὸ αἰσθητήριον, τὰ αἰσθητήρια, ſenſoria & ſedes ſenſuum. [5] Part. à διαχέομαι, à διαχέω, à χέω. [6] Εἶμι, εἶς, εἶσι, eo, is, it: 159.2. ἔρχομαι compoſitum, deinde ἐπέρχομαι, ἐπέρχῃ, ἐπέρχῃσι: duæ ſunt præpoſitiones ἐπὶ & ἀνά. [7] Διὰ ἑαυτοῦ, apoſtrophos eſt. [8] Νοέω, intelligo: νόος, mens: hinc multa fiunt ſubſtãtiua præſidio præpoſitionum, quorum omnium penultima eſt diphthõgus οι, ἔννοια, φρόνοια, ὕπνοια: ſic ἔννοια, notio, ab ἔννοια, conſydero, intelligo. [9] Βαίνω, eo, vado ἀναβαίνω, aſcendo, euado.

1 μὴν γάρ.
2 σκεδαννύμενος.
3 ὅπι τὰ ἔξω.
4 αἰσθητηρίων. † 126.11.
5 διαχεόμενος.
6 ἐπάνεισι.
7 δι' ἑαυτοῦ.
8 ἔννοιαν. *A νόος ſubſtantiua in νοια.*
9 ἀναβαίνει.

[1] Κἀκείνῳ τῷ [2] κάλλει [3] περιλαμπόμενός τε καὶ [4] ἐλλαμπόμενος, καὶ αὐτῆς [5] φύσεως [6] λήθην [7] λαμβάνει, μήτε πρὸς [8] τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς [9] περιβολαίων [10] μέριμναν τὸν ψυχὸν [11] κατελκόμενος:

Quo fit vt illo decore illuſtratus vndiq; intellectus, atque ſi pernè illuminatus, naturæ quoq; ipſius obliuione capiatur, nec ad cibi iam curam dimittat animã, nec ad amictus anxietatem.

CRASIS Pro καὶ ἐκείνῳ, 155.29. & 157.1. [2] Craſis è datiuo κάλλει: nominat τὸ κάλλος, τοῦ κάλλεος primæ declin. contractorum. [3] Harum particularum eſt ordo, vt τε præcedat, καὶ ſequatur: apud Latinos autem in proſa coniunctio q; ſecundum obtinet locum: at in carmine, Græcorum more q; præcedere poteſt, *Molémque & montes inſuper altos Impoſuit.* † Eſt autem particula τε ex encliticis, & accentum remittit. Περιλαμπόμενος) Participium à περιλάμπομαι, à περιλάμπω, id eſt, vndique illuſtro, ſplendore & lumine circũfundo & colluſtro: ſimplex eſt λάμπω. [4] Participium ab ἐλλάμπομαι, id eſt, diuinitus doceor & illuminor, à præpoſitione ἐν & λάμπομαι, ſed migrat ν in λ, propter λ ſequẽs, 210.28. in συρρήγνυμι. [5] Φύω, ſecunda perſona præt. paſs. πέφυσαι: * vnde verbale ἡ φύσις, τῆς φύσεως ſecundæ declin. contractorum. [6] Ἡ λήθη ſecundæ declin. obliuio, lethe, à λήθω, lateo: pro quo tamen vſurpatum eſt λανθάνω. [7] Accipit: à λαμβάνω. [8] Τρέφω, nutrio: * ἡ τροφή, eſca, cibus, ſecundæ declin. [9] Βάλλω: inde περιβάλλω, induo: περιβολὴ, veſtis: τὸ περιβόλαιον, idem, tertiæ declin. de hoc

1 κἀκείνῳ.
2 κάλλει.
3 περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος. 226.1. & II. & 176.35. περιλαμπόμενος.
4 ἐλλαμπόμενος.
5 φύσεως. † 127.6.
6 λήθην.
7 λαμβάνει.
8 τροφῆς. * 180.46
9 περιβολαίων.

10 μέρισμαι. vide 294.14. in συμβόλαια.[10] Accusatiuus est ab ἡ μέρισις, secundæ declinat.

11 καθελκόμενος. [11] Ἕλκω, traho: καθέλκω, deorsum traho, à κατὰ præpositione: pass. καθέλκομαι, part. καθελκόμενος. Estq; passiuorum more dictum καθελκόμενος τὴν ψυχὴν, detractus animam, per synecdochen, id est, habens animam detractã, vt fractus membra, 230.20. & 24. aut verbum pass. capitur actiuè, καθελκόμενος, detrahens & demittens: † id quod Atticis creberrimum est.

† 282.10. & 286.21.

Ἀλλὰ σχολὴν ἀπὸ τῶν [1] γηΐνων φροντίδων [2] ἄγων, τὴν [3] πᾶσαν αὐτῷ σπουδὴν ὅπως τὴν [4] κτῆσιν τῶν [5] αἰωνίων ἀγαθῶν [6] μεταπίθησι, πῶς μοι [7] κατορθωθῇ αὐτῷ ἡ [8] σωφροσύνη καὶ ἡ [9] ἀνδρία, πῶς δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ [10] φρόνησις, καὶ αἱ [11] λοιπαὶ ἀρεταὶ, ὅσαι ταῖς [12] γενικαῖς ταύταις [13] ὑποδιαιρούμεναι, [14] καθηκόντως ἕκαστα [15] ἐπιτελῇ [16] τοῦ κατὰ τὸν βίον [17] ὑποσάλλουσι τῷ σπουδαίῳ.

Sed otium à [1] terrenis curis [2] agens, [3] omne suum studiũ ad [4] acquisitionẽ [5] æternorũ bonorũ [6] traducit, quomodo quidẽ [7] rectè præstetur ipsi [8] tẽperãtia & [9] fortitudo, quomodo verò iustitia & [10] prudẽtia, & [11] reliquæ virtutes, quotquot *sub* [12] generales has [13] distributæ, [14] decẽter singula [15] exequi [16] in vita [17] admonẽt studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis & feriatus, omne suum studiũ ad ea bona traducat, quæ magno certamine quæruntur: id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudinis tẽperantiæque impleat, quo iustitiam, prudentiã, cæteraſq; virtutes absolutè excolat, aliáſque insuper, quæ sub hæc genera distributæ, virum studiosum commonefaciant, vt cuncta officioſè exequatur, ad vitam rectè atq; ordine instituendam.

1 γηΐνων. 2 ἄγων. Γῆ, terra: ὁ γήϊνος, terrenus. [2] Part. ab ἄγω: at ἀγὼν nomen, id est, certa-
3 πᾶσαν. 4 κτῆσιν. men. [3] Ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, accusat. τὸν πᾶσαν. [4] Κτάομαι, acquiro: fut. κτήσομαι,
† 126.6. præt. κέκτημαι κέκτησαι: † verbale ἡ κτῆσις, secundæ declin. contract. [5] Hanc
5 αἰωνίων ἀγαθῶν. lectionem sequuti, vertimus, æternorum bonorum. Bvdævs Aldino vsus exemplari, ἀγωνίων, ἀγαθῶν interpretatus est bona quæ magno certamine quæruntur. ab ἀγὼν, id est, certamen, fit ἀγώνιος, quasi dicas, in certamine positus, &
6 μεταπίθησι. de quo certatur. [6] Τίθημι, τίθης, τίθησι, 95.26. compositum μεταπίθημι, muto,
7 κατορθωθῇ, transfero, traduco. [7] Ὀρθὸς, rectus: ὀρθόω, dirigo, erigo. Sunt verò plurima ver-
A nominibus in ος fiunt verba in όω p. 44. ba tertiæ coniug. circunflexorum, quæ formantur à nominibus in ος: δίκαιος, δικαιόω: κακὸς, κακόω: ἄργυρος: ἀργυρόω, &c. sic ὀρθὸς, ὀρθόω: vnde κατορθόω: fut. ὀρθώσω, præt. act. ὤρθωκα, p. ſſ. ὤρθωμαι, ὤρθωσαι, ὤρθωται, aoriſt prim. ὠρθώθην, subiunct. ἐὰν ὀρθωθῶ, ὀρθωθῇς, ὀρθωθῇ compositum κατορθωθῇ, à verbo κατορθόω id est, rectè & cum virtute aliquid gero: † à quo verbale κατόρθωμα, officium, res
† 126.4. bene gesta, & cum virtute. Κατορθωθῇ αὐτῷ) rectè geratur ipsi, id est, ab ipso.
κατορθωθῇ αὐτῷ. *Verba passiua cum datiuo.* 229.28. Græci passiuis tribuunt datiuum, qui exponitur per genitiuũ intercedente præpositione ὑπὸ, vt πεποίημαί μοι τοῦτο, pro ὑπ' ἐμοῦ. Sic Cic. Etsi mihi nullo modo probantur, id est, à me: & ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres vim huius verbi κατορθωθῇ reddit versa oratione passiua in actiuã, numeros omnes impleat, pro, numerus omnibus impleatur,
8 σωφροσύνη. *Denominatiua in ύνη vnde & quomodo formentur.* & absolutè præstetur. [8] Ab adiectiui nominis casu in ος, siue nominatiuo, siue genitiuo, proficiscuntur substantiua in ύνη: δίκαιος, iustus, δικαιοσύνη, iustitia: sed quoties deducuntur à communibus in ων, quorum genit. in ονος, duæ tolluntur literæ ο & ν per syncopen, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, misericors, τὸ καὶ τῆς ἐλεήμονος: vnde ἡ ἐλεημοσύνη, misericordia, eleemosyna, pro ἐλεημονοσύνη: sic σώφρων, temperans, τὸ σώφρονος, σωφροσύνη, pro σωφρονοσύνη, &c.
9 ἀνδρία. [9] Ἀνὴρ, vir, genit. ἀνδρὸς, 25.7. hinc ἀνδρία, vt ab ἄπειρος fit ἀπειρία, 285.29. & 289.27. in voce πρὸς σωτηρίαν.
10 φρόνησις. [10] Φρονέω, φρόνησα, πεφρόνηκα, φρόνημαι, φρονοῦμαι: ✻ vnde ἡ φρόνησις verbale
† 126.6. [11] Δείπω, linquo:
11 λοιπαί † 280.46. † ε in ο, λοιπὸς, reliquus. [12] Γένος, genus: ὁ γενικὸς, generalis. [13] Αἱρέω, διαιρέω,
12 γενικαῖς. 13. ὑποδιαιρούμεναι. diuido, separo: διαιρέομαι, part. διαιρεόμενος, crasis διαιρούμενος, à præpositione διὰ: deinde præfigitur ὑπὸ altera præpositio, ὑποδιαιρέω, particip. pas. præsentis

tem-

temporis ὑποδιαιρεύμενος : quod hic ponitur cum datiuo ταῖς γενικαῖς ταύταις, propter præpositionem ὑπό. Exemplaria non participiũ habebant ὑποδιαιρεθέντα, sed verbum ὑποδιαιρεῖται: id quod non perinde quadrat, ideóque reposuimus participium, maximè freti BVDÆI versione, qui participio vsus est destributæ, non autem verbo distribuuntur. [14] Hκω, inde καθήκω, & καθῆκα, decet, conuenit: & καθῆκον participium neutri generis, id est, officium quod conuenit, τὸ καθῆκοντος, τῶν καθηκόντων, & ν in σ conuerso, aduerbium καθηκόντως, officiosè, vt decet, [15] Τελέω, ἐπιτελέω, exequor, perago: infinit. ἐπιτελέειν, crasis ἐπιτελεῖν. [16] Eorum quæ ad vitam pertinent, quæ in vita gerenda sunt. Verùm anteà satis dictum est de articulo, qui afficit præpositionem cum casu. [17] Βάλλω, ὑποβάλλω, suggero, admoneo.

* 278.19.

14 καθηκόντως.

* 116.13.

15 ἐπιτελεῖν.

16 τῶν κατὰ τὸν βίον.

* 280. 45. & 284. 36.

17 ὑποβάλλεσι.

[1] Maxima porrò via ad [2] officij [3] inuentionem, & meditatio [4] diuinitus-inspiratarũ [5] scriptu rarum.

[1] Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὸ [2] καθῆκον τος [3] εὕρεσιν, καὶ ἡ μελέτη τῶν [4] θεοπνεύστων [5] γραφῶν.

Maxima porrò via ad veri inuestigationẽ ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

1 μεγίστη. 2 καθήκοντος. * 304. 9. 3 εὕρεσιν. 126. 6. * 108.2.

Μέγας, magnus: μάγιστος, maximus, 122.30. [2] Τὸ καθῆκον, officium: * paulò antèdiximus, [3] εὑρίσκω, inuenio, tempora capit ab εὑρέα, fut. εὑρήσω, præt. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι, εὑρέσθαι: * vnde esset verbale ἡ εὕρησις per η, vt à ποιέω ποιήσαι, ποίησις: scribitur tamen εὕρεσις per ε, tanquam à præt. pass. verborum in μι, * cuius penultima semper est breuis. finge verbum in μι εὕρημι, præt. pass. εὕρεμαι, εὕρεσαι: vnde ἡ εὕρεσις. vide de hoc, 196. 24. in verbo ἔχω. Quanquam & alioqui in verbalibus istis, non perpetuò penultima vocalis est eadem quæ in verbis: à σπείρω præterit. pass. est ἔσπαρμαι per α: tamen verbale scribitur per ε, τὸ σπέρμα, non autem σπάρμα. [4] Πνέω, futur. πνεύσω, 150. 2. præt. act. πέπνευκα, pass. πέπνευμαι: vnde τὸ πνεῦμα: tertia persona πέπνευσαι: hinc πνευστὸς, à quo θεόπνευστος, à Deo inspiratus: qua voce Paulus vtitur epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio: πᾶσα, inquiens, γραφὴ θεόπνευστος, *omnis scriptura diuinitus inspirata.* Licèt autem verbalia illa in τος, facta ex tertia persona, syllabam vltimam acuant, tamen quoties aduenit compositio ex nomine, aut particulis, α, ευ, δυς, & consimilibus, solet accentus retrahi in ante penultimam, λυπηρὸς: θελκτήριος: δαματὸς, ἀδάματος: γνωτὸς, εὔγνωτος: κιτητὸς, δισκίνητος: sic diceretur πνευτὸς non πνεῦστος, tamen θεόπνευστος non θεοπνευτός. Quòd autem scribimus πνεῦμα sine σ, & θεόπνευστος per σ, id pendet ex authorum vsu. Nam quemadmodum in sexta coniugatione præteritum passiuum partim ascisci σ, ante μαι, partim non ascisci, 65. 12. ita obseruandum est, quid apud authores obtineat, qui eiusdem quoque verbi vnam personam efferunt per σ, & similiter illinc deducta verbalia: cùm contra cæterarum personarum verbalia sine σ formentur: de quibus in vniuersum non est præcipiendum, nisi vt scriptorum vestigiis insistamus, vnde vt grammaticorum canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione videtur deflectere, illorum authoritate & vsu nititur. [5] Hγραφὴ, scriptura, à verbo γράφω, scribo.

* 108.2. *Verbaliũ penultima*

4 θεοπνεύστων.

Accentus verbaliũ in τος.

Vsu discendum quæ verbalia à verbis sexta ascisçant σ & quæ non.

5 γραφῶν.

In [1] his enim & [2] actionum [3] præcepta reperiuntur, & vitæ beatorũ [4] virorum [5] perscriptæ [6] traditæ [7] tanquã [8] imagines quædam [9] animatæ [10] secundũ Deũ [11] cõuersationis, [12] imitationi bonorũ operũ [13] proponuntur.

Ἐν [1] ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν [2] πράξεων [3] ὑποθῆκαι εὑρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων [4] ἀνδρῶν [5] ἀναγραπτοὶ [6] παραδεδομένοι [7] οἷον [8] εἰκόνες πινὲς [9] ἔμψυχοι [10] τῆς κατὰ Θεὸν [11] πολιτείας, τῷ [12] μιμήματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων [13] προκεῖνται.

Quandoquidẽ in his cum rerũ agendarũ præcepta reperiuntur, tum beatorum hominum vitæ memoriæ proditæ ac perscriptæ, tanquã simulacra quædam animata proposita sunt vitæ, ad normã Diuinam institutæ, iis quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

1 τωὐτῆς. DATIVVS Pluralis fœminini demonstratiui αὕτη, 110. 29. 2 Περίπλω, περίπλῳ, πέπεικα, πέπεισμαι, πεπεῖσθαι: * verbale ἡ πεῖσις, τῆς πείσεως, τῇσι πείσεων. 3 Τ' ποθέσθαι, admoneo, do consilium: ὑποθήκη, consilium, præceptum. Et quemadmodum à simplici τίθημι vel τίθεμαι dicitur θήκη, sic & à compositis eiusdem formæ nomina ἀποθήκη, ἐπιθήκη, ὑποθήκη, &c. 4 Genitiuus pluralis abs ἀνήρ, τοῦ ἀνδρός. 5 Γράφω, scribo: ἀναγράφω, in acta refero, perscribo, literis prodo, publico per scripturam: fut. γράψω, præt. act γέγραφα. pass. γέγραμμαι, γέγραψαι, γέγραπται: * verbale γραπτός: compositum ἀναγραπτός, accentu in antepenultimam retracto. vide quæ notauimus de hoc, 303. 29. in voce θεοπνεύστων.

2 περίπλεον. * 126.5. 3 ὑποθῆκαι 4 ἀνδρῶν. 5 ἀναγεγραπτοι. * 126.11.

6 Δίδωμι, præt. pass. δέδομαι, 100. 29. & 108. 21. partic. δεδομένος: compositum ἀπο-δεδομένος à ἀπο-δίδωμι. 7 Οἷος, qualis: neutrum οἷον aduerbiascit, id est, qualiter, velut, tanquam, 291. 18. in ψυχή. 8 Η' εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, αἱ εἰκόνες adiectiuum ἔμ-ψυχοι communis generis, 118. 13. 9 Ψυχὴ, animus, anima: ἔμ-ψυχος, animatus, ex præpositione ἐν, 288. 7. in ἔνοικα πάθη. 10 Vitæ ad normam Diuinam institutæ: sic interpres habet, expressa vi articuli per participium. de hoc, 280. 30. τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. 11 Πόλις, ciuitas: πολίτης, ciuis: πολιτεύομαι, in republ. viuo: πολιτεία, respublica, & vitæ ratio, siue viuendi institutum, genus traducendæ vitæ. 12 Νιμέομαι, imitor: præt. μεμίμημαι: * verbale nomen τὸ μίμημα, imitatio, τῷ μιμήματι, τῷ μιμήματι, id est, imitationi, quasi dicat, ad imitationem & ad imitandum proponuntur. ita quidem habent exemplaria: non tamen videtur alienum, si legas τῷ μιμητῇ, id est, imitatori: ad quam lectionē valde accedit versio BVDAEI: iis quidem, inquit, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt: nisi quòd numerum mutauit. est autem μιμητὴς à nominatiuo ὁ μιμητὴς, primæ declinationis, verbale * factū à tertia persona præteriti passiui μεμίμηται. 13 Κεῖμαι, 163. 21. tertia persona pluralis κεῖνται: compositum πρόκειται à πρόκειμαι.

6 δεδομένοι. 7 οἷον. 8 εἰκόνες πῆνες ἔμ-ψυχοι. 9 ἔμ-ψυχοι. 10 τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας. 11 πολιτείας. 12 μιμήματι. * 126.3. * 126.11. 13 πρόκεινται.

Proinde in quare quisq; nostrum sentire se eo quod oportet defici, in illo assiduè incumbens, tanquam ab officina quadam medicinæ, appositiū suæ infirmitati medicamētū inuenire poterit.

Καὶ τοίνυν δεῖ ὅταν ἄρ ἄν ἕκαστος [1] ἐνδεῶς [2] ἔχοντος ἑαυτῷ [3] αἰσθάνηται, ἐκείνῳ [4] προσ-διατρίβων, οἷον ἀπό τινος κοινῆς [5] ἰατρείου, τὸ [6] προσφορον εὑρήσει τῷ [7] ἀῤῥωστήματι φάρμακον.

Et igitur quocunque vnusquisque [1] indigenter habentem seipsum [2] senserit, illi [3] immorans, tanquam ab aliqua communi [4] officina medicinæ, [5] aptum inuenit [6] infirmitati pharmacum.

Δ'Ο ΜΑΙ, indigeo: ἐνδεὴς, indigens: τῆ ἐνδεέος, τῇσι ἐνδεέων, & per crasim ἐνδεῖς: * à quo aduerbium, migrante ν in σ, ἐνδεῶς, indigenter, si ita loqui liceat E'νδεῶς ἔχοντος) Plurimus vsus est verbi ἔχω cum aduerbiis: καλῶς ἔχω, bene habeo: κακῶς ἔχω, malè valeo. sic hoc loco ἐνδεῶς ἔχω, indigenter habeo, id est, indigeo. est autem ἔχοντος genitiuus participij præsentis ἔχων. 2 Subiunctiuus vt τύπτηται, ab αἰσθάνομαι, sentio. * ponuntur autem verba sentiendi cum genitiuo αἰσθάνηται ἑαυτῷ ἐνδεῶς ἔχοντος, sentiat seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indigere & defici. 3 Τείβω, διατείβω, προσδιατείβω, immoror, versor cum aliquo: regit datiuum * propter præpositionem πρὸς: inde partic. προσδιατείβων. 4 Ι'άομαι, medeor: fut. ἰάσομαι, præt. ἴαμαι, ἴασαι, ἰαται: * vnde ἰατρὸν, præmium medici, & τὸ ἰατρεῖον, officina medicorum, τῷ ἰατρείου. 5 Φέρω, προσφέρω, adfero: πρόσφορος, qui aptè & commodè adfertur, adhibetur, id est, aptus, appositus. 6 Ρ'ώννυμι, 209. 6. valeo, & sanus sum: tempora sumuntur à ῥώω, futur. ῥώσω, præt. act. ἔῤῥωκα, pass. ἔῤῥωμαι, ἔῤῥωσαι, ἔῤῥωται: * verbale ῥωτὸς, * & adiectione literæ σ, est ῥωστὸς: deinde per α priuatiuam particulam ἄῤῥωστος, infirmus, per geminum ρρ. nam vt ratione augmenti geminatur ρ, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, 139 1. & ratione præpositionis, ῥίω, ἐκπῤῥέω, 208. 32 sic etiam † aduentu particulæ priuatiuæ, ῥητὸς ἄῤῥητος: & hoc loco, ῥωστὸς ἄῤῥωστος. † ab ἄῤῥωστος fit verbum ἀῤῥωστέω, sum infirmus: fut. ἀῤῥωστήσω, præteritum actiuum ἠῤῥω-

2 προσδιατρίβων. * 228.15. 3 προσδιατρίβων. * 232. 10. & 278.16. 4 ἰατρείου. 126. 11. 5 προσφόρον. 6 ἀῤῥωστήματι. *126 11. * 303.33. † 209.19. † 90.44.

ἐρρώσθηκα, pass. ἐρρώσθημαι : * vnde ablato incremento fit verbale τὸ ἄρρωσθημα, τοῦ ἀρρωσθήματος, τῷ ἀρρωσθήματι, id est, infirmitati. * 129.3.

Et quidem [1] amator tẽperantiæ, de Ioseph historiã assiduè [2] euoluit, & [3] ab eo [4] temperantiæ plenas [5] perdocetur [6] actiones, reperiens ipsum non solùm [7] tẽperanter erga voluptates affectũ esse, verùm etiam [8] habitualiter ad virtutem [9] dispositum.

Καὶ ὁ μὲν [1] ἐραστὴς [4] σωφροσύνης [7] περὶ τὴν Ἰωσὴφ ἱστορίαν συνεχῶς [2] ἀνελίσσει, καὶ [3] παρ' αὐτοῦ τὰς [4] σωφρονικὰς [5] ἐκδιδάσκεται [6] πράξεις, εὑρίσκων αὐτὸν μόνον [7] ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα ἀλλὰ καὶ [8] ἐντικῶς πρὸς ἀρετὴν [9] διακείμενον.

Ac temperãtiæ quidem homo cupidus, historiã Iosephi assidua lectione euoluat: ab ea enim edidicerit actiones tẽperãtiæ plenas, cùm compererit, eum ad habitũ virtutis prouectum esse, nedũ voluptariis in rebus cõtinentia præditum.

1 ἐραστὴς.* 126.11.
2 ἀνελίσσει.
3 παρ' αὐτοῦ.
4 σωφρονικὰς.
5 ἐκδιδάσκεται.
6 πράξεις.
7 ἐγκρατῶς, * 126.6.
8 ἐντικῶς. * 197.44.
9 διακείμενον. * 116.13.

E'PAΩ, amo: ἐράσω, ἤραχα, ἤρασμαι, ἤρασται, ἤρασα : * vnde nomen verbale ὁ ἐραστής. [2] Ἑλίσσω, ἀνελίσσω. suspicor BASILIVM scripsisse subiunctiuum ἀνελίσσῃ, idque secutum esse BVDAEVM, quippe qui vertat, euoluat, non euoluit. [3] Παρὰ αὐτοῦ : apostrophos est. [4] Σώφρων, genit. σώφρονος : * inde ὁ σωφρονικός, ad temperantiam pertinens, ἡ σωφρονική, τὰς σωφρονικάς. [5] Διδάσκω, ἐκδιδάσκω : pass. ἐκδιδάσκομαι, vnum regit accusatiuum tanquam passiuum eorum verborum, quæ grammatici vocant vehementissimæ transitionis. [6] Hπράξις, τῆς πράξεως, accusat. plu. τὰς πράξεας, πράξεις : verbale est à πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, πέπραξαι : * vnde ἡ πρᾶξις secundæ declin. contract. [7] Κρατέω, teneo : compositum ex ἐν præpositione, ἐγκρατέω, quia ν ante κ vertitur in γ, 52.11. & 210.27. inde nomen adiectiuum ἐγκρατὴς, primæ declinat contract. id est, continens, genitiuus ἐγκρατίος, τοῦ ἐγκρατέου crasis ἐγκρατῶς : * aduerbium ἐγκρατῶς, continenter, conuerso ι in ς : quod aduerbium ponitur cum ἔχω : ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδονὰς, continenter habeo in voluptate, hoc est, continens sum : aut, vt vertit interpres, continentia præditus sum in rebus voluptariis. Vide de hoc suprà. 304.38. in ἐνδεὴς ἔχοντος. [8] Ἔχω, habeo : fut. ἕξω per aspirationem 196.10. præt. act. ἔσχα, pass. ἔσγμαι, ἔξαμαι * vnde verbale ἕξις, habitus & assuefactio : tertia persona ἔκται, vnde verbale foret ἐκτὸς : à quo deriuatiuum ἐκτικὸς, id est, si dicere licet, habitualis, τοῦ ἐκτικῶς : * & τ in σ conuerso, aduerbium ἐκτικῶς, habitualiter. [9] Κεῖμαι, 163.21. compositum διάκειμαι, disponor, affectus sum quod verbum eleganter aduerbiis iungitur : ἐκτικῶς διάκειμαι, habitualiter affectus sum : pro quo interpres, ad habitum virtutis prouectũ esse. à διάκειμαι participium διακείμενος, accusatiuus τὸν διακείμενον.

Fortitudinem verò [1] eruditur ab Iob, qui non tantùm in contraria vita [2] cedente ipsi pauper ex diuite, & orbus ex [3] pulchræ prolis-parẽte, in vno temporis [4] momento [5] factus, [6] permansit idem, [7] minimè-humiles vbique animi [8] spiritus [9] retinens, [10] sed neque amicis ad [12] cõsolationem [12] veniẽtibus, [13] insultantibus ipsi, & [14] simul-augẽtibus [15] ærũnas, [16] irritatus est.

Ἀνδρίαν δὲ [1] παιδεύεται παρὰ τοῦ Ἰὼβ, ὃς μόνον [2] περὶ τἀναντία τοῦ βίου [2] μεταπεσόντος αὐτῷ, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ [3] καλλιπαίδου, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ [4] ῥοπῇ [5] γενόμενος, [6] διέμεινεν ὁ αὐτὸς, [7] ἀταπείνωτον παντὸς τὸ τῆς ψυχῆς [8] φρόνημα [9] διασώζων, [10] ἀλλ' οὔτε τοῖς φίλοις τοῖς εἰς [11] παραμυθίαν [12] ἥκουσιν, [13] ἐπεμβαινόντων αὐτῷ, καὶ [14] συνεπιπεινόντων [15] τὰ ἀλγεινὰ [16] παρωξύνθη.

At verò in fortitudine instituetur lector ex historia Iobi, qui vita in cõtrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egens ex beato, orbus ex pulchræ prolis parẽte, vnius diei momento factus, non idem modò suiq; similimus mãsit, celsos animi spiritus ad extremum vsque retinẽs, sed neque amicis quidem eius, qui ad consolandum eum venerant, tanquam insidiantibus, dolores eius exacerbando, iracũde irritatus est.

1 παιδεύεται.

ΠΑΙΣ Genitiuus παιδὸς, † inde verbum † παιδεύω, erudio, instituo: passiuum παιδεύομαι: hîc ponitur cum accusatiuo, vt antè dictum est in ἐκλιδάσκεται, 305.

* 90.44.

2 μεταπεσόντος.

19. 2 Πίπτω, cado: secundus aorist. ἔπεσον, 206.12 particip. πεσὼν, πεσόντος, compositum μεταπίπτω, μεταπεσὼν, μεταπεσόντος. Est autem μεταπίπτειν in deteriorem partem mutari, & ad aliam vitæ conditionem transire, id quod expertus est Iob 5

3 καλλίπαιδος.

Composita è κάλλος.

è diuite redactus ad inopiam. 3 Κάλλος, pulcritudo: καλλίπαις, pulchræ prolis parens. τῦ καλλίπαιδος. Nam fermè composita retinent declinationem simpliciũ.

4 ῥοπῆ, * 280. 46.

Et licèt dicamus φιλόπαις per o, tamen καλλίπαις per iota, vt & reliqua quæ fiũt à κάλος, veluti καλλίνικος, καλλίπτυγος, &c. 4 Ρ'έπω, inclino, vergo: * ῥοπὴ, momentum. 5 Participium secund. aor. medij ἐγενόμην, à verbo γίνομαι, 184.24. 6 Μένω, 10

5 γενόμενος.

6 διέμειναν.

7 ἀταπεινωτον.

* 302.32.

* 126.11.

fut. μενῶ, aor. pr. ἔμεινα, ἔμεινας, ἔμεινε: διαμένω, διέμεινε, & ob sequentem vocalẽ additur ν, διέμειναν ὁ αὐτὸς, 47.34. & 138. 10. 7 Ταπεινὸς, humilis, abiectus: * inde verbum ταπεινόω, fut. ταπεινώσω præt act. τεταπείνωκα, pass. τεταπείνωμαι τεταπείνωσαι, τεταπείνωται: * verbale: ταπεινωτὸς, abiectus: inde ἀταπείνωτος, celsus, minimè abiectus. 8 Φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι: * verbale τὸ φρόνημα, 15

8 Φρόνημα.

* 126.3.

9 διασώζων.

10 ἀλλ' οὔτε.

11 Θεμιστοκλεία.

* 90 44.

12 ἡκόντων.

13 ἐπεμβαίνοντας.

* 278. 16.

14 συνεπιλεηόντων.

15 τὰ ἀλγεινά.

16 παροξύνθη.

quod Latini vocant sensum, & spiritus pluraliter. 9 Σώζω, διασώζω, particip. διασώζων. 10 Apostrophos est, ἀλλὰ οὔτε. 11 Μῦθος, verbum * μυθέω. μυθέομαι: παραμυθέομαι, consolor: ἡ παραμυθία, consolatio. 12 Ἧκω, venio: particip. ἥκων, ἥκοντος, τῷ ἥκόντων: aut est secunda aorist. ἧκον, τῷ ἥκόντος, τῷ ἥκόντων. 13 Βαίνω ἐμβαίνω: ἐπεμβαίνω, ἐπεμβαίνων, ἐπεμβαίνοντος, τῷ ἐπεμβαινόντων, regit datiuum 20 * propter præpositionem ἐπὶ. 14 Τείνω, ἐπιτείνω: συνεπιτείνω, simul & pariter exacerbo & intendo. 15 Ἄλγος, dolor: deriuatiuum ἀλγεινὸς: neutrum plurale τὰ ἀλγεινὰ, casus diuersi & ærumnæ. 16 Ὀξὺς, acutus: ὀξύνω. exacuo, irrito. Ab adiectiuis in υς fiunt verba in ύνω: βραδὺς, βραδύνω: ἡδὺς, ἡδύνω. sic ὀξὺς, ὀξύνω: fut. ὀξυνῶ, præteritum act. ὤξυνκα, pass. ὠξυμμαι, ὠξυσται, ὠξυνται, aor. prim. ὠξύνθην, 25 & compositum παροξύνθην, ύνης, ῆναι, ὰ παροξύνω.

Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus idem & clemens esse possit, ita vt animo quidẽ obfirmato aduersus peccatum, clementia verò vtatur erga homines: illic Dauidem inuenies generosum in bellicis facinoribus; clementem & placidum in inimicis vlciscendis.

Πάλιν [1] σκοπῶν, πῶς ἂν ὁ αὐτὸς, [2] ἐν ταὐτῷ καὶ [3] μεγαλόθυμος [4] γένοιτο, [5] ὥστε τῷ μὲν θυμῷ [6] κατὰ τῆς ἁμαρτίας [7] κεχρῆσθαι, τῇ δὲ [8] πραότητι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. [9] εὑρήσει τὸν Δαβὶδ [10] γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κατὰ [11] πόλεμον [11] ἀνδραγαθήμασι, πρᾶον δὲ καὶ [12] ἀκίνητον ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν [13] ἀνταδόσεσι.

Rursum [1] reputans aliquis, quomodo clemens [2] in eodem & [3] magnanimus [4] fiat, [5] vt quidem 30 animo [6] cõtra peccatum, [7] vtatur, sed [8] clementia erga homines: [9] inueniet Dauid [10] generosum quidem in circa bellum [11] facinoribus, clementem autem & [12] immotum in inimicorum [13] vltionibus. 35

1 σκοπῶν. 2 ἐν ταὐτῷ.

ΣΚΟΠΕ'Ω, Crasis σκοπάω, particip. σκοπῶν. 2 In eodem, id est, pariter. Attici neutrum pronominis αὐτὸς efferunt ναὶ cum articulo, dicentes ταὐτὸν, quasi τὸ αὐτὸν, aut τωὐτὸν per apostrophum, datiuus τῷ αὐτῷ. 3 Fit à μεγάλος, magnus, & θυμὸς, animus. 4 Γίνομαι, secund. aoriſt. medius ἐγενόμην. 184. 24. optat. γενοίμην, γένοιο, γένοιτο. 5 Ὥστε gaudet infinitiuo, vt ὡς, 298. 53. 6 Contra peccatum: κατὰ cum genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat. 7 Χράομαι, χρήσομαι, κέχρημαι, κέχρησαι, κέχρηται, secunda persona pluralis κέχρησθε assumpto σ, 64.17. vnde fit infinit. κεχρῆσθαι, accentu in penultimam tracto: de quo, 70. 14. & 21. 8 Ὁ πρᾶος, * inde ἡ πραότης, τῆς πραότητος. 9 Εὑρίσκω tempora sumit ab εὑρέω: fut. εὑρήσω. 10 Γένναι, stirps: inde γενναῖος, generosus. 11 Ἀβ ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, viri, & ἀγαθὸς, bonus, præstans, * fit verbum ἀνδραγαθέω, virũ me præsto, fortem & strenuum me præbeo: futur. ἀνδραγαθήσω, præt. act. ἠνδραγάθηκα, pass. ἠνδραγάθημαι. * verbale τὸ ἀνδραγάθημα, virile facinus, & factum generosi animi, τῦ ἀνδραγαθήματος, τῷ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι. 12 Κινέω κινήσω, κεκίνη-

κεκίνη-

κεκίνηκα, κεκίνημαι, κεκίνησαι, κεκίνηλαι: verbale κινητός: * vnde ἀκίνητος, immotus, immobilis, id est, placidus & clemens. [13] Δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδομαι, δέδοσαι: * verbale ἡ δόσις, τῆς δόσεως, τῇ δόσει, τὴν δόσιν: compositum ἀντιδόσεσι ab ἀντίδοσις, retributio, ab ἀντιδίδωμι, retribuo.

* 303.29. & 32. 13 ἀντιδόσεσι. * 126.6.

Talis [1] erat & Moses, magna quidem ira contra in Deum [2] peccantes [3] insurgēs: [4] miti autē animo [15] contra seipsum [6] calūnias [7] sustinens.

Τοιοῦτος [1] ἦν καὶ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν τῷ θυμῷ κατ' αὐτῶν εἰς θεὸν [2] ἐξαμαρτανόντων [3] ἀνιστάμενος [4] πραεῖα δὲ τῇ ψυχῇ [5] τὰς καθ' ἑαυτοῦ [6] διαβολὰς [7] ὑποφέρων.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos insurgens qui in Deum peccauerant: sed miti animo perseuerans illos qui sibi obtrectauerant.

1 ὡς. 2 ἐξαμαρτανόντων. 3 ἀνιστάμενος. 4 πραεῖα. * 119.3. & 306.26. 5 καθ' ἑαυτῦ. 6 διαβολάς. 7. ὑποφέρων.

Hʼn Erat imperfectum ab εἰμί, sum 157.10. [2] Aʽμαρτάνω, particip ἁμαρτάνων, τῦ ἁμαρτάνοντος, τὸν ἁμαρτάνοντα: compositum ἐξαμαρτάνοντων ab ἐξαμαρτάνω. [3] Iʽστημι, pass. ἵσταμαι compositum ἀνίσταμαι, deinde ἀνίστημαι. part. ἀνιστάμενος. [4] ἐπιεικὴς, mitis: fœmininum autem, ἡ πραεῖα, τῆς πραείας, τῇ πραείᾳ: fit à nomine non admodum vsitato πρᾷύς: vnde & verbū πραΰνω, * vt ab adiectiuo ὀξὺς fœmininum ὀξεῖα, & verbum ὀξύνω. [5] Κατὰ ἑαυτῦ: apostrophos est. [6] Διαβάλλω, callumnior: vnde διαβολὴ pro de hoc, 294.14. in συμβόλαια. [7] Φέρω, ὑποφέρω: participium ὑποφέρων.

Et vbique quemadmodum [1] pictores, quando ex imaginibus imaginem [2] pingunt, identidem ad [3] exemplar respicientes, inde characterem ad suum ipsorum studeant [5] transferre [6] opificium: ita oportet & [7] studentem seipsum [8] omnibus [9] partibus virtutis [10] efficere [11] perfectum, [12] tanquam ad [13] simulachra quædam [14] mota & [15] actuosa, vitas sanctorum respicere, & illorum bonum [16] suum [17] facere per [18] imitationem.

Καὶ παντοῦ ὥσπερ οἱ [1] ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα [2] γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ [3] παράδειγμα ἀποβλέποντες, [4] τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀπουδάζουσι [5] μεταθεῖναι [6] φιλοτέχνημα. οὕτω δεῖ καὶ τὸν [7] ἐπουδακότα ἑαυτὸν [8] πᾶσι τοῖς [9] μέρεσι τῆς ἀρετῆς [10] ἀπαρτίσασθαι [11] τέλειον, [12] οἱονεὶ πρὸς [13] ἀγάλματα τίνα [14] κινούμενα καὶ [15] ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν, καὶ τὸ ἐκείνων ἀγαθὸν [16] οἰκεῖον [17] ποιεῖσθαι διὰ [18] μιμήσεως.

Quemadmodū autem pictores, cùm imaginem eximagine pingūt, exemplar identidē respectātes, lineamēta eius transferre conantur magno studio ad suum opificiū: ita qui sibi meditatur omnibus numeris virtutis absolutū reddere, veluti simulachra quædā spirantia & actuosa, sanctorum vitas respicere oportet, probáque opera illorum sua imitando facere.

1 ζωγράφοι. 2 γράφωσι. 3 παραδείγματα. * 126.3. 4 τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα. 5 μεταθεῖναι. 6 φιλοτέχνημα. 7 ἐπουδακότα. 7, 8 πᾶσι. 9 μέρεσι. 10. ἀπαρτίσασθαι. 11 τέλειον. 12 οἱονεὶ. 13 ἀγάλματα. * 126.3. 14 κινούμενα.

ΖΩΓΡΑ'ΦΟΣ, pictor, à ζῶον & γράφω. [2] Subiunctiuus vt πίπωσι. [3] Δείκνυω, tempora sumit à δείκω, 186.1. fut δείξω, præt. act. δέδειχα, pass. δέδειγμαι: compositum παραδείκνυω, παράδεδειγμαι: * verbale τὸ παράδειγμα, exemplar. [4] Vim articuli positi cum aduerbio sic possis explicare, inde petitam aut desumptam formam, pro quo Bvdaevs dixit, lineamenta eius. [5] τίθημι, sec. aoristus infinitiui θεῖναι 96.7. & 106.6. compositum μεταθεῖναι 96.7. & 106.6. [6] φιλοτεχνέω, opificiis excolendis studeo, à φίλος & τέχνη verbale τὸ φιλοτέχνημα, à præt. pass. [7] Σπουδάζω, σπουδάσω, ἐσπούδακα: particip. ἐσπουδακώς, τῦ ἐσπουδακότος, τὸν ἐσπουδακότα. [8] Datiuus plur. πᾶς πάντες [9] Τὸ μέρος, τῦ μέρους, τῷ μέρει, τοῖς μέρεσι. [10] Ἐργάζομαι, fut. ἐργάσομαι, infinit. ἐργάσεσθαι: compositum ἀπεργάζομαι ab ἀπεργάζομαι. [11] Τέλος, finis: ὁ τέλειος, perfectus. [12] Tãquam idem quod οἷον, vt ὥσπερ & ὡσπερεί. [13] Aʽγάλλω, fut. ἀγαλῶ, præt. act. ἄγαλκα, pass. ἄγαλμαι: * verbale τὸ ἄγαλμα, τῦ ἀγάλματος. [14] Κινέω, pass. κινοῦμαι. [15] καὶ ἔμπρακτα.

μαι, crasis κινοῦμαι, particip. κινούμενος, τὰ κινούμενα, que mouentur, id est, viua.

15 ἐμπεπακτα. * 126. 11. * 279. 39. & 303. 29.

15 Περίπω, περίζω, πέπεχα, πέπεγμαι, πέπεγα, πεπέχθαι: * verbale πεκτός: * deinde additur præpositio ἐν, ἐμπεκτος: qua voce Gregorius Nazianzenus elegãter vsus est in laudibus Athanasij, οὗτος γὰρ, inquit, ἀμφότερα συνηρμόσατο, καὶ εἰς ἓν ἄγαγε, καὶ πρᾶξιν ἡσυχίαν ἐμπεκτον, sic enim vtraque coaptauit, atq; in vnum adduxit, actionem quietam, & quietem actuosam.

16 εἰκεῖον. 17 ποιεῖσθε. * 282. 11.

16 Οἶκος, domus: οἰκεῖος, domesticus. 17 Ποιέομαι, infinit. ποιέεσθαι, crasis ποιεῖσθαι: * sumitur vox passiua in significatione actiua.

18 μιμήσεως. * 126. 6.

18 Μιμέομαι, secunda persona præteriti passiui μεμίμησαι: vnde verbale ἡ μίμησις, τῆς μιμήσεως

εἰκόνων. πυκνὰ. ἀποβλέποντες. χαρακτῆρα. * 197. 27 καυδάζουσι. ἀρετῆς. βίου ἄγιον. ἀποβλέπειν.

Hoc Loco multas voces transmisimus partim quòd priùs sint excussæ: partim etiã, quòd inspecto, lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt εἰκόνων, gen. plur. ab εἰκὼν: πυκνὰ à πυκνὸς: ἀποβλέποντες particip. ab ἀποβλέπω, cuius simplex βλέπω χαρακτῆρα ab ὁ χαρακτὴρ, de quo * suprà: καυδάζουσι tertia persona plur. à καυδάζω: ἀρετῆς genit. ab ἀρετὴ: πνα à nominatiuo πνὶ: βίου ab ὁ βίος: ἄγιον ab ὁ ἅγιος: ἀποβλεπεῖν infinit. ab ἀποβλέπω, &c. quæ parui sunt momenti: quapropter istiusmodi posthac aut in totum omittemus, aut leui tantùm brachio, sicut modò fecimus, simul omnia perstringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Iam verò orationes lectionibus succedẽtes, recentiorem animam vegetioremq; accipiũt, vtpote desyderio Dei iam flagrantem.

Εὐχαὶ πάλιν τὰς 1 ἀναγνώσεις ᾨδεχόμεναι, 2 νεωτέραν τὴν ψυχὴν καὶ 3 ἀκμαιοτέραν τῷ περὶ θεὸν πόθῳ 4 κεκινημένην ᾠδελαμβάνουσιν.

Orationes rursum 1 lectionibus succedentes, 2 recentiorem animam & 3 vegetiorẽ ad Deũ desyderio 4 motam accipiunt.

1 ἀναγνώσεις. * 126. 6.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ tempora sumit à γνόω: fut. γνώσω, præt. act. ἔγνωκα, pass. ἔγνωμαι, ἔγνασμαι: * verbale est ἡ γνῶσις. τῆς γνώσεως, accusat. plur. τὰς γνώσεις, & per crasim γνώσεις: compositum ἀναγνώσεις: nominat. ἡ ἀνάγνωσις, lectio, ab ἀναγινώσκω, lego.

2 νεωτέραν. 3 ἀκμαιοτέραν. *Adiectiua in ος à substãtiuis in α vel η fiunt adiectiua in αῖος: βία, βιαῖος, γένα, γενεαῖος: sic ἀκμὴ, ἀκμαῖος: comparatiuus ὁ ἀκμαιότερος: ἡ ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέραν.* 4 κεκινημένην.

2 Νέος, inde νεαρὸς, vt λίπος, λιπαρὸς: πῖνος, πιναρὸς: ῥύπος, ῥυπαρὸς, &c. comparatiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρωτέρα, τὴν νεαρωτέραν 3 A substantiuis in α vel η fiunt adiectiua in αῖος: βία, βιαῖος, γένα, γενεαῖος: sic ἀκμὴ, ἀκμαῖος: comparatiuus ὁ ἀκμαιότερος: ἡ ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέραν. 4 Κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι: particip. ὁ κεκινημένος, ἡ κεκινημένη, τὴν κεκινημένην.

Atqui est eruditio illa bona, quæ operam tam Dei notionem in animo ingenerat. Est verò Dei inhabitatio, insidentẽ intus Deum memoria cõplecti.

Εὐχὴ 1 δέγε καλὴ, ἡ 2 ἐναργῆ 3 ἐμποιοῦσα τῇ θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ θεοῦ 4 ἐνοίκησις, τὸ ᾨδὲ τῆς μνήμης ἔχειν 5 ἐνίδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Oratio 1 verò bona 2 manifestã 3 iugenerans Dei notionem animo. & hoc est Dei 4 inhabitatio, in memoria habere 5 insidẽtem in seipso Deum.

1 δέγε. 2 ἐναργῆ.

Δ Ε', verò, autem, at, cæterùm, porrò, veruntamen: vt loco quadrat: additur γε adiectio syllabica δέγε, vt apud Latinos qui, in alioqui, atqui. 2 Ὁ' καὶ ἡ ἐναργὴς, τῆ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα, crasis ἐναργῆ, primæ declin. contractorum.

3 ἐμποιοῦσα. 4 ἐνοίκησις. * 126. 6. 5 ἐνίδρυμένον.

3 Particip. fœm. ab ἐμποιέω. 4 Οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνῴκηκα, ἐνῴκημαι, ἐνῴκησαι * verbale ablato incremento ἐνοίκησις. 5 Ἱδρύω, fut. ἱδρύσω, præt. act. ἵδρυκα, pass. ἵδρυμαι, particip. ἱδρυμένος, accusat. τὸν ἱδρυμένον: compositum ἐνιδρυ-

ἐνίδρυμθον. quòd si legatur ἐνίδρύμθον accentu in antepenultima, erit participiũ præsentis temporis, à passiuo verbo in μι: nam ab ἵδρύω fit ἵδρυμι, pass. ἵδρυμαι: compositum ἐνίδρυμαι, particip. ἐνιδρύμθος, id est, insidens.

Ita efficimur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neque [1] improuisis perturbationibus mẽs turbatur: sed omnia [2] effugiens [3] amans - Dei ad Deum [4] secedit, expellens [5] prouocantes nos in [6] intemperantias affectus, & ad virtutem ducẽtibus [7] studiis [8] immoratur.

Οὕτω γινόμεθα ναὸς θεῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γίνηται τὸ συνεχὲς τῆς μνήμης ἀδιακόπητον, μὴ δὲ τοῖς [1] ἀπροσδοκήτοις πάθεσιν ὁ νοῦς ἐκταράττηται ἀλλὰ πάντα [2] ἀποφυγὼν ὁ [3] φιλόθεος, ὅτι θεὸν [4] ἀναχωρῆ ἐξελαύνων τὰ [5] προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς [6] ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς περὶ ἀρετὴν [7] ἀγωγοῖν [8] ὁπτηδεύμασιν ἐνδιατρίβῃ.

Hæcque nos ratione templum Dei efficimur, quando nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ interpellatur, nec improuisis perturbationibus intellectus tumultuatur: sed hæc omnia effugiens vir amore Dei præditus, ad Deum ipse secedit, tũ affectus foras quatiens, qui ad intemperantiam prouocant, tum in iis studiis libenter versans, quæ ad virtutem ducunt.

ΔΟΚΕΊΩ per ε compositum προσδοκάω per α, vt contrà συλάω per α, ἱερῶ συλέω per ε. igitur προσδοκάω, expecto, fut. προσδοκήσω, præt. act. προσδεδόκηκα, pass. προσδεδόκημαι, προσδεδόκησαι, προσδεδόκηται: * verbale προσδόκητος: inde ἀπροσδόκητος, inexpectatus. [2] φεύγω, sec. aorist. ἔφυγον, 55. 2. part. φυγὼν: compositum ἀποφυγὼν ab ἀποφεύγω. [3] Amans Dei: à φίλος & θεὸς, vt φιλάνθρωπος, humanus, amans hominum, à φίλος & ἄνθρωπος. [4] Χωρέω, ἀναχωρέω: subiunctiuus tertiæ personæ ἐὰν ἀναχωρῇ, crasis ἀναχωρῇ, vt ποιῇ. [5] Καλέω, καλέομαι, crasis κᾶλοῦμαι, προκαλοῦμαι part. προκαλούμενος [6] Κεράννυμι * tempora sumit à χερῶ, fut. χερῶ, & elidendo ε dicitur: χῶ, præt. act. κέχερκα, pass. κέχερμαι, κέχερσαι: vnde verbale per α priuat. ἀκρασία, 126. 6. intemperantia, accusat. plur. πὰς ἀκρασίας. [7] Datiuus plur. à nomine ἡ ὁπτήδευμα, * quod est verbale à præt. pass. verbi ὁπτηδεύω. [8] Τείβω, διατείβω, ἐνδιατείβω: subiunctiuus tertiæ personæ est ἐνδιατρίβῃ.

1 ἀπροσδοκήτοις. * 126. 11.
2 ἀποφυγών.
3 φιλόθεος.
4 ἀναχωρῇ.
5 προκαλούμενα.
6 ἀκρασίας. * 175 1. & 6
7 ὁπτηδεύμασιν. * 126. 3.
8 ἐνδιατρίβῃ.

Et [1] primùm quidẽ omniũ studere cõuenit, circa sermonis [2] vsum non [3] imperitè habere, sed [4] percunctari quidẽ [5] citra contentionẽ, respõdere autẽ [6] sine affectione, non interpellantẽ differentẽ, quãdo [7] vtile dicit, neq; [8] desyderãtem suũ sermonẽ [9] ostentãdo interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.

Καὶ [1] πρῶτόν γε πάντων, σπουδάζειν προσήκει, περὶ [2] τὸν λόγου [3] χρῆσιν μὴ [3] ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' [4] ἐρωτᾶν μὲν [5] ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ [6] ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλεγόμενον, ὅταν [7] χρήσιμον λέγῃ, μὴ δὲ [8] ὀπτηδεύοντα τὸν ἑαυτῦ λόγον [9] ἐπιδεικτικῶς παρεμβάλλειν, μέσα δὲ ζοντα λόγου καὶ ἀκοῆς.

Atque in primis quidem, magno studio id cõparandum habemus, scitè vt sermocinari possimus, vt nec contentiosiùs percunctemur, nec affectantiùs respondeamus, vt disserẽti non obloquamur, nec interfari atque interpellare gestiamus absurda ostentatione, fastúmque præferente, vt modum teneamus & sermocinandi & auscultandi.

ΓΕ encliticum est: πρῶτον superlatiuus aduerbialis cum genitiuo, vt nos, primò omnium. [2] Η' χρῆσις verbale à præterito verbi χρήομαι, vtor. [3] Aduerbium ab adiectiuo ἀμαθὴς: de quo * suprà, Α'μαθῶς ἔχειν. Aduerbium cum ἔγω sumpto neutraliter, pro eo quod est, affectus sum: ἀμαθῶς ἔχω, imperitè habeo, id est imperitus & indoctus sum: sic ἐνδεῶς ἔχω, 104. 38. [4] Infinit. ab ἐρωτάω. [5] Νεῖκος, contentio: φιλόνεικος, contentiosus: ἀφιλόνεικος, minimè contentiosus:

1 πρῶτόν γε πάντων. 2 χρῆσιν. 3 ἀμαθῶς. * 297. 28 ἀμαθῶς ἔχειν. 4 ἐρωτᾶν. 5 ἀφιλονείκως.

6 ἀφιλοτίμως. * 116.13. 7 χρήσιμον. Verbalia in ιμος. 8 ὑπθυμῆτα. * 90.44.9 ὑπδέξιος. * 186.1. * 126.11. * 116.13.

sus : aduerbium ἀφιλοτείμως. 6 Τιμὴ, honor, φιλότιμος, ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectatè rem quãpiam efficere nititur : ἀφιλότιμος, minimè affectatus : ἀφιλοτίμως * aduerb. 7 A secunda persona præt. pass. verbalia fiunt in ιμος à χρῶμαι, κέχρησαι : inde χρήσιμος. 8 Θυμὸς * θυμέω : ὑπθυμέω, part. ὑπθυμέων, ὑπθυμέοντος, τὸν ὑπθυμέοντα, crasis ὑπθυμοῦντα. 9 Δέκνυω,* fut. δείξω à δείκω, præt. act. δέδειχα, pass. δέδειγμαι, δέδειξαι, δέδειχται : * verbale δεικτὸς : inde δεικτικὸς : compositum ὑπδεικτικὸς : * & aduerbium ὑπδεικτικῶς, à verbo ὑπδεικνύω.

Neque verò ad discendum verecundiũ esse oportet, nec ad docendum malignũ, quod ab alio tute didiceris, nequaquam clàm habendum, cuiusmodi facere mulieres improbæ solẽt, quæ ex aliis ipsæ quæsitos liberos viris suis tollendos subiiciunt, patrem mentientes : authorem verò ipsum prodere grata commemoratione decet, verúmque ipsius scientiæ parentem.

[1] Μανθάνειν δὲ [2] ἀνεπαισχύντως, καὶ διδάσκειν [3] ἀνεπιφθόνως, καὶ εἴ τι παρ' ἑτέρου [4] δεδίδαχται, μὴ ὑπικρύπτειν. ὥσπερ αἱ [5] φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αὐτὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ κηρύττειν [6] εὐγνώμονος τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

[1] Discere autem [2] sine-pudore, & docere [3] sine-inuidia, & si quid ab alio [4] doctum est, non occultare, quemadmodum [5] improbæ mulierum, notha supponentes, sed prædicare [6] gratè patrem sermonis.

1 μανθάνειν 2 ἀνεπαισχύντως. * 126.11. * 303.29.* 116.13. * 296.9. 3 ἀνεπιφθόνως. 4 δεδίδαχται. 5 φαῦλαι τῶν γυναικῶν, 6 εὐγνωμόνως. * 116.13.

QVATVOR Sunt infinitiui in hac oratione, qui pendent ab impersonali priùs posito, πρέπει. 2 Αἰσχύνομαι, erubesco : præt. ἤσχυμμαι, ἤσχυσται, ἤσχυται:* verbale αἰσχυντὸς : compositum ἀναίσχυντος, ab ἐπαισχύνομαι:* deinde per α priuatiuam particulam, ἀνεπαίσχυντος : * aduerb. ἀνεπαισχύντως : * additur autem letera ν propterea quod ἀναίσχυντος incipitur à vocali. 3 φθόνος, inuidia: ὑπφθονος, inuidus : & per α priuatiuam ἀνεπίφθονος, minimè inuidens. 4 Tertia persona præt. pass. à δίδαχω : nam ab hoc themate sumit sua tempora δίδασχω, doceo. 5 Improbæ mulierum, hoc est, improbæ mulieres. quoduis adiectiuum genitiuo iungi potest tanquam partitiuum, vt Grãmatici vocant, 218. 21. 6 Γνώμη, animus, voluntas: εὐγνώμων, gratus, τοῦ εὐγνώμονος, τῶν εὐγνωμόνων: * aduerbium εὐγνωμόνως, grato & candido animo.

Vocis porrò intentio mediocritate temperanda est, vt nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

Τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος [2] σωφρονιστέος, ὡς μήτε διαφεύγειν τὴν ἀκοὴν [2] σμικρότητος, μήτε [3] φορτικὸν [4] εἶναι τῷ [5] μεγέθει [6] διατάσεως.

Intentio porrò vocis mediocris [1] præferenda, vt neque effugiat aurem præ [2] exilitate, neque [3] odiosa [4] sit [5] magnitudine [6] cõtentionis.

1 σωφρονιστέος. * 126.16.& 18. 2 σμικρότητος. * 278.24. 3 Φορτικόν. 4 εἶναι 5 μεγέθει. 6 διατάσεως, * 126.6.

ΤΙΜΑ'Ω Τιμάω, τιμήσω, τετίμηκα, τετίμημαι, τιμήσομαι, τέτιμηται : * verbale τιμητὸς: compositum σωφρονιστέος à σωφρονάω, eligo, probo præfero 2 Μικρὸς vel σμικρὸς: nam plurima innt apud Græcos διπλασιάσματα, id est, quæ duob⁹ modis efferuntur, vt scripsimus, 199, 2 & 5. in verbo θέλω * à σμικρὸς fit ἡ σμικρότης, τῆς σμικρότητος. 3 Ὁ φόρτος, onus: φορτικὸς, oneroſus, molestus. 4 Esse ab εἰμὶ, sum 158.5, 5 Crasis ex μεγέθει, datiuus à nominat. τὸ μέγεθος. 9 Τείνω, τενῶ, τέτακα, τέταμαι, τέτασται : * verbale ἡ τάσις : compositum διάτασις, τῆς διατάσεως. à διατείνω.

Expendendum priùs quid dicturus sis, atque ita demũ edendum & prouulgandum. At verò in congressibus comiter appellare oportet, atque in consuetudine suauem.

[1] Προεξετάζοντα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ [2] ῥηθησόμενον, [3] οὕτω [4] δημοσιεύειν τὸν λόγον, [5] εὐπροσήγορον ἐν ταῖς [6] συντύξεσι, [7] γλυκὺν ἐν

[1] Priùs expendentẽ autẽ in seipso [2] dicendũ, [3] ita [4] publicare sermonem [5] comiter appellantẽ in [6] cõgressibus, [7] suauem

in[7]cõuersationibus,nõ per scurrilitatẽ [9] voluptatem [10] venãtem, sed per [11] beneuolã, [12] adhortationem, [13] mãsuetudinẽ [14] habentẽ, vbique [15] asperitatem, [16] etiam si [17] obiurgare [18] oporteat, [19] reiicientem.

ταῖς [8] ὁμιλίαις, οὐ ἀφ' τῆς εὐτραπελίας τὸ [9] ἡδὺ [10] θηρώμενον, ἀλλὰ ἀφ' τῆς [11] εὐμενοῦς [12] προκλήσεως [31] τὸ [14] πρᾶον ἔχοντα, παντα χοῦ [15] τὸ τραχὺ, κἂν [17] ἐπιτιμῆσαι [18] δέοι [19] ἀπωθούμενον.

se præbere, nõ etiam voluptatem facetosis sermonibus aucupari: adhortationẽ vero benignitate, clemẽtiæ ac mãsuetudinu opinio colligẽda est. Nusquam acerbum se præbere cõuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

10 Ε Τ Α Ζ Ω, Fut. ἐπάσω, aorist. prim. ἤπασα, part. ἐπάσας: compositum. ἐξεπάσας: deinde προεξεπάσας, à προεξετάζω. [2] Inusitatum ῥάω, dico: ῥήσω, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι, ἔῤῥησται, ἔῤῥηται, ἐῤῥήθην, ῥηθήσομαι, ῥηθησόμενος part. prim. fut. pass. [3] Subaudi, δεῖ, oportet: aut πρόκειται, conuenit, quod * antè præcessit. Cæterùm οὕτω cum infinitiuo pulchrè ponitur post aliquod participium, vt hoc loco. [4] Δῆμος, populus: δημόσιος publicus: * δημοσιεύω, publicum reddo & euulgo. Cæterùm illa in εύω partim actiuè, partim neutraliter vsurpantur: quædam vtroque modo, quædam in voce tantùm passiua. [5] Hi omnes accusatiui referendi sunt ad infinitiuum orationis præcedẽtis: oportet quemque, vbi priùs expenderit quid sit dicẽdum, ita demum proferre sermonem, ipsum, inquam, εὐπροσήγορον, hoc est, comiter appellantem, simúlque γλυκὺν, id est, suauem, & ita in cæteris accusatiuis, quasi subaudiatur participium verbi substantiui, nempe ὄντα, id est, existentem, vt ita loquamur: id quod vt meliùs percipiatur, mutemus orationis factẽ, & pro infinitiuo collocemus modum finitum, pro accusatiuo nominatiuũ, hoc pacto: oportet vt ibi quid dicendum sit, expẽderit, ita demum sermonem proferat, ipse, inquam, simul existens comis in congressu, suauis in consuetudine, &c. Est enim hîc oratio in longum producta, multitudine accusatiuorum, qui in diuersis membris positi, tamen ad eandem pertinent periodum, id quod interpres mutauit conuersis membris in clausulas, ideóque singulis fermè verbũ oportet, addidit, aut aliud consimilis significationis. Εὐπροσήγορον) * ob ἀγορὰ fit προσηγορέω, saluto, appello. & προσήγορος: vnde εὐπροσήγορος, qui non grauatim salutat. [6] Ἡ ἔντευξις, colloquium, congressus: * verbale ab ἐντυγχάνω: simplex τυγχάνω, * quod tempora sumit à τεύχω. [7] Accusat. ab ἡγλυκὺς, τὴν γλυκέος. [8] Nominat. est ἡ ὁμιλία, à nomine ὅμιλος. [9] Ὁ ἡδὺς. suauis, τὸ ἡδὺ, suaue & suauitas substantiuè. [10] Θὴρ, θηρὸς, fera: θήρα, venatio: θηράω & θηράομαι, venor aucupor, crasis θηρῶμαι, part. θηρώμενος. [11] Μένος, animus: δυσμενὴς, inimicus, malenolus: εὐμενὴς, beneuolus amicus, genit. εὐμενέος, crasis autem εὐμενοῦς primæ declinat. contract. [12] Καλέω, futur. καλέσω aut κλέσω, 88. 12. præt. act. κέκληκα per syncopen pro κεκάληκα, pass. κέκλημαι, κέκλησαι: * verbale ἡ κλῆσις: compositum. ἡ προκλησις, τῆς προκλήσεως, à προκαλέομαι. [13] Αἶνος, laus: inde adiect. ἀπαὴς, sæuus, immitis, crudelis. quasi ἀπὸ vel ἄποθεν αἴνου, id est, procul à laude: nihil enim magis inuisum populo quàm crudelitas: ex αἶνος autem eliditur iota, & α migrat in π: contrarium est, πρᾶος, mitis, mansuetus, placidus. Nam in huiusmodi compositionibus, ἀπὸ & πρὸς sæpenumerò cõtraria sunt: vt ἀπόθεκτος, reiectus: προσθετος, ascitus. Igitur à πρᾶος neutrum est τὸ πρᾶον, * captum substantiuè pro mãsuetudine. [14] Interpres τὸ πρᾶον ἔχειν interpretatur, mansuetudinis opinionem colligere. Nam ἔχειν non tantùm significat habere, sed etiam præbere & præstare, quasi dicat Basilivs, benigna adhortatione præbendã & præstandam esse morum mansuetudinem & clementiam. [15] Asperum, id est, asperitatem, à mascul. ὁ τραχύς. [16] Per crasim pro καὶ ἄν: vide. 155. 25. & 156. 54. [17] Τιμὴ, * inde τιμάω, fut. τιμήσω, aorist. prim. ἐτίμησα, infinit. Τιμῆσαι: inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω, increpo. [18] Δεῖ, oportet, per crasim à δέει: optat autem δέοι citra crasim effertur, nec dices δοῖ pro δέοι. [19] Ὠθέω, compositum. ἀπωθέω, & deponẽtaliter ἀπωθέομαι, crasis ἀπωθοῦμαι, repello, reiicio.

1 προεξετάσαντα.
2 ῥηθησόμενον.
3 ὕτω δημοσιεύειν. * 289. 1.
4 δημοσιεύειν. * 90. 44. *Finita in εύω.*
5 εὐπροσήγορον, γλυκὺν, &c.
εὐπροσήγορον. * 300. 10. 6. εὐξεσι. * 126. 6. * 215.
16. 7. γλυκύν.
8 ὁμιλίαις. 9 ἡδύ.
10 θηρώμενον.
11 εὐμενοῦς.
12 προκλήσεως. * 126. 6.
13 προσηνές.
ἀπὸ & πρὸς *in compositione contraria.*
* 299. 4.
14 τὸ πρᾶον ἔχειν.
15 τὸ τραχύ. 16 κἄν
17 ἐπιτιμῆσαι. * 90. 44. 18. δέοι.
19 ἀπωθέμενον.

Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra fastigiũ tuum descendens id feceris.

Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν ταπεινοφροσύνης, οὕτως, εὐπρόσδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας.

[1] Præoccupans enim [2] teipsum per [3] humilitatem, ita [4] facilè acceptus eris indigenti curatione. [5]

1 προκαταλαβών.

ΛΑΜΒΑΝΩ tempora sumit à λήβω, secund. aorist. ἔλαβον, partic. λαβών: compositum καταλαβὼν à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado, & etiã idem quod reum perago: quasi dicat BASILIVS, Si priùs ipse te per modestiam tanquam reum iudicaueris, nec te immunem à culpa duxeris, sed velut communem miseriam apud alterum miseratus fueris, faciliùs admittetur adhortatio tua: quippe qui non videaris alterum arroganter increpare, sed cõmunem casum dolere. A καταλαμβάνω fit προκαταλαμβάνω, præoccupo, aorist. sec. προκαταλαβών. Cæterùm haud scio, num BVDAEVS legerit προκαταλαβὼν, an προκαταβαλὼν, id est, priùs deiiciens: siquidem vertit, infra fastigium tuum descendens, tanquã à verbo καταβάλλω, deiicio, demitto: vnde & καταβεβλημένος, abiectus, de quo posteà. [2] Teipsum: nam etiam est secundæ personæ, III. 26.

2 ἑαυτόν.

3 ταπεινοφροσύνης. [3] Ταπεινὸς, humilis: ταπεινόφρων, modestus, humilia de se sentiens, τῷ ταπεινόφρονος: inde ἡ ταπεινοφροσύνη, modestia animi, per syncopem pro ταπεινοφρονεσύνη, 302 44. in σωφροσύνη. [4] Δέχομαι, δέξομαι, δέδεγμαι, δέδεξαι, δέδεκται: * verbale δεκτὸς: compositum παράδεκτος à προσδέχομαι: inde εὐπρόσδεκτος, qui facilè suscipitur & admittitur.

4 εὐπροσδέκτος.

* 126. II.

Plerunque verò conducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam Propheta secutus est, qui peccatores Dauidi nõ à semetipso impegit dãnationis modum, sed accersita persona vtens, iudicem illum ipsum in proprio crimine æstimando cõstituit: adeò præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti.

Πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν καὶ ὁ τῶ προφήτῳ τρόπος τῆς ἐπιπλήξεως, ὃς τῷ Δαβὶδ ἁμαρτόντι, οὐ παρ' ἑαυτῷ ἐπήγαγε τὸν ὅρον τῆς καταδίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον ἐξέθισε τῷ ἰδίου κρίματι ἁμαρτήματος, ὥς τε αὐτὸν καθ' ἑαυτῷ προεξενεγκόντα τὴν κρίσιν, μηδὲν ἔπι μέμφεσθαι τὸν ἐλέγξαντα.

[1] Plerunq; verò vtilis nobis & [2] Prophetæ modus [3] increpationis, qui [4] Dauid [5] peccanti non à semet ipso [6] impegit modũ [7] damnationis, sed [8] suppositione personæ [9] vsus, ipsum illum [10] constituit proprij [11] iudicem [12] peccati [13] adeò vt ipse aduersus semetipsum [14] pronuntians [15] iudiciũ, nihil iam succenseret [16] increpanti.

1 πολλάκις.

ΠΟΛΛΟΣ, multus, πολλάκις, sæpius: δέκα, decem δεκάκις, decies: ἑπτὰ, septem, ἑπτάκις, septies: πέντε, quinque. πεντάκις: ἕξ, sex, ἑξάκις, & ita in cæteris.

2 προφήτῃ.

[2] φημὶ, dico: προφήμι, prædico, coniugationem eius vide 164. 19. tempora sumuntur à φάω, φήσω πέφηκα, πέφημαι, πεφήσομαι, πέφηται: inde compositum προπέφηται: * verbale ὁ προφήτης, propheta, τῷ προφήτῃ primæ declinat. [3] Πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπλαγμαι, πεπλήξομαι: * vnde ἡ πλῆξις: compositum ἐπίπληξις, τῆς ἐπιπλήξεως, à verbo ἐπιπλήσσω, increpo. [4] Historia est secundi Regum capite 12. [5] Ἁμαρτάνω, pecco, tempora sumit ab ἁμαρτέω, 170. 15. futur. ἁμαρτήσω, aorist. prim. ἥμαρτησα, aoristus sec. ἥμαρτον: de cuius formatione 88. 15. partic. ὁ ἁμαρτὼν, τῷ ἁμαρτόντος, τῷ ἁμαρτόντι. [6] Ἄγω, sec. aorist. ἤγαγον, Atticè ἤγαγον, 167. 23. compositum ἐπάγω, sec. aorist. ἐπήγαγον, ἐπήγαγες. ἐπήγαγε. [7] Ἡ δίκη: inde καταδίκη, supplicium, condemnatio. [8] Ὑποβάλλομαι, propono & tanquam fingo: * inde verbale ἡ ὑποβολὴ, suppositio & tanquam fictio. [9] Χράομαι, futur. χρήσομαι, aorist. prim. medius ἐχρησάμην, part. χρησάμενος [10] Ab ἕω, sedeo, fit ἵζω pleonasmo literæ ζ. Solet autem propter pleonasmum conuerti ε in ι, τίκω, τίκτω: ῥέπω, ῥίπτω: μέτρω, μίμνω, sic ab ἕω. fit ἵζω: inde compositum ex præpositione

3 ὑποβολῇ.

* 126. II. 3. ἐπιπλήξεως. * 126. 6.

4 Δαβὶδ.

5 ἁμαρτόντι.

6 ἐπήγαγε.

7 καταδίκης.

8 ὑποβολῇ.

* 194. 14.

9 χρησάμενος.

10 ἐκάθισε.

ε in ι propter pleonasmum, 154. 7.

κατὰ

κῑ, quod magis receptum est, καθίζω, fut. καθίσω, aorist prim. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: fitque augmentum ante præpositionem: quòd compositum nihil addat ad significationem, 141.18. Est autem καθίζω interdum neutrum, id est, sedeo, interdum actiuum, id est, colloco, constituo, & sedere facio: hoc loco capitur actiuè. [11] Κρίνω, iudico, fut. κρινῶ, prær. act. κέκρικα, pass. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται: * verbale ὁ κριτὴς, iudex. [12] Ἁμαρτάνω, fut. ἁμαρτήσω ab ἁμαρτέω prær. act. ἡμάρτηκα, pass. ἡμάρτημαι: * verbale nomen τὸ ἁμάρτημα, τοῦ ἁμαρτήματος, τὰ ἁμαρτήματος. * 126.3. [13] * Ponitur cum infinit. nempe μεμαθεῖς. [14] Φέρω, * secund. aorist. ἤνεγκον ab ὀνέγκω, partic. ὁ ἐνέγκων, τοῦ ἐνεγκόντος, τὸν ἐνεγκόντα: compositum ἐξενεγκὼν ab ἐκφέρω: deinde προεξενεγκὼν, à προεκφέρω, id est priùs effero & pronuntio. [15] Ἡ κρίσις, τῆς κρίσεως, verbale à κρίνω. [16] Ἐλέγχω, futur. ἐλέγξω, aorist prim. ἔλεγξα, participium ἐλέγξας: compositum ἐξελέγξας ab ἐξελέγχω.

11 κρίτης. 12 ἁμαρτάνω. * 126.11.12. 13 ὤν. * 231.15. 14 προεξενεγκόντα. * 117.14.15 κρίσιν. 16 ἐξελέγξαντα.

[1] Comitatur autem humiles atque [2] abiectos animos [3] oculus [4] tristis & in terrā [5] innuēs, [6] habitus [7] neglect[9], coma [8] squalida, [9] vestis [10] sordida, ita vt quæ faciunt lugētes [11] secundū [12] studiū, ea ex [13] spontaneo in nobis appareant.

[1] Ἑ πεται δὲ τῷ ταπεινῷ καὶ [2] καταβεβλημένῳ φρονήματι [3] ὄμμα [4] τυγνὸν καὶ εἰς γῆν [5] συνευκὸς, [6] χῆμα [7] ἠμελημένον, κόμη [8] αὐχμηρὰ, [9] ἑσθὴς [10] ῥυπῶσα, ὥστε ἀποιδύσιν οἱ πενθοῦντες [11] κατ' [12] ὀπτηδεύσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ [13] αὐτομάτου ἡμῖν ὀπιφαίνεσθαι.

Et consentaneus quidem fuerit summissis atque abiectis animis tristis oculus atq; deorsū vergens, habitus neglectus, squalida coma, vestis sordida, adeò quæ lugētes consulò meditatóque faciunt, ea suapte animi sponte in nobis, & veluti habitu temerario, extitisse videri debent.

Ἑ ΠΟΜΑΙ, sequor, comes sum: datiuo iungitur. [2] Βάλλω, fut. βαλῶ, prær. act. βέβληκα, 1839. pass. βέβλημαι, part. βεβλημένος: compositum καταβεβλημένος, abiectus, à καταβάλλω, deiicio, demitto. [3] Ὄπτομαι, prær. pass. ὄμμαι: * verbale τὸ ὄμμα. [4] Multa nomina fiunt ab aoristo secundo, eiúsque seruāt penultimā, & characterisiticon: πίθω, ἔπιθον, πιθανὸς. sic à τύχω, fut. τύξω, aorist. secundus ἔτυγον, nomen τυγανὸς, sed per syncopen dicitur τυγὸς, tristis. [5] Νεύω, νεύσω, νένευκα, part. ὁ νενευκὼς, neutrum τὸ νενευκὸς: compositum συννενευκὸς à συννεύω. [6] Ἔχω quædam tempora sumit à σχέω, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχημαι: * verbale τὸ σχῆμα. [7] Ἀμελέω, fut. ἀμελήσω, prær. act. ἠμέληκα, pass. ἠμέλημαι, partic. ἠμελημένος. [8] Αὐχμῶ, squalor: inde adiectiuum αὐχμηρός. [9] Ἕννυμι, induo: fut. ἕσω, prær. act. ἕσηκα, pass. ἕσμαι, ἕσται, ἕσται: vnde ἑστὸς * verbale vt autem ab ἀργὸς fit ἀργής, ἀργῆτος, & à γυμνὸς, γυμνὴς, γυμνῆτος: sic ab ἑστὸς fieret ἑστὴς, ἑστῆτος, sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, vbi vertitur ἑ aspiratum in ἑ tenue dicimúsque ἡ ἑσθὴς, τῆς ἑσθῆτος, vestis. [10] Participium fœmininum à ῥυπάω, vt βοάω, βοῶσα. [11] Secundum studium, id est, studiò, consultò. [12] Ἡ ὀπτηδευσις * verbale ab ὀπτηδεύω. [13] Obsoletum est verbum μάω, id est, promptus sum, vnde μεμαώς, 107.7. finge verbum in μι, μίμημι, futur. μήσω, prær. act. μέμηκα, pass. μέμεσμαι, μέμεσαι μέμεται: * verbale ματὸς, quasi dicas, promptus: inde αὐτόματος, vltroneus, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus: ἐκ τοῦ αὐτομάτου fiunt, quæ sua sponte eueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus aduocata causa.

1 ἕπεται. 2 καταβεβλημένῳ. 3 ὄμμα. * 126.3. 4 τυγνόν. *Verbalia ab aor sec.* 5 συννευκὸς. 6 σχῆμα. * 126.6. 7 ἠμελημένον. 8 αὐχμηρά. 9 ἑσθὴς * 126.11. Ab ὸς, ῆ fit ὴς, ῆτος. 10 ῥυπῶσα. 11 κατ' ὀπτηδευσιν 12 ὀπτηδευσιν. * 126.6. 13 αὐτομάτου. * 126.11.

Tunica per cingulum [1] astricta corpori: verūtamē [2] cinctus neq; supra [3] ilia, [4] muliebre enim: neque laxus, vt [5] diffluat tunica, [6] desidiosum enim.

Χιτὼν διὰ ζώνης [1] περισταλμένος τῷ σώματι. τὸ μὲν τοι [2] ζῶσμα μήτε ἄνω τῶν [3] λαγόνων. [4] γυναικῶδες γάρ. μήτε χαῦνον, ὥστε [5] διαῤῥεῖν τὸν χιτῶνα, [6] βλακικὸν γάρ.

Tunica cinctu appressa sit corpori & astricta: Cinctus neque muliebrē in modum ilia exuperet, neque prælaxus fluxam tunicā efficiat.

ΣΤΕΛΛΩ, πλῶ, ἔσταλκα, ἔσταλμαι, partic. ἔσταλμένος: compositum περισταλμένος. à περιστέλλω, succingo, astringo, scribitúrque per vnicum σ. [2] Ζωννύω, cin-

1 περισταλμένος, 2 ζῶσμα.

3 λαγόνων. 4 γυναικῶδες. *292.42. 5 δραῤῥεῖν. 6 βλακικόν.

go: fut. ζώσω, præt.act. ἔζωκα. pass. ἔζωσμαι: verbale τὸ ζῶσμα. [3] Ὁ λαγών, τοῦ λαγόνος, id est, ilia. [4] Ἡ γύναιξ, τῆς γυναικός: * inde ὁ καὶ ἡ γυναικώδης, hic & hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες. [5] Ῥέω, infinit. ῥεῖν, crasis ῥεῖν: compositum δραῤῥεῖν à δραῤῥέω per geminum ῥῥ, 208.33. [6] Ὁ βλὰξ, τοῦ βλακός, mollis: vnde ὁ βλακικός, mollis & piger, & qui torpore desidet: pro quo posuimus nomen, desidiosum, vt numero Græcorum responderemus.

Incessus esto nec segnis, ne animũ dissolutũ declaret: nec rursus vehemens insolentérq; incitatus, ne cõsternatos impetus animi significet.

Καὶ τὸ [1] βάδισμα μήτε νωθρὸν, ὡς [2] ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς [3] κατηγορεῖν μηδ' αὖ σφοδρὸν καὶ [4] σεσοβημένον, ὡς [5] ἐμπλήκτους αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφαίνειν.

Et incessus neque segnis, vt [2] dissolutionem animi [3] declaret: neque rursus vehemẽs & [4] incitatus, vt [5] consternatos ipsius impetus significet.

1 βάδισμα. * 126.3 2 ἔκλυσιν. * 126.6 3 κατηγορεῖν. * 300.10. 4 σεσοβήμενον 5 ἐμπλήκτους. * 126. 11. & 303. 29 Ne pro vt.

ΒΑΔΙΖΩ, futur. βαδίσω, præt.act. βεβάδικα, pass. βεβάδισμαι: * verbale τὸ βάδισμα. [2] Λύω, fut. λύσω, præt.act. λέλυκα, pass. λέλυμαι, λέλυσται: * verbale ἔκλυσις: compositum ἔκλυσις ab ἐκλύω. [3] Ab ἀγορεύω fit verbum κατηγορέω * mutatione α in η: infinit. κατηγορέειν, crasis κατηγορεῖν, quod verbum non solum significat accusare, sed etiam demonstrare, declarare, vt arguo apud Latinos, *De generes animos timor arguit*, id est, demonstrat, ostendit. [4] Σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα σεσόβημαι, part. σεσοβημένος, turbulentus & concitatus, à verbo σοβέομαι, turbulẽter ingredior, & obuium quenque submoueo, & protrudo. [5] Πλήσσω, πλήξω, πέπληγα, πέπλημμαι, πεπλήχθαι, πέπληκται: * verbale ὁ πλικτός, & cum ἐν præpositione ἔμπλικτος. Cæterùm in hac epistolæ parte geminum est ὡς, ideſt, vt: & tamen BVDAEVS vtroque loco posuit, ne: propterea quod in huiusmodi orationibus, idem efficere solet negatio quod & affirmatio.

Vnum modò sit vestitus propositũ, operimẽtũ vt existat, ab æstus frigoríſq; iniuria corpus asserere aptum & idoneum.

Σκοπὸς ἐσθῆτος εἷς, [1] κάλυμμα εἶναι [2] σαρκὸς, πρὸς χιόνα καὶ θέρος [3] αὐτάρκες.

Scopus vestis vnus, [1] operimentum esse [2] carnis, contra hyemem & æstatem [3] sufficiens.

1 κάλυμμα. 2 σαρκός. 3 αὐτάρκες.

ΚΑΛΥΠΤΩ, Καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμμαι: vnde verba τὸ κάλυμμα. [2] Ἡ σάρξ, τῆς σαρκὸς, caro, carnis. [3] Ἀρκέω, sufficio, αὐτὸς, ipse: hinc ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis adminiculis nõ indigens, sed sua ipsius sorte contentus: neutrum τὸ αὐτάρκες accentu in antepenultima, vt dictum de vocatiuo ὦ Δημόσθενες à nominatiuo ὁ Δημοσθένης, 223.3.

Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificiorum deliciæ prætenues ac molliculæ. Etenim in veste pigmẽtorũ lautitias consectari, perinde est atque si muliebrẽ comptũ nobis accommodemus, quẽ magno illæ studio sibi aptare solẽt, accersitis lenocinis crines malásque inficientes.

Μήτε δὲ [1] ἐν χρώμασι τὸ [2] ἀνθηρὸν [3] διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ [4] κατασκευῇ τὸ [5] λεπτὸν καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐσθῆτι εὐχροίας θεωρεῖν [6] ἴσον ἐστὶ [7] γυναικείῳ [8] καλλωπισμῷ, ὃν ἐκεῖναι ἐπιτηδεύουσιν, [9] ἀλλοτρίῳ [10] ἄνθει παρειὰς καὶ [11] τρίχας ἑαυτῶν καταβάπτουσαι.

Neque verò [1] in colore [2] amœnitas [3] exquiratur, neq; in [4] structura [5] tenue & molle. Nam in veste nitidos colores circũspicere, [6] æquale est [7] muliebri [8] ornamento, quod illæ affectant [9] extraneo [10] flore malas & [11] crines suos ipsarũ tingentes.

1 χρώμασι. * 128.3

Ratio inuestigandi thematis è quo nomen verbale ductum fuerit.

ΧΡΟΩ, vel χρώω obsoletum verbum: fut. χρώσω, præt.act. κέχρωκα, pass. κέχρωμαι: * verbale τὸ χρῶμα, color, τοῦ χρώματος, τῷ χρώματι. Vt autem thema reperiamus tametsi obsoletum, præstat sursum ascendere hoc pacto χρώματι datiuus est, genitiuus autem χρώματος, nominat. τὸ χρῶμα: neutra verò in μα

sunt

ſunt nomina verbalia, quæ deducũtur à prima perſona præt. paſs. ablato incremento, & conuerſo μαι in μα: fit igitur χρῶμα à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo præterito κέχρωκα: erit ergo futur. χρώσω: præſens nec tertiæ poteſt eſſe coniugat. nec quartæ: *illic enim præt. paſs. aſſumit σ ante μαι, vt à πείθω, πέπεισμαι: à φεύζω, φεύσω, πέφευσμαι: qua lege diceretur τὸ χρῦσμα à præterito κέχρυσμαι. erit igitur præſens ſextæ coniug. χρύω: nam in hac coniugatione non omnia ſumunt σ ante μαι: aut erit præſens χρύω, & per craſim χρῦ in tertia circunflexorum. In coniugationibus autem circunflexorum, quando penultima præteriti act. eſt longa, nõ aſſumitur σ, vt ſcripſimus in Inſtitutionibus, 89. 14. & 18. dicitúrque χρῦμα per ω, non χρῦσμα per ο. præteritum igitur paſs. vnde hoc verbale proficiſcitur, eſt κέχρυμαι per ω. quod ſi ſcriberetur per ο paruum, diceremus κέχρυσμαι, & inde verbale τὸ χρῦσμα, interiecta litera σ. *63.12.&25.

[2] Α"νθος, flos: ἀνθηρός, floridus, iocundus, amœnus: τὸ ἀνθηρόν, amœnum, ſubſtantiuè amœnitas. [3] Διώκω, perſequor, ſector, ſtudioſè affecto: paſs. διώκομαι, imperat. διώκου, διωκέσθω. [4] Datiuus à κατασκευή: ſimplex ἡ σκευή. [5] Λέπω, decortico: fut. λέψω, præt. λέλεφα, paſs. λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται: *verbale λεπτός, tenuis, minutus, quaſi decorticatus, Λεπτὸν καὶ μαλακὸν) vtrunque adiectiuum, & in genere neutro capitur hîc ſubſtantiuè. [6] Ἴσος, æqualis: interdum iota eſt breue, tum ſcribitur ἴσος accentu acuto: interdũ producitur, & ſcribimus ἶσος circunflexè: quia longa ante breuem finalem circũflectitur, vt ἐξ ἴσου, 221.27. [7] Η' γύναιξ, τῆς γυναικός: inde fit adiectiuum in ειος, ὁ γυναικεῖος, muliebris. [8] Κάλλος, pulchritudo, ὤψ, ὠπός, facies: hinc verbum καλλωπίζω, excolo, accuratè orno: fut. καλλωπίσω, præt. act. κεκαλλώπικα, paſs. κεκαλλώπισμαι: *verbale ὁ καλλωπισμὸς ſecundæ declinat. [9] Α"λλος, alius: ἀλλότριος, alienus, aſciticius. [10] Τὸ ἄνθος, τοῦ ἄνθεος, τῷ ἄνθει, craſis ἄνθ. [11] Η' θείξ, τῆς τειχέος per τ, 23.32. accuſatiuus plu. τὰς τείχας accentu in priore ſyllaba, 222.24.

2 ἀνθηρόν. 3 διωκέσθω. 4 κατασκευῆ. 5 λεπτόν. *126.11 λεπτὸν καὶ μαλακόν. 6 ἴσον. 7 γυναικείῳ. 8 καλλωπισμῷ. *126.3. 9 ἀλλοτρίῳ. 10 ἄνθει. 11 τείχας.

[1] Atqui & [2] craſſitudine ſic habere tunica debet, vt ne [3] indigeat ſocio [4] ad fouẽdum [5] indutum.

[1] Α'λλὰ μὴν καὶ [2] παχύτητος ὅπως ἔχῃ ὁ χιτὼν ὀφείλει, ὡς μὴ [3] δεῖσθαι κοινωνῶ [4] πρὸς τὸ θάλπειν τὸν [5] ἐνδυόμενον.

Tunica ſit eóque craſſa, vt alio opus non ſit integumento ad calefaciendũ corpus ea contectum.

A T Verò, enimuero, atqui. [2] Ο' παχύς, craſſus: inde ſubſtantiuum ἡ παχύτης, τῆς παχύτητος, craſſitudo. Παχύτητος ὅπως ἔχειν) Eleganter genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cum aduerbiis: Lucianus, ὡς ἔχαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας ἔχει. In cuiuſmodi orationibus ſubaudias ἔσχε vel χάειν, quæ crebrò in genitiuis intelliguntur, γένους ὅπως ἔχει, tali erat genere, id eſt, ſic ſe habebat, quod ad genus attinet: παχύτητος ὅπως ἔχειν ὀφείλει, quantum ad craſſitudinem pertinet, ſic ſe habere debet. [3] Craſis ex infinitiuo δέεσθαι, à δέομαι, indigeo. [4] Ad fouendum, vel calefaciendum: eſt infinitiuus pro gerundio, 279.31. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι. [5] Δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι, induor: participium præſentis temporis ὁ ἐνδυόμενος, qui induitur.

1 ἀλλάμὴν. 2 παχύτητος. *E'χω cum genitiuo & aduerbio. 3 δεῖσθαι. 4 πρὸς τὸ θάλπειν. 5 ἐνδυόμενον.

[1] Calciarium verò [2] vile quidem ſecundum dignitatem, [3] citra indigentiam autẽ neceſſitatem [4] implens.

[1] Υ'πόδημα δὲ τὸ [2] εὐτελὲς μὲν κατ' τ ἀξίαν, [3] ἀνενδεῶς δὲ τ χρείαν [4] ἀποπληροῦν.

Calciariũ eſto pretio quidem illud vili, Sed quod vſeem ſuã implere poſſit.

Δ Ε'Ω, Δήσω, δέδηκα, δέδημαι: ſic ab ὑποδέω, ὑποδέδημαι *vnde verbale τὸ ὑπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco verbum ſubſtantiuum, ſit vel eſto, vt etiam anteà. [2] Τέλος, interdum impenſa & ſumptus: πολυτελὴς, ſumptuoſus: ſic εὐτελὴς, vilis, & facilè parabilis impenſæ. [3] Ε'νδεὴς, indigenter, vt ſic loquamur: & per α priuatiuum ἀνενδεὴς, citra indigentiam. [4] Πλήρης, plenus: *πλήρω, impleo, participium ὁ πληρῶν, τὸ πληροῦν, craſis πληροῦ: compoſitum ἀποπληροῦ, à verbo πληρόω.

1 ὑπόδημα. *126.3. 2 εὐτελὲς. 3 ἀνενδεῶς. 4 ἀποπληροῦν. *302.32.

Et vt semel omnia vno verbo complectar, vt in veste comparanda, rationē in primis cōstare oportet vtilitatis, ita in cibo panis vsus expleuerit id quod opus est ad alimentum: aquæ potus sedauerit sitim homini integræ valetudinis: quibus accedent ea pulmenta, quæ ex leguminibus ad vsus tantùm necessarios facta, tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

Καὶ [1] ἁπαξαπλῶς, ὡς ἐν τῷ [2] ἐνδύματι [3] ἡγεῖσθαι τὸ [4] χρῄσιμον, οὕτω καὶ ἐν [5] τροφῇ ἄρτος [6] ἐκπληρώσει τὴν χρείαν, ὕδωρ θεραπεύσει τὴν δίψαν τῷ ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ [7] σπερμάτων [8] προφήματα, πρὸς τὰς [9] ἀναγκαίας χρείας τῶν [10] ἰσχνῶν [11] σώματα [12] δυνάται [13] διασώσασθαι.

Et [1] semel-in-vniuersum, vt in [2] indumēto [3] præire cōuenit [4] vtile, sic & in [5] cibo panis [6] explebit indigentiā, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex [7] leguminibus [8] obsonia, ad [9] necessarios vsus [10] robur [11] corpori [12] possunt [13] conseruare.

1 ἁπαξαπλῶς.
2 ἐνδύματι. * 126.3.
3 ἡγεῖσθαι.
4 χρῄσιμον.
5 τροφῇ. * 286. 40.
6 ἐκπληρώσ.
7 σπερμάτων.
* 126.3 & 303.25.
8 προφήματα. * 126.3.
9 ἀναγκαίας.
10 ἰσχνῶν
11 σώματι.

Themata rimanda etiamsi obsoleta.

Ἁπαξαπλῶς, semel: ἁπλῶς, simpliciter, denique, & summatim: quæ duo aduerbia simul iunguntur, vt etiam dicitur ἁπαξάπας, id est, vniuersus. [2] Δύω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδυκα. ἐνδέδυμαι: * verbale τὸ ἔνδυμα, τοῦ ἐνδύματος, τῷ ἐνδύματι. [3] Ἡγέομαι, infinit. ἡγέεσθαι, crasis ἡγεῖσθαι, id est, præire, & tanquam primas partes obtinere. [4] Χρεία, vsus: ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, vtilis, χρήσιμος, vtile: substantiuè capitur pro vtilitate. [5] Τρέφω, neutrio: * ἡ τροφή, alimentum, cibus. [6] Πληρόω, fut. πληρώσω: compos. ἐκπληρώσω. forsitan scribendum hîc ἐκπληρώσῃ, & pòst θερα- [7] πεύσῃ in subiunctiuo: nam BVDAEVS vertit, expleuerit, & sedauerit: quam & Latini indicatiuum quandoque sic vsurpare solent, valebis pro valeas. [7] Σπείρω, fut. σπερῶ, præt. act. ἔσπαρκα, pass. ἔσπαρμαι: * verbale τὸ σπέρμα, τοῦ σπέρματος, per ε: vt etiam τὸ τέλμα à τέλλω: τὸ τέρμα à τείρω. [8] Ὀψάω, ὀψήσω, ὤψηκα, ὤψημαι: compos. παρώψημαι: * verbale τὸ παρόψημα, τοῦ παροψήματος. [9] Ἡ ἀνάγκη, necessitas: ὁ ἀναγκαῖος, necessarius: vt ab ἀκμὴ, ἀκμαῖος: à βία βιαῖος, 308. 31. [10] Ἡ ἰσχύς, τῆς ἰσχύος, τὴν ἰσχύν, 31. 25. [11] Τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι: Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrum, quòd corpus sit tanquam sepulchrum animæ. Quanuis autem non statim occurrāt vocum themata, non tamen protinus à rimando supersedebimus, præsertim vbi aliqua deducendi spes affulserit: verbi gratia, neutra quæ in μα desinunt, à præterito passiuo deducuntur, & verbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatione nomen ipsum non multum abludat: σάω idem est quod ὑγιαίνω, sanus sum & valeo: vnde legitimè formari possit τὸ σάμα, vt priùs χρῶμα à χράω: non tamen vsitatum est σάω, sed σάζω, quemadmodum nec χράω, sed χράζω, quæ dicta sunt per pleonasmum literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt sextæ coniugationis, aut interuentu ζ, quartæ: ἔω, ἔζω: δυνάω, δυνάζω, &c. sic. à χράω & σάω fiunt χράζω & σάζω, quæ magis vsitata sunt. nam crebrò sunt obsoleta primitiua, & recepta ex illis deducta: τίκλω versatur in vsu, non τέκω primarium. [12] Tertia persona verbi δύναμαι secundæ coniugationis in μι: est autem deponens verbum. [13] Σώζω, fut. σώσω, aoristus prim. ἔσωσα, med. ἐσωσάμην, infinit. σώσασθαι: compositum autem διασώσασθαι à verbo διασώζομαι.

ἴζω & ἄζω ex ἰω & ἀω.

Derivatiua vsitata à primitiuis obsoletis

12 δύναμαι. 227.40
13 διασώσασθαι.

Inter epulandū hoc cauere conuenit, nebelluantium speciem præbeamus, sed constantiā & mansuetudinem vbique retineamus, atque in percipiendis voluptatibus æquabilem cō tinentiam, ne tum quidē porrò ita animis esse feriatis nos oportet, vt cōmentatione rerū diuinarum vacemus: quippe qui alimentorū naturā, corporisque

Ἐσθίειν δὲ μὴ [1] λυσσώδη [2] γαστριμαργίαν [3] συμφαίνοντα, ἀλλὰ πανταχοῦ τὸ [4] εὐσταθὲς καὶ σῶφρον καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς διαζώζοντα, μητὲ τότε τὸν νοῦν ἀργὸν ἐν τῇ περὶ θεοῦ ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτὴν τῆς [5] βρωμάτων τὴν φύσιν, καὶ τὴν τοῦ ὑποδεχομένου σώματος

Edere autem nō [1] rabidā [2] gulositatē [3] ostendentē, sed vbiq; [4] constās & māsuetū & circa voluptates cōtinēs seruātē. neq; tūc mētē otiosam in Deo cogitatione habētē, sed ipsā [5] alimētorū [6] naturā, & suscipiētis corpo

ris ſtructurã, occaſionẽ facere[7] glorificationis quomodo varia[8] genera[9] ciborũ [10] proprietati corporũ congruẽtia, ab omnia [11] moderante [12] excogitata ſunt.

κατασκευὴν, ἀφορμὴν ποιεῖσθαι [7] δοξολογίας, πῶς ποικίλα [8] εἴδη [9] τροφῶν τῇ [10] ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἁρμόζοντα, πῶς δὲ τοῦ πάντα [11] οἰκονομοῦντος [12] ἐπινενόηται.

aliti opificium argumentũ habeamus diuinas laudes exordiendi, vtique cùm in mẽtem nobis venit quomodo varia cibi genera corporũ moderatur & regit.

qualitati accommodata, ab eo ſint inuenta, qui omnia

ΑΤ''ΣΣΑ, rabies: * ὄχλη ἡ λυσσώδης, rabidus, τοῦ καὶ τῆς λυσσώδους, τὸν καὶ τὴν λυσσώδη, crasis λυσσώδεα, crasis λυσσῶδη. [2] Γαστὴρ, venter, μάργος, edax: γαστριμαργία, gulositas. [3] φαίνω, ἐμφαίνω, part. ἐμφάνων [4] Γ''στημι, tertia perſona præt. paſs. ἕστασται: * verbale στατὸς, à quo ὄχλη ἡ ἐυστάθης, τὸ εὐστάθες: migrat autem τ in θ, vt etiam fit in ἑδὼς, 313. 53. ἐδὼς. [5] Βρώσιμα tempora ſumit à βρώω: βρώσω: βέβρωκα, βέβρωμαι: * verbale τὸ βρῶμα. τοῦ βρώματος. [6] Η' φύσις, τῆς φύσεως: * verbale à φύω. [7] Δόξα, gloria, λόγος, ſermo: inde δοξολογία, laus: & verbum δοξολογέω, glorifico. [8] Τὸ εἶδος, τοῦ εἴδεος, τὰ εἴδεα, crasis εἶδη. [9] Τροφὴ, genitiuus plur. τῶν τροφῶν. [10] Η' ἰδιότης, τῆς ἰδιότητος, τῇ ἰδιότητι, ab ἴδιος. [11] Οἶκος, domus, familia, νόμος, lex: hinc οἰκονόμος, qui rebus domeſticis tanquam lex eſt, toti familiæ gubernãdæ præfectus: * & verbum οἰκονομέω, guberno, diſpenſo: part. ὁ οἰκονομέων, τοῦ οἰκονομέοντος, crasis οἰκονομῶντος, vt ποιέοντος ποιοῦντος, à ποιέω. [12] Νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημαι, νενόησται, νενόηται: compoſitum ἐπινενόηται, ab ἐπινοέω.

1 λυσσώδη. * 293. 24. 2 γαστριμαργίαν 3 ἐμφαίνοντα. 4 ἐυστάθες. * 126. 11 5 βρώματων. * 126. 3. 6. φύσιν. * 301. 4. 7. δοξολογίας. 8 εἴδη. 9 τροφῶν. 10 ἰδιότητι. 11 οἰκονομοῦντος. * 90. 49. & 46 12 ἐπινενόηται.

Orationes ante cibũ [1] dignè [2] fiant Dei [3] donis, [4] quæque nũc dat, & quæ in [5] poſterum [6] repoſuit. Orationes poſt cibũ, [7] gratiarũ-actionẽ [8] datorũ habentes, & [9] flagitationẽ [10] promiſſorũ.

Εὐχαὶ μὲν τροφῆς [1] ἀξίως [2] γενέσθωσαν τῶν τοῦ θεοῦ [3] παροχῶν, [4] ὧντε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν μὲν τὸ [5] μέλλον [6] ἐταμιεύσατο. εὐχαὶ μετὰ τροφὴν, [7] εὐχαριστίαν τῶν [8] δεδομένων ἔχουσαι, καὶ [9] αἴτησιν τῶν [10] ἐπηγελμένων.

Porrò autem orationes antequam cibũ ſumimus, pro dignitate diuinarum benignitatum ineundæ ſunt, cùm earũ quæ in præſenti nobis diuinitus conferuntur, tum verò earum quæ in poſterum eiſdem reconditæ ſunt. Iam à corporum curatione rurſus orationes exequantur, iam acceptorum ergò, atque eò amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis pollicitus eſt.

Α''ΞΙΟΣ, dignus, * genitiuo iungitur: ſic & aduerbium, ἀξίως τῶν παροχῶν: quemadmodum ad Romanos cap. vlt. ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν κυρίῳ, ἀξίως τῶν ἁγίων, *vt eam ſuſcipiatis in Domino, dignè ſanctis*, id eſt, ita vt ſanctos decet. ad eundem modum Latini: *Viuere naturæ ſi conuenienter oportet* [2] Γίνομαι, ſecund. aoriſt. med. ἐγενόμην, 184. 3. Imperat. γενοῦ, γενέσθω, plur. γενέσθωσαν. [3] Ε''χω, παρέχω, præbeo: ἡ παροχὴ, quicquid largimur & conferimus: vertitur ε in ο, vt dictum * priùs in πρέπω, πρόπος: genitiuus plur.: τῶν παροχῶν. [4] Ω''ν relatiuum eſt antecedentis παροχῶν. Græci verò relatiuum ponunt in eodem caſu cum antecedente, ἀξίως τῶν παροχῶν, ὧν δίδωσι, pro ἃς δίδωσι. 231. 17. [5] Futurum ſiue venturum: eſt participium neutri generis præſentis temporis, à verbo μέλλω vnde Græcis futurũ tempus dicitur μέλλων. [6] Ταμιεύω. fut. ταμιεύσω aoriſt. prim. act. ἐταμίευσα, med. ἐταμιευσάμην, ἐταμιεύσω, ἐταμιεύσατο, id eſt, condidit & ſepoſuit. [7] Χάρις, gratia, beneficicium: * χαρίζομαι, gratiam confero. finge vocem actiuam, χαρίζω, χαρίσω, κεχάρικα, κεχάρισμαι, κεχάρισται, κεχάρισται: * verbale χαριστὸς: & addita particula εὖ fit εὐχάριστος: vnde εὐχαριστέω, gratias ago, & nomen εὐχαριστία, gratiarum actio. [8] Δίδωμι, præt. paſs. δέδομαι, 100. 29. & 108. 22. vnde part. ὁ δεδομένος ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον. [9] Αἰτέω, αἰτήσω, ᾔτηκα, ᾔτημαι, ᾔτησται: verbale ἡ αἴτησις, τῆσαι τήσεως, ἴλιν αἴτησιν. [10] Ἀγγέλλω, fut. ἀγγελῶ, præt. act. ἤγγελμαι, paſſ. ἤγγελμαι, part. ἠγγελμένος: compoſit. ἐπηγγελμένος ab ἐπαγγέλλω.

1 ἀξίως. * 228. 21. 2 γενέσθωσαν. 3 παροχῶν. * 280. 46. 4 ὧν δὲ. 5 μέλλων. μέλλων. 6 ἐταμιεύσατο. 7 εὐχαριστίαν * 90. 44. * 126. 11. 8 δεδομένων. 9 αἴτησιν. * 126. 6. 10 ἐπηγελμένων.

Denique cibi ſumẽdi hora ſit vnica & cõſtituta, eadémque ſemper per ambitiũ reuertẽs, vix hæc vt curando corpori deſtinata, vna ſit quatuor & viginti, quã temporis intercapedinem complectitur quidem certè, qui

Ὡ[1]ρα μία ζοφῆς [1]ἀποτεταγμένη, ἡ αὐτὴ κα[1] [2]πρόοδον [3]ἁπαντῶσα, ὡς ὁκ τ[4] εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἡ [5]ἡμερονυκτίου, μόλις εἶναι ταύτῃ [6]προσαναλισκομένη τῷ σώματι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐν τῇ κα[1]νῇ ἐργασίᾳ [7]ἀπασχολεῖται [8]ἀσκητοῦ.

Hora vna cibi [1] cõſtituta, eadẽ p [2] ambitũ [3] reuertẽs, ita vt ex [4] viginti quatuor horis [5] diei & noctis vix ſit hæc [6] inſumpta corpori: at reliquas in circa mẽtẽ opatione [7] occupetur [8] exercitator. *diei noctiſque viciſſitudo, reliquas autem horas mens commentando occupata ſit hominis menti exercendæ in ſolitudine ſe addixerit.*

1 ἀποτεταγμένη. Τ Α'ΣΣΩ, τάξω, τέταχα, τέταγμαι, part. τεταγμένος: compoſitum ἀποτεταγμένος, ab ἀποτάσσω. 2 πρόοδον. Ab ὁδὸς multa fiunt, πρόοδος, κάθοδος, ἔφοδος, μέθοδος & ita in cæteris præpoſitionibus. 3 ἁπαντῶσα. Α'ντάω, part. ὁ ἀντάων, ἡ ἀντάουσα, craſis ἁντῶσα: compoſitum ἀπαντῶσα, ab ἀπαντάω. 4 εἰκοσιτεσσάρων. De numeralibus, 120. 20. & 25. 5 ἡμερονυκτίου. [5] Η' μέρα, dies, ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox: inde τὸ ἡμερόνυκτον, tempus complectens diem & noctem. 6 προσαναλισκομένη. Α'λίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλίσκω, προσαναλισκόμαι, part. προσαναλισκόμενος. 7 ἀπασχολεῖται. Σχολὴ, inde verbum ἀσχολέω, ἀσχολέομαι: compoſitum ἀπασχολέομαι, infinit. ἀπασχολεέσθαι, & per craſim ἀπασχολεῖσθαι, vt ποιεῖσθαι. 8 ἀσκητοῦ. *126. 11 Α'σκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι, ἤσκησαι, ἤσκηται: * verbale ὁ ἀσκητής.

Somnũ leues ſunto, eiúſq; modi qui excuti facilè poſſint, ex naturæ vtique præſcripto, ad victũq; rationem appoſiti. id verò interim accurandum ſtudióque aſſequendum eſt, vt commentandis rebus arduis ipſi paſcantur ſomni.

Ὑ[1]πνοι δὲ κὤφοι γ[1] εὐαπαλλάκτοι, [2]φυσικῶς ἀκολουθοῦντες τῷ [3]συμμέτρῳ τῆς [4]διαίτης, κατ' ὀπτήδευσιν δὲ τῶν [5]μεριμνῶν [5]διακοπόμβυοι.

Sõni verò leues & [1] facilè diſcedẽtes, [2] naturaliter ſequẽtes [3] proportionem [4] diætæ, ſecundum ſtudiũ autem de magnis curis [5] interrupti.

1 εὐαπάλλακτος. Α'ΛΛΑ'ΤΤΩ, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλλαγμαι, ἠλλάχθην, ἤλλακται: verbale ἀλλακτὸς: compoſitum ἀπάλλακτος, ab ἀπαλλάττομαι: deinde cum εὐ dicitur εὐαπάλλακτος, id eſt, qui facilè diſcedit. 2 φυσικῶς. [2] Η' φύσις, natura: φυσικὸς, naturalis: vnde aduerbium φυσικῶς * à genitiuo plur. verſo ν in σ. *116. 13. 3 συμμέτρῳ. [3] Μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neutrum σύμμετρον ſubſtantiuè, id eſt, συμμετρία, proportio. 4 διαίτης. [4] Η' δίαιτα, τῆς διαίτης. 5 διακοπόμβυοι. [5] Κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, participium, διακοπόμβυος, qui interrumpitur. Exemplar Aldinum habet διακοσκόμβυοι à βόσκω, quod ſecutus eſt BVDAEVS, ipſi, inquiens, paſcantur ſomni.

Nã aliore correptũ eſſe ſopore, ſicq; eſſe veterno diſſoluta hominis contemplatoris membra, vt interim pateat aditus viſis abſurdis obrepentibus, id certè inſtar eſt quotidianæ mortis.

Τὸ γὰ[1]ρ βαθεῖ [2]κάρῳ [3]κατακρατεῖσθαι, λυομένων αὐτῷ τῶν [4]μελῶν, ὥστε ἐγκλίνειν [5]ἀτόποις [6]φαντασίαις παρέχειν, ἐν [7]καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς [8]οὕτω καθεύδοντας.

Nam [1] profundo [2] ſopore [3] detineri, ſolutis ipſius [4] membris, ita vt otiũ [5] abſurdis [6] viſis præbeat, in [7] quotidiana morte facit [8] ſic dormientes.

1 βαθεῖ. Ο' βαθὺς, τοῦ βαθέος, τῷ βαθεῖ, craſis βαθεῖ: de cuiuſmodi nominum cõtractione, 132 II. 2 κάρῳ. [2] Κάρος, ſomnolentia, grauis ſopor. 3 κατακρατεῖσθαι. Κρατέω, κρατέομαι, infinit. κρατέεσθαι, craſis κρατεῖσθαι: compoſitum κατακρατεῖσθαι. 4 μελῶν. Τὸ μέλος, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, craſis μελῶν. 5 ἀτόποις. Τόπος, hinc ἄτοπος, abſurdus. 6 φαντασίαις. Vide 295. 5. in φαντασίαις. 7 καθημερινῷ. Η' μέρα, dies: καθ' ἡμέραν, quaſi dicas, per diem, vt καθ' ἑκάστην ἡμέραν, per vnumquemque diem, per ſingulos dies: & quia dictum eſt καθ' ἡμέραν per apo-

apostrophum etiam tãquam vnica dictio composita scribitur καθημέραι, id est, quotidie: vnde adiect. καθημερεινὸς, quotidianus, vτμεθημεριν ὸς, diutnus, 294. 51. in μεθημερινάς. [8] Οὕτως & οὕτω, idem, * sed hoc ante cõson. illud ante vocalem, οὕτως ἐποίησε.

[5] Sed quod aliis diluculum est, hoc cultoribus [1] pietatis [2] media nox, maximè otium animæ [3] nocturna quiete largiẽte, neque oculis, neque [4] auribus [5] noxios auditus aut aspectus in cor admittentibus, sed solum apud seipsam mẽte cum Deo [6] præsente, & [7] corrigente quidem seipsam [8] memoria [9] peccatorũ: fines verò sibi ipsi [10] statuente ad [11] declinationem mali, & à Deo [12] auxilium ad [13] perfectionem [14] studiorum [15] implorante.

Ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐστί, τοῦτο τοῖς ἀσκηταῖς τῆς [1] εὐσεβείας τὸ [2] μεσονύκτιον, μάλιστα σχολὴ τῇ ψυχῇ τῆς [3] νυκτερινῆς ἡσυχίας χαριζομένης, ὅτε ὀφθαλμοὺς, οὔτε [4] ὤτων [5] βλαβερὰς ἀκοὰς ἢ θέας ὀπὶ καρδίαν παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὸν τοῦ νοῦ τῷ θεῷ [6] συνόντος, καὶ [7] διορθουμένου μὴ ἑαυτὸν τῇ [8] μνήμῃ τῶν [9] ἡμαρτημένων ὅρους δὲ ἑαυτῷ [10] τιθέντος πρὸς τὴν [11] ἔκκλισιν τοῦ κακοῦ, καὶ τὴν πρὸς θεοῦ [12] συνεργίαν τὴν [13] τελείωσιν τῶν [14] ἀπουδαζομένων [15] ὀπιζητοῦντος.

Atqui quod aliis diluculum, id nox iis dimidiata est, qui se colendæ pietatis studio deuouerint. Tum enim præcipuè otiũ animæ largitur nocturnũ conticinium, cùm neq; oculi aspectus importunos, neque aures auditus obturbatores intrò ad cor admittũt. Cæterũ mens sola secũ, cumDeóque negotiũ habẽs, tũ peccatorũ suorum recordatione se se corrigens, fines ipsa sibi prescribit ad vitia aduersanda, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad quæ magno studio incitata est.

ΣΕΒΩ, colo, veneror, σέβος, reuerentia & adoratio: inde adiectiuum ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς: à quo substantiuum ἡ εὐσέβεια, τῆς εὐσεβείας: contrarium ἀσεβὴς, ἀσέβεια: [2] Μέσος, medius, ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς, nox, noctis: vnde μεσονύκτιον, media nox, nox intempesta. [3] Ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς: à quo νυκλερὸς: vnde ὁ νυκτερινὸς, ἡ νυκτερινὴ, τῆς νυκτερινῆς: quomodo autem adiectiuorũ fœminea se habeant & neutrum, scriptum, 118.6. [4] Τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, vt φῶς, φωτὸς, 30.18. [5] Τὸ βλάβος, vel ἡ βλάβη, nocumentum: inde fit ὁ βλαβερὸς, nociuus, vt à φόβος, φοβερὸς. [6] Εἰμὶ. sum: partic. ὤν ὄντος, 158.6. compositum συνὼν, συνόντος, à verbo σύνειμι. [7] * Ab ὀρθὸς fit verbum ὀρθόω: compositum διορθόω, διορθόομαι, crasis, διορθῶμαι, partic. διορθούμενος. [8] Μνάομαι, reminiscor: finge vocem actiuam, μνάω, vel μνέω, fut. μνήσω: vnde ἡ μνήμη, vt ἡ γνώμη à futuro γνώσω, & ἡ ῥάμη à futuro ῥώσω, à ῥώννυμι: datiuus τῇ μνήμῃ. [9] Ἁμαρτάνω, pecco tẽpora sumit ab ἁμαρτέω, fut. ἁμαρτήσω, præt. act. ἡμάρτηκε, pass. ἡμάρτηται, part. ἡμαρτημένος, plurale neutrum τὰ ἡμαρτημένα, hoc est, peccata, quæ peccando admissa sunt, vt τὰ σεσωφρονημένα, quæ temperanter acta sunt. [10] Τίθημι, participium ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος, 96.8. [11] Κλίνω, fut. κλινῶ, præt. act. κέκλικα, pass. κέκλιμαι, κέκλισαι: * vnde ἡ κλίσις, τῆς κλίσεως, τὴν κλίσιν: compositum ἐκκλίνω: inde ἔκκλισις. [12] Ἔργον, opus: συνεργὸς, adiutor, auxiliator, & collega in opere: ἡ συνεργεία, auxilium. [13] A τέλος fit ὁ τελὸς, perfectus: * inde verbum τελόω perficio, : τελῶσω, τετελείωκα, τετελείωμαι, τετελείωσαι: verbale ἡ τελείωσις, τῆς τελῶσεως, τὴν τελείωσιν, id est, perfectionẽ. [14] Τὰ ἀπουδαζόμενα, quæ nobis curæ sunt, & in quæ magno studio incũbimus, à ἀπουδάζω. pro eo quod est, studioſè expeto. [15] Ζητέω, part. ὁ ζητέων, τοῦ ζητέοντος, crasis ζητοῦντος, compositum ὀπιζητοῦντος, à verbo ὀπιζητέω.

1 εὐσεβείας. 2 μεσονύκτιον. 3 νυκτερινῆς. 4 ὤτων. 5 βλαβερὰς. 6 συνόντος. 7 διορθουμένου. * 302.32. 8 μνήμῃ. 9 ἡμαρτημένων. 10 τιθέντος. 11 ἔκκλισιν. * 126.6. 12 συνεργίαν. 13 τελείωσιν. * 302.32. 14 ἀπουδαζομένων. 15 ὀπιζητοῦντος.

8 ὥτων καθεύδοντας * 292.6.

HÆC habuit quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrẽ, id potiſſimum ſpectans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diutiùs, quàm par eſſet, in primis linguæ rudimentis hæreret, ſed vno in opuſculo totum iſtarum minutiarum tædium deuoraret, grauioribus deinde diſciplinis & authorũ mancipanda lectionibus. Cùm enim futurum ſperarem, vt hoc ſtudium apud plurimos minore grauaretur inuidia, ſi compendio temporis mediocrẽ cognitionem attuliſſe videretur, nõ committendum putaui, vt in hac parte ſtudioſis adoleſcentibus deeſſem. Quod etiam eò feci libentiùs, eóque magis conãdum eſſe duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum ſit angulus ſine Græcarum literarum fautoribus: ſed apud quoſuis hominum ordines, nõ pauci pro ſua quiſque vice, rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouehant & exornẽt. quidam doctiſſimis ingenij ſui monumentis, alij extruẽdis Gymnaſiis, alij alendis linguarum profeſſoribus, nunquã intermorituram ſibi gloriam pepererũt. Quorum inſignem vnum, nullíque ſecundum noſtra hæc tulit ætas, IOANNEM TARTESIVM, quem felix & ſemper doctis fæcunda viris, in hac luce gaudens contemplatur Lutetia, omnium literarũ Mecœnatem, Præſidem collegij Lexouiẽſis. Is igitur vir linguarum patrocinium ita ſuſcipit, vt vnus verè ſit inſtar totius Galliæ: nuſquam diſcipulorum numerus maior, nuſquam tanta profeſſorum cohors, omnium Muſarum dotibus inſtructiſſima. Quem enim ille non vltrò aſciſcit, paſcit, & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Eſt vbi Latinè diſcas commodiùs, illic Græcè fortaſſe meliùs, ibi cõtrà Hebraicè: verùm hoc Lexouienſe collegium bonorum omnium eſt mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet multos: quin & Chaldæos atque Arabicos propediem dabit, ſi modò párere liceat, quod diu parturiuit: adeò gladiatorio quodã animo Præſes ille in hanc laudem incumbit, quaſi in fatis eſſet, vt vnus linguarum ſtudiis promouendis præeſſet, dignus profectò qui Regum gazas, & opulentiſſimos theſauros poſſideat, tam excelſa & benefica natus voluntate, vt ſeipſum literarum ſaluti deuouiſſe videatur. Quapropter omnes linguarum candidatos decet, vt hunc virum colant & venerentur, pro meritis in cælum laudibus vehant, nomen celebrent, eíque ſucceſſus proſperos, & multorum ſeculorum annos precentur. Nã viuente TARTESIO, ſemper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.

PETRI

PETRI ANTESIGNANI RAPISTAGNENSIS,

DE THEMATIS VERBORVM & participiorum inueſtigandi ratione libellus.

PRIMVM laborem in hoc velim impendat thematis inueſtigator, vt conſpecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clauſulæ interpretatione certò diſcernere queat verbúmne id, ſiue participium, an alterius ſit partis orationis. Deinde ſi illius quod verbum aut participium eſſe cõſtiterit, thema velit inquirere, ex ipſius tum terminatione, tum characteriſtica, tum etiam augmento (ſi fortè aliquod habuerit) perpendat, cum præſentine, an cum futuro priori actiuo, an verò cum perfecto eiuſdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè ſunt ſpectanda) cognationẽ habeat, reliquis denique conſideratis accidẽtibus, facilè ſtatuet ad quot & quas coniugationes illud verbum referri poſſit. iam ergo eius terminationẽ in ω aut ομαι mutet: deinceps augmento, ſi quod adſit, ſyllabico quidem detracto, in temporali verò mutatis η, ῃ, ω, φ, ῳ, ηυ, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipſæ conflari potuerunt, perquirat in lexico themata quæ & idem habent cum huiuſmodi voce, quæ iam eſt omni augmẽto deſtituta, principiũ, & vel eandem characteriſticam, vel earum aliquam quas recipit præſens earum coniugationũ, quas hæc propoſiti vocabuli characteriſtica indicauerit: vt ψ & φ, quæ ſemper verbum primæ coniugationis eſſe oſtendũt: ξ & χ ſecũdæ vel quartæ: σ & κ tertiæ, vel quartæ, vel ſextæ, atque interdum quintæ, præcipuè ſi iungantur cum aliqua immutabilium λ, μ, ρ, ϱ: ſic γ ſecundæ & quartæ, δ verò tertię & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cum ea characteriſtica, è qua deduci poſſit propoſitum vocabulum, illud ſeligendum eſt, quod ſententiæ & loco maximè videbitur quadrare. At ſi ne vnum quidem hac ratione inueniatur, aut eius quod fuerit inuẽtum ſignificatio ſenſui nullo modo queat conuenire, tum ſpectanda erit penultima, hoc eſt, ea vocalis, quæ ponitur ante caracteriſticam, quæ tamen in iis ſextæ coniugationis temporibus, quæ cum præſenti cognationem habẽt, ab ipſa characteriſtica non differt: ac pro illa reponendæ ſunt identidem eæ vocales & diphthongi è quibus ipſa potuit cõſurgere. Si verò nec hoc pacto thema propriũ inueniatur, illud aut in lexico illo (vt ſæpe fit) deſiderari, aut dialectis poëticáve licentia inuerſum eſſe, aut circunflexum, aut è verbis in μι, aut denique anomalum cenſendum eſt. quę omnia quomodo etiam ſint excutiẽda, ſingulatim poſteà diſſeremus. Neque verò hîc nuda tantùm præ-

Quid in rimando themate ſit ſpectandum.

Cognatio temporũ, & vnde colligẽda.

Coniugationes ad quas referri poſſit thema quod inueſtigatur, & eiuſdem formatio.

Characteriſticarum γ, δ, κ, ξ, σ, φ, χ, ψ conſideratio.

Eiuſdem vocabuli plura themata.

Penultima quando ſpectanda.

Themata inueſtigatu difficiliora.

Ab hoc libello quid expectandum.

cepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quę legẽdis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offendũtur, vt de illo rudiores possent ambigere, tot exempla in hunc locum cõgeremus, vt iis semel cognitis, in aliis posteà nullis, aut certè perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autem nostro labore tyrones accommodatiùs vterẽtur, singula fermè vocabula, nedum res pręcipuas, quę hîc & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi pręfixos optimo, ni fallor, ordine cõtulimus. Sed antequam vlteriùs progrediamur, ea quæ hîc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum vocũ ἐτύψατο, τετυψάμενος, τετυφέναι, ἐτύφθησαν thema inuestigetur, mutentur terminationes ατο, όμενος, έναι, θησαν, in ω vel ομαι, & abiiciatur augmẽtum ε vel τε, habebimus ex primis τύψω vel τύψομαι, è posterioribus τύφω vel τύφομαι: vbi characteristicę sunt ψ & φ, quæ verbum primæ coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigentur igitur in lexico ea themata quę incœpta ab eodem initio, nempe τυ, habeant aliquam è characteristicis pręsentis primę coniugationis. videlicet β, π, πτ, φ: & cùm hęc tantùm inueniantur τύπτω, τύπτομαι & τύφω, iudicio sanè vtendum, vt illud deligamus, cuius significatio loco congruat & sensui.

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullum facessit negotium.

Eodem modo in vocabulo ὀφθησόμενος (cuius paulò diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat CLENARDVS 220.30.) cùm in eo nullum augmentum inesse conspiciatur, mutetur solùm terminatio θησόμενος in ω vel ομαι, fiet ὄφω vel ὄφομαι: vbi φ, quæ verborum primæ coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quæ incœpta ab ο, habeant pro characteristica β, vel π, vel πτ, vel φ: sed adhibitum lexicon demõstrabit tantùm ὄπτομαι: quanuis ad ὁράω, vt posteà dicetur, potiùs referri debeat. Sic in participio ᾠκισμένη, id est, *habitata*, versa terminatione μένη in ω vel ομαι, & ᾠ initiale (quod augmenti causa ex οἰ fieri cõstat, cùm nullum thema ᾠ incipiat) in οἰ commutato, fiet οἰκίσω: vbi σ quatuor postremarum coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestigãda quæ ab οἰκι inchoata vel pro σ habeant aliquam literam, quæ præsentis illarum coniugationũ sit characteristica, vel excluso σ, si verbum esset sextæ coniugationis, ι præcedens, quæ penultima aliâs appellatur, sit ipsa characteristica: sed inspectum lexicon, demonstrabit vnum οἰκίζω. In πεφηνὼς, id est, *declaratus*, reiecto augmento πε, ac versa terminatione ὼς in ω vel ομαι, remanet φήνω vel φήνομαι: vbi ν, cùm solius quintæ coniugationis, & tantùm præsentis cũ præsentíve cognationem habentium temporum sit characteristicon, indicat φήνω vel φήνομαι pro themate debere inuestigari. sed cum neutrum inueniatur, inspiciẽda est penultima η, considerandúmque ex qua vocali aut diphthongo potuerit cõsurgere: quod fiet manifestum ex iis quæ de penultima tradidimus 24.19. nẽpe ex αι. quærantur igitur φαίνω & φαίνομαι. In λελάχωσι, id est, *sortiti fuerint* (de quo 203.36.) abiecto incremento λε, & terminatione ωσι versa in ω vel ομαι, fiet λάχω & λάχομαι: vbi χ characteristicon secundæ & quartæ coniugationis, designat ea themata debere inquiri quæ incipiant à λα, & quæ aliquam habeant pręsentium secundæ aut quartæ coniugationis characteristicam. ibi sese offerent λάζω, id est, *lasciuio nimia pabuli vbertate*: λάζομαι, id est, *conuerto, emendo, capio, teneo, mordeo*: & λάχω. id est, *resono, cano, clamo, do oraculum*: sed horum significatio à τοῦ λελάχωσι significatione maximè dissentit: vnde colligitur illud ab horum aliquo non emanare. rursus si inspiciatur penultima α, constabit ex his quæ de penultima loco citato tradita sunt, eam ex alia vlla non posse descendere, nisi fuerit aoristi secũdi (vt re vera est) vel futuri posterioris: vbi ex his omnibus η, ω, αι, αυ, aut ε potuit consurgere. sed tum characteristicon fuerit necessariò ipsum χ, quòd ex alia in aoristo aut futuro secundo deriuari non possit. thema igitur inquirendum iudicaretur λήχω, λώχω, λαίχω, λαύχω, λέχω, aut λήχομαι, λώχομαι, λαίχομαι, λαύχομαι, λέχομαι: ex quibus inuenietur λέχομαι, *cubo*: λέχω. *facio dormire*: & λήχω, *desino*, sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάχωσι minimè conuenit. nondum igitur quiescendum: sed videndum num λαχέω ῶ, aut λαχάω ῶ, circunfle-

In quinto neque penultima neque augmentum.

In sexto & penultima & augmentum

In septimo, quòd sit anomalum, præter exactam terminationis, characteristicæ, penultimæ, & augmenti cõsyderationem significationis quoque ac principalis literæ est habenda ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

cunflexa, è quibus etiam deduci posset, inueniãtur: & denique num λε, quod augmentum censebatur, sit ex themate: sed neque hac via verum thema inuenietur: neque etiam à verbis in μι, cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem, formari posse deprehendetur. dialectis præterea aut licentia poëtica nihil hic comperietur inuersum, nisi quòd aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndũ igitur num inter verba anomala, præsertim à λ inchoata inueniatur aliquod, cuius & significatio vocabulo præsenti conueniat, & quod tempora capiat ab eorum thematum aliquo quæ in lexico non potuerunt inueniri. ibi sese offeret λαγχάνω, id est, *sortior*, quod à λήχω, vnde λελάχασι deriuari potest, tempora mutuatur: significatio quoque est eadem. λαγχάνω igitur thema natiuum censebitur. At in οἰσθήσομαι, id est, *ferar* (de quo 217.37.) versa terminatione θήσομαι in ω aut ομαι, perquisitísque & in lexico thematibus quæ ab οι incœpta aliquam habeant characteristicam præsentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat, & inter anomala iis quæ ab eodem οι inchoata, tempora sumant ab eorum vno, quæ in lexico inuestigari potuerunt, nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέρω, quod tempora quædam accipit ab οἴω. cùm igitur ne vnum quidem elementum sit in οἰσθήσομαι, quod nouitios proprij thematis φέρω admoneat, me rem gratam illis facturum putaui, si in eorum gratiam, hic veluti in tabella quadam ordine alphabetico recenserem ea themata exoleta è quibus ea quæ recepta sunt, quædam tempora mutuantur, illorum vnicuique ex aduerso thema vsitatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vsitatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant, in promptu saltem obsoleta habeant, è quibus, vbi probè quod in quæstione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptum isti obsoleto è regione positum confugiant: cuius inspecta significatione, si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema proprium & natiuum esse non dubitent affirmare. Sed quia obsoleta themata cum receptis analogiam quandam ferè cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiusdem generis astringuntur, priùs enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt, facilius agnoscãt ad quas referre debeant ea quæ ex huiusmodi anomalis illarum aliqua continentur, variis arithmeticis notis vsi sumus, easdem vnicuique generi & illis obsoletis quæ sub idem genus cadere possunt præfigentes. In his igitur vocabulis, quorum thema, quanuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè seruata sit, in lexicis non potest inueniri: quærantur & cum *reduplicatione & sine reduplicatione finita in

In octauo nihil præter significationem apparet, quod nos recepti thematis admoneat.

Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi.

1	ημι	pro έω vel ῶ, aut ήω.	19	υμι	pro ύω.	33	ζω
2	άνω		20	ύνω		34	οσω siue πίω pro δω.
3	έζω		21	ίω	pro ημι		
4	εννύω		22	άω		35	άζω pro άγίω.
5	έσχω		23	άνω		36	ίνω pro ίω
6	ήσχω		24	εννύω vel έννυμι		37	πίω pro βω.
7	ίσχω					38	πίω pro φω.
8	ω barytonum		25	όω pro ωμι.		39	πίω pro πω.
			26	έω vel ῶ pro ω barytono.		40	ίπίω pro έπω.
9	ημι	pro άω vel ῶ, aut ήω				41	κνύω seu κνυμι pro χω.
10	άζω		27	έω vel ῶ pro είω.		42	κτω
11	άνω		28	έω pro εύω			
12	εννύω		29	αίω pro αύω.		43	ίκτω pro έχω.
13	άσχω		30	γνύω siue γνυμι		44	λλω pro λω.
14	ήσχω					45	μνω pro μω.
15	ωμι	pro όω vel ῶ, aut ώω	31	οσω siue πίω	pro γω.	46	έω pro ήω.
16	ώζω					47	άω
17	εννύω		32	ζω		48	όω pro όω
18	ώσχω						

* Maximè pro έω, άω, aut όω. de reduplicatione vide 93. 5. & 103. 32.

In deponẽtibus & aliis quæ solùm per vocem passiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis quæ hoc loco sub terminatione ω proponũtur. item de εμαι aut αμαι, quod de ημι. atque etiam de ομαι, quod de αμι.

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata ſuſpicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoriſto ſecũdo, ſi ea in lexicis ſuo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quibus deſcendere iudicabit hæc tempora, quæ ex ſe alia themata, & hæc rurſus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur exempla quædam habes 167.27. & 168.9. & 184.16. de iis quæ à præterito medio vide 194.43. & 195.10.

Tabulæ ſequentis vſus, & quid in ea arithmeticæ notæ deſignent.

RELIQVVM Eſt vt ordine alphabetico recenſeamus themata, quæ licèt omnino vel maxima ex parte ſint inuſitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorũ grammatices ſeruata analogia, infinita pene atq; vſitatiſſima formantur tempora: ea verò quę horũ loco in lexicis ſint inquirẽda, vnicuiq; è regione collocemus. Cæterùm notæ arithmeticæ obſoletis præfixæ indicant hæc ſingularia ſub eo genere, quod in præcedẽti tabula eaſdem notas habuerit, poſſe comprehendi: atque eandem rationem habendam eſſe de ſimilibus, quamuis in hoc catalogo non enumerentur. Eorũ autẽ numerorũ qui thematibus receptis præponuntur, patebit vſus in ſequentibus. quoties enim in medium producẽtur anomala tempora quæ ad huiuſmodi themata, vel ad ea quæ ex his componuntur, ſint referenda, illa paribus & iiſdem numeris quibus & iſta inſigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis poſtponũtur, deſignant Inſtitutionum grammaticarum paginam & paginæ verſum, vbi de iſtiuſmodi vocabulo eſt quippiam tale præceptum.

	Parum vſitata.		*Recepta.*	
	Ἀγάζω	1	Ἄγω	167.24
	ἀγάζω	2	ἄγαμαι	180.39
30	ἄγω	3	ἄγνυμι	168.26.32
	ἀδέω	4	ἀμδάνω	170.7.15
21	αἴημι	5	αἰρέω	196.21
21	ἄϊρημι	6	αἱρέω	196.21
2	αἰσθέομαι	7	αἰσθάνομαι & 15	170.12
8	ἀλεξέω	8	ἀλέξω	149.35
	ἁλόω	9	ἁλίσκομαι	171.12
	ἅλωμι	10	ἁλίσκομαι	*ibid.*
2	ἁμαρτέω	11	ἁμαρτάνω	170.16
4	ἀμφιέω	12	ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφίεμαι	172.10
	ἀνανέω	13	ἀναίνομαι	181.21
	ἀνέχημι	14	ἀνέχω	200.20
49	ἄξω	15	ἄγω	167.27
7	ἀπαφέω	16	ἀπαφίσκω, decipio	
	ἀπαύρω	17	ἀπαυράω	182.21
	ἀπολέω	18	ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	176.4
	ἀπόλλω	19	ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	*ibidem*
	ἀποχρέω	20	ἀπόχρη	180.14
	ἀρέσσω	21	ἄρω	182.9
5	ἀρέω	22	ἀρέσκω	176.11
49	ἀρήρομαι	23	ἄρω	195.11
2	αὐξέω	24	αὐξάνω	170.17
8	ἀχθέομαι	25	ἄχθομαι B	178 35
28	Βάφω	26	Βάπτω	154.2
	βάω	27	βαίνω	182.25
	βείω	28	βίωμι	183.46
	βῆμι	29	βαίνω	182.25
49	βήσομαι	30	βαίνω	168.9

	Parum vſitata.		*Recepta.*	
25	Εἴωμι	31	βιόω	183.37
37	βλάβω	32	βλάπτω	153.37
2	βλαστέω	33	βλαστάνω	170.17
	βλέω	34	βάλλω	183.9
8	βούλεσθαι	35	βόλομαι & 178.35	149.38
	βρίθημι	36	βρίθω	200.19
18	βρώω	37	βρώσκω ſeu βιβρώσκω & 177.21	176.12. 30
			Γ	
26	Γάμσω	38	Γαμέω & 184.13	179.56
	γείνομαι	39	γίνομαι vel γίγνομαι 184.22	35
	γείνω	40	γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	
	γενάομαι	41	γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	40
	γενάω	42	γίνομαι vel γίγνομαι *ibidem*	
13	γηράω	43	γηράσκω	176.13
18	γνόω	44	γιγνώσκω	184.32
	γνῶμι	45	γιγνώσκω Δ	*ibid.* 45
	Δαέω	46	Δαίω ſeu δατέω 15	193.
	δάζω	47	δαίω ſeu δατέω	*ibid.*
	δάημι	48	δαίω ſeu δατέω	*ibid.* 50
2	δαρθέω	49	δαρθάνω	171.10
	δεδίσσομαι	50	δείδω	187.11
8	δέομαι	51	δέομαι	186.7
	δέω	52	δῆ ſeu δήσω	186.9
	δειδίσσομαι	53	δείδω	187.11 55
41	δείκω	54	δάκνυμι vel δε-	

Parum

	Parum usitata		Recepta.	
			κύω	186.1
	δεύομαι vel δευέομαι	55	δέομαι	187.3
5	δέα	56	δεῖ	186.9
	δίκω	57	δάκνω	185.51
46	δίω	58	δέω	183.47
	διδύκω	59	διδάσκω	192.34
13	διδεάω	60	διδεάσκω	192.36
10	δίδρημι	61	διδεάσκω	ibidem
	δίω	62	δείδω	187.11
49	δοάσομαι	63	δοιάζω vel δοάζω	168.11
26	δόκω	64	δοκέω	179.28 & 199.12
15				
15	δόω	65	δίδωμι	99.22
	δεκμέω	66	τρέκω	215.10
13	δεκάω	67	διδεάσκω	193.4
	δρέμω	68	τρέκω	215.10
20	δρᾶμι	69	διδεάσκω	192.36
49	δύσω	70	δύω	167.27
			E	
49	ἐγηγορέω ὦ	71	γηγορέω	195.2
8	ἐθελέω	72	ἐθέλω	199.1
25 8	εἰδέω	73	εἶδω (193.41) seu potiùs ὁρέω	
	εἴδημι	74	εἶδω seu ὁρέω.	
	εἶδω vel ἴδω	75	ὁρέω video.	
30	εἶπω vel ἔπω	76	ἀγορεύω, dico, loquor, nuntio, orationem habeo.	
	εἴρω	77	ἀγορεύω	181.3
	ἐλάω	78	ἐλαύνω	198.5
35	ἐλεύθω seu ἔλθω	79	ἔρχομαι	198.26
	ἕλομαι	80	αἱρέομαι	181.41
	ἕλω	81	αἱρέω	181.26
	ἐνέγκω	82	φέρω	217.13
	ὀνείκω	83	φέρω	217 39
40	ὀνέκω	84	φέρω	217.13
	ὄπτάω	85	ὄπταμαι	164.5
	ἔρκω	86	ῥέζω, facio.	
8	ἐρέομαι	87	ἔρομαι	195.5
	ἐρέω	88	ἀγορεύω	181.3
45 49	ἐρρίκω	89	ῥιγέω ὦ	195.23
	ἕστημι	90	ἵστημι	162.18
7	εὑρέω	91	εὑρίσκω	165.8
	εὕρημι	92	εὑρίσκω	196.22
2	ἐχθέομαι	93	ἐχθάνομαι	17.12
50	ἔκω	94	ἔκω	149.22.196.14
8	ἑψέω	95	ἕψω	180.8
	ἔω	96	εἰμὶ	127.11
	ἔω	97	εἰμὶ	128.47
4	ἔω	98	ἐννύω vel ἔννυμι.	
55 1	ἔω	99	ἵημι aut ἧμαι	160. II. & 163.1

	Parum usitata.		Recepta.	
			Z	
30	ζεύκω	100	ζεύγνυμι seu ζευγνύω	168.33
17	ζόω	101	ζωννύω	172.13
			Θ	
	Θείνω	102	Θήσκω	199.18
8	θελέω	103	θέλω	187.35.199.1
28	θεύω	104	θέω	150.32
1	θέω	105	πθημι	95.22
14 6	θνάω θνέω	106	θνήσκω	199.18
26	θόρω	107	θορέω, salio.	
	θοάω	108	θοάω	200.38
	θρέφω	109	τρέφω	149 26
	θρέκω	110	τρέκω	149.26
			I	
	ἰέω	111	ἵημι	159.22
1	ἴκμαι	112	εἶμι	158.22
	ἵκομαι	113	ἱκνέομαι seu ἱκνῶμαι	200.42
13	ἱλάομαι	114	ἱλάσκομαι	176.13
	ἴκω	115	ἔκω	196.10
			K	
37	Καλύβω	116	Καλύπτω	153.37
2	καπδαρθέω	117	καπδαρθάνω	170. 18
29	καύω	118	κάω vel κέω	150.3
	κείω	119	κεῖμαι	163.21
49	κεκεάγω	120	κεάζω	194 41
8	κελέω	121	κέλω, inbeo.	
12	κεράω	122	κερανύω seu κεράννυμι	172.14
	κέω	123	κεῖμαι	163 21
2	κιχέω	124	κιχάνω	170.26
27	κιχρείω	125	κιχρέω ὦ	184.19
35	κλάγω	126	κλάζω	203.14
29	κλαύω	127	κλαίω vel κλάω	150.3.34
	κλέω	128	κελέω	202.47
	κλήγω	129	κλάζω	203.14
	κληρόομαι	130	λαγχάνω	203.37
4	κορέω	131	κορεννύω seu κορέννυμι	172.14
	κραιαίνω	132	κραίνω	203.22
27	κρεΐω	133	κρατέω ὦ	184.19
37	κρύβω	134	κρύπτω	153.38
			Λ	
	Λάμβω	135	Λαμβάνω, sumo, capio.	
	λέγκω	136	λαγχάνω	203.40
49	λέξομαι	137	λέγω	168.13
	λήβω	138	λαμβάνω	203.27
	λύβω	139	ἁλίσκομαι	172.17
	λήθω	140	λανθάνω	203.27
	λύκω	141	λαγχάνω	203.40

	Parum vſitata	Recepta.	
	λαγχέω 142	λαγχάνω	203.40
		M	
8	Μαχέομαι 143	μάχομαι	178.36
	μεθύομαι 144	μεθύσκομαι	178.15
8	μελέομαι 145	μέλομαι	178.36
8	μελέω 146	μέλω	149.34 & 154.10
8	μετέω 147	μῶμαι vel μίμνω	144.7 et 152.4 et 188.37
30	μίγω 148	μίγνυμι seu μιγνύω	
14 / 6	μνάω / μνέω 149	μιμνήσκω	177.54
30	μόργω 150	μόργνυμι seu μορ-γνύω	168.33
		N	
28	Νεύω 151	Νέω	150.32
		O	
2	Οἰδέω 152	Οἰδάνομαι	170.26
8	οἴομαι 153	οἶμαι seu οἴομαι	178.37. & 204.26
49	οἴσω ἐξ οἶω 154	Φέρω (167. 28) &	217.13
8	οἰχέομαι 155	οἴχομαι	178.37
	ὄλλω 156	ὀλλύω seu ὄλυμι	205.42
30	ὀμόργω 157	ὀμόργνυμι	169.48
	ὀμόω 158	ὄμνυμι vel ὀμνύω	204.37
	ὄπωμαι 159	ὁράω, video.	
30	ὀρέγω 160	ὀρέγνυμι seu ὀρεγνύω	169.51
49	ὄρσω 161	ὄρω	167 28
8	ὀφλέω 162	ὀφείλω	178.38. & 205.1
8	ὀφλέω 163	ὄφλω seu ὀφειλω	ibidem
		Π	
	Πείθομαι 164	Πάσχω	205.49
49	πεπιθέω 165	πείθω	195.41
49	πεποιθέω 166	πείθω	194.42.45
49	πεποίθω 167	πείθω	195.45
	πέπῶ 168	πέπῶ	208.26
	πεσέω 169	πέπῶ	206.7
12	πετάω 170	πετανύω	172.14
	πέτω 171	πέπῶ	206.7
	πεύθομαι 172	πυθάνομαι	206.22
49	πφύκω 173	Φύω	219.1
30	πήγω 174	πήγνυμι seu πηγνύω	168.33
	πιθέω 175	πάσχω	205.49
36	πίω 176	πίνω	216.14 & 217.25.
35	πλάγξω 177	πλάζω, erro.	
28	πλεύω 178	πλέω	150.2
28	πνεύω 179	πνέω	150.2

	Parum vſitata.	Recepta.	
	πνέω 180	πάσχω	205.40
	πόω 181	πίνω	206.15
13	πρήθω 182	πιπρήσκω	216.6
14	πρήθω 183	πιπρήσκω	ibidem
22	πτάω 184	ἵπταμαι	200.46
21	πτέω 185	ἵπταμαι	ibidem
	πτῆμι / vel ἱπτῆμι 186	ἵπταμαι.	200.46
		P	
40	Ῥέπτω 187	Ῥίπτω	154.9
28	ῥεύω 188	ῥέω	208.29
	ῥέω ῥῶ 189	ἀγορεύω	181.3
30	ῥήγω 190	ῥηγνύω seu ῥήγνυμι	168.31 & 209.1.
1	ῥῆμι 191	ῥέω	196.22. seu potius ἀγορεύω, dico.
17	ῥόω vel ῥώω 192	ῥωννύω seu ῥώννυμι	172.15. & 209.6
	ῥυέω 193	ῥέω	208.29
	ῥύημι 194	ῥέω	ibidem
	ῥύομαι 195	ῥύσκομαι	178.16
		Σ	
	Σαόω 196	Σώζω	214.47
4	σβέω 197	σβεννύω seu σβέννυμι	210.5
24	σβῆμι 198	σβεννύω seu σβέννυμι	ibidem
38	σκάφω 199	σκάπτω	154.2
	σκλάω 200	σκέλλω	183.10
	σκλῆμι 201	σκέκλω seu σκέλλω	
	σμύχω 202	σμύχω	153.3
	σύω 203	σόω	214.46
	σπείδω 204	σπένδω	210.12
	σπῆμι 205	ἵστω (107. 21. & 196. 13.) vel ἕπομαι, ſequor, aut ἀγορεύω, dico.	
9	στάω 206	ἵστημι	97.28
4	στορέω 207	στορεννύω	172.15
17	στρώω / vel στρόω 208	στρώννυμι	172.15
	σύω 209	σεύω	210.9
	σχέω 210	ἔχω	196.10
	σχῆμι 211	ἔχω	ibidem
16	σώω 212	σώζω	317.36
		T	
38	Τάφω 213	Θάπτω	198.45
	τέθημι 214	θήσκω	199.18
43	τέχω 215	τίκτω	215.3
27	τελέω 216	τελέω ῶ	184.20
26	τέλω 217	τελέω ῶ	154. 10
49	τέρσομαι 218	τείρω	168.14
	τεύχω 219	τυγχάνω	215.16
49	τληθάω 220	Θάλλω	195.19
36	τίω 221	τίνω	218.43

τμέω

Parum vſitata.		*Recepta.*	
	τμέω	222 τέμνω	215.1
	τμήγω.	223 τέμνω	215.1
18	τρώω	224 πτρώσχω	215.7
5	τυχέω	225 τυγχάνω	215.18
	τύχω	226 τυγχάνω	215.16
		Υ	
	Υποχέομαι	227. Υποχνοῦμαι	216.
		49	
10	ὑφίσαμαι	228 ὑποχνοῦμαι	*ibid.*
		Φ	
	Φέρημι	229 Φέρω	200.18
	Φήγω	230 τράγω	215.13
11	Φᾶέω	231 Φᾶάνω	217.23.25
15	23 Φθῆμι	232 Φθάνω	217.24
	36 Φθίω	233 Φθίνω	217.25
	Φρῆμι	234 Φέρω	217.13
	Φρῶ	235 Φέρω	*ibidem*
	Φύγω	236 Φεύγω	180.21

Parum vſitata.		*Recepta.*	
19	Φῦμι	237 Φύω	217.27
30	Φώγω	238 Φαγνύω, *cremo.*	
		Χ	
	Χαίνω	239 Χάσκω	219.9
8	χαρέω	240 χαίρω	219.7
28	χέω	241 χέω	150.2.& 219.11
	χρῆμι.	242 χρή.	219.13
17	χρώω vel χρόω	343 χρώννυμι *siue* χρωννύω	175. 47. *vel*
		χρώζω	317.36
	χῦμι	244 χέω	219.28
	χύω	245 χέω	*ibid.*
17	χώω vel χόω 246	χαννύω *seu* χάννυμι 172.16	
		Ψ	
	Ψύγω	247 ψύχω	155.4
		Ω	
26	Ὠθω	248. Ὠθέω	219.43

HAEC igitur themata & quædam alia regulis illis generalibus priùs poſitis comprehenſa, quæ etiamſi ne à poëtis quidem vix recipiantur ab illis tamen multa deriuantur vſitatiſſima tempora, atque infinita penè ex his rurſus compoſita: quæ omnia ad themata recepta è regione obſoletorũ horum collocata, vel ad ea quæ ex iis cum eiſdem præpoſitionibus aut aliis partibus orationis componuntur, referridebent. Cæterum lexicographi pleríque omnes, íque potiſſimùm qui hodie copioſiores & omnia pulchriùs ac rectiori ordine digeſtiſſe videri volunt, non ſolùm recepti, ſed etiam obſoletis thematibus, imò & obuiis quibuſuis ferè verborum perſonis cuiuſcunque numeri & temporis fuerint (nulla ſæpe illorum etymologiæ, pro qua aſſequenda huiuſmodi libros componi ſatis conſtat, habita ratione) ita paginas omnes referciunt, ſeu potiùs confundunt, vt quanuis omnia quæ ex eis petere eſt æquum, ordine alphabetico diſpoſita inueniantur: in multis tamen vix, ac ne vix quidem, ad certam germanorum ac receptorum thematum cognitionem ij poſſint peruenire, qui ad eam rem percipiendam iuſtis ſanè de cauſis omni ſtudio ac maximis laboribus contendunt. Inflammato horum & laudando deſiderio nos plenè cumulatéque ſatisfacturos ſperamus in eo lexico, quod propediem, modò cœptis faueat Deus optimus maximus, in lucem edituri ſumus, ſed & interea dum illud paramus, hoc libello quo pacto lexica illa, quæ iam illis præ manibus ſunt, prompiiùs & expediiùs maioríque cum fructu hac in re ad ſuos vſus debeant cõuertere doceamus. Quanuis igitur per verbi thema, quod in lexicis debuerat collocari, grammatici propriè intelligant primam perſonam præſentis indicatiui deſinentem in barytonis quidem vocis actiuæ in ω quod nullo notetur accentu, & paſſiuæ in ομαι: in circunflexis verò vocis actiuæ in ῶ circunflexum, & paſſiuæ primæ & tertiæ coniugationis ῶμαι, & in ῶμαι ſecundæ: atque in verbis non anomalis finitis in μι primæ & ſecundæ coniugationis deſinẽtem in νμι, tertiæ in ωμι, quartæ in υμι: & vocis paſſiuæ in εμαι primæ, in αμαι ſecundæ, in ομαι tertiæ, in υμαι quartæ: & quanuis hæ ſolæ terminationes pro thematibus eſſent in lexicis inueſtigandæ: videas tamen in pleriſque hæc ſub aliis terminationibus aſſignari: ad quas interdum, ſi in primariis germana themata non inueniantur, erit confugiendum. Id autem fit præciputè ſub terminationibus præſentis infinitiui eiuſdem vocis: quę in barytonis ſunt ην pro ω, & εσθαι pro εμαι: in circunflexis ᾶν, ᾷν ſiue ᾶν, & ῦν pro ῶ, ᾶσθαι & ᾶσθαι pro ῶμαι, ᾶσθαι pro ῶμαι: in verbis in μι regularibus ναι & ναι pro νμι, ναι pro ωμι, ναι pro υμι, & in voce paſſiua σθαι pro μαι. horum

Obſoletorum thematum vſus.

Lexica copioſiora quid præter recepta themata in verbis & participiis contineant.

Vocabulorum etymologia in lexicis tractanda.

Verbi thema quid, & quot eius terminationes.

In barytonis. ω ομαι.

In circunflexis. ω ῶμαι. ῶμαι.

In verbis in μι νμι εμαι. αμαι. ωμι ομαι. υμι υμαι.

Infinitiuorũ præſentia pro thematibus poſita, & eorũ terminationes.

exemplis, quòd nullibi non ſint obuia, ſuperſedendum duximus, in quibus modò mutetur terminatio infinitiui in terminationem præſentis indicatiui eiuſdem vocis, ſemper habebimus verum ac germanum thema. ſed & plerunque in circunflexis, & nonnunquã in verbis in μι, meliùs exprimitur cõiugatio per infinitiui, quàm per indicatiui terminationẽ. nam actiua circunflexorum in infinitiuo pro numero trium coniugationum tres habẽt diſtinctas terminationes, ῆναι pro prima, ᾶναι vel ᾶν pro ſecunda, & ῦναι pro tertia, cùm præſens indicatiui vnicam tantùm pro omnibus habeat, videlicet ῶ: paſſiua quoque eorundem in infinitiuo primæ habent: ᾶσθαι, ſecundæ οῦσθαι, cùm in vtriuſque indicatiuo ſit οῦμαι. ſic & verborum in μι actiuum infinitiui præſens in prima eſt άναι, in ſecunda ύναι, cùm in vtriuſque indicatiuo ſit νμι. tertia quoque verborum in μι in voce paſſiua (licet occurrat rariſſimè) meliùs per infinitiui εσθαι quàm per indicatiui terminationem ομαι, quam cum barytonis communem habet, dignoſceretur. Tamen in circunflexorũ actiua voce, pro terminatione ῶ omnibus cõiugationibus communi ſæpenumero diſcretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in άω pro ſecunda, in όω pro tertia: & in voce paſſiua έομαι pro οῦμαι primæ, & όμαι pro οῦμαι tertiæ: ſic & άομαι pro ῶμαι ſecundæ. Ponunt præterea lexicographi aoriſtũ primum infinitiui deſinentem in α cum characteriſtica futuri primi pro themate vocis actiuæ in ω vel μι: in: θλῶσαι pro ομαι vel μαι vocis paſſiuæ: atque in ᾶσθαι pro ομαι vel μαι vocis mediæ, veluti planum fiet, quum de variis aoriſti primi formis immenſam exemplorum ſyluam adducemus. Solent rurſus, & maximè in iis, quæ veluti impersonalia ſunt, tertiam perſonam ſingularem, & interdum pluralem præſentis indicatiui, vel etiam alterius cuiuſvis temporis & modi pro themate collocare: ac denique infinitum ferè numerum earum vocum ſeu perſonarum, quarum thema vel erat incertum, vt ſæpe fit, vel inueſtigatu difficile. Hæc nos vocabula & pleraque alia his ſimilia ita in puerorum gratiam paramus hoc opuſculo tractare, vt non ſolùm quæ ſint aut eſſe poſſint eorum themata demonſtremus, ſed & vnà methodum tradamus, qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam ſimplicibus, quàm compoſitis, iiſque vel regularibus vel irregularibus vniuſcuiuſque thema ſit inueſtigandum. Ac primùm quidem barytonorum, deinde circunflexorum, & tertio loco verborum in μι præſentia proferemus. poſtea ordine de cæteris temporibus ſingulatim agemus. Barytonorum præſentia facilè agnoſcet quiuis ex iis quæ in ipſo ſtatim huius opuſculi limine recenſuimus eſſe in vnoquoque vocabulo conſideranda. & certè in his nulla prorſus ineſt difficultas, niſi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadam poëtica ſunt inuerſa. in aliis enim terminationis tantùm eſt habenda ratio: quæ modò mutetur in ω ſi vocis ſit actiuæ, aut in ομμαι ſi ſit paſſiuæ, propriũ ſemper thema repræſentatur. cuius rei periculum facere licet in ſequentibus exemplis, quæ licet difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamẽ adducere placuit, veluti & nonnulla alia ſatis facilia: vt ſcrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

Thematum circunflexorũ terminationes

Aoriſtus primus Infinitiuorũ thematis loco poſitus.

Impersonalium themata.

Quæ vocabula hoc libello excutiantur.

De barytonorum præſentibus.

In ſubiectis præſentibus vt habeas thema, mutentur terminationes.

ω
ουσι
ε
ετω
ετε
ειτλν
} in ω

HAEC igitur ſunt indicatiui tertiæ ſingularis: ἀπόχλ, *ſufficit, abeſt*: ἐφύλ, *ſuperpluit*, id eſt, *pluuia ſtatim ſequitur*: λύλ, *vtile eſt*: μέλλ, *apparet, videtur, permanet*: μεταμέλλ, *pœnitet*: πλλ, *eſt, fit, decet, conuenit*: συγχωρεῖ, *dirigit*: συμφέρ, *expedit, vtile eſt*: συναρέσκει, *placet quoque*: σλώπει, *conducit*: ὑπονύφει, *ſubningit*: ſed hæc ferè impersonalia ſunt: idéoque neque thema magis proprium inueſtigandum. at in ſequentibus non item: vt in tertia plurali eiuſdem modi, φύουσι, *producunt*. In imperatiui ſecunda ſingulari, ἄπαγε, *apage, aufer, abſit*: ἐπόπτζε, *abſerua, reuerere*: εῦλε, *vale, ſanus ſis*: ὔπαγε, *faceſſe hinc, apage*: quæ ſunt veluti aduerbia. In tertia ſingulari, πειθέπω, *fidem faciat*: in ſecunda plurali, ἄετε, *audite*: ἐέλπετε, *ſperate* (ab ἐέλπω poëtico pro ἔλπω, vnde & in optatiuo ἐέλποιμι *ſperarem*: & in præſenti vocis paſſiuæ ἐέλπομαι, *puto, ſpero*:) ἔασετε, *dicite*, pro ἔπετε addito σ, ab ἔασω pro ἔαω, quod eſt ἀγορεύω: πλαίετε, *nauigate*, à poëtico πλαίω. In optatiui tertia duali, κοίτλν, *ſternant*,

irent, abirent. in tertia plurali, ἴσπ.ερ, *operentur*: χαλίχειεν, *subsisterent.* in participio masculino, ἀειζώων, *semper vitæ*: ἀεννάων & ἀενάων, *perpetuò fluens*: ἔγχυρ, *obediens*: μέδων, *rex, imperator.* Participia sæpe reduntur per nomina: νήφων, *sobrius*: ἄλων, *delicians*: πλώων & πλὼν, *navigans*: σύναρχων, *collega.* in nominatiuo plurali, ὄντπλωόντες, *procedentes, cum nauibus venientes*: κονίοντες, *pulverem excitantes*: νηλιχόντες, *cordati* (hinc aduerbium νουνεχόντως, *cordatè, prudenter, consyderatè*, quod & νηεχῶς] ἐκπλωόντες, *circumnauigantes*: ἐξαίσσοντες, *irruentes*: ὑπαφέρηντες, *aduersary*: in fœminino singulari, ἀοιδύουσα, *cantans, tragœdia canens*: διδυμεύουσα, *quæ fœtibus est gemellis*: πλώουσα, *natans*: ἐυχουσα, *prominens*, à ἐύχω pro ἐφύω, 156.5. χρεσεύουσα, *sola, malè culta*: in plurali ἐκκλαίουσαι, & resoluta diphthongo, versùque ε in η, ἐκκληίουσαι, *concludentes, cingentes.* in neutro singulari, ἐλλειπον, *deficiens, defectus.* Participia neutra interdum per nomina substantiua reddũtur: μέλος, *curæ est*: participia neutra præcipuè quæ à verbis impersonalibus ducuntur, non rarò absolutè capiuntur, 228.3. μεταμέλον, *cùm pœnitet*: τὸ συμφέρον seu Atticè (210.20.) ξυμφέρον, *commodum & utilitas*: τὰ συμφέροντα, *cõmoditates, res vtiles*: σωαῖρον, *secum aliud tollens*: τὰ σωαίροντα, *secum alia trahentia, quibus sublatis altera quoque tollũtur.* In tertia singulari indicatiui passiui, vbi multa impersonaliter sumuntur, ἀδελάχεται, *ornatur, delicatur*: ἀντιδέται, *contrariatur*: ἀντερίδεται, *certat cum*: ἐιδάλλεται, *apparet, videtur*: ἴμμεται, *saltat*: ἐνδέχεται, *licet, fieri potest*: ὀπτίφεται, *comburitur*: ἰδάλλεται, *apparet, videtur*: κατίχεται, *coërcet*: κερτύεται, *attolitur, fastigiatur*, *efferuescit*: à κερτύομαι pro κερύθμαι per poëticam metathesim: κρυσταίνεται, *glaciatur, refrigescit, cogitur*: λεύχεται, *dormit*: μείρεται, *patitur*: à μείρομαι poëtico pro μέρομαι: περίσσεται, *circumit*: περίκηται, *circunnatat*: πείθεται, *fidem habet*: περισαίρεται, *adiungit, aptat*: μαρύεται, *nexum est*, Doricum pro μηρύεται: σίνεται, *ladit, nocet*: σωεπιφαίνεται, *innotescit*: πθάνεται, *mitescit*: πυρεύεται, *coit, concrescit*: φαίνεται, *visum est, apparet, videtur*: ὑπαγορεύεται, *præcipitur*: ὑπερεκχύνεται, *exundat*: in tertia plurali, ἐρριζονται, *in radice manent, innituntur radice*: περέθονται, *volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles*: ἠλάσσονται, *vertuntur, voluuntur*: πέλονται, *sunt, accidunt*: περύχονται, *prætendunt*, à περύχομαι, pro πρόεχομαι, 156.5. συσκελέρχονται, *vnà redeunt*: σωαποδύονται, *simul vestem exuunt*: ὑπεκφαίνονται, *sublucent.* In secunda singulari imperatiui, ἄγχου, *præfoceris*: οἶου, *puta, crede*: πεπίστευε, *muta sententiam*: φαίνε, *sic vt videare.* in tertia eiusdem, πλέσθω, *fit.* In secunda singulari optatiui, μαίνοιο, *insanias* in tertia eiusdem, ὑποτάχοιτο, *augeretur.* In tertia singulari subiũctiui, πέληται, *sit, fiat.* in tertia plurali, ἔδωνται, *edant, & edantur.* apud Phocilidem: vbi etiam legitur ἔδονται, *edentur*, à futuro secundo indicatiui medij ἔδομαι, 154. 15. In participio masculino, ἐιρόμβος, *pendens, perpetuus*: ἐνδεχόμβος, *possibilis, contingens*: ἐνθέμβος, *moratus*: ἐπαρυτόμβος, *exhauriens*: πτόμβος, *percussus*: μελδόμβος, *tabescens*: οἰχόμβος, *mortuus*: ὀπλαπόμβος, *versans in conspectum*: πεπαιτόμβος, *maturus*: πεπιλιμπτόμβος, *superstes*: πεπτηκόμβος, *liquefactus*: πεπφαίνομβος, *vulgatus*: πεπφλοιζόμβος, *tunicis conuolutus*: πετόμβος, *cõctus*: πετόμβος, *volans*, vel est aoristi secundi medij à πετάομαι: πεσδιατρεφόμβος, *deprauatus*: σεβόμβος, *colens, religiosus*: ὑπερφόμβος, *supinus, securus*: συμπεκτειτόμβος, *simul extentus*: σωελιπτόμβος, *implicatus orbibus*: σωεπαπτόμβος, *sequens*: χολόμβος, *iratus*, poëticum est: ὠρυόμενος, *eiulans, rugiens, vlulans.* in masculino plurali, ἀντιδιαλλαπτόμβοι, *variantes*: ἐπομειλιπτόμβοι, & in accusatiuo, ἐπομειλιπτομβύς, *placentes*: καταλλόμβοι, *demittentes*: κεκλόμβοι, *inuocantes, iussi*: ἱμειρόμβοι, *affectu propensi, cupientes*: συμφορεφερόμβοι, *qui vnà feruntur*: ψακαζόμβοι, *madefacti*, in fœminino singulari, πεπιστόμβη, *vastata*: ὑετονιφομβη, *pluuiosa, niuem emittens.* in neutro sing. ὀφειλόμβον, *quod contracta hypotheca concreditum est.* in plurali, τὰ ἀντλεγόμβα, *controuersa*: σωκατοπτρόμβα, *cõgenita.* Sed hæc faciliora sunt, quàm quæ explicatione indigeant. veniamus itaque ad ea barytonorũ præsentia, quæ dialectis aut figura quapiã sunt inuersa. & certè ea non sunt negligenda, quæ Attici è primâ circunflexorũ cõiugatione fecerũt barytona: de quibus 149. 13 & 178. 31. Hæc magna ex parte fiũt è finitis in ψέω, ξέω, σέω, λέω, aut si mauis ψῶ, ξῶ,

Participia reddi per nomina.

ὀντες } *in ω.*

ὑσται } *in ω.*

ὀν

Participia neutra pro nominibus substantiuis.

Participia neutra absolutè poni.

ωται *in ω.*

In sequentibus ac similibus barytonorum præsentibus, vt habeatur thema, mutentur subiectæ terminationes.

εται

ονται

ω
εδω
ειο
ειτο
νται
ωνται
ὁμβιος } *in ομαι.*

ὁμβοι

ομβὴν
ὁμβον
ὁμβα

Præsentia barytonorũ dialectis inuersa.

Barytona facta è circũflexis Atticè.

Barytonorum præ-

ſentia cum ψ, ξ, σ, characteriſticis.

σῶ, λῶ, retracto accentu, & præſentis barytonorũ accepta terminatione quę in voce act. & med. à fut. primi terminatione nõ differt, niſi in quinta coniugatione. vnde fit vt huiuſmodi præſentia finita in ψω, ξω, σω, fut. tẽporis eſſe credãtur, quòd ψ, ξ, & ſimplex σ, illius propriæ ſint characteriſticæ, præſentiũ autẽ regularium nunquã. In his cautio eſt adhibenda, ne eorũ thema vt in futuris, ſed vt in præſentibus indagetur: vt videlicet ſola terminatio in iis quæ ſunt vocis act. mutetur in ω, & in ομαι in iis quæ ſunt paſſiuæ, vt ψω in ω, in ſequentibus, ἀναφέψω, *coquere*: ἀφέψω, *decoquere*: ἐναφέψω, *incoquere*: ἐξέψω, *elixare*: καθεψῶ, *decoquere*, vnde & in paſſiuo καθέψεται, *decoquitur*, à καθέψομαι: συνέψω, *concoquere*, & in participio præſenti paſſiuo, συνεψόμενος, *concoctus*, à συνέψομαι: προέψω, *antè coquere*: quæ cõponuntur ab ἕψω, *coquo*. idem iudicium de compoſitis ab αὔξω, *augeo*, vt ἐξαύξω, *immodicè augeo*, *excreſcere facio*: προαύξομαι, vnde προαύξεται, *præaugeſcit*: ſic de cæteris ductis ab iis quæ locis citatis ſunt enumerata, vt à μέλω in tertia ſingul. imperatiui, μελέτω, *cura ſit*: & à μέλομαι in tertia præſentis indicatiui paſſiui, μέλεται, *cura eſt*: quibus adde αὔσω, *audeo*: & λαύξω, *obtineo*, *conuiuor*, *delecto*. Ea quoque velim conſyderari, quæ communiter deſinunt in σσω, & Atticè in ττω, de quibus 39. 18. hæc enim in lexicis offendes nunc cum hac nunc cum illa, & quandoque ſub vtraque terminatione abſque vllo diſcrimine poſita. Æoles hæc interdum per ζω efferũt: ſub qua tamen voce vix inuenientur, ſed ſub σσω aut ττω. rurſus iidem quædam in πτω ſcribũt per σσω: vnde in participio præſenti paſſiuo ὁσσίμενος, *circunſpiciens*: & in tertia imperfecti eiuſdem vocis ὄσσετο, *videbat*:, ſine augmento, ab ὄσσομαι, pro ὤπτομαι: & cum Dorica præpoſitione προσπ pro προς, προτόσσομαι, in tertia perſona προπόσσεται, *aſpicit*. Dorica etiam quæ pro ζ habent σδ (de quibus 3. 24.) non cum σδ, ſed cum ζ ſunt inquirenda: vt μαλίδεται, *canit ſimulat*, nõ in μαλίσδομαι, ſed in μαλίζομαι: interdum & alia figura immiſcetur, vt aphæreſis in φαεῖδδι, *pila ludere*, pro σφαεῖζι, à σφαεῖζω. Bœoti hæc ſcribunt per geminum δδ, vt θερίδδι pro θερίζι, *meiere*, *aſtatem traducere*.

Themata in σσω quærenda in ττω, & contrà.

ζω in σσω aut ττω.

σδω & δδω in ζω.

Compoſita cum ξύν, ποτί, ἀμπί, ἐπί, κατά, παρά, ἀπά, ὑπά: & cum ἀνά, χύ, θύρ, ante conſonantes poëticè.

Aduertẽda quoque ſunt compoſita è præpoſitionibus quas dialecti aut poëtæ pro communibus vſurpare ſolent, vt Attici ξύν pro σύν, 117. 10. & 210. 20. Dores ποτί pro πρός, 117. 23. Æoles ἀμπί pro ἀμφί, 117. 29. & poëtæ ἐπί, κατά, παρά, ἀπά, ὑπά, pro ἐς, χύ, θύρ, ὀπί, ὑπό. & rurſus ἀνά, χύ, θύρ ante conſonantes abiecto α finali, & ρ ac τ, variè mutatis, veluti docuimus 212. 13. & 213. 15. Huiuſmodi compoſitorũ tam præſentis quàm alterius temporis themata certiùs ac crebriùs cum communibus & vulgatis præpoſitionibus, quàm cum aliis inuenientur. ſic in compoſitis ex ὀπί, ἐπί, ὑπό, ἀπό, χύ, μετά, & verbis à vocali aſpirata inchoatis, quæ cõmuniter abiecta propria vocali vltima, videlicet α, ι, ο, mutarent tenues π, τ, in aſpiratas φ, θ, vt dictum eſt 49 7. & 16. ſi Ionica dialecto retineãt tenues π, τ, (12 29.) eorum themata certiùs cum φ, θ, inuenientur: vt ἀπηχέομαι Ionicum in ἀφηχέομαι, *narro*: ὀπτεύω in ἀφθεύω, *reſpicio*: ὀπτοτέομαι in ἀφθοτέομαι ὕμας, *expio*: ἐπέλκω in ἐφέλκω, *retraho*: ἐπτεύω in ἐφθεύω, *adminiſtro*: ἐπτεῦμαι, *adminiſtrare*, καπάπτομαι in καθάπτομαι, *tango*: κατήκω in καθήκω, *deuenio*, *habito*, *pertingo*: hinc impersonaliter κατήκει, pro καθήκει, *par eſt*, *pertinet*: κατήπται in καθήπται, *deuolo*: κατοπεία, *deſpicio*, *proſpicio*, in καθοπεύω καθοπεῶ: è contracto καθοπεῶ ſolutione Ionica vocalis circunflexæ in εω, factum eſt κατοπεῶ. ſic à ſimplici ὁπεῶ, fit Ionicum ὁπέω, ὁπέεις, ὁπέει, *cerno*, *inſpicio*, *is*, *it*: vnde & participium ὁπέων, *cernens*, *videns*, *intuens*: vide 56. 7. dicunt tamen & κατοπῶ, vnde in participio κατοπῶν & κατοπέων, *deſpiciens*, *proſpiciens*.

Compoſita cum ἀνά, κατά, παρά, ἀπά, ὑπά, ἐπί, ἀμπί, ξύν, ποτί, ante vocales aſpiratas Ionicè.

Ioniſmus.

Cærerùm dialectorum diuerſitas quæ in barytonorum præſentibus occurrit, vix vllam in rimando themate difficultatem afferre poteſt. nihil enim refert quam habeat terminationem alicuius temporis perſonæ: ſed qualiſcunque fuerit, ſemper mutãda eſt in ω aut ομαι, vt habeatur thema. tantùm animaduertẽdæ ſunt perſonæ, quæ crebriùs ob dialectos in his terminationẽ variant: veluti ſecunda & tertia ſingulares præſentis indicatiui, quæ pro ας & αι, Doricè deſinunt in ες & ε, vt συείδες, συείσδε, *ſibilas*, *ſibilat*, pro συείζας, συείζαι: vbi quoq; ζ Dorico more migrauit in σδ: tamẽ hæ terminationes rariùs occurrũt: ſæpius verò primæ perſonæ plu-

In præſentium barytonorum vocis actiuæ dialectis vt habeatur thema, mutẽtur terminationes.

ες } in ω.
ε }

rales

tales cuiusuis temporis in μις & μεθα pro μαι & μηδα : & tertia : in ντι, ῦντι, ασι & αντι, pro νσι, ῦσι & ασι : quorum non pauca exempla suis locis adducemus: iſtud etiam Dorum eſt proprium. Iones non rarò tertias ſingulares cuiuſ- uis temporis ſubiunctiuorum in η, efferunt per ηισι : vt, παμφαίνησι, *totus ſplen- deat, vndique* vel *in totum luceat*. Tempora infinitiuorum in ω barytonum cre- brò iidem Iones per έμεν : ſed mutetur έμεν in ω, habebis thema: vt, ἀκνέμεν, ηισι *audire*, ἀκνέω, *audio* : ſic ἀναστέμεν, *imperare* : ἐπιστέμεν, *minari, terrere* : ἀμυστέμεν, έμεν *ſedere* : ὀπυέμεν, *coire*, υχορem *ducere* : σκοπιαζέμεν, *ſpectare ſpeculari* : Dores hæc έμεναι per έμεναι efferunt & interdum per εν : vt, συρίσδειν, *ſibilare*, pro συρίζειν, vbi ζ quoque migrauit in σδ. iidem Dores in fœmininis barytonorum participiis mutant ν in οι, vt τιλατυάδοισαι, *ore patulo pronuntiantes*, vel *canentes*. Eodem modo in ſecũda ſingulari præſentis indicatiui vocis paſſiuæ, quæ Ionicè definit in εαι pro η mutetur εω in ομαι. habebis thema : vt, ἀνείρεαι, *interrogas*: ἀνείρομαι, *interrogo* : ſic ἐξέρεαι, *interrogas* : ἐπιδεύεαι, *indiges* : εὔχεαι, *gloriaris*: κατέχεαι, *coërces*: μέμφεαι, *accuſas*: μετέχεαι, *adiens obſecras, precibus agis* : μίσγεαι, *miſceris* : τίσεαι, *iterfacis*, à poëtico τίσομαι pro τίσομαι, vnde & participium τισόμενος, *vltiens*, & in imperfecto τίσασθ, quod & τίσατο, ſine augmento pro ἐτίσατο, *ibat*. Idem ſentiendum de cæteris dialectorum vocis paſſiuæ terminationibus, quæ vt habeas thema, mutãdæ ſunt in ομαι : vt in ſecunda ſingulari præſentis imperatiui, quam pro ω Iones efferunt per εο : vt, ἀείδεο, *cane*, verſo εο in ομαι, conſurgit thema ἀείδομαι, *cano* : ſic ἄζεο, *cole* : διέρεο, *interroga*: ἄλπεο, *ſpera* : ἐπέλπεο, *ſpera* : ἐπιλήθεο, *obliuiſcere* : ἐπιλήσεο, *dolcas ingemito* : ἴδεο, *vide* : μελίσσεο, *demulce* : μετέρχεο, *te transfer* : μιμνήσκεο, *ſis memor* : μνάεο, *memento* : μήδεο, *quære*(hæc duo à poëticis μνάομαι, μήδομαι, quæ facta ſunt ex μνάομαι, μεδομαι, μέομαι μῶμαι :) τίνεο, *vade* : ὀδύρεο, *luge* : παρίζεο, *aſſide*: ἐφίδρεο, *aſpice, circunſpice* : φείδεο, *parce* : σάζεο, *vale* : φείδεο, *parce vtere* : φθέγξεο, *clama, vocem ede, loquere* : ὑπαλεύεο, *fuge, vita* : χάζεο, *iraſcere* : & ſimilia. Dores hæc per ω efferunt, ἐπιβάλλω, *aggredere*, migrante ω in ομαι, redditur thema ἐπιβάλλομαι, *aggredior*: ſic ἴζεο, *conſide* : πέτευ, *vola* : πέρπω, & Ionicè τέρπω, *delectare*: φρόνεο, & Ionicè φρόνεε, *vide, perſpice, conſydera*. Poëtæ interdum duarum dialectorum proprietates miſcent: vt, αὐγάσδεο, *inſpice*, pro αὐγάζῃ ab αὐγάζομαι, *vbi* Ionicè εο pro ῃ, & Doricè σδ pro ζ : ſic βωκολιάσδει, quod & ξωκολιάσδεν, *bucolicè cane*, id eſt, *paſtoraliter*, à βωκολιάζομαι & Doricè βωκολιάσδομαι : hinc in ſubiunctiuo βωκολιασδώμεθα, *bucolicè canamus* : & in futuro prim. βωκολιαξεῖς, *bucolicè canes* : pro βωκολιάσῃς : *vide* 207.27. In optatiuo tertia pluralis exit Ionicè in οίατο pro οιντο, vt, ἀγοίατο, *ducerentur*, verſa terminatione οίατο in ομαι, fit thema ἄγομαι : ſic ἀνταφερόιατο, *reportaſſent* : ἑπόιατο, *ſequerentur* : καταγόιατο, *applicarent* : λαζόιατο, *mordeant, experiant* : συμφερόιατο, *conuenirent, aſſentirentur* : φλεγόιατο, *comburantur*. In ſubiunctiuo iidem Iones in ſecunda perſona ſingulari pro η ponunt ηαι : vt νέηαι, *eas*: ἐπαύρηαι, *fruaris*: vnde verſo ηαι in ομαι fiunt themata νέομαι, ἐπαύρομαι. In paſſiuis barytonorum præſentium participiis nihil quod thematis inueſtigatorem remorari poſſit video, niſi fortè ſyncope, vt in ἀγερόμενος, ἄλμενος, ἄρμενος, δύμενος, ἐργόμενος : ſed de his pagina 191. verſu 1, 8, 27, 35 & 40. idem verò eſt ſentiendum de eorum compoſitis, vt συναγερόμενος pro ξυναγειρόμενος, *congregatus*, à ξυναγείρομαι : ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, *exiliens*, ab ἐξάλλομαι : ἐπάλμενος, *inſiliens*, pro ἐφαλλόμενος, ab ἐφάλλομαι, præpoſitio ἐπὶ poëticè propriam vocalem non amiſit : καταπάλμενος, *deſiliens*, pro καταφαλλόμενος, Ionicè (12.29.) κ præpoſitionis κατὰ non mutatum fuit in φ ante vocalem aſpiratam : tamen nonnulli leni ſpiritu ſcribendum cenſent ἄλμενος ob ſyncopen. idem ergo iudicium in καταπάλμενος, *inſilens* : pro καταφαλλόμενος à καταφάλλομαι : & in μεπάλμενος, *inſilens*, pro μεθαλλόμενος, à μεθάλλομαι : ὑφάλμενος, *tranſiliens, ſuperſiliens*, pro ὑφαλλόμενος, ab ὑφάλλομαι : ἐπάρμενος, *aptus, congruens*, pro ἐπαρόμενος, ab ἐπαρόμαι : ὑποδέγμενος, *ſuſtinens*, pro ὑποδεχόμενος, ab ὑποδέχομαι, χ in γ ante μ: ἀνεγερόμενος, *excitatus*, pro ἀνεγειρόμενος, ab ἀνεγείρομαι: ſic ἐπάγμενος, ἐπαγμένη, *alliciens*, pro ἐπαγόμενος, ἐπαγομένη, ab ἐπάγομαι:

ἔμες & ἄντι, ῦντι, ἔμεθα, ῦντι, ἄντι, *in ω.*

Mutentur ſequentes terminationes.

εαι, εο, *in ομαι.*

Duarum dialectorum mixtio.

οίατο, *in ομαι.*

ναι

Participia ſyncopata.

ἐρεύμενος, *ructans*, pro ἐρευγόμενος, ab ἐρεύγομαι: ἔχμενος, *pendens ab aliquo*, *subiectus*, pro ἐχόμενος, ab ἔχομαι: πλόμενος, *visus*, *natus*, *manifestus*, pro πελόμενος, à poëtico πέλομαι, *sum*: hinc compositum cùm ἐπὶ ἐπιπλόμενος, *accedens*, *profectus*, *insequens*. Atque hactenus de barytonorum præsentibus, veniamus ad circunflexa: in quibus hoc vnum tempus, & indicatiuorum imperfectum sunt tantùm consyderanda. nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in μι facilè vel accentu vel terminatione dignoscentur. si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnam coniugationem ab altera discernere queamus. omnes enim communem habent terminationem in ipso themate, nempe ῶ, atque eandem in prima singulari subiunctiui: & in prima plurali ῶμεν, in tertia ῶσι: & in subiunctiuo passiuo seu medio, ῶμαι, ώμεθον, ώμεθα, ῶνται: in nominatiuo singulari participij masculini actiui ῶν. prætereà prima & tertia coniugatio easdem habent terminationes per omnes personas optatiuorum, & per omnes casus participiorum cuiusvis generis & numeri, ac cuiuscunque vocis: adhæc per quasvis primas personas cuiuscunque numeri aut temporis, atq; etiam per quasvis tertias plurales, nisi in imperatiuis. in imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularem, videlicet ῦ. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi cõiugatio agnoscatur: quod facilè fiet, si in lexico pro themate ῶ, inueniatur (vt sæpe fit) έω, aut άω, aut όω aut etiam infinitiuus in εῖν pro prima, in ᾶν vel ᾶν pro secunda, in ῦν pro tertia: & in deponentibus seu passiuis pro themate ῦμαι ponatur έομαι aut infinitiuus in εῖσθαι pro prima, & όομαι aut ῦσθαι pro tertia: at thema ῶμαι indicat verbum esse secundæ coniugationis non aliter quàm άομαι aut infinitiuus ᾶσθαι. Sunt & alia sæpe in lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circunflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiuæ in ῶ, & passiuæ in ῦμαι, atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in lexicis cum ipso themate referuntur, vel ex authorum lectione sibi quisque comparauit, ea occurrunt, quæ ambiguitatem hanc tollant. si enim in eorum contractione sit α, vel ᾷ, vel ῳ, aut etiam ω præterquam in ipso themate actiuo, in subiunctiuis, & nominatiuo singulari participij masculini actiui, verbum necessariò est secundæ coniugationis. neque verò alias contractiones hæc coniugatio in communi lingua recipit, veluti neque tertia præter tres ω, ει, ῦ: at prima & has quas tertia, & prætereà tres alias, ει, η & ῃ: quæ cùm communiter occurrunt, primam coniugationem demonstrant. tertiam vero futurum & perfectum ac cognata eorum tempora, cùm ante characteristicam habuerint ο vel ω. Vt paucis absoluam, si lexici opera fieri potest vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam statim agnoscet qui se vel paululum in his exercuerit. at si hæc notitia inde peti non possit, neque peritiores consulendi detur copia, expectandum sanè vt eam authorum lectio afferat. sed & sequentia exempla, si non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipsis quæ adducentur, dubitationem eximent: si autem de coniugatione certus sis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in οῖ (quæ terminatio & tertiæ personæ singulari indicatiui tertiæ coniugationis, & eidem personæ optatiui primæ & tertiæ communis est) sunt indicatiui tertiæ, θεοῖ, *deum facit*, *deificat*: κατευοδοῖ, *prosperat*: νοθοοῖ, *terret*, *exasperat*, *monet*: ὀγκοῖ, *mensuram auget*: ὁμοιοῖ, *similis est*, *speciem refert*: προσχοῖ, *humum aggerit*: πυρσοῖ, *incendit*: σαροῖ, *verrit*, *scopis purgat*: συγκαταβιοῖ, *conuiuit*: συμβιοῖ, *simul viuit*: χαλινοῖ, *frænat*, quę sequuntur sunt optatiui primæ coniugationis, παρολισθοῖ, *prolabatur* (malim παρολίσθοι, *prolapsus fuerit*, vt sit aoristi secundi ab eodem themate παρολισθέω, quod tamen refertur ad παρολισθαίνω:) περικακοῖ, & in subiunctiuo περικακῇ, *affligat*. Tertia pluralis indicatiui in ῦσι, primæ quoque & tertiæ coniugationi communis est: vt in prima ἐρινῦσι, *caprificant*: κληροθεσμοθετῦσι, *Thesmothetæ sortitò creari solent*. in tertia καταρῦσιν, *arant*: μαυρῦσι, *disperdunt*: πιπτοκαυτῦσι, *picis gratia*

Circunflexorum præsentia.

Terminationes circunflexorũ duabus, & omnibus coniugationibus communes, & quomodo discernendæ.

Terminationes vnicuique circunflexorum cõiugationi peculiares.

In appositis exemplis vt habeas thema, mutentur terminationes

οῖ in όω vel ῶ

οῖ in έω vel ῶ

ῦσι in έω vel ῶ

ῦσι in όω vel ῶ

gratia vtunt. In nominatiuo participij masculini actiui terminatio ὢν omnibus est communis: vt in prima, ἀγχιχῶν, admouens: ἀμφεπών, turpiter loquens: δηλήσων, perspiciens: ὠφεληπάτων, qui primus affectus est beneficio: καρηβαρών, ὄγκος, grauatus capite: οἱ καρηβαρέοντες, capitis dolore grauati: κρηπῶν, plaudens, plausu excipiens: κυκλολεκτῶν, propriè & distinctè loquens: κυῶν, prægnans: μεσῶν, μεσόντος, in medio existens: συνοικῶν, coniunx: συσκηνῶν, in eodem morans tentorio, contubernalis: συσσιτῶν, simul vescens, consodalis: φιλογραμματῶν, cupidus literarum: ψυχρηποτῶν, frigidam potans. In secunda coniugatione ἀειρῶν, prandens: κυκερῶν, olidus, fœtens: κυκρῶν, qui commodat: μαδῶν, recalmaster, caluus totus: σκωληκῶν, vermiculatus: τρυφῶν, delicians, deliciis diffluens. In tertia, δηλῶν, populans, vastans, à δηλόω ω, pro δηλόω ω, facta synæresi ηι in η: τριτῶν, tertiò faciens. in reliquis casibus ac generibus prima à tertia non differt, sed secũda habet semper in contractione ω, vbi in cæteris duabus est ῶ: vt in nominatiuo plurali masculino primæ, ἀμηχανῶντες, ignorantes, consilij inopes: ἀντιδικῶντες, qui sunt contrariis sententiis: ἀπιστῶντες, increduli, non audientes dicto: ἁρματηροφῶντες, equos iugales nutrientes: θαλῶντες, & in datiuo θαλῶσι, iis quos epiala exercet: ἰσοδυναμῶντες, pares adepti vires: & in neutro, τὰ ἰσοδυναμῶντα, æqualia: ἰχωρῶντες, saniem emanantes: κατευλογῶντες, laudantes, prædicantes: κιτροφορῶντες, libidines complectentes: λαβροφαγῶντες, edaces, voraces: λιτειβῶντες, in farinam terentes: μεγαλορρῶντες, ostentantes sese: οἰκτροχῶντες, plorantes, quasi miserias fundentes: ὁρμακλῶντες, hortantes: ὑπηρετακτῶντες, qui adhærent imperatoribus, exercitus: ὑπεξυρῶντες, subradentes: ὑπεικῶντες, vicini: προθυοσκῶντες, lenocinantes: πραγματολαγῶντες, in narrandis rebus occupati: συσκηνῶντες, contubernales: συστειχῶντες, qui sunt eiusdem sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt: τειχορρῶντες, qui patiuntur defluxum capillorum: ὑπερδοκῶντες, clarissima opinione imbuti: ὑψαυχενῶντες, cervicem tollentes: ψυχορραγῶντες, frigore pereuntes: ψυχρολουτρῶντες, frigidis vtentes balneis: ὡρησκοπῶντες, explorantes horas. sic in tertia ἀμφοιοιῶντες, similes reddentes: περιβιῶντες, superstites: περιχηλῶντες, seu potiùs περιηλῶντες, saturi: συνοικιῶντες, adiungentes, conciliantes: χονδριῶντες, in grumum densiscentes. sic & in reliquis generibus vtriusque coniugationis: vt in fœminino primæ, ἀγελαρχοῦσα, quæ gregi præest: ἀκληκοῦσα δηλήθημι, inofficiosum testimentum: εὐτεκνοῦσα, fœcunda, bona prole: θρηνοῦσα, deplorans: πολυτεκνοῦσα, quæ habet multos filios: πρωτοτοκοῦσα, quæ primum enititur: ταχυναυτοῦσα, celeriter navigans. & in plurali, θηλυκοῦσαι, ferentes in vtero fœminam: λιποδρακοῦσαι, animi defectione laborantes: συνοργοῦσαι, conterminæ. & in neutro plurali, χρυσαυγοῦντα, fulgentia. Pariter in tertia coniugatione: vt in fœminino singulari, βεβαιοῦσα, confirmans: τεκοῦσα, puerpera, generans, gignens. & in neutro plurali, εὐχήρουντα, opportuna ad manum. In indicatiuo passiuo sæpe occurrit tertia pluralis in ῦνται, tam in prima quàm in tertia coniugatione: in prima, vt ἑλίττονται, volutantur: συσσιτοῦνται, conuiuantur. in tertia, vt ἀκανθοῦνται, spinis inhorrescunt: ἀποτυφλοῦνται, excæcantur: βαπολιοῦνται, canescunt: πολιοῦνται, canescunt. ὑποκαρδοῦνται, soporantur quadantenus: χλοιοῦνται, virescunt. In imperatiuo etiam secunda persona singularis in ῦ pro ύε, primæ: vt, ποιῦ, fac, & pro ύε tertiæ, vt καπαβιῦ, viue: κοινῦ, commune fac aut existima: θαμζηλῦ, æmulare: σῦ, vade: στεφανῦ, coronare: σφιγῦ, obsera, astringe & claude: τηρῦ, caue. Participia verò vocis passiuæ cum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione: vt in nominatiuo singulari masculino primæ, ἀγνούμενος, latens: ἀναπλούμενος, emergens: ἀνθορχούμενος, saltantes imitans: ἀπιστούμενος, qui suspectus est, cui fides non adhibetur: θαμπρούμενος, stupore attonitus, cunctabundus διαμαλογούμενος, vocans in ius: δικαιολούμενος, cognomento dictus: εὐμαχούμενος, fortiter pugnans: εὐχρηστούμενος, magna vtilitate vel commodo affectus: θεοφορούμενος, fanaticus, diuino spiritu plenus: καταλούμενος, celebratus: καταυτούμενος, qui exhauritur: καταπονούμενος, exercitatus: κυούμενος, qui in vtero geritur: χρωσθούμενος, comœdiis taxatus: μεγαλαυχούμενος, audacia tumidus: νουτετούμενος, reprehensus: οἰστρηλατούμενος, furibundus: ὁμολογούμενος, rationi consentaneus: hinc aduerbium ὁμολογουμένως, haud dubiè: παλαιεργούμενος, vetustate confectus:

ῶν in έω vel ῶ

ῶν in άω vel ῶ

ῶν in έω vel ῶ

ῦντες in έω vel ῶ

ῦντες in όω vel ῶ

ῦσα in έω vel ῶ

ῦσαι in έω vel ῶ

ῦντα in έω vel ῶ

ῦσα in όω vel ῶ

ῦνται in όω vel ῶ

ῦνται in έομαι vel ῶμαι

ῦνται in όομαι vel ῶμαι

ῦ in έομαι vel ῶμαι

ῦ in όομαι vel ῶμαι

ύμενος in έομαι vel ῶμαι

ὑμαι
ὑμην
ὑμεθον
ὑμαν
in ὁμαι
seu ὕμαι

παραιτύθμως, veniam orans: παρεσχλύθμως, molestia affectus: πατρονομύθμως, paternis legibus utens: πεδιαντύθμως, fotus: πυκνωσορύθμως, qui frequens seritur: σανδαλιολεγύθμως, seruò loquens: σωτηλύθμως, peractus: συλλορύθμως, venia donatus: χειμωτερύθμως, qui hyeme seritur. In nominatiuo plurali, ἀλληλοδυμύθμενοι, inter se secantes, deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes: ἀπολογύθμοι, defensores: γυναικοκρατύθμενοι, qui uxoriæ potestati parent: ἐνεργύθμοι, obsessi à dæmonibus: ἐσκιατροφύθμοι, deliciis & umbratili vita coaliti: θεαρύθμοι, contemplati: κατιδωρεχύθμοι, dona largientes: ὀλιγαρχύθμοι, qui imperio paucorum viuunt: φυλακτορύθμοι, in custodiis signa dentes hostibus in bonum: περιεκτύθμοι, superati: σκωληκοτρεχύθμοι, vermiculariæ proles: συμφερύθμοι, conuenientes. In fœminino singulari, οἰκυμθοι, & sine crasi οἰκεομθοι, quæ habitatur, id est, orbis habitatus, terra habitabilis, orbis terrarum: συναμφορυμθοι, quæ cum viro congreditur: συνοικυμθοι, frequentia habitatorum cultus. In neutro singulari, εὐχημθολογύμενον, honestum dictum: κληρονομύμενον, quod hæreditate contingit. In plurali, αἰτιατικολογύμενα, in accusatiuo dicta: ἀλληγορύμενα, per allegoriam dicta: ἀορεστύμενα, quæ indefinitè capiuntur: κυκλοφορύμενα, ea quæ circumagmntur: τὰ τοῦμθυ, mentis conceptus: πρωτογύμενα, primigenia, primordialia: παρακλινύμενα, conficta, monstrifica: ῥιζοτμύμενα, quorum radices incidmntur. Eodem modo in tertia coniug. vt in masculino singulari, ἁπλευθερύμθυος, manumittens: ἐγκυκλύμθυος, inclusus: ἐκφλεγύμθυος, flammatus, flagrans: θεύμθυος, qui diminitatem assumit: κατασρεβλύμθυος, depravatus: καυσύμθυος, æstuans: κλημακτύμθυος, materia porrectus: κοινύμθυος, particeps: κοσμύμθυος, qui versatur in ludo vt scholasticus: κρηπιδύμθυος, crepidatus, qui induitur crepidis: λαγαρύμενος, subsidens lacunæ in modum: μαιύμενος, vacescens: ὀλκύμθυος, extumens: οἰκεύμθυος, pronus ad amicitiam: ὀρθύμθυος, rectè succedens: hinc ὀρθυμθυομένη πόλις, civitas fortunata & rectè constituta, & ὁ ὀρθύμθυος, prosperitas: παλαιύμθυος, vetustate confectus: παρισύμενος, æquiparatus: πεποτύμενος, triplicatus: πτιλύμθυος, putrescens, limum contrahens: πτιλύμενος, pressus: πλατύμενος, dilatatus: πνευματύμενος, spirascens: ῥιπτυχτύμενος, naribus instillatus seu infusus: σαρύμενος, fluctuans, fluctibus iactatus: τροφύμενος, torminosus, torminibus versatus: σωστρύμενος, sodalis: σωκμερύμενος, mitescens: σταυρύμενος, vnà crucifixus: φλεδύμενος, inflammatus, turbatus: ὑπεναντύμενος, repugnans: ὑποδενδρύμενος, in arborem transiens. In plurali, ἀλλοιύμενοι, alterascentes: σφαιρύμενοι, in formam pilæ se convertentes. In fœminino plurali, μαιύμεναι, obstetrices. In neutro singulari, ζωογονύμενον, animatum: γαληνύμενον, serenum, tranquillum: παραγυμνύμενον, revelatum: & sic de aliis, quæ eandem in duabus aut tribus coniugationibus terminationem habent: in quibus discernendis aliquo sanè opus est indicio, & mediocri exercitatione. at in iis locis in quibus vnaquæque coniugatio terminationem propriam ab aliisque differentem habuerit, de vero themate dubitari non potest, modò ipsa mutetur in eam quæ themati illius

ᾶς
ᾶ
in ἐω
vel ὦ

coniug. competit: vt in ἀαρτᾶς, carpis & dormis: ἐνδᾶς, indiges, tibi deest, ᾶς mutandũ in ἐω vel ὦ. nam inter circunflexa hæc terminatio inuenitur tantùm in prima coniug. videlicet in secunda persona singulari præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic ᾶ in tertia persona eiusdem numeri, temporis modi ae coniug. quod, vt habeas thema, mutandum in ἐω, vt in sequentibus: ἀγαρρᾶ, inspicit: ἀμφιδρᾶ, vtrinque mouet: ἀντιπαρρᾶ, refinit: ἀπαρκᾶ, sufficit: ἀχᾶ, strepitat (Doricum est pro ἠχᾶ: sic in imperfecto ἄχε pro ἦχε, resonabat:) διαχερδωμᾶ, improbat: διαγκᾶ, distendit: ἐκκαθικᾶ, incolit: ἐπαρκᾶ, sufficiens vel idoneum est, fieri potest: ἐνδᾶ & sine crasi ἐὸ δέ, deest: ἑπταικᾶ, vera loquitur: εὐδᾶ, perquam utile est: θηλυδρᾶ, fœminã parit: κομποδοξᾶ & κενοδοξᾶ, inani gloria ducitur: καταχρᾶ, comprehendit, destruit: καπαρκᾶ, sufficit: κλᾶ, laudat: κολεσαυδᾶ, florem sesilem gerit: λεπτοβοταικᾶ, caret pabulo: παλιαυτυτᾶ & παλιοσυτᾶ, revolvitur: πολικᾶ, versat: πολυετᾶ, asseruatur multos in annos: πολυκλητᾶ, crescit: προφαλᾶ, prodit, deserit, perdit: προσδᾶ, insuper opus est: προσαυλᾶ, tibiis canit seu ludit: ῥᾶ, fluit: σκαμφυσᾶ, indignatur, ægrè fert: σπερμολᾶ, semen genitale emittit: συμμεταποιᾶ, commutat: συμπτυᾶ, incidit: συνοχωρᾶ, redit in suum locum: ὑποδυναμᾶ, idem valet, tantum potest: ὑπνᾶ, subhabitat, subest. Idem sentiendum de ω cum accen-

tu in penultima, in ſecunda perſona ſingulari imperatiui: vt, ἁβλέ, *ſacrificat*: ἠρέμ, *quieſce*: ὠάχε, *feliciter piſcare*, id eſt, *vale feliciter*: ζώγε, *vinum cape* ſeu *ducito*: θάκε, *ſede*: θάρσε: *confide*: dicitur & θάρσει pro eodem, vt ſit dictũ per ſyncopẽ pro θάρσησει in aoriſto primo imperatiui medij. Eodẽ modo in terminationibus, quæ ſoli ſecundæ coniugationi conueniunt, modò mutẽtur in terminationẽ thematis, de ipſo nulla relinquitur dubitatio, vt ᾶς in άω vel ῶ in ſequentibus quę ſunt tertiæ perſonæ ſingularis indicatiui vocis actiuæ, ἰκλᾶς, *venit*: καταιγμᾶς, *deridet*: καπαχρᾶς, *ſatu eſt*: κραυρᾶς, *ſtruma laborat*: πᾶς, *audit, perſuadetur*. ſic ῶσι in tertia plurali eiuſdem temporis & modi: vt, ἀκακολυμβῶσι, *deſernunt*: διαφοβῶσι, *ſuperueniunt*: ἀλαλοβῶσιν, *acclamant*: ἐῶσι, *ſinunt*: à poëtico εἰάω ῶ pro ἐάω: σῶσι, *ſeruant*: α in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, μελίπα, *cura*: πάρα, *tenta, contende*: σκίρτα, *exulta*. ἀπω in tertia: vt, ἱερᾶπω, *ſacrificet*, pro ἱερᾴπω ab ἱερᾶω & cum duplici craſi ἱρᾶ.ῶμι in optatiuo: vt, ἱῶμι, *ſinerem*: λεᾶμι, *perficerem*. & in tertia plurali ὁρῶιεν, *viderent*. ῶντες in nominatiuo plurali participij maſculini, act. vt, ἀμῶντες, *metentes*: hinc datiuus pluralis poëticus (33.15.) ἐμῶντοισι, *metentibus*: ἀγωνιῶντες, *in agone conſtituti trepidantes*: δραβῶντες, *venatores*: λιμῶντες & in duali λιμῶντε, *lippitudine cæcutientes*, dicitur & γλιμῶντες præpoſito γ: καπαπερ γῶντες, *trãſigentes*: κιβδηλιῶντες, *cibo vitioſo veſcentes, pallidi*: σκοτοδινιῶντες, *vertiginoſi*: σφενδῶντες, *fundis inceſſentes*: σφενγῶντες, *muti*: χοιδιῶντες, *turgentes, in grumũ denſiſcentes*: χολερῶντες, *cholera laborantes*: ψωραγιῶντες, *ſcabiem habentes* ᾶσα in fœminino ſingulari: vt, καπαψῶσα, *demulcens*: πλὶ καπαψᾶσαν, *demulcentem*: κνᾶσα, *titillãs*: κομῶσα, *veſtita, vernans, comata*: λᾶσα, *volens*: πλαδῶσα, *fluida, humida*, poëticè πλαδάασα: Φαλαγγῶσα, *exaſperata, irritata*. ῶσαι in eodem plurali: vt, μαλακνῶσαι, *torpeſcentes*. ῶνπα & in neutro plurali: vt, σχολιακιῶνπα ὦπα, *vermiculantes aures*, & in accuſatiuo ſingulari maſculino: vt, φῶνπα, *ſplendentem*. Sic in voce paſſiua eiuſdem coniugationis mutãdæ ſunt terminationes in άομαι vel ῶμαι: vt, ᾶται, in ſequentibus tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, ἀᾶται, *ladit*: ἀνπανακλᾶται, *repercutit*: θυμᾶται, & Ionicè ac Doricè θυμῆται, *fit thymiama*: ἱεᾶται, *eſt ſacerdos, initiatur*, ab ἱεράομαι & cum craſi duplici ἱᾶμαι: μηρυκᾶται & Doricè μαρυκᾶται, *ruminat*: πλινκᾶται, *ſecuris adigitur*: περιπᾶται, *circumuolitat*: σμᾶται, *ornatur*: ασπᾶται, *deorſum labitur*. ῶνται in tertia plurali: vt, δικλῶνται, *conquiruntur*: ἰκμῶνται, *diuentilantur*. ῶ in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, κοιμῶ, *dormi*: κλῶ, *compara*: πλεῶ, *experire, fac periculum*: χρῶ, *vtere*. ῶο in ſecunda ſingulari optatiui: vt, ἱεωπᾶο, *interrogeris*: χασμῶο, *oſcites*. ῶπο in tertia: vt, ὀπτῶπο, *coquatur*: χρῶπο, *vtatur*. ᾶ. in ſecunda ſingulari ſubiunctiui: vt, πιπᾶ, *prueris* ſeu *quæras*. ώμενος in participio ſingulari maſculino: vt, ἀσώμενος, *triſtatus*: ἐλλοχώμενος, *inſidiis exceptus* ſeu *petitus*: ἐξεγυώμενος, *emiſſor*: ἐπικωμώμενος, *inclamans*: ἐρώμενος, *amaſius, puer amatus*: θλώμενος, *deſquamatus*: ἰλυσπώμενος, *contractus per limum*: κλώμενος, *reflexus, qui frangitur*: λαγχανώμενος, *militans*: μαπαπωμένος, *attrahens, inſequens, inſectans*: μνώμενος, *procus, qui ſibi vxorem petit*: προξεώμενος, *qui contemnitur*: περιπλανώμενος, *perertans, circumiens*: περισπώμενος, *diſtractus, occupatus*: περιφρώμενος, *perueſtigans*: περιφρώμενος, *ſpretus & contemptus*: πιπρώμενος, *deprauatus*: ποτιώμενος, *obteſtans deos*: προσδοκώμενος, *expectans*: συμφώμενος, *infricatus*: συσκιμφώμενος, *contubernio fruens*: συσσιτιπώμενος, *ſimul viuens*: ὑφερώμενος, *ſuſpiciosus*: Φυσιώμενος, *in naturam conuerſus*. ώμενοι in eiuſdem plurali: vt, ἀλώμενοι, *erratici*: ἀναγεώμενοι, *qui renaſcuntur*: καπαμφχώμενοι, *ſubſannantes*: κνώμενοι, *ſcalpentes*: προδιερευνώμενοι, *præſcrutantes*. ωμένη in fœminino ſingulari: vt, ἀγαπτωμένη, *amica*: ἀνπικαλλωμένη, *reſonans, refracta*: ἐρασμένη, *amica, ſcortum*: περικαμπτωμένη περισπᾶται, *circumflexus accentus*. ώμενον in neutro ſingulari: vt, γειπώμενον, *conuolutum*: ἐρώμενον, *ſcortum*: χαλώμενον, *remiſſum*. ώμενα in neutro plurali vt, τὰ γειπώμενα, *liberi*: καπαχασμώμενα, *hiantia, oſcitantia*: περικλώμενα, *refracta*, *circunfracta*: συμφυσώμενα, *præparata*. Similiter terminationes tertiæ circunflexorum coniugationi peculiares, ſi ſint vocis actiuæ, vt habeatur thema, mutentur in έω vel ῶ: & ſi ſint vocis paſſiuæ, in έομαι ſeu οῦμαι: vt οῦται in ſequentibus, quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſen-

ᾶς
ῶσι
α
άπω
ῶμι
ῶεν
ῶντες
in άω *vel* ῶ.
ᾶται
ῶνται
ῶ
ῶο
ῶπο
ᾶ
ώμενος
ώμενοι
ώμενη
ώμενον
ώμενα
ῦται *in* έομαι ſeu ῶμαι.

tis indicatiui passiui, ὀπυγωνίζεται, *in angulum se colligit*: γαγλιδᾶται, *in nucleos discernitur*: ἀκλεχμῶδται, *sylvescit*: ἀκξυλοῦται, *sylvescit*: ἀκφλογᾶται, *inflammatur*: ἐξαυχμοῦται, *exiccatur*: ἶδται, *rubiginem contrahit*: ξανθᾶται, *flavescit*, *rufescit*: πολιᾶται, *canescit*: πομφολυγᾶται, *in pompholyginem coit*: *in bullas tumet*: ῥυσᾶται, *rugatur*: σαπεργανᾶται, *fascia inuoluitur*: τεφρᾶται, *cinerescit*: ὑδαλᾶται, *in humorem vertitur*: χαλαζοῦται, *concipit grandinem*. sic ὄδω in tertia singulari imperatiui: vt μαστιγόδω, *verbera patiatur*. Atque hactenus de regularibus circunflexorum præsentibus. nunc de iis quæ dialectis aut poëtica licentia variãt dicendum. inter dialectos autem vix debet censeri, quòd Iones hæc verba sæpenumero fine crasi efferant: tum enim à regularibus sextæ coniugationis barytonis non dissentiunt. Itaque vt habeas thema, mutetur sola terminatio in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, si fuerit passiuæ: vt è prima cõiugatione ει in ω, in ἀπόδεῖ, *deficit*, δέῖται, *perflat*: ζᾷ, *viuit*, *spirat* quæ sunt tertiæ personæ singularis præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic ῶσι in eiusdem tertia plurali: vt ἀλλοχρόῶσι, *corporis colorem mutant*: ἐνδύνῶσι, *induunt*, οι in tertia singulari optatiui: vt ἐνδέοι, *deest*: σάοι, *seruet*: à poëtico σάω. οιτε in eiusdem tertia plurali: vt, ψευδοῖτε, *decipiatis*. η in tertia singulari subiunctiui: vt, ἐνδέῃ, *deest*. ων in participio masculino: vt, ἀεὶ θαλέων, *semper viuens*: ἀκέων, *mutus*, *tacitus*, *silens*: ἠκέωσα, *tacita*: ἑλάων, *insequens*. οντες in masculino plurali: vt, ἐλπίοντες, *sperantes*, à poëtico ἐλπίω pro ἔλπω: βαπτυρρέοντες, *retrogradientes*: ποιηφαγέοντες, *herbis victitantes*: προεκθέοντες, *præcurrentes*. ον in neutro singul vt, τὸ ἐνδέον, *quod deest*. η in ομαι, in secunda singulari indicatiui passiui: vt, ἐξηγέῃ, *enarras*. εται in eiusdem tertia singulari: vt, προθύεται, *indiget*. ονται in tertia plurali: vt, ἀκέονται, *vacant*. ου in secunda singulari optatiui: vt, ἐξαλέοιο, *euites*, *effugias*: οιτο in tertia singulari, & οιντο in tertia plurali: vt, μαχέοιτο, *pugnet*, *pugnent*: à poëtico μαχέομαι pro μάχομαι. η in secunda singulari subiunctiui: vt, δέῃ, *egeas*. ηται in tertia: vt, λάκηται, *velit*: προκέηται, *proponatur*, à poëtico προκέομαι pro προκεῖμαι. όμενος in participio: vt, ἐξοφθυόμενος, *supercilioſus*. Hæc & similia legibus barytonorum reguntur. Sunt & alia his contraria, quę geminam contractionem recipiunt: vt ab ἐννέω, in participio fœminino ἡ ἐννέουσα, crasi ἐννοῦσα, & rursus altera crasi ἐνοῦσα, *prudens*. Sunt qui huc referant λοέομαι, λοῦμαι, λοῦμαι, *lauor*: vnde in tertia singulari λοῦται, *lauatur*: & in tertia plurali λοῦνται, *lauantur*: & participium λούμενος, *qui lauatur*. sed hæc rariùs occurrunt. In prima coniugatione illud poëtis est familiare, vt nulla facta contractione, post ε coniugationis characteristicon addant ι, tum pro themate ἐάω sæpe inuestigãdum est ἐάω: vt in his subiunctiuis actiuis, ἀγείῃ, *laudet*: ἡκείῃ seu Ionicè (100.15.) ἡκείῃσιν, *obiurget*: themata propria non sunt ἀγείω & ἡκείω, sed ἀγέω & ἡκέω. sic participium χρείων, *vaticinans*, non ad χρείω, sed ad χρέω referendum: & χρείουσα, *imperatrix*, *regina*, non ad χρείω, sed ad χρέω. tamen cùm ante ι habent σ, ξ, aut ψ, non ad circunflexa in έω, sed ad futura σω, ξω. ψω, & hæc rursus ad sua præsentia sunt referenda: vt participium præsens τυραννίσείων, οντος, *gestiens tyrannidem*, ad futurum τυραννίσω, & istud ad præsens τυραννίζω: vide 184.14. In prima etiam coniugatione notãdi sunt optatiui Attici in οἶμι, οἶς, οἶ, & c. pro οἰμι, οῖς, οῖ, de quibus 89 3 vt, μεσοῖν, *participes* seu *medius sit*: πεποιθοῖν, *confidat*. sic in secunda φῖμι, φῖς, φῖ, pro φαμι, φᾱς, φᾱ: vt, ἑλιγγιφῖς, *vertigine vexeris*. Consyderãda rursus in prima contractio Dorica ευ pro υ: vt in prima singulari præsentis indicatiui passiui, λεῦμαι, *conscindo*, *tero*, pro λοῦμαι ex λέομαι: νεῦμαι, *eo*, *vado*, *redeo*, pro νοῦμαι ex νέομαι. sic participia in εύμενος pro ούμενος ab έομαι οῦμαι: vt ἀνδρεύμενος, *vir factus*: ναυπηγεύμενος, *nauem compingens*: πωλεύμενος, *accedens*, in plurali πωλεύμενοι, *accedentes*: ποτεύμενος, *qui operatur*: συλλυπεύμενοι, *miserantes*, *condolentes*. In secunda circunflexorum coniugatione sæpe occurrũt Doricæ cõtractiones in α pro α vel ᾱ: tum mutetur in άω vel ῶ terminatio actiua, & passiua in άομαι vel ῶμαι, & habebis thema: ita ex ὁρᾶς pro ὁρᾷς, *vides*, thema est ὁράω. similiter in sequentibus infinitiuis mutetur ᾶν in άω, ὀπτᾶν, ὀπτάω, *arctè viuere*: βαπτᾶν καὶ κεπαιᾶν, *largè & opulenter viuere*: ψωμᾶν, ψωμάω, *diminutè viuere*.

ὄδω in έομαι vel ῶμαι.

De circunflexorum præsentibus quæ dialectis à communibus variant.

Mutandæ terminationes

ει. ῶσι
οι
οιτε
η. ων
ῶσα
οντες
ον
} *in ω.*

Mutentur terminationes

η. εται
ονται
οιο. οιτο.
οιντο
ή. ηται
όμενος
} *in ομαι.*

Gemina contractio in eadem syllaba.

Pro έω quærendum thema in έω.

οῖμι *in έω vel ῶ.*
φῖμι *in άω vel ῶ.*

ῶμαι *in ῶμαι vel έομαι.*

εύμενος *in ῶμαι seu έομαι.*

ᾶς *in άω vel ῶ.*
ᾶν *in άω vel ῶ.*

tè viuere. & in ἀομαι vel ῶμαι in ſequentibus paſſiuis, χρῆ, *vteris*, in ſecunda præſentis indicatiui paſſiui. ſic ῆται in tertia: vt, προσχρῆται, *abutitur*: προσχρῆται, *vtitur*. ἤσθων in tertia duali imperatiui: vt, χρῆσθων, *vtantur*: ἤσθω in *faciant, agant*, ſumitur Atticè (68. 26.) pro tertia plurali χρήσθωσαν. ἤσθαι in infinitiuo: vt, θῆσθαι, *lactare*: προσχρῆσθαι, *adhiberi*. Si iidem Dores mutauerint ῶσι tertiæ pluralis indicatiui in ῶντι, vt λῶντι, *volunt*, aut in ᾶσι, vt βοᾶσι, *clamant*, mutentur ex terminationes in ἀω, habes thema. nam ob terminationis diuerſitatem thema non eſt inueſtigatu difficilius: ſed quòd hæc varietas ab inexercitatis non probè teneatur. Quum igitur poëtæ in hac ſecunda circunflexorum coniug. ponunt αα pro vnico α, in quod facta eſt craſis, & ὁω, atque interdum ὠω, & Iones ἑω, ac Dores ἀω pro contractione quæ fit in ω, mutetur tota illa terminatio in ἀω aut ἀομαι, habebis thema: veluti ἀᾳς quod ponitur pro ᾷς ſecundæ perſonæ ſingularis indicatiui: vt, ἰχαρᾳς, *retines*. ἀα pro ᾷ in tertia eiuſdem: vt, ἰχθυᾳ, *venatur piſces*: πεδᾳ, *impedit*, *ligat*. & pro α in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, μνᾶ, *pete vxorem*. ἄαν pro ᾶν in infinitiuo actiuo: vt, ἀχαλάαν, *triſtari, dolere, angi*: παρεξελάαν, *præter adequitare*: περάαν, *penetare*: ſunt qui ſcribant per diphthongum impropriam ἀχαλάᾶν, παρεξελάᾶν, περάᾶν. ſic terminationes paſſiuæ mutentur in ἀομαι ſeu ῶμαι: verbi gratia ἄασθε, pro ᾶσθε in ſecunda plurali imperatiui: vt, κερᾶσθε, *miſcete, fundite*. ſic ἄασθαι in infinitiuo: vt, ἀντᾶσθαι, *exhauriri*, ὀπτροπᾶσθαι, *auerſari*: ἐμμᾶσθαι, *ludere, dicere*: μητᾶσθαι, *conſulere, deliberare*: μηχανᾶσθαι, *excogitare*: σωθ εἰᾶσθαι, *conſidere*. Adducenda nunc exempla eorum quæ in hac ſecunda coniugatione, contractione facta in ω, recipiunt epentheſim vocalis ι, aut alterius ω, aut ε, aut α: veluti in tertia plurali præſentis indicatiui ὁωσι pro ῶσι: vt, κεχηλόωσι, *rident, lætantur*: mutetur terminatio ὁωσι in ἀω vel ῶ, habebimus thema κεχηλάω: ſic ἰῦφόωσι, *texunt*. eodem modo cùm eſt ὠωσι pro ῶσι: vt, ὑποδρώωσι, *ſeruiunt, ſubminiſtrãt*, & cùm eſt ἀωσι: veluti ναιετάωσιν, *habitant*, ſic in participio maſculino actiuo ὁων pro ῶν: vt, βοόων, *clamans*: γλαυκώων, *intuens oculis immaniter, glaucis oculis terribiliter reſpiciens*: ἀρεμίων, *tranquillus, quietus*: εὐδιόων, *tranquillans, ſerenus, quietus*: θαλπιόων, *calefaciens*: κελαινόων, *nigricans*: κελευθιόων, *cupiens iter facere*: κυδιόων, *glorians*: λαμπετόων, *ſplendens*: λιπόων, *amplus, nitidus*: λυσσιόων, *inſaniens*: μεσημβρινόων, *meridiem agens*: ὀρόων, *videns*: παρεδρεύων, *aſſidens*: πτωσσιόων, *ſpirans*: πιόων, *comprehendens*: τροχόων, *currens*: χιόων, *niuem emittens*. huiuſmodi participia in nominatiuo ſingulari maſculino quibuſdã videri poſſent ducta à verbis in ἑω ſine contractione: at in cæteris caſibus & in fœminino aut neutro genere diſcrimẽ ſtatim apparet. nam facta è verbis in ἀω, vbiq; ſeruant ω poſt ο, quod alia mutarent in ᾳ in fœminino genere, alibi in ο. cùm ergo genitiuus in ὁωντος, mutetur ὁωντος in ἀω vel ῶ, habebis thema. ſic datiuus in ὁωντι: vt, γλαγόωντι, *lacteſcenti*, id eſt, *nõdum ſatis adulto ſemini*: εὐδιόωντι, *ſereno*: λαμπετόωντι, *ſplendenti*: χιόωντι, *quaſi ningenti*. accuſatiuus in ὁωντα: vt ἀΦρόωντα, *tractantem*: γελόωντα, *ridentem*: παμφανόωντα, *omnibus conſpicuum*: τροχόωντα, *currentem*. nominatiuus plural. in ὁωντες: vt, γαλωνιόωντες, *ſerenati, tranquilli*: ὑπερθαμφαλόωντες, *attoniti & tanquam numine afflati omnia circũſpiciẽtes*: εὐδιόωντες, *tranquilli*: κυλισιόωντες *oculis turgeſcentes*: μητιόωντες, *conſulentes, deliberantes*: μυλιόωντες, *dentibus infrendentes*: ἀπερχθόωντες, *diſcedentes, peragrantes*. fœmininũ ſingulare in ὁωσα: vt, ἀχαιόωσα, *deſyderans*: γοόωσα, *lugens*: μαιμώωσα, *properans*, (malim μαιμώωσα per duplex ω, propter ſyllabam præcedentẽ, quæ producitur. ſic maſculinũ μαιμώων, *ſe mouens*. vide 92. 30. ſunt qui ſcribãt, μαιμώωσα per geminũ σ:) παμφανόωσα, *omnino* ſeu *tota ſplendens, tota apparens*. Idem iudiciũ dẽ voce paſſiua, vbi terminatio mutanda erit in ἀομαι vel ῶμαι: vt, ὁωνται pro ῶνται in ἐμμόωνται, *ludunt*: μηχανόωνται, *moliuntur*: ὑποσκιόωνται, *obumbrantur*: quæ ſunt tertiæ pluralis præſentis indicatiui paſſiui. ſic ὁωντο pro ῶντο in tertia plu. imperfecti: vt, ἐμμόωντο, *recreabantur*: κεκτημόωντο, *mitigati ſunt*: augmento deſtituuntur: atque in tertia plural. optatiui ὁατο Ionicè pro ῷντο ex ἀοιντο vt, πειρόατο, *conentur, tentarent*, & in participio ὁώμενος Ionicè pro ώμενος: vt, μηχανεόώμενος, *excogitans*. in plurali

ῆ
ῆται } *in* ἀομαι *vel* ῶμαι.
ἤσθων
ἤσθω
ἤσθαι
ῶσι τι } *in* ἀω *vel* ῶ.
ᾶσι
ᾷς
ᾷ } *in* ἀω *vel* ῶ.
ᾶν
ᾶσθε } *in* ἀομαι *vel* ῶμαι.
ᾶσθαι
ὁωσι
ὠωσι
ὁωσι
ὁων } *in* ἀω *vel* ῶ
ὁωντος
ὁωντι
ὁωντα
ὁωντες
ὁωσα
ὠωσα
ὁωνται } *in* ἀομαι *vel* ῶμαι.
ὁωντο
ὁατο
ὡόμενος

μηχανεώμθοι, excogitantes: ἐπιχρεώμθοι, & fœmininum ἐπιχρεώμθαι, neceſſariæ: ἐρωτεώμθοι, interrogati: & in voce actiua, ἐρωτέωντες, interrogantes.

Verborum in μι præſentia.

SED Hæc de barytonorum & circunflexorum præſentibus dicta ſufficiant. De præſentibus quoque verborum in μι aliquid dicendum. Horum exempla in quarta coniugatione ſatis multa occurrunt: in aliis tribus perrara ſanè, quorum ſaltem in CLENARDI Inſtitutionibus aut in Scholiis noſtris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quartæ ſunt coniugationis, facilis eſt thematis inuentio. ipſum enim ſine dubio habebimus, modò vocabuli oblati terminationem, id eſt, id omne quod ponitur poſt characteriſticam υ, in μι ſi ſit vocis actiuæ, aut in μαι ſi fuerit paſſiuæ, mutemus: vt in ῥήγνυσι, rumpit, emittit, ſcatet, mutando σι in μι redditur thema ῥήγνυμι. ſic θι in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, ὄρνυθι, infer gradum, hortare vt maturet. πω in tertia: vt, πινύτω, luat, pendat ραι in infinitiuo: vt, ἐπεκταρύναι, accumulare: ἐπισδεικνύναι, demonſtrare: ῥηγνύναι, rumpere: συμπηγνύναι, coagmentare: φύναι, naſci, coaleſcere, inſitum à natura eſſe. μθαι pro ναι Doricè in eodem infinitiuo: vt, ἐρύμθαι, trahere. ς in participio maſculino: vt, δρᾶνς, fugiens, euadens: ἐπισμιγνύς, coniunctus. ντες in plurali: vt, ἀναχρεμαντύντες, ſuſpendentes. In voce paſſiua terminatio eſt mutanda in μαι: veluti ται in tertia ſingulari præſentis indicatiui, in ἄγνυται, capit, auferi: ἀναλάζυται, recipit, commodat: ἵδρυται, ſitus eſt: σκεδάννυται, euaneſcit, diſpergitur. σθον in ſecunda duali: vt, πίνυσθον, punitis. μεθα in prima plurali: vt, ἐπενύμεθα, induti ſumus. νται & Ionicè αται in tertia: vt, ἐρύαται, cuſtodiunt. σθαι in infinitiuo: vt, ἔρυσθαι, ſeruare, cuſtodire, trahi: χατέρυσθαι, trahi, deduci: ἔνυσθαι, induere: παραίνυσθαι, priuare, auferre. μθος in participio maſculino: vt, ἐπεγκερανύμθος, immiſcens: κινύμθος, qui agitatur: ἐπιπολλύμθος, intercidens, diſperiens: ἱδρύμθος, ſtans: at ἵδρυμθος, ſitus, poſitus, accentu in penultima perfectum eſt, ab eodem tamen themate. μθα in neutro plurali: vt, ἀντενδεικνύμθα, quæ contrariam indicationem habent: συνεσθίνυμθα, quæ indicationi conſerunt.

In iis quæ habent υ pro characteriſtica, mutetur

σι θι πω ται ναι μθαι ς ντες — *in μι.*

ται σθον μεθα νται σθαι μθος μθα — *in μαι.*

Præſentia compoſitorum in μι quomodo excutienda.

QVOD autem attinet ad præſentia compoſita ex iis verbis in μι, quorum coniugatio habetur in Inſtitutionibus CLENARDI, non habeo melius conſilium aut expeditius, quàm vt huiuſmodi ſimplicium coniugationes ad verbum ediſci ſuadeam. ſi enim hæ probè teneantur, nulla ſanè incidet difficultas in rimando compoſitorum themate. ſed vt rudiores ad manum & in promptu habeant vbi ſe poſſint exercere, ex huiuſmodi compoſitis ea quę ſæpius occurrunt in medium proferamus: ac primum loquamur de iis quæ cõponuntur è τίθημι: de quo 95. 21. hæc in omnibus quorumvis præſentium perſonis è ſimplici ſemper ſeruant τιθ. ſi igitur quod has tres literas ſequitur mutaueris in ημι pro temporibus actiuis, & in εμαι pro paſſiuis, verum habebis thema: vt, ἐπιτίθησι, ſuperimponit, mutetur ησι in ημι, conſurgit thema ἐπιτίθημι. ſic εμθον in prima plurali: vt, ἀνατίθεμθον, dicamus: ἐπιτίθεμθον, attribuimus. ει pro ετι in imperatiuo, 106. 10. vt, δρᾶτίθει, diſpone: ἐπιτίθει, imponito. έναι in infinitiuo: vt, ἐπιτίθέναι, imponere: ἐπιτίθέναι, proponere, permittere: συντίθέναι, componere, conſcribere: ὑποτίθέναι, fundare, conſulere, inſtituere: εἰς in participio maſculino: vt, ἀνατίθεὶς, imputans: ἐπιτίθεὶς, ſtructor: ἐπισυνατίθεὶς, elatus, iratus: ἐπιτίθεὶς, adiiciens: συντίθεὶς, conficiens: ὑποτίθεὶς, poſthabens.

Compoſita è τίθημι.

ησι εμθον ει έναι εὶς — *in ημι.*

Terminationes vocis paſſiuæ mutentur in εμαι: vt εται in tertia ſingulari indicatiui, δρᾶτίθεται, diſponit: ἐπιτίθεται, cingit ſe: συντίθεται, conditur, inſeritur: ὑποτίθεται, ſuſpicatur. εσο in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, ὑποτίθεσο, reconde. εσθε in ſecunda plurali: vt, συντίθεσθε, componite, paſcimini. εσθαι in infinitiuo: vt, ὑποτίθεσθαι, deponere: δρᾶτίθεσθαι, componere: ἐπιτίθεσθαι, accedere: ἐπιτίθεσθαι, in animo proponere: συντίθεσθαι, animaduertere. έμθος in partic. ſingulari maſc. vt, δρᾶτιθέμθος, adminiſtrans: ἐπιτιθέμθος, cui fercula apponuntur: ἐπιτιθέμθος, producens, proponens: ὑποκλιθέμθος, ſubducens: ὑποτιθέμθος, tardus: ὑποτιθέμθος, ponens, edoctus. έμθοι in plurali: vt, ἀνατιθέμθοι, numerati, dicati: δρᾶτιθέμθοι, colentes: συντιθέμθοι, conſentientes. έμθα in neutro plurali: vt, ἐπιτιθέμθα, fercula. Idem ſentiendum de cæteris à τίθημι aut τίθεμαι compoſitis.

Verborum in μι præſentia.

εται εσο εσθε εσθαι έμθος έμθοι έμθα — *in εμαι.*

PRÆ-

PRÆSENTIA Compoſitorum ab ἵστημι, vbique ſeruant tres literas ſimplicis, nempe ιστ: quicquid has ſequitur, mutandum in ημι in temporibus actiuis, & in αμαι in paſſiuis, atque hoc modo verum ſemper habebis thema: velut νσι in tertia ſingulari indicatiui: vt, ἀνίστησι, ſuſcitat: ἀφίστησι, pellit, cohibet: ἐξίστησι, reddit attonitum: ἵστησι, perficit, imminet, ab Ionico (12. 29.) ἵστημι pro ἐφίστημι: καθίστησι, exhibet: dicitur & καθιᾷ, tuetur, quaſi à καθιστάω, (107. 16.) μεθίστησι, conuertit. ατον in ſecunda duali: vt, ἐφίστατον: conſtitis. αμεν in prima plurali, vt, καθίσταμεν, præficimus. ατε in ſecunda: vt, ἀνίστατε, excitatis. ᾶσι in tertia: vt, ἐφίστᾶσι, ſtatuto tempore celebrant: καθίστᾶσι, præfecti ſunt: παρίστᾶσιν, adſunt. ν pro αθι in imperatiuo, 165. 10. vt, ἐφίστη, præfice: καθίστη, effice: ἀφίστη, ebiice. ſic κρήμνη, præcipita, pro κρήμναθι, à κρήμνημι, ατε in ſecunda plurali: vt, καθίστατε, conſtituite. In optatiuo αίμι, αῖς: vt, ἀνίσταίμι, ἀνίσταῖς, inſeram, inſeras. eiuſdem formæ eſt καταλεθραίνη, morereturᵉ, à καταλέθρημι. ἀναι in infinitiuo: vt, ἀνίστἀναι, excitare, exigere, διίστἀναι, dirimere: ἐνίστἀναι, collocare: ὑπαναθίστἀναι, præeſſe: ἐφίστἀναι, collocare: καθίστἀναι, adducere, Ionicè (13. 29.) κατίστἀναι, conſtituere: μεθίστἀναι, auocare, dimouere: σωίστἀναι, conſtare, communi conſenſu comparare, decuriare. hanc formam ſequuntur ὑποπιμπλάναι, implere, ſatisfacere, ab ὑποπίμπλημι: ἐμπιπράναι, comburere, ab ἐμπίπρημι: ὑποπιμπράναι, incendere, ab ὑποπίμπρημι. Pro ἀναι ab ἵστημι legitur ᾶν, quaſi ab ἱστάω: vt, καθίστᾶν, iniicere: παρίστᾶν, ſiſtere. Rurſus pro reduplicatione ι ſunt quæ habent ε, 165. 18. vt, παρεστάναι, & Ionicè (59. 4.) παρεστάμην, fauere: μεθεστάναι, vndique claudi: ἐφεστάναι, præficere: μετεστάναι, ſecedere, Ionicum eſt pro μεθεστάναι, 12. 29. παρεστάναι, apparere: προεστάναι, præeſſe: σωεστάναι, conſiſtere ſeu conſtare: ſic & in prima plurali præſentis indicatiui, καθέστἀμεν, pro καθίστἀμεν, coniecti ſumus. in tertia, ἐφεστᾶσι pro ἐφίστᾶσιν, imminent, impendent: ἐνεστᾶσι, pro καθίστᾶσι, præfecti ſunt. in ſecunda plurali imperatiui, παρίστατε, aſtate, pro παρίστατε, ſic in tertia ſingulari ſimplicis, ἱστάτω pro ἱστάτω. In his & huiuſmodi, vt habeas thema, ε quod ponitur ante ς mutandum in ι: in ημι verò id omne quod ſequitur ς, veluti & in præcedentibus, atque in ſequentibus ας in participio maſculino: vt, ὑποσωίστας, qui inſurgit contra aliquem: παριστὰς, exprimens, demonſtrans: ἀφιστὰς, vndique iniiciens: σωιστὰς, ſollicitans, compellens: huius formæ ſunt βιβὰς, ἄντος, aſcendens, à βίβημι ὁ βαίνω: & πιμπρὰς, ἄντος, incendens, in plurali πιμπρᾶντες, incendentes, à πίμπρημι. ᾶσα in fœminino: vt, ἐφιστᾶσα, reprimens. & interdum ὡσα, tanquam à circunflexo ἱστάω ἱστῶ: vt, καθιστᾶσα, efficiens: παριστῶσα, ſtatuens. ῶσαι in plural: vt, προϊστᾶσαι, profiſtentes. ſic in maſculino plurali ῶντες: vt καθιστῶντες, confirmantes. In præſentibus paſſiuæ vocis aut mediæ mutetur in αμαι id quod ponitur poſt ς: veluti ασαι in ſecunda perſona ſingulari indicatiui: vt ὑφίστασαι, ſuſtines, ſuſcipis, ſubis: eiuſdem formæ eſt ὑποδέμνασαι, perpeteris, vincis, ab ὑποδέμναμαι. ατai in tertia: vt, ἀνίσταται, reiicitur: ἐνίσταται, remanet, incumbit: ἐξίσταται, labat, alienatur, degenerat: ἐφίσταται, inſtat. ſupernatat: προϊσταται, tutorem & defenſorem aſſumit: σωεξανίσταται, vnà conſurgit & inoleſcit: ὑφίσταται, ſuſcipit: his ſimilia ſunt ἀνίπταται, euolat, ab ἀνίπταμαι: δέμναται, ſuperat, à δέμναμαι: πίταται, volat, à πίταμαι. ἀμεθα in prima plurali: vt, σωιστάμεθα, inter nos conuenit. ανται in tertia: vt, ἀνίστανται, reiiciuntur: ἐνίστανται, remanent, aduerſantur: ἐξίστανται, obliniſcuntur: σωίστανται, conſtruunt, tranſeunt. ασο in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, καθίστασο, depone: μεθίστασο, depone: παρίστασο, adſta, interſis. velω pro ασο, 108. 31. vt, ἐπανίστω, ſurge. αίμην, αῖο, αῖτο in optatiuo: vt, μεθισταίμην, μεθισταῖο, μεθισταῖτο migrarem, es, et. eiuſdem formæ ſunt ὀπταίμην, ὀπταιο, ὀπταιτο, fruar, fruaris, fruatur. & tertia pluralis Ionica (66. 12.) ὀπταίατο, fruantur, ab ὀπτάομαι: πελάμην, πελαο emam, emas, à πελάμαι: ſed accentu variant, ſic in ſubiunctiuo πελάμαι, emam, comparem, non πελῶμαι: de qua re 109. 4. & 11. ὀπταίμην & πελαίμην poſſunt cenſeri aoriſti primi optatiui medij, & πελῶμαι ſubiunctiui, per ſyncopen pro ὀπτησαίμην, ἤσαιο, ἤσαιτο, & πελασαίμην, ἄσαιο, ac πελάσωμαι, vt habes 187. 27. & 29. ῆται in tertia ſubiunctiui: vt, ἐφίστῆται, emergat. ώμεθα in prima plurali: vt, καθιστώμεθα, ſubeamus: προσ ώμεθα

Compoſita ab ἵστημι

νσι, ασι, ατε, ᾶσι, ν, ατε, αίμην, αῖο, αῖτο, ᾶναι, ᾶν, ες pro ις in compoſitis ab ἵστημι. — in ημι.

ας, ᾶσα, ᾶσι, ῶσα, ῶσαι — in ημι

ασαι, ατai, ἀμεθα, ανται, ασο, ω, αίμην, αῖο, αῖτο, ῆται, ώμεθα — in αμαι

ϛώμεθα, aggrediamur. ασθαι in infinitiuo : vt, ὀπιϛάσθαι, opprimere, ſe opponere: ἐξιϛάσθαι, decedere : ἐφιϛάσθαι, inſiſtere, incumbere : μεθιϛάσθαι, migrare : προϊϛάσθαι, tueri & defenſitare, proponere : συναπιϛάσθαι, rebellare, Ionicum eſt (12. 29.) pro συναφιϛάσθαι : ὑπαντιϛάσθαι, honoris vel officij cauſa aſſurgere, aſſurgendo cedere, ὑπεξιϛάσθαι, clàm ſe ſubducere : ὑφιϛάσθαι, ſuſtinere, in rerum natura eſſe : eiuſdem formæ ſunt ἀλέασθαι, vitare, fugere, ab ἀλέαμαι : ἀλεύασθαι, euitare, ab ἀλεύαμαι, ἀπάασθαι, frui : ὀξαλέασθαι, effugere : ἐπαναχλίασθαι, rurſus miſceri : καταπίμπρασθαι, comburi : πρίασθαι, emere, redimere : ὑπεξαλέασθαι, vitare, declinare: quorum habebis thema, modò mutaueris ασθαι in αμαι. ἄμβος in participio ſingulari maſculino : vt, ἀνιϛάμβος, excitans : ἀφιϛάμβος, repoſitus, reconditus: ἐνιϛάμβος, inuadens, incipiens : ἐξιϛάμβος, degenerans : ὃ ἐξιϛάμβον, immutatum, quod degenerauit : ἐφιϛάμβος, inſtans, & Ionicè (12. 29) ἑϛιϛάμβος, ſtans in ſummo : ſuperſtans : item peritus, ab ἵϛαμαι, ſcio, 164. 5. κατεξαιϛάμβος, imminens: μεθιϛάμβος, mutans locum, cedens locum : ὃ μεθιϛάμβον, quod amiſſum eſt : παριϛάμβος, ſe offerens : προσιϛάμβος, iniens : προσιϛαμβὼν ἦρος, ineunte vere: προϊϛάμενος, profiſtens : συνιϛάμβος, accedens, συνιϛάμβοι, conuenientes, coniurati & coëuntes : ὑφιϛάμβος, ſubſidens, qui eſt in imo, ſuſtinens : eandem formam habent, ἀναχρεμάμβος, ſuſpenſus : μαχράμβος, dimicans, pugnans. in plurali fœminino, κατακχημάμβαι, præcipites, pluuia plenæ : in quibus muta ἄμβος & ἄμβαι in αμαι, & eorum thema habebis.

Compoſita à δίδωμι.

IN Præſentibus compoſitorum à δίδωμι retinentur è ſimplici tres literæ διδ: quicquid has ſequitur, mutãdum in αμι in tẽporibus actiuis, & in αμαι in paſſiuis : veluti ωσι in tertia ſingulari indicatiui : vt, ἀναδίδωσι, producit: ἀποδίδωσιν, affert : ἐκδίδωσι, profert, exhibet, edit. inuenitur & in eadem perſona οἶ pro ωσι, quaſi à circunflexo δίδωο δίδῶ : vt, ἐκδίδοῖ, euadit, conditur, ſurgit: καταδίδοῖ, influit : μεταδίδοῖ, impertit. ῶσι in tertia plurali : vt, ἀναδίδῶσι, producunt, exiſtunt : ἐκδίδῶσιν, edunt, exiſtunt. pro ῶσι ponitur Ionicè έασι : vt, ἐκδιδώασι, tradunt : μεταδιδόασιν, impertiunt : ἀφυδιδόασιν, abſoluunt. όναι in infinitiuo : vt, ἀναδίδοναι, producere : ἀποδίδοναι, perſoluere, ſeruare: ἐκδίδοναι, dedere, ἐκδίδοναι, corripi : ἐκδίδοναι, creſcere : μεταδίδοναι communicare, diſtribuere : παραδίδοναι, remittere: προδίδοναι, fallere, prodere : ὑπαδίδοναι, tergà vertere. ὡς in participio maſculino : vt ἀποδίδὡς, referens, committens : ἐκδίδὡς, dans, præbens ſuccumbens : in plurali, ἐκδιδόντες, dantes : ἐκδιδῶς, referuans : συνεκδιδῶς, adiuuans ad collocandã puellam. ῶσα in fœminino : vt, ἀναδίδῶσα, proueniens : ἐκδίδῶσα, ciens. In voce paſſiua fiat mutatio in εμαι : veluti εται in tertia ſingulari indicatiui : vt ἀποδίδοται, concedit. ῶται in ſubiunctiuo : vt, ἀποδιδῶται, vendat. ούς in infinitiuo : vt, ἀναδίδοῦς, ingeri, diſtribui. όμβος in participio maſcul. vt, συναναδίδόμβος, miſtus, digeſtus, diffuſus. ομβὴν in fœminino, προδιδομβὴν, proditionem molita.

in αμι.

in εμαι

SEQVNTVR Præſentia compoſitorum ab anomalis in μι, quæ in multis locis ne vnum quidem thematis elementum retinent, quod nos poſſit in illius cognitionẽ deducere. In his non habeo conſilium promptius aut expeditius, quàm vt ſimplicium coniugationes ad verbum ediſci ſuadeam : quibus probè memoriæ mandatis, thematis inuentio tam in ſimplicibus, quàm in compoſitis non poteſt non eſſe facilis, & maximè in præſentibus: de quibus nunc habetur ſermo. nam eodem prorſus modo ſe habent præpoſitiones in omnibus quorumvis præſentium verbi alicuius perſonis, quo & in ipſo themate. Itaque vt habeas thema in iis quæ à verbis anomalis in μι compoſita eſſe cùm ex eorum ſignificatione, tùm ex præcognita ſimplicis coniũgatione deprehenderis, muta id omne quod ex huiuſmodi coniugatione retinetur: in ipſius ſimplicis primam perſonam indicatiui eiuſdem vocis: & ſic ſemper verum compoſiti thema habueris, cùm in priori compoſitionis parte nihil omnino varietur : veluti σύνειμι, verſaris, ſimul es, & ἄπειμι, deeſt, abeſt, ex εἰμὶ, id eſt, ſum, componi colligere non eſt difficile ex conformi ſignificatione, & quòd in coniugatione præſentis εἰμὶ inueniatur in ſecunda perſona εἶ & in tertia ἔϛι. mutentur igitur in ειμι, vera habebis themata, σύνειμι & ἄπειμι. idem iudicandum de aliis compoſitis quæ ſeruant

Compoſita ab εἰμὶ.

in ειμι.

uant ἐστί, vel quidpiam tale ex coniugatione præſentium τῦ εἰμὶ: vt ἔνεστιν, eſt, ineſt, licet: ἔξεστι licet: ἔπεστι, præeſt, imminet, ineſt, licet: μέτεστιν, adeſt, eſt mihi copia: παρεστιν, adeſt, licet, datur: πρόκειται, ſupereſt, redundat: πρόσεστιν, adeſt, additur: impersonaliter ferè capiuntur. Huc refert μέστι pro ἐμῦ ἐστι. ſic ἐσμὲν in prima plurali: vt, πάρεσμεν, adſumus: & poëticè (158. 13.) εἰμὲν pro ἐσμὲν: vt, ἔνεσμεν, adſiſtimus: ἐστε in ſecunda plurali: vt, πάρεστε, adeſtis, venitis: εἰσὶ in tertia: vt, ἔνεισι, inſunt: πάρεισι, præſtò ſunt, adſunt, adueniunt: πρόκεισι, ſuperſunt: πρόσεισι, inſunt: σύνεισι, & Atticè (210. 19) ξύνεισι, verſantur. Ionicè (158. 14) ἔασι pro εἰσὶ: vt, ὑπέασι, venerunt, intus ſunt. ἴσθι in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, ξύνισθι, ſimul ſis, ἔστω in tertia: vt, ἀπέστω, abſit: συμπρόκειστω, adhæreat. εἴη in tertia optatiui: vt, ἀπείη, abſit: ἐξείη, liceat: ἐπείη, inſit, remaneat: μετείη, particeps eſſet, interſit, verſetur inter: παρείη, adeſſet: πρόκειη, ſupereſſet, ſuperſit. ὦ in ſubiunctiuo, & Ionicè (158. 37.) ἐω: vt παρῶ, & παρέω, præſens fuero, aduenero. ſic in tertia plurali, παρῶσι, & Ionicè παρέωσι, aduenerint, adfuerint, vt ſimplex ὦσι & ἐωσι ἔωσι, ſint. ἦς in ſecunda ſingulari: vt, πρόκηις, incolumis ſis, ἦ in tertia: vt, ἐνῇ, ἦς. ἦ inſit, fuerit: μετῇ & Ionicè (158. 38.) μετέῃσι, interſit: πρόκειῃ, ſuperfuerit: πρόσῃ, ἐῇσι inſit. εἶναι, in infinitiuo: vt, ἀπεῖναι, abeſſe: ἐξεῖναι, licere, fas eſſe: μετεῖναι, annumerari, participare: παρεῖναι, adeſſe: πρόκειναι, ſupereſſe, abundare: πρόσεῖναι, ineſſe συνεῖναι & Atticè (120. 21.) ξυνεῖναι, verſari. Pro εἶναι Iones dicũt ἔμμεν (158. 42) & poëtæ geminato μμ, ἔμμεναι, eſſe. ὤν, ὄντος in participio, & Ionicè εἰών, εἰόντος: ὢν ἐὼν vt, ἐνὼν, contentus, inſitus, qui ineſt: ὑπερὼν, qui adeſt: ἐπὼν & Ionicè ἐπέων, qui ineſt: παρὼν & παρεὼν, præſens, impendens: περιὼν & περιεὼν, qui ſupereſt, ſuperſtes, viuens: προσὼν, qui adeſt: συμπαρὼν & Ionicè συμπαρεὼν, una præſens, qui ſimul adeſt: συνὼν, verſans & agens cum, præſens, qui adeſt, qui verſatur. ἐόντες & ὄντες Ionicè εἰόντες in plurali: vt, ἀπόντες, qui abſunt: παρόντες & Ionicè παρεόντες, εἰόντες præſentes, adſtantes: περιόντες, qui ſuperfuerunt, qui euaſerũt: συμπαρόντες, qui ſimul adſunt, fautores: προσόντες, qui adſunt, aduenientes. ὖσα in fœminino: vt, ἡ ἀποῦσα, ὖσα abſens, terra peregrina: ἐνοῦσα, quæ ineſt: περιοῦσα, abundè ſuppetens: in plurali περιοῦσαι, incolumes, extantes, quæ ſupersunt. in neutro ſingulari ὸν, & Ionicè εἰὸν: vt, ὸν εἰὸν ἀπὸν, abſens, indecens: ἐνὸν, cùm liceat: ἐξὸν & Ionicè ἐξεὸν, cùm liceat: ἐπὸν & ἐπέον, quod ineſt: μετὸν, cùm liceat: παρὸν & παρεὸν, præſens, quod adeſt: & abſolutè ſeu impersonaliter, cùm liceat, cùm adſit facultas, cùm offeratur occaſio: περιὸν, quòd ſupereſt, reliquiæ: προσὸν, quod ſupereſt, ſumma excurrens. ὄντα & Ionicè εἰόντα in ὄντα plurali: vt, ἐπόντα, poſita: προόντα, & Ionicè προεόντα, priùs exiſtentia, præterita: εἰόντα τὰ προσόντα, parta bona, rationes, conditiones: & ſimplex τὰ ὄντα, inſtantia.

Consimilis Ratio eſt obſeruanda in præſentibus compoſitorum ab ἔμι, vado, eo & ibo cuius coniugatio poſita eſt pagina 159. Vt enim illorum themata habeantur, mutandum in εμι, id quod ea compoſita habuerint è coniugatione ſimplicis εἰμὶ: veluti ῃ in ſecunda ſingulari indicatiui: quæ quanuis à ſecunda τῦ εἰμὶ, id eſt, ſum, ſque in ſimplici neque in compoſitis differat, ſignificatione tamen facil diſcernitur: quemadmodum & ipſa themata ex his duobus verbis compoſita, & quædam aliæ perſonæ, quæ ſola ſignificatione dignoſci poſſunt ab hõcne an ab illo componantur: vt, πρόσῃ, accedes, adibis: vſurpatur quoque pro tertia, accedit. εἶσι in tertia: vt, ἄνεισι, ſuccreſcit, excreſcit, aſcendit: ἄπεισι, redit, tendit: δίεισι, deſcendit, tranſmittit: ἔσεισι, ſubit, ingreditur: κάτεισι, deſcendit: μέτεισι, vlciſcitur: πάρεισι, prodit, accedit, περίεισι, circumfertur, circumit, circumibit: προεισι, procedit: πρόσεισι, accedit, obuenit. ἴμεν in prima plurali: vt, μέτιμεν, petimus, proficiſcimur: dicitur & ἴεμεν, quaſi ab ἵημι: vt, κάτιμεν, deſcendimus. ἴασι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐξίασιν, exeunt: ὄπασσιν, irruunt, increpant: μετάσσι, animaduertunt in: παρίασι. prodeunt, accedunt: περιάσι, circumeunt, tranſeunt, errant: συναπάσι, ſimul diſcedunt. ἴθι in imperatiuo: vt, ἄπιθι, diſcede, abi: εἴσιθι, ingredere: ἔξιθι, exi, abi: hinc ἤξιθι, ἴτω pro ἀ ἔξιθι, vel abi: ἐπάνιθι, redi: πάριθι, accede, adeſto: πρόσιθι, accede. ἴτω in tertia: ἴτω vt, παρίτω veniat: πρόσιτω, accedat. ἴτον in ſecunda duali: vt, ἔνιτον, accedite: πρόσιτον, accedite. ἴτε in plur. vt, πάριτε, adeſte, tranſite. ἴεναι in infinitiuo: vt, κατιέναι τάναι, deſcẽdere, demiſiſſe: ὑπιέναι ſubrepere, ſubintrare. dicitur etiam poëticè ἔμμεναι ἐμέναι

ἐμμεῖναι ἰέναι — & ἔμμεναι, veluti & pro εἶναι ab εἰμὶ, *ſum*, 158.42. vt, ἐξέμμεναι & ἐξέμμεναι, *exire*. ſæpe numero quoque occurrit ἰέναι: vt, ἀντιπροσιέναι, *occurrere*: ἀπιξιέναι, *vindicare*: εἰσιέναι, *intrare*: cum ὑπὸ, ὑπεισιέναι, *ſubire*: ἐκκαθιέναι, *ambire* & *vſque quaque circundare*: ἐπιξιέναι, *perſequi*, *egredi*: ἐπιέναι, *inuadere*: ἐπιπαριέναι, *accedere*: ἐπισυνιέναι, *conuenire*: εἰσιέναι, *ingredi*: καπιέναι, *reuerti*, *deſcendere*: μετιέναι, *petere*, *capeſcere*, *perſequi*: παριέναι, *ingredi*: περιέναι, *circumire*, *peragrare*: προϊέναι, *progredi*: προσιέναι, *adire*, *referre*, *ingredi*: ὑπαπιέναι, *abire*: ὑπιξιέναι, *prodire*: ὑπιέναι, *ſubire*. hic infinitiuus ἶναι fit tanquam ab ἴημι. ſic particip. ἰείς. vnde διείς, διέντος, *ſimul iens*, in genitiuo plural. διέντων, *ſimul euntium*: διαξείς, *perrumpens*, *irrumpens*: ἐμπρηείς, *velox*: ἐξείς, *exiens*: ἐπείς, ἐντος, ἐντι, in datiuo plural ἐπεῖσι, *innaſoribus*. regulare tamen participium eſt ὁ ἰὼν, ἰόντος: ἡ ἰοῦσα, ἰοῦσης: τὸ ἰὸν, ἰόντος, *iens*: vnde compoſita, ἀνιὼν, όντες, *aſcendens*, *oriens*: ἀντιπαρεξιὼν, *perſequens*, *ſeſe ſubinde opponens*: ἀπιὼν, *abiens*: εἰσανιὼν, *aſcendens*: εἰσιὼν, *ingreſſus*: ἐξανιὼν, *egreſſus*: ἐξιὼν, *exiens*, & de futuro *exiturus*: ἐπανιὼν, *reuerſus*: *qui tranſgreditur*: ἐπεξιὼν, *perſequens*: ἐπιπαρεξιὼν, *paulatim euadens*, *excedens*, *vitans*, *detractãs*: ἐπικαπὼν, *deſcendens*, *deſidens*: ἐπιπαριὼν, *ſuperueniens*: ἐπιὼν, ἐπιόντος, *inſtans*, *inſequens*: εἰσὼν, *ingreſſus*, *concedens*: καπιὼν, καπιόντος, *decurrens*, *delabens*: μετιὼν, *percurrens*, *ambiens*: παρεξιὼν, παρεξιόντος, *prætiens*, *obequitans*: παριὼν, *tranſiens*: περιὼν, *circumiens*: προϊὼν, προϊόντος, *præcedens*, *prodiens*, *progreſſus*: προσιὼν, *accedens*: συγκαπὼν, *vnà deſcendens*. ἰόντες in plurali: vt, ἐπισυνιόντες, *ſuperuenientes*: μετιόντες, *ſollicitantes*, *vlciſcentes*: παρεισιόντες, *admittentes*, *ingredientes*: παριόντες, *prætereuntes*: ὑπαπιόντες, *diſcedentes*: ὑπιόντες, *laceſſentes*. ἰοῦσα in fœminino ſingulari: vt, διεῖσα, *quæ tranſcurrit*: ἡ ἐπεῖσα, *poſtera ac proximè ſequens*, *craſtina dies* vel *nox*: καπεῖσα, *deſcendens*. ἰὸν in neutro: vt, ἐπεὶν, *quod irruit*, *quod ſequitur*, *quod in mentem veniebat*: περιὸν, *quod ſupereſt*. ἰόντα in plurali: vt, τὰ εἰσιόντα, *ingredientia*, *cibus et potus*: τὰ προσιόντα, *obuentiones*, *reditus*. ſunt qui malint huiuſmodi participia eſſe aoriſti ſecundi, quaſi à ſimplici εἶω, cuius aoriſtus ſecundus ἶον: vnde & in optatiui tertia plurali ἴοιεν, *tenderent*: compoſita παρεξίοιεν, *præterirent*, *offenderent*: προσίοιεν, *accederent*. & in ſubiunctiuo ἴω, ἴῃς, ἴῃ: prima pluralis ἴωμεν, & poëticè (151.15.) ἴομεν, *eamus*. tertia pluralis ἴωσι, *iuerint*. compoſita, ἐπίω, *aggrederer*: ἐπίωμεν, *aggrederemur*: dicitur & poëticè ἐπίω, *innaſero*, ſeruato ι præpoſitionis ἐπὶ, 49.31. in tertia perſona ἐπίῃ, *innaſerit*, *permiſerit*, *in animum venerit*: εἰσίῃ, *inceſſerit*: καπίῃ, *deſcenderit*: προσίῃ, *aduenerit*, *aduentarit*. Inuenitur & huius verbi vox paſſiua ἴεμαι, tanquam ab ἵημι. vnde μετίεμαι, *adeo*, *aggredior*, pro actiuo μέτειμι. & in tertia plurali ſubiunctiui, ἐπίωνται, *aggrederentur*, ab ἐπίεμαι pro ἐπέλθω. ſic infinitiuus καπέσθαι, *deſcendere*, à καπίεμαι pro καπέλθω.

Compoſita ab ἵημι. PRÆSENTIA Compoſitorum ab ἵημι, cuius coniugatio habetur pagina 160. & 162. vbique retinent reduplicationem ι. quod poſt hanc ponetur, in voce actiua mutandum erit in νμι, & in paſſiua in εμαι: quod inde conſurget verum erit thema: ver[illegible] gratia νς, in ſecunda perſona ſingulari indicatiui: vt μεθίνς, *negligis*. νσι i[illegible]tia: vt, ἀνίνσι, *remittit*: διίνσι, *tranſmittit*: ἐνίεσιν, *immittit*: μεθίνσιν, *emittit*: [illegible]νσι, *reſoluit*, *langueſcere facit*. dicitur εἶ pro νσι quaſi ab ἰέω, 107. 16. vt, ἐξιεῖ, *exeuntit*: καπεῖ, *demittit*, à καπίημι Ionico (12. 29.) pro καθίημι. ſic μεπῇ, *remittit*, *perfert*: à μετίημι pro μεθίημι. ſi hæc in ει, penultimam acuant, ἐξίῃ, καπῇ, μετίει, erunt tertiæ perſonæ ſingularis imperfecti, vel ſecundæ imperatiui: vt, ἐπίθη, 105. 9. & πίθει, 106. 11. εμεν in prima plurali: vt, ἀπίεμεν, *emittimus*, ab ἀπίημι Ionico pro ἀφίημι, 12. 29. ᾶσι pro εῖσι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐναφιᾶσιν, *inſtillant*: ἐνιᾶσιν, *infigunt*: ἐξιᾶσιν, *eiiciunt*, *emittunt*: ἐπαφιᾶσιν, *admittunt*: παρεᾶσι, *remittunt*, *admittunt*. ει pro εθι in ſecunda ſing. imperatiui 162.5. vt. παρεῖ, *relaxa*, *remitte*. ετε in ſecunda plural. vt μεπέτε, *detrectate* ſeu *detrecletis*. ῇ in tertia ſubiunctiui: vt, ἀνῇ, *ceſſet*: ἀπῇ, *emittat*, *agat*, ab ἀπίημι, Ionico (12.29.) pro ἀφίημι. έναι in infinitiuo: vt, ἀνέναι, *reſcindere*, *ceſſare*: ἐφέναι, *iniicere*: καθέναι, *demittere*, *collocare*: μεθέναι & Ionicè (162. 9.) μεθιέμεν, *negligere*: παρεῖναι, *relinquere*, *permittere*: περιέναι, *vtendum dare*, *fœnerari*, *perdere*. ὑφιέναι, *ſubmittere*. εἰς, ἐντος in participio maſculino: vt, ἀνεὶς, *excitans*: ἀφεὶς, *emittens*: ἐπαρεὶς, *remittens*: καθεὶς, *demittens*: μεθεὶς, *permittens*: παρεὶς, *præter-*

ης νσι εῖ — *in νμι* — ει ετε ῇ έναι εὶς

prætermittens. ἐντες in plur. vt, ἀνιέντες, *dimittentes* : ἀφιέντες, *omittentes* : ἀνιέντες, *iniicientes* : κατιέντες, *demittentes*, à κατίημι Ionico (12.29.) pro καθίημι : παριέντες, *omittentes* : ὑπιέντες, *cedentes, remittentes*, ab Ionico ὑπίημι (12. 29.) pro ὑφίημι. ἔασα ἔασι in fœminino singulari : vt, ἐφιεῖσα, *relaxans.* ἐν in neutro : vt, μεθιέν, *transmittens.* ενται in tertia singulari indicatiui passiui : vt, ἀνίενται, *euanescit* : διέται, *excerpitur* : προΐενται, *patitur, vult, desiderat, admittit, transmittit* : ὑπείται, *extollitur* : ὑπίενται, *remittitur*, ab Ionico ὑπίεμαι (12.29.) pro ὑφίεμαι. ἐμεθα in prima plurali : vt, προϊέμεθα, *admittimus.* ενται in tertia : vt, ἀπίενται, *emittunt*, Ionicum est pro ἀφίενται : ἐφίενται, *petunt* : προΐενται, *admittunt.* εσθαι in infinitiuo : vt, ἀφιέσθαι, *pro derelicto habere* : ἐφιέσθαι, *studiosum esse* : καταφρονέεσθαι, *præuaricari, pro nihilo ducere* : μεθιέσθαι, *deserere* : προΐεσθαι, *dimittere, recipere, desyderare, admittere* : ὑφιέσθαι, *decedere.* ἐμενος in participio singulari masculino : vt, ἀνιέμενος, *vagabundus* : καθιέμενος, *demissus, conjectus* : προϊέμενος, *emittens* : ὑφιέμενος, *concedens, abstinens, se submittens* : & simplex ἰέμενος, *cupiens, cupidus.* ειμένη in fœminino : vt, καταπειμένη, *demissa*, à κατίεμαι Ionico pro καθίεμαι, 12 29. ἐμενα in neutro plurali : vt, τὰ ἀφιέμενα, *missilia.*

in ημι. ἐντες · ἔασα · ἐν · εται · ἐμεθα · ενται · εσθαι · ἐμενος · ἐμένη · ἐμενα

Ab Hημαι, de quo 163. 1. componuntur ἄφημαι, vnde participium ἀφήμενος, *sedens* : παρήμαι, vnde παρήμενοι, *assidentes* : & καθῆμαι, quod & Ionicè κάτημαι, 12. 29. hæc & ex his rursus composita quæ significatione facilè dignoscentur, seruant communiter καθ, & Ionicè κατ : vt habeas thema, muta in ημαι id quod ponitur post καθ, vel κατ Ionicè : vt ἑαται in κατέαται, *constituti sedent*, quod Ionicum est (163.12.) pro καθῶται. ὠμεθα in prima plurali subiunctiui : vt, καθώμεθα, *sedeamus.* ἥμενος in participio : vt, καθήμενος & Ionicè κατήμενος, *sedens, considens* : ὀπισθήμενος, vnde ἡ ὀπισθήμενη, *mulier menstruata* : ὄπισθήμενος & Ionicè ὀπισθήμενος, *insidens* : ἀφεδρήμενος, *assidens* : ἐξαθήμενος, & Ionicè ἐξατήμενος, in plurali ἐξατήμενοι, *discumbentes* : προσκαθήμενος, *obsidens, assidens* : ὑποκαθήμενος, *insidians.*

Cõposita ab ημαι. ἑαται · ὠμεθα · ἥμενος

SEQVVNTVR Ducta à κεῖμαι, de quo 163. 20. hæc communiter vbique retinent κει : quod hanc syllabam sequitur, mutandum in μαι, si hinc descendere significatio quoque demonstrarit, & habebis thema : veluti ται in tertia singulari indicatiui : vt ὀπίκειται, *manet, imminet* : παρέγκειται, *interponitur, interiacet* : ἔνκειται, *circundatus est* : πρόσκειται, *negotium datum est* : σύγκειται, *certum est, constat, conscribitur* : ὑπέρκειται, *præest* : ὑπόκειται, *constitutum est.* νται in secunda plurali : vt, σύγκεισθε, *coniuratis.* νται in tertia : vt, σύγκεινται, *conscribuntur, inseruntur.* σο in secunda singulari imperatiui : vt, ἔνκεισο, *redime, circunfunde.* σθω in tertia : vt, ὀπίκεισθω, *imponatur* : ὑφκεισθω, *differatur.* σθαι in infinitiuo : vt, προσκεῖσθαι, *incumbere* : προσκεῖσθαι, *sequi* : προυποκεῖσθαι, *priùs editum seu subiectum esse* : & simplex κεῖσθαι, *iacere, repositum esse.* μενος in participio : vt, ὀπικείμενος, *repositus, reconditus* : ἐγκείμενος, *benevolus* : παρακείμενος, *adiacens, tempus præteritum* : ἔνκείμενος, *circundatus, circunfusus* : προκείμενος, *exporrectus, præsens* : προσκείμενος, *adhærens.* hinc aduerbium προσκειμένως, *instanter, addictè* : προϋπκείμενος, *propositus* : συγκείμενος, *simul positus* : ὑφαρπαγκείμενος, *super discumbens* : ὑποκείμενος : *præsens, subiectus* : & simplex κείμενος : *situs, inhærens, incumbens.* μένη in fœminino singulari & μένα in plurali : vt, ὀπικείμενα, *adiacentes, circunfectæ.* μενον in neutro singulari : vt, ἀντικείμενον, *contrarium, oppositum*, *repugnans* : ὀπικείμενον, *impendens* : τὸ προκείμενον, *id de quo agitur* : τὸ συγκείμενον, *quod conuenerat.* μένα in plurali : vt, ὀπικείμενα, *impositæ* : προσκείμενα, *adhærentia, adiacentia.* Pro κεῖμαι poëtæ vsurpant κέεμαι & κέομαι : ab vtrouis in tertia singulari indicatiui fit κέεται, & infinitiuus κέεσθαι : vnde cum ὄπι, ὀπικέεται, *sancitum est* : & ὀπικέεσθαι, *infligi* : & à κέομαι optatiuus κεοίμην, κέοιο, pro κείμην, κεῖο, *iacerem, iaceres* : κέοιτο, *iaceret* seu *iaceat, sit* : cum ὄπι, ὀπικέοιτο, *incumberet.*

Cõposita à κεῖμαι. ται · σθε · νται · σο · σθω · σθαι · μενος · μένη · μενον · μενα · κέεμαι & κέομαι *pro* κεῖμαι.

PRAESENTIA Orta ab ἵσημι. de quo 163. 32. vbique seruant ισ, præterquam ἴστω, pro ἴτω, *sciat*, 164. 2. in reliquis verò quæ ab ἵσημι duci ex significatione vel ex illius coniugatione deprehendentur, mutetur in νμι id quod ponetur post ισ : vt μεν in προϊσμεν, *præscimus, præcognitum habemus*, primæ

Cõposita ab ἵσημι. μεν *in* νμι.

τη
ασι
θι
} in κμι.

primæ pluralis ſyncopatæ pro ϖεῖσταμδν. & in ſecunda ατε, & ſyncope, τε: vt, καπτε: ſcitis: σύνιτ, ſimul ſcitis. in tertia ασι: vt, ϖεῖστασι, *prænôrunt*: (pro ſimplici ὄσασι dicitur Doricè ἴζανται, *ſciũt*, vt aliâs αντι pro ασι, 52.16.) αθι in imperatiuo & ſyncope θι: vt, σύνιθι, *ſis conſcius*. Idem cenſendum de compoſitis ab ἵσταμαι & φημὶ, de quibus 164.4. & 19. nam in illis ſeruatur ις, in his φ: vt, ϖεϖεπίσταμδα, *iam ſcimus*, à ϖεπίσταμαι: καταφάναι, *affirmare*, à καπάφημι. Simplicis φημὶ, ſubiunctiuus eſt φῶ, tertia perſona φῇ & Ionicè (100. 15.) φῇσι, *dicat*, poëticè φήῃ, vt φήῃ 107.33. Et hactenus de regularibus irregularibúſque barytonorum, circunflexorum, ac verborum in μι præſentibus: pergamus ad imperfecta.

Compoſita ab ἵσταμαι

Cõpoſita à φημί.

IMPERFECTORVM THEMATA
QVOMODO INVESTIGANDA.

Imperfecta augmẽto deſtituta.

Imperfecta cum augmento.

IN Rimandis imperfectorum augmento deſtitutorum thematibus eadem omnino eſt obſeruanda ratio quæ & in præſentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutanda in ω, & paſſiua in ομαι: in circunflexis etiam & verbis in μι, id quod terminationis loco poſitum eſt, in thematis terminationem vertendum. Idem quoque erit obſeruandum in imperfectis quæ augmentum receperunt: ſed illud priùs abiiciendum, & ſi qua literarum mutatio vel detractio ob augmentum facta fuerit, omnia in priſtinum thematis ſtatum erunt reſtituenda, vt ſuo loco docebimus. ſed ea primùm in quæ incrementum nullum cadit, aut quæ illud poëticè abiecerunt, quia faciliora ſunt, paucis expediamus. In barytonis igitur actiuis, vt habeatur thema, mutetur ſola terminatio in ω: veluti ον in prima perſona ſingulari atque in tertia plurali: vt, πλῶον, *nauigabam* ſeu *nauigauit*: interdum enim imperfectum aoriſti ſecundi ſignificationem habet, pro illó quę vſurpatur: ἐρῴδον, *admouebant*: ſi eſſet ex augmento, dicendum eſſet ἠρῴδο, 138. 40. καπαίνυον, *legebant*, *cooperibant* κλᾶκον, *lugebant*, *flebant*: ὤλεκον, *perdebant* ſeu *perierunt*: ῥέχθεον, *lugebant*: ὑπκφερον, *efferebant*: φείσον, *horreſcebant*: χεῖον, *vngebant*. ε, ſeu ει ante vocalem, in tertia ſingulari: vt, ἀπκλίνδε, *dormiebat* ſeu *dormiuit*: ἀρέεισκεν, *adaptabat* ſeu *adaptauit*: αὐε, *clamabat*, *inſonabat*: βρέμε, *reſonabat*: ἔδυεν, *induebat* ſeu *induit*: ἔϊτυε, *parabat* & *para* in imperatiuo: ἔπλαε, *veniebat ex aduerſo*: ζῶε, *viuebat*: κέρκιρε, *miſcebat*: κάρκιρε, *commouebatur*: κίκιε, *fluebat*, *ſaltabat*, *ſudabat*, *deſcendebat*: κπκέτευεν, *obſecrabat* ſeu *obſecrauit*: Ionicum eſt (12.29.) pro κπκέτευε, nam ſimplex ἱκετεύω aſpiratur: κείκε, *ſtridebat* ſeu *reſonauit*: poteſt cenſeri perfectum pro κέκειγεν à κείζω, μ. στ: vel etiam aoriſti ſecundi pro ἔκειγε, verſo γ in κ, ab eodem κείζω, cuius futurum eſt etiam κείξω: κάκλησκεν, *appellabat*, *vocabat*: vide 216. 8. πάσσε, *conſpergebat*: ϖερίθεε, *circumcurſabat*, *obambulabat*: ϖερίστοάχιζε, *circunſonabat*: πλῶε, *nauigabat*: ῥέε, *fluebat*: ἕέπε, *ſerpebat*: πίε, *cum honore excipiebat* ſeu *excepit*: ὗε, *pluebat*: ὑπόφλπε, *deiiciebat* ſeu *deiecit*: φάε, *lucebat*, φῦεν, *adhærebat* ſeu *adhæſit*. In voce paſſiua ſiue media mutetur terminatio imperfecti in ομαι: veluti ὁμίλω in prima perſona ſingularis: vt, ἠρεβόμιλω, *ſuſpenſus eram*, vide 166.43. ετο in tertia: vt, καίετο, *lucebat*: κέκλετο, *hortabatur*: κήδετο, *curam habebat*: ξυνεφέπετο, *conſequebatur*: ὄοτετο, *videbat*, Æolicum eſt pro ὤπτετο, ab ὄοτομαι pro ὄπτομαι: cum ϖρὸ Dorica præpoſitione pro ϖρὸς (256. 89.) ϖροπόοτετο, *ante oculos proponebat*: vbi ϖρὸ non abiecit: ante ο, 49. 31. ϖεριστοαχίζεδ, *circumgemebat*: ϖεπρέπετο, *coagulabat* ſeu *coagulauit*, *circuncreuit*: τελέετο, *perficiebatur*, à poëtico τελέομαι pro τελέομαι ῦμαι, 185. 12. ἐϖοφείπεδ, *oppugnabatur* ſeu *oppugnatus fuit*: χάδ, *rapiebatur*, ἔδλω in tertia duali: vt, κορυσσέδλω, *armabantur duo*: τεπράδλω,

In imperfectis quæ augmentum non habent, mutetur.

ον
} in ω

ε

ήμιλυ
ετο
} in ομαι.

ἔδλω

oblecta

oblectabantur seu oblectati sunt. ντο in tertia plurali : vt, ἀντέλοντο, respondebant: ὠπλίσαντο pulchrè & pedetentim ibant: ἠρέθοντο, pendebant, vide 166. 42. μνῶντο & ἐμνώοντο, meminerunt, à poëtico μνώομαι : ἐκρυόντο, litigabant, asperè congressi sunt : ἀλέκτο, peribant : ἐρέντο, impetu ferebantur: ἐρεμνόντο, procedebant seu processerunt : ὄρνυτο, impellebantur : ἀμφικλείοντο, circumoccidebant : ἀμεμαχάνοντο, struebant & moliebantur : συναλλάσσοντο, reconciliabantur : τανύοντο, extendebantur: τεύχοντο, struebant : τροφέετο, crescebant, educabantur. εο pro ω Ionicè (61 33.) in εο εο secunda singulari : vt, ἴεζεο, sedebas & sede in imperatiuo. } in ομαι.

NOTANDA Sunt imperfecta ducta à futuris quæ pro præsentibus vsurpantur, de quibus 167.28. ea enim ad thema primigenium sunt referenda : vt, βάσετο, ascendebat seu ascendit, potiùs ad βαίνω quàm ad eius futurum βήσομαι: & τέρσετο, siccabat, ad τέρσω : vnde futurum Æolicum τέρσω, pro τερῶ (168.16.) quod pro præsenti vsurpatur: hinc passiuum τέρσομαι, & participiũ τερσόμενος, siccatus. Idem etiam plerunque erit obseruandum in iis imperfectis quę ducuntur à præsentibus poëticis: quæ si in lexicis non inueniantur, quærenda erunt primitiua è quibus poëtica illa sunt deducta. *Imperfecta ducta à futuro tanquam à præsenti.*

HVC Quoque referri possunt imperfecta Ionica quæ in barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum εσκ, sed augmentum rarò admittunt. in huiusmodi si mutaueris εσκ, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομαι, verum habes thema, nisi mauis referre ad poëticum in σκω aut σκομαι : veluti εσκον in prima singulari & tertia plurali in sequentibus & similibus, σώεσκον, seruabam seu seruabant: τελέθεσκον, eram: ζώεσκον, viuebant : cum δι-ζώεσκον, viuebant: sunt qui cum augmento legant ἐδιζώεσκον : κλύζεσκον, inundabant : παρεϊστήκεσκον, anteuertebant & superabant : πλώεσκον, & cum augmento ἐπλώεσκον, nauigabant. sic εσκε seu εσκεν in tertia singulari : vt, ἴσχεσκεν, habebat, resonabat: inuenitur & præsens ἰσχάσκω poëticè pro ἴσχω, habeo : ἰσχάσκε, habet, indignatur: ἐρέδεσκε, perpetrabat, ab ἐρέδω pro ῥίζω, 140. 19. inuenitur & ῥίζεσκε, faciebat, sacrificabat: εὕδεσκε, dormiebat : ἰάχεσκε, clamabat seu clamauit : dicitur & ἴαχε: κλαίεσκε, plorabat : κλύζεσκε, abluebat : κομέεσκε, curabat : μετεκβαίνεσκε, transcendebat : νίκεσκε quod & νείκεε pro ἐνείκει, increpabat : πλύνεσκε, lauabat : πωλεύζεσκεν, aduehebatur nauibus : ποθέεσκε, desyderabat : πωλέεσκε, vendebat seu vendidit : σωαίεσκεν, vnà habitabat : σώεσκε, seruabat, salutem fecit : τρέπεσκε, vertebat in fugam. sic εσκετο in tertia singulari imperfecti passiui, quæ terminatio vertenda est in ομαι, vt habeas thema : veluti, λιτάνεσκετο, supplicabat: παρεχέσκετο, præbebat: : φαντέσκετο, apparebat. at πωλέσκετο, accedebat, non à πώλομαι, sed à πωλέομαι οὖμαι, si aliorum analogia seruaretur, dicendum esset πωλεέσκετο, vel facta contractione πωλείσκετο, verùm ex diphthongo ει tollitur subiunctiua: vide 48.2. sic in tertia plurali ἀείσκοντο, dormiebant: non ἀείσκοντο aut ἀεέσκοντο: & in voce actiua ἴσχεσκον, prodibant, pro οἰχνέσκον seu οἰχνέεσκον. In iis quæ ducuntur à verbis secundæ coniugationis circunflexorum hoc discrimen est manifestius, habent enim ασκ pro αεσκ: vt ἐάσκον, sinebam : à poëtico ἐάω ῶ pro ἐάω ῶ: ἑλκύσασκε detrahebat: à poëtico ἑλκυσάω vel ἑλκυσάσκω pro ἑλκύω. Poëtæ in huiusmodi nonnunquam aliud α inserunt, sicuti & aliàs contractione facta in α, 92. 25. vt, à βοάω, ῶ, βοάασκον, clamabam: βοάασκε, vociferabatur : à δηϊάω ῶ, δηϊάασκον, populabar vel populabantur : à ναιετάω ῶ, ναιετάασκεν, habitabat: à πεδάω ῶ, πεδάασκον, impediebant, ligabant. Ab ἀρδίω, fit ἀρδίεσκεν, irrigabat, pro ἀρδίεσκε, reiecta subiunctiua vocali υ. *ασκον ατκε ἄασκον ἄασκε* } *in άω ῶ.* *ίεσκεν in εύω.*

ADDVCAMVS iam exempla quædam imperfectorum contractorum, in quibus augmentum desideratur. horum sola terminatio coniugationem indicat, præterquàm in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima persona cuiusvis numeri & vocis, ac in secunda singulari passiua, atque in tertia plurali eandem habent terminationem, quòd εο & ευ, atque εο & εου contrahantur in ευ. in his si thema desinens in έω, ῶ, aut έομαι οῦμαι non inueniatur, quærendum erit in όω ῶ, aut όομαι οῦμαι. at in aliis per- *Imperfecta contracta sine augmento.*

ω in έω.
εῦντο in έομαι.
ν in έω.
ῦντο in όομαι ῦμαι.
αν in άω.
α in άω.

sonis ambiguitas nulla poteſt incidere. ſi enim in contractione ſit, *α*, vel etiã *ω* Doricè pro *ν*, verbum eſt primæ coniugationis: ſi *ν*, tertiæ: & ſi *ω* aut *α*, ſecundæ. In his igitur & ſimilibus mutetur *α* in *ω*, *εὐχομαι πλάγ[ι]*, *inſinitã orationis copiam ſundebat*: *λάβ[ι]*, *ſimilis erat*: *ὀφ[ε]ίλ[ε]*, *cupiebat*. & *εῦντο* in *έομαι ῦμαι*, *σφαραγεῦντο*, *raucè reſonabant*: *διατεῦντο*, *diuidebant*. *ν in έω ῶ*, *κατηχαράχθ[η]*, *vallũ circundabat*. *ῦντο* in *όομαι ῦμαι*, *ἀπεμειοῦντο*, *immutatus eſt*. *αν* in *άω ῶ*, *γήϊον*, *lugebã* vel *lugebãt*: *ἴλαον*, *appellabant*, à poëtico *ἰλάω* pro *ἱλάσκω*: *κέρα*, *miſcebant*, à poëtico *κεράω* pro *κεράννυμι*. *α* etiã in *άω ῶ*, *ἀμφιβ[α]σταφόρ[α]*, *circumuertebat*: *πίτν[α]*, *cadebat* ſeu *cecidit*: poteſt cõſeri aoriſti ſec. pro *πίτνω* ſeu *πίπτω*, à *πίτνημι*: vnde & in imperat. *πίτν[α]θι*, *pandite*: & partic. *πίτν[ά]ς*, *deſiens*, *extendẽs*: *φοίτα*, *ibat*, *veniebat*. *ᾶτο* in *άομαι ῶμαι*, *ἀλᾶτο*, *errabat*: *ἀμφιπλᾶτο*, *circumuolabat*: *ἐφᾶτο*, *intuebatur*. ſic *ᾶδε* & poëticè (92.25.) *ἀάσθε* vt, *ἐφᾶμαι*, *cupiebatis*. & *ῶντο* ſeu poëticè (92.38.) *ἀάατο*: vt, *ἐφῶντο*, *intuebãtur*: *κατηφάασθ[ε]*, *inſidiabantur*: *ὠνόμαστο*, *profitebãtur*: inuenitur & huius prima ſingularis eiuſdẽ formæ, *εὐχόμ[η]ν*, *ſupplicarẽ*. ſi nota ſubſcribatur *εὐχόμ[ε]ν[ος]*, erit optatiui: dicimus & in præſenti indicatiui, *εὐχόμεσθα*, *iactant*, *profitentur*.

Imperfecta à verbis in μι ſine augmento.

DE Imperfectis verborum in *μι*, quæ augmento carent, nihil aliud dicendũ, quàm quod de eorundẽ præſentibus dictũ eſt 338.5. horũ tamen exempla, quæ nobis alia colligentibus ſeſe obtulerunt, proferamus: è cõpoſitis à *τίθημι* inueni, *προσίδ[ε]σαν*, *proponebãt* ſeu *propoſuerunt*: cũ augmẽto diceretur *προσεῖδ[ε]σαν*, & Atticè (155.25.) *προύσιδ[ε]σαν*, à *προσίημι*: & in voce paſſ. ſiue med. *προσίδ[ε]ντο* pro *προσέθ[ε]ντο*, *proponebãt*, *apponebant*. Ducta ab *ἵστημι* nunquã recipiunt augmentũ in imperfect. quocirca, modò id quod ponitur poſt *ιστ*, mutetur in *ημι* in terminationibus actiuis, aut in *εσαν* in paſſ. verũ conſurget thema in voce act. vt, *ἀνίστ[η]*, *ſtatuebat*: *συνεστάτ[η]*, *conſtituebat*, *confirmabat*: *καθίστ[η]*, *conſtituebat* ſeu *conſtituit*: pro eodem legitur *κατέστ[α]*, vt ſimplex *ἵστ[α]*, de quo 105. 19. ab Ionico *καθίστημι* pro *καθίστημι*, 12. 29. rurſus pro ſimplici *ἵστ[α]* ſeu *ἵστ[η]*, inuenitur poëticè *ἐπέστ[ε]σαν*, Ionico more, vt dictũ eſt, 48.2. ſed reduplicatio reiecta eſt: quamuis & aor. ſec. poſſit iudicari. In voce paſſ. vt, *ἐξίστ[α]το*, *cedebat*: *μεθίστ[α]το*, *intereſt*, *interuertebatur*: *παρίστ[α]το*, *aſtabat*, *præſtiebat*: *συνίστ[α]το*, *excitabat* ſeu *excitauit*: *ὑφίστ[α]το*, *ſuſcipiebat*, *conſtabat*: *καθίστ[α]το*, *incubabant* ſeu *incubuerunt*: *συνίστ[α]ντο*, *coniurabant*, *cõſpirabant*, *coibant*: *ὑπίστ[α]ντο*, *cedebant*. Idem iudicandum de ſimilibus: vt, *δίδ[η]σι*, *ligabat*, à *δίδημι*, quod fit à *δέω*: *πλάτ[α]το*, *approſpinquabat*, *concurrebat*, à *πίλημαι*: *πεῖτο*, quod & cum augmento *ἐπεῖτο*, *omebat* ſeu *emit*, à *πέλαμαι*: *πλᾶτο*, *implebatur*, & *πλῦτο*, *implebatur*, *approſpinquabant*, à *πλῆμι*, ſeruãt vocalem longam: vide 104.5. & 147.25. In quarta coniug. id quod ponitur poſt *υ*, mutandum in *μι* aut *μαι*: vt, *ἤχρυτο*, *capiebas*, & *capi*, in imperat. *ἀπαίνυτο*, *adimebat*, *eripiebat*, pro *ἀπαίνυμαι*: poëticè *κτῆ* ſeruant ſuam vocalem, 49 31. *ἔκτατο*, *inſidebat* ſeu *inſidit*: cum *ἐξ*, *ἐξέκτατο*, *deſidebat*: *ἔρυτο*, *cuſtodiebat*, & paſſ. *tenebatur*: *πύθ[η]το*, *ſpirabat*, *intelligebat*: cũ *ἐν*, *ἐνέπνευσε*, *inſpirabat*, ſeu *inſpirauit*, *ad ſe rediit*: *κίνυτο*, *mouebantur*.

In ὶς quæ ducuntur à verbis quartæ, mutatur
σο } *in μαι.*
το }
ντο }

In compoſitis ex εἰμὶ mutatur
ἶσθ[α] } *in ημι.*
ἶστ[ο] }
ἴεν }

In compoſitis ab ἶσμι mutatur
ισθι } *in ημι.*
ιστω }

In compoſitis ab εἶμι mutatur
ειμι } *in ημι.*
ειτο }

IN cõpoſitis ex *ἐμὶ ſum*, & *ἔμι*, *eo*, mutetur in *ημι* id quod ex eorũ coniug. ſeruatur, accentu in antepenultimã retracto: vt, *ἔᾶσθ[α]* in *ἐξέᾶσθ[α]*, *licebat*, ab *ἔξεστι*. ſic *παρέᾶσθ[α]*, *intererat*, *pertinebat*: *παρόᾶσθ[α]*, *licebat*, *venit*, *interfuit*: *πάρεσθ[α]*, *aderat*, *adhærebat*: *ὕπεσθ[α]*, *in mentem veniebat*, *ſuccurrebat*. *ἔᾶσθ[α]* in *ὑπέᾶσθ[α]*, *aderãt*: *παρῆσθ[α]*, *aderãt*, *venerant* ſeu *adfuerunt*, *peruenerunt*: *ἐπέᾶσθ[α]*, *incolumes ſe præſtiterũt*, *remanſerant*, *reliqui erant*: *συνῆσθ[α]*, *erant* cũ *ſimul erant*: *ὑπῆσθ[α]*, *ſubeſſe videbatur*, *adibat*: *προσίᾶσθ[α]*, *accedebat*, ab *ἄπειμι* & *πρόσειμι*, ſed tanquã ab *ἀπέω*, *προσέω*, vide 105.7. & 159.22. Idem ſentiendũ de compoſitis ab *ἶσμι*, *mitto* ſeu *cõcipisco*: ſed mutandũ in *ημι*, id quod ponetur poſt *ι*: vt *ἀνίεσθ[α]* in *ἀνίεσθ[α]*, *deſiſtebamus*: *συνίσθ[α]*, *intelligebamus*, *intelligeremus* ſeu *intelligimus*, vt ſit præſens. *ἔᾶσθ[α]* in *ἀφῆσθ[α]*, *inuitum trahebant*: *ἔᾶσθ[α]*, *vrgebant*, ab Ionico *ἴημι* pro *ἵημι*, 12. 29. *παρέᾶσθ[α]*, *prætermittebãt*, *deſiſtebãt*. *εἶτο* vocis paſſ. in *ἐφέτο*, *petebat*: *προέτο*, *probabat*. & in tertia pl. *προέντο*, & ſimplex *ἵεσθ[α]*, *cupiebant*. Ab *εἶμι* legitur Ion. (48.2.) in tertia ſing. imperf. ind. *ἤειε*, vel vt alij tradunt ſeruata longa vocali, *ᾔειε*, *ibat*, *ibat*, pro *ἦα*. A *προσεῖμι*, quod ſit ex *πρόσειμι*

μαι (163.1.) inuenitur in imperfecto absque augmento ἐσσχέζετο, *clsidebat* seu *obsedit*: & à κεῖμαι (de quo 163.20.) κέμην, *iacebam*: κεῖτο, *iacebat*: in tertia plurali κεῖντο, & Ionicè κέατο, & poëticè κέαται, *iacebant*. sic ab ἵσταμαι (de quo 164.4.) cum ἐξ & διὰ, ἐξεπίσταντο, *percipiebant, percepissent*, pro ἐξέπιστο. *Ducta ex* ἦμαι, κεῖμαι, ἵσταμαι.

Imperfecta cum augmento.

5 PERGAMVS Nunc ad imperfecta, quæ sunt cum augmento. ac primùm de simplicibus: deinde de compositis agamus. In simplicibus quæ ε augmentum syllabicum receperunt, ε est abiciendum, & imperfecti terminatio in thematis terminationem mutanda, eodem prorsus modo quo antè de præsentibus & imperfectis augmento destitutis dictum est: quod etiam in omnibus imperfectorum generibus est obseruandum: vt, ἐκίκλη, *ibam* seu *iui*, à κίκλω, quod fit è κίω, 166.39. ἐκίεσκε, *exibat*, à κικίω: cum ἀνὰ, ἀνεκίεσκε, *exibat*: ἐχεθε, *habebat*, à poëtico χέω, quod fit à χέω ὃ ἔχω, 166.41. cum κατὰ, κατεχέτε, *tenebat*: ἐστύγεον, *maledicebant*,, à στυγέω: ἐχεσε, *irruebat* seu *irruit*, *grauauit*, *inhæsit*, *ineſt*, à χεσάω: ἐπαγόμην, *æstuabam*, *angebar*, *urebar*, à πάγομαι: ἐκίκλετο, *iubebat*, à poëtico κίκλομαι pro κέλομαι per pleonasmum κ: sic in ἐστοχίζετο, *ingemiscebat*: ἐσεύετο & poëticè (143.53.) ἐσσύετο, *ruebant*, *properabant*: cum ἐπὶ, ἐπασσεύετο, *insequebantur*, *cum impetu ferebantur*. In circunflexis, ἔπλ, *nauigabat*: cum παρὰ, παρέπλ, *transibat*, *præternauigabat*, à πλέω & ἐκπλέω: sic in ἐπαρεζόμην, *in eminentiori loco collocabat* seu *collocauit*: ἐκατέβδε, *cædebat*: vnde κατέβδ pro κατέβδει & *cædibat*: ἐφόβη, *in timorem inducebat*: ἐπονέετο, *laborabat*, à πονέομαι. Ab Ionico θαλέομαι pro θάλλομαι *inuenitur* ἐθήλετο, *insipiebat*, pro ἐθάλλετο. In secunda coniugatione circunflexorum, ἐπαύετο, *ascendebam*: ἐπατέετο, *conspiciebat* seu *conspexit*, à πατέω ὦ sic ἐξέφερε, *deprimebant*, *abstergebant*, *polichant*: ἐσφίγγε, *vinciebant*: ἐκρέμα, *suspendebat*: ἐκελάα, *tumultuabatur*, *perturbabat* seu *perturbauit*: ἐσφοβέετο, *vibrabat*: & in voce passiua ἐπατέετο, *dissultus fuit*, *periit*: ἐστρατόωντο, *castra locabant statiua habebant*, poëticum est (92.39.) pro ἐστρατώντο à στρατάομαι. In tertia coniugatione ἐμεμπλάκετο, *magnifica & superba verba effabam*, à μεμπλακέω ὦ: sic ἐδειμάτεον, *terrefaciebant*: ἐπλάθε, *complebant*: ἐρεέκετο, *vallum circumducebat*. in voce passiua, ἐμιγνύοντο, *soli erant*. In verbis in μι, ἔδω, *tenebat*, *claudebat*, à δόμι: ἐσπείρατο, *spargebatur*, à σπείρομαι: ἐκεχέατο, *vtebamur*, à κίχρημι: ἐκεδάατο, *dispergebantur*, à σκεδάννυμι: ἐκεάτο, *vinciebat*, à κεάννυμι. Idem indicandum de ε augmento quod poëtæ vocalibus præfigunt: vt, εἰδόμην, *videbatur* ab ὄδομαι: vide 144.28. & 145.5. Et hæc de simplicibus cum augmento syllabico ε. veniamus ad ea quæ habent augmẽtum temporale. *Simplicia cum augmẽto syllabico ε in barytonis.*

In circunflexorum coniugatione prima.

Secunda.

Tertia.

In verbis in μι.

AVGMENTVM Temporale tam imperfecti quàm aliorum temporum situm est in vocalibus α, ε, & diphthongis αι, ει, ευ, ο, vt satis constet ex iis quæ de illo dicta sunt 48.23. & 139.17. ηυ, & ω semper sunt ex augmento in verborum initiis, non item α, ω, & αι. Cùm imperfectum ante aliud tempus augmenti capax ab harum aliqua inchoatur, si thema cum ea non potest inueniri, in illas idem erit mutanda è quibus constari locis citatis demonstratum est. appositimus & hîc in margine tabellam, qua tota hæc materies oculis subiicitur. Notabis tamen η debere interdum omnino abiici non aliter quàm augmentum syllabicum ε, quippe quod pro huiusmodi ε Atticè nonnunquam vsurpetur: vt, ἠθύλεμον pro εὐθύλεμον à εὐθύλεμαι. vide 141.39. Idem censendum de ω quod pro λε aut με in perfectis, plus quàm perfect. & paulò pòst futuris positum fuerit: de quo 145.13. In sequentibus η prouenit ex α, ἤμυνε, *propulsabat*: ἤντεον, *occurrebant*: ἤρεον, *hauriebam* seu *hauriebat*: ἤνωγον, *imperabam* seu *imperauit*: ἤντετο, *occurrebat*, quæ barytona sunt. sic in his circunflexis, ἤσκεον, *exercebam*: ἤσκε, *exercebat*, *parabat*, sunt qui legant ἤσκεον ante vocalem, veluti in ἤσκεον incontracto: ἠπείλει, *minabatur*: ἠχέω. *sufficiebat*: ἠρνεόμην, *negabam*: ἠρνεῖτο, *negabat*: ἠξιόω, *dignum ducebat*, ab ἀξίω ὦ, tertiæ coniugationis circunflexorum. præcedentia sunt primæ. In sequentibus η fit ex ε, ἤσθιον, *deuorabam*: ἤσκον, *assimilabat*: ἤρχον, *scindebant*: ἠχέομην, ἤχθ, ἠχετο, *veniebam*, *ebas*, *ebat*: ἤρων. ἤρας, ἤρα, *amabam*, *as*, *at*, ab ἐράω ὦ. inue-

Ob augmentũ temporale verborũ simplicium quæ incipiunt à vocali aut diphthongo inchoata

α, ε	pro η
ω, ο	pro ω
ει, ε	pro ῃ
ευ, ει, αι	pro ῃ
αυ, ω	pro ῳ
ω pro ει	

ab

η ex α.
η ex ε.

η ex αι. nitur ἠπίστατο, sciebat, ab ἐπίσταμαι, de quo 164.5. η ferè fit ex αι: vt ἤχμωε, deturpabat: & ηυ ex αυ: vt, ηὔδα, loquebatur, dicebat seu dixit, ab αὐδάω: & in voce passiua ηὐδᾶτο, monebat. Atticè tamen η fit interdum ex ε, & ηυ ex ευ, vt habes

ω ex ε. 140. 4. & 142. 2. ω ex ε: vt in his, ὤτρυνον, mouebant & circumagebant quasi asini molam trusatilem agentes: ὤρεον, videbam seu vidi aut viderunt, ὠρέωμεν, videbamus seu vidimus, ab Ionico ὁράω pro ὁράω ω, 330. 46. ὤμωξε, suspirabat, lugebat: ὀρθεύζε, manè surgebat seu surrexit: ὤρμενε, concitabat seu concitauit: ὤτρωε, compellebat: ὤροντο, aduentabant: ὀρώρειτο, tegebantur: quæ barytona sunt: sic in sequentibus circunflexis, ὠμίλ, conuersabatur: ὠμιλόγ, pollicebatur seu pollicitus est: ὄρμ, stationem habebat: ὤρμεον, quod & sine crasi ὤρμεον, stationem habebant: ὠρῴωδον, reformidabant, abhorrebant: ὠχέατο, sedebat: quæ sunt primæ coniugationis: duo sequentia secundæ, ὤπτεον, torrebam, assabam: ὠείγωντο, certabant. sic ὤρυτο, surgebat seu surrexit, concitatus est, ab ὄρυμαι quartæ coniugationis verborum in

ῳ ex οι. μι. ω fit semper ex οι: vt in ᾤδυν, tumebam, ab οἰδέω ω: ᾤκ, habitabat, ab οἰκέω ω: in passiuo ᾠκᾶτο, incolebatur: ᾠγνυντο, & solutione diphthongi ῳ in αϊ ᾠΐγνυντο, aperiebantur, ab οἴγνυμι. sic ᾤετο, meditabatur, moliebatur, putabat, pro

ει ex ε. ᾤετο, ab οἴομαι, 205.5. ει interdum ex ε: vt, εἴρεον, interrogabam, ab ἐρέω, in quibus præterea hoc contingat, vide 139.16. Et imperfecta quidem simplicia cum augmento sic habent: nunc autem ad composita pergendum.

De imperfectis verborũ compositorum, quæ augentur in medio. VT Probè queas themata verborum compositorum inuenire in iis temporibus quæ augmentum recipiunt, notanda sunt ea quæ de eius varietate tradita sunt, 49.7. & 141.24. & 142. 4. atque 171. 18. Quanuis hæc in quadruplici sint differentia, vt pag. 172. versu 22. annotauimus: hoc tamen loco de iis tantùm sumus verba facturi, quæ in medio augentur. locis enim citatis ea ferè omnia enumerata sunt, quæ in principio & quæ vtrinque aucta inueniuntur. illa verò quæ omni augmento carent, hîc paulò antè tradita sunt. Augmentum syllabicum ε plures literarum mutationes affert, quàm augmentum temporale: quocirca temporale primùm expediamus. In hoc nihil aliud requiritur quàm quod in simplicibus. nempe vt vocabuli propositi terminatione in thematis terminationem versa vocales η, ω, & diphthongi ει, η, ηυ, ῳ (in quibus incrementum temporale situm est) cùm post dictionis compositæ præpositionem occurrent, in eas identidem mutentur, è quibus potuerunt emanare: vt η ex α in sequentibus, ἐφιλώδατε, placebat: παρῆγε, decipiebat, item liberauit: ἐπῆγε, circumibat: προῆγε, progressum faciebat, profudit, promouit: προηγόρεον, dicebat seu dixit: συνήντεον, occurrebat, ἐνήνεον, accumulabant: cum ἐπῆλ, παρεήνεον, aceruabant: ἐξαρτῆπτον, suspendebant, appendebant: προυγόμλυ, metuebam: καθῆπτετο, contumelia afficiebat: quæ barytona sunt: & hæc circunflexa, δικπέλ, minabatur: κατήνδανε, fouebant, à κατηνδάνω ω: παρημελῆντο, contemptui erant, à ἐπημελέομαι ῆμαι: κατηρᾶτο, maledicebat, execrabatur, à κατηράομαι ωμαι. sic in ἐπιφθόνη, circumuestiebat seu circumuestiuit, à ἐπεμφθόνυμι. Interdum η fit ex ε: vt in παρηγύων, iubebam seu iubebant, à παρεγγυάω ω: ἐπιθέλεν, optabat, desyderabat, à ἐπιθέλω: κατηύδα, vesecebatur: sunt qui legant κατεύδα per ε, à κατεύδω. ω ex ε in sequentibus, ἐπώμυνον, coniurabant: σωιεξώρμα, excitare ac impellere nitebatur, à σωιεξορμάω ω: παρώρμων, concitabant, à παρορμάω ω: ἐκώμυνε, deierabat, ab ἐπώμυνμι: κατωμύνμεν, iurabam seu iuraui, à κατόμυνμι: ἀνώρυτο, surgebat seu surrexit, ab, ἀνόρυμαι. Sunt quædam, vt cõposita ab ὠθέω, ὠρίομαι, & ὁράω (144. 28.) quæ ante ω inserunt ε: quod, vt habeas thema, est abiiciendum: & in deductis ab ὁράω ω, ω in ο. ex quo fit, restituendum: vt, ἀφοράω, quod & cum simplici augmento ἀφόραω, prospectabat, ab ἀφοράω ω: sic διοράω, quod & διόραω, dispiciebat: κατοράω, & Ionicè (12. 29.) κατόραω, aspiciebat: προοράω, prouidebat: περιοράω, contemnebat seu contempserunt. at ἀποῶθεῖτο, quod & ἀποώθεῖτο, repellebant, ab ἀποωθέομαι ῆμαι, non mutato ω: διαπρᾶτο repudiabant, à διαπρήσομαι: ἐξαγόρατο redimebant, ab ἐξαγοράομαι ῆμαι. η ferè fit ex αι: vt in his, ἐπήνεον & crasi ἐπῆνον, laudabam: παρηύδ, adhortabatur: ὑποφθεγγήδ, immensis laudibus prosequebatur: συνήρδ, coniungebat seu coniunxit: παρηνεῖτο, remebat seu remisit: ἀφεῖρεῖτο,

εω ex ε, ω ex ο.

η ex αι.

aufer-

auferebatur seu *ablatus est* : καἰηωρεῦντο Doricè (92.15.) pro κατηωρεῦντο, *dependebant*: & hæc omnia primæ sunt coniugationis circumflexorum: at συνεπῃτιᾶτο, *vna accusauerat, in inuidiam simul adduxerat*, à συνεπαιτιάομαι ῶμαι secundæ. ηυ ex αυ fere ex αυ : vt, προσηύδων, *conueniebam* : προσηύδα, *conueniebat, verba faciebat, allocutus est* : μετηύδα, *loquebatur, verba faciebat*, à προσαυδάω ῶ, & μεταυδάω ῶ. ῳ semper ex οι : vt, ἐπῴχετο, *ibat, inuadebat*, ab ἐποίχομαι. ει ex ε, sed id solùm in compositis ab iis quæ enumerata sunt 139. 17. vt, ἀνείρυε, *sursum trahebat* : ἀνείχόμην, & cum duplici augmento ἠνειχόμην, *sustinebam* : hinc ἠνείχοντο, *sustinebant* : κατεῖχον, *obtinebant* : μετεῖχες, *particeps eras, in partem veniebas*, παρεῖχε, *præbebat*: προσείρπυε, *serpebat, arrepebat* : προεῖχε, *processerat* : προσεῖχον, *obseruabam, intendi, attendi*: συνείρυε, *contrahebat* : ὑπεξείρυτο, *liberabat, ab* ὑπεξέρυμαι.

Margin: ηυ ex αυ. / ῳ ex οι. / ει ex ε.

RESTANT Composita cum augmento syllabico ε in medio. Quando incrementum ε ponitur post præpositiones εἰς seu ἐς, περὶ, πρὸ, πρὸς, & ὑπὲρ, illud solùm est abiiciendū. sic υ in προὐ-, quod ponitur pro προε- ex augmento, 155.41. In ἀνε-, διε-, κατε-, μετε-, παρε-, ε mutandum in α. fiunt enim ex ἀνὰ, διὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ: sed aduentu vocalis ε, hæ præpositiones propriam vocalem vltimam abiecerant, 49.7. In ἀμφε-, ἀντε-, ἐπε-, ε mutandum in ι, quòd fiant ex ἀμφὶ, ἀντὶ, ἐπὶ. In ἀπε-, & ὑπε-, ε in ο, quòd ex ἀπὸ, & ὑπό. In ἐξε, ε abiiciendum: & ξ mutandum in κ. In συνε- siue Atticè ξυνε-, & in ἐνε-, ε abiiciendum, sed ν præcedens mutandum in μ ante β, μ, π, φ, ψ : in γ ante γ, κ, χ: in λ ante λ, & in σ ante σ post quod nō ponatur τ: at ante ς, ante ζ & ρ, ipsum quoque ν cum ε est abiiciendum. tamen in ἐνεσ- siue ἐνες, ε tantùm est reiiciendum. sic quum post συνε aut ἐνε- sequitur δ, aut θ, aut τ. Si huiusmodi præpositiones, ad quas apponitur augmentum ε, aliam præpositionem ante se recipiant, quanuis in hac aliquid amissum aut immutatum conspiciatur: in thematis tamen inuestigatione illius tantùm est habenda ratio, ad quam incremētum ε est annexum: vt pro παρεξε-, inuestigandū παρεκ-: & συγκατε-, pro συγκατα-. hîc enim nihil refert, quòd παρὰ amiserit suum α ante ε præpositionis ἐκ siue ἐξ: aut quòd σὺν mutauerit suum ν in γ ante κ. Notandum verò hasce regulas non solùm habere locū in imperfecto, sed & in aliis temporibus, in quibus ob augmentum ε, simile quippiam cōtigerit. De aliis suo loco, nunc de imperfecto exempla quædam proferamus: περιεσπᾶτο, *distendebatur, distrahebatur*, à περισπάομαι ῶμαι: περιείχετο, *tribuebatur*, à περίκειμαι. 163.22. περιεκαθέατο, *obsidebant, obsederant, obsederunt*, Ionicum est (163.13.) pro περιεκάθηντο, à περικάθημαι: περιέπλεο, *superasti*, Ionicum est cum syncope pro περιεπλέου, à περιπλέομαι: vide 191.49. προσέδει, *opus erat*, ex προσδεῖ, quasi à προσδέω ῶ, 186. 9. προσετίθει, *addebat*, à προστίθημι, sed tanquam à προστιθέω ῶ, 105.9. προσετίθεντο, *adhærebant*, à προστίθεμαι, 96.16. προσεπίλνατο, *appropinquabat*, à προσπίλναμαι, vt ἵσταμαι, 98.26. προσέκειτο, *addicebatur, incumbebat, intendebat*, & προσέκειντο, *instabant*, à πρόσκειμαι, 163. 22. ὑπερεκέρων, *cornibus ventilabant*, ab ὑπερκεράω ῶ. προὔφερον, *palàm faciebant*, pro προέφερον à προφέρω: sic in sequentibus tollendum υ ex προὐ, vt habeatur thema, προὐπτόμην, *excusabam* : προὔβαλλε, *designabat, creabat* : προὔφαινε, *extabat* : προὐκαλεῖτο, *prouocabat, hortabatur* seu *hortatus est*, & προὐκαλοῦντο, *prouocabant*, à προκαλέομαι οῦμαι. at προὐχόμην, *efferebam & prætendebam*, est sine augmento, pro προεχόμην, à προὔχομαι pro προέχομαι. In sequentibus pro abiecto ε reponendum α, vt eorum thema inueniatur, ἀνετίθει, *reponebam*, ab ἀνατίθημι, sed tanquam ab ἀνατιθέω ῶ, 105. 9. sic διετίθει, *tractabāt*, à διατίθημι. quasi à διατιθέω ῶ: διέζη, *degebat, viuebat*, pro διέζα, à διαζάω ῶ, 88.2. κατέθει, *discurrebat, incursionibus infestabat*, à καταθέω : κατέρρει, *defluebat*, à καταρρέω : κατεφίλουν, *osculabantur*, à καταφιλέω ῶ : κατεκίρνα, *temperabat*, à κατακιρνάω ῶ : κατεγήρα, *consenescebat* seu *consenuit*, à καταγηράω : κατεβόων, *vociferabantur, inuecti sunt, accusarunt*, à καταβοάω ῶ : κατεπύκνου, *refericiebat*, à καταπυκνόω ῶ : κατεπίμπρασαν, *faces iniiciebant, comburebant*, à καταπίμπρημι. formæ ἵστημι: κατεκέατο, *decumbebant* seu *decubuerunt*, Ionicum est (66.12.) pro κατέκειντο à κατάκειμαι, 163. 20. συγκατεκλινόμην, *vnà cubabam*, à συγκατακλίνομαι. μετέστενον, *suspirabam, pœnitebat me* : μετεκίαθεν, & sine augmento μετα-

Margin notes:

Composita cum augmento ε in medio.

ε abiiciendum ex { εἰσε- / ἐσε- / περιε- / προε- / προσε- / ὑπερε- }

ε mutandum in α ex { ἀνε- / διε- / κατε- / μετε- / παρε- }

in ι ex { ἀμφε- / ἀντε- / ἐπε- }

in ο ex { ἀπε- / ὑπε- }

Pro ἐξε- *quærendum* ἐκ-

In συνε- *siue* ξυνε- *& in* ἐνε- *quærendum thema habens*

{ μβ / μμ / μπ / μφ / μψ / γγ / γκ / γχ / λλ / σσ / ς / ζ / ρ } *pro* { νβ- / νμ- / νπ- / νφ- / νψ- / νγ- / νκ- / νχ- / νλ- / νσ- / νς- / νζ- / νρ- }

κλατο, transibat seu transierat, à μεταικλάθω, quod fit à μετακλῶ, 166. 39. μετ'μελε, pœnitebat, à μεταμέλει: μετεμέλετο, pœnitentes erant, eos pœnitebat, à μεταμέλειμι: μετεκάλει, accersebat, vocabat ad se. à μετακαλέω, ὥ. παρέσχεθον, præbuerunt, à παρεσχέθω, quod fit à παρέχω ὃ παρέχω, 166. 40. παρεθεωροῦντο, despiciebantur, à παραθεωρέομαι θμαι: παρεκάλθη, inuitabant, à παρακαλέω ὥ. In his pro abiecto ε reponatur ι, ἐπεκραίαινε, perficiebat, ab ἐπικραίαίνω ὃ ἐπικραίνω: ἐπέπλεον, nauigabant: ἐπέχεον, ingruebant, instabant: ἐπεπάρεσ, parebat, ab ἐπαρείθομαι: ἐπεταράπετο, versabatur, ab ἐπιπολέομαι θμαι: ἐπεσχέδα, dispicabat, ab ἐπισκεδάω ὥ ὃ ἐπισκεδάννυμι. In sequentibus pro ε ponatur ε, ἀπέκλεινον, occidebant, ab ἀποκλείνω: ἀπέδα, inferior erat, ab ἀποδέω: ἀπεκλᾶ, interficiebat, ab ἀποκλάμαι secundæ coniugationis verborum in μι: ἀπεκαίνῦ, vincebat, ab ἀποκαίνυμαι: ἀπέκεῖ, pendebat, & ἀπέκεῖ, reponebantur, ab ἀποκεῖμαι, 163. 20. ἐκαπεζέατο, ablnebant, Ionicum est (66. 2 & 12) pro ἐκαπεζέοντο, ab ἐκαπεζέομαι. ὑπεπέπιθε, mouebant, subagitabant: ὑπεδέκετο, recipiebat seu recepit, & tertia pluralis Ionica (66. 2 & 12) ὑπεδέκατο, receperunt, respondebant, ab ὑποδέκομαι, Ionico pro ὑποδέχομαι, 12. 32. ὑπέκειτο, facultatis erat, ab ὑποκεῖμαι, 163. 22. In sequentibus & similibus ε est tollendum & ξ mutandum in κ, ἐξέκλεον secludebãt arcebant, ab ἐκκλείω: ἐξέκαμνον, deficiebam ab ἐκκάμνω, ἐξεκάετο, ardebat ab ἐκκαίομαι: ἐξεδέχετο, expectabatur, ab ἐκδέχομαι: ἐξετελεῦτο, perficiebantur, Doricum est (92. 15.) pro ἐξετελεῖτο, ab ἐκτελέομαι θμαι: παρεξενέικτο, præteruehebantur, transmittebant, à παρενείκαι: ὑπεξέφερε, clàm efferebat, ab ὑπεκφέρω: ὑπεξέκτο, sub ductus est ab ὑπέκκαμαι, 163. 22. Ex συε- & ενε- in sequentibus ε tantùm abiiciendum, & terminatio suo more in thematis terminationem mutanda, ἐνεδίδουν, permitteham indulgebam, & ἐνεδίδου, dabat afferebat, ab ἐνδίδωμι, sed tanquam ab ἐνδιδέω ὥ, 105. 10. ἐπένεον, & Atticè augmento syllabico ε, in ν tempore commutato, ἐπήνεον, accumulabam ab ἐπανέω: συνετίθει, conficiebat seu confecit, à συντίθημι, sed quasi à συντιθέω ὥ, 105. 9. συνετίδετο, contrahebat seu contraxit, à συντίθεμαι, 96. 14. In his abiecto ε, ρ, præcedens mutandum in γ, ἐγκλονεον, concipiebant, ab ἐγκυκάω ὥ: συνέκειτο, cõuenerat, à σύγκεμαι, 163. 22. ἐγχρέμπτετο, screabat, ab ἐγχρέμπτομαι: συνέχυνε, confundebat, id est, commouebat, perturbabat. a συγχύνω. In sequentibus ν mutandum in με, συνεβεβαίωε, constituebat, confirmabat, à συμβεβαιόω ὥ: ἐνεπίμπλασαν, explebantur, ab ἐμπίμπλημι secundæ coniugationis verborum in μι, vnde, & participium, ἐμπιμπλὰς, ἀντος, implens, vt ἰσᾶς, ἀντος, 98. 21. ἐνεφέρεε, importabat ab, ἐμφορέω ὥ: συνέφη & Atticè (210. 20.) ξυνέφη, concedebat, confitebatur, & συνέφασαν, confitebantur seu confessi sunt, à σύμφημι hue ξύμφημι, 164. 20. Et hæc de imperfecto. ad alia tempora quæ cum præsenti cognationem ob characteristicam habent, veniendum.

παρε-ex παρεχ-.

ἐπι-ex ἐπ-.

ἀπε-ex ἀπο-.

ἐκαπε-ex ἐκαπο-. ὑπε-ex ὑπο-.

ἐξε-ex ἐκ-.

παρεξε-ex παρεκ- ὑπεξε-ex ὑπεκ-. De compositis cum σὺν aut ἐν.

ἐνε-ex ἐν.

ἐπεν-ex ἐπεν-.

συνε- ex συν-.

ἐγε-ex ἐγ-.

συνε-ex συγ- ἐνε- ex ἐμ-. συνε-ex. συμ.

AORISTORVM SECVNDORVM, AC FVTVRORVM ITEM.

SECVNDORVM THEMATA.

Aoristus sec. & futurum sec. quomodo à cæteris temporibus dignoscantur. Augmenti, characteristicæ, penultimæ & terminationis examinatio.

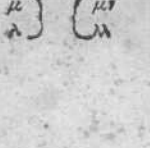

Quomodo inuestiganda.

Hæc duo tempora significatio tempore varians, à præsenti & imperfecto maximè distinguet: terminatio vbiq; ferè & à sese & à perfecto ac plus quàm perfecto vocis mediæ: characteristica à reliquis temporibus. Augmenti hìc nulla est habenda ratio præterquam in aoristis secũdis indicatiuorum: vbi eorum prorsus modo quo in imperfectis est excutiendum. Characteristica est eadem quæ in themate, nisi sit vna harum π, κ, γ, δ, μ, λ, quòd interdum π fiat ex πῖ, κ ex κῖ, γ & δ ex σσ sine πῖ, aut ex ζ, μ ex μν, & λ ex μ. Præterea quum thema-

thematis characteristica est ε vel α, in his temporibus atque in perfecto & plus quàm perfect. vocis mediæ euanescit. penultima verò in horum tẽporum themate inueniendo negotium maximè facessit. quum enim hîc est α, in themate est nunc α, nunc η, nunc ω, nunc ω, nunc αυ, nunc ε, nunc ει. fit ex ι, vel ex ει: υ ex υ, vel ex ω: ε ex ε, vel ex α: ο ex ο, vel ex υ: vnde fit vt idem vocabulum ad multa themata referri possit: ex quibus, si plura quàm vnum in lexico inueniantur, illud seligendum, quod clausulæ sensui aptiùs accommodatur. si nullum potest inueniri, pro compositis simplicia, & pro obsoletis pagina 324. enumeratis vsitata, quæ his ibidem apponuntur, erunt inuestiganda. Horum omnium, quò res magis innotescat, plurima exempla proferamus: atque hîc in penultima, in qua maior inest ambiguitas, insistamus. verùntamẽ hoc loco non repetemus ea quorum themata vel in CLENARDI Institutionibus, vel in Scholiis nostris sunt demonstrata. Quum igitur aor. sec. aut fut. posterioris penultima siue vocalis quæ characteristicam præcedit, fuerit α, fit vel ex α: vt in voce act. ἄβεκτα, *sonuit*, sine augmento, à poëtico ἀβέκω pro βέβηκα: vnde regulariter ἔβεκτον, *sonui* & ἔβεγον, *insonui*: est etiam ἐβέκτον, *madefeci*, à βέβεγα. in voce pass. προγεγράφθαι, *præscriptum est, antè scriptum est*, à προγέγραφα: πλαθῆσαι, *admota*, partic. fœm. à πλάθομαι. in voce med. ἀφηλάσατο, *narrare*, à ἀφελάσμαι. Vel fit α ex η, vt in ductis à σήκω, *putrefacio*: τήκω, *liquefacio*, & eorum compositis: veluti in voce actiua, ἔτηκον, *liquefeci*: ἔσηκον, *putrefeci*: σαπών, *qui putrefecit*, in pass. ἐτάκην, *liquefactus, sum*: ἐσάπην, *putrefactus sum*: κατασάπη, *putridus intabuit*. in subiũct. σαπῇ, *putruerit, putrefcat*: τακῇ, *liquescat*: συντακῇ, *colliquescat*. In infinit. σαπῆναι, *putruisse*. In particip. σαπεὶς, *marcescẽs, putrefactus*: ἀφασαπεὶς, *putrefactus*, *tabe cõsumptus*: τακεὶς, *liquatus, liquefactus*: τακῆναι, *liquefactũ*, *liquatum*: κατατακεὶς, *liquefactus*: ἐπιτακεὶς, *liquefactus sum*, & in futuro sec. pass. τακήσομαι, *liquescã*: ἀποτακήσομαι, *liquescam*, *tabescam*. Significatio passiua facilè distinguet huiusmodi futura à futuris primis mediis in ήσομαι ductis à verbis in έω vel άω, quæ actiuam ferè significationẽ habent: alioqui terminatione cõueniunt cum futuris secundis pass. idque per omnes modos & participia. Vel α fit ex ω, veluti in ductis à πήδω, *comedo*: vt ἀπέπραγον, ἀπέπραγες, ἀπέπραγε, *deuorauí, uoracius auisti, ísti, it*: huius infinit. ἀποπραγεῖν, *comedere*: ἐπέπραγον, *comedi*: hinc ἐντραγεῖν, *comedere*: & ἐντραγεῖν, *comedere, deliciari*: παρέπραγε, *comedit*, à παραπάω: ἐξαπραγεῖν, *exedere*: ἐξαπραγὼν, *abrodẽs*: ἀπέπραγον, *comedi*: & in subiũct. ἀπεπράγω, *comedat*. Vel α fit ex αω, veluti in quibusdã quintæ desinentibus in άνω vel αίρω, & sextæ in άω: vt ab ἀναίρω, ἤναρον, *interfecerunt*, quod est sine augmento μαρέω, ἐμάραν, *tabescit*: φαίνω, ἔφανν, & Ionicè (47. 39.) φάνεσκεν, *apparuit* vel *apparebat*, vt sit imperfect. à poëtico φανήσκω: ἐξεναίρω. ἐξεναρεῖν, *interfecisse*: μελαίνω, in particip. fœm. μελαινῶσα, *fusca*, Doricè (12. 48.) pro μελαινοῦσα. in voce pass. fusa à καίω, κάω, *exustus sum*, *arsi*: ἐκάη πῦρ, *arsit ignis*, id est, *ignis exustis lignis resedit & flamma*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνλω, *apparui*, *emersi*: ἀπομαίνομαι, ἀπεμάνλω, *insaniui, captus sum*: φαίνω, ἔφανν & sine augmento φάνν, *illuxit*: in tertia duali, φανήτλω, *apparuerint*: ἀναφαίνομαι, ἀνεφάνν, *extitit*, *apparuit*: καταφαίνομαι, κατεφάνν, *conciliauit*: κατακαίω, κατακέν, *concrematus est*: ἐκφρυαίνομαι, ἐκφρυάνθεν, *valde insaniuerunt, valde gauisi sunt*: ἐκφαίνομαι, ἐκφανέντες, *apparuerunt*. In imperatiuo, φάνθι, *appare*: φάνητε, *apparete*: ἐπιφάνθι, *præsto sis*. In optatiuo, μανείν, μανείης, *insaniam, insanias*: φανείην, *indicarem*. In subiunctiuo, φανῶ, *visus fuero*: φανῶσι, *pareant, conspicui sint*: κανῇ, *crematus sit*. In infinitiuo, μανῆναι, *insaniuisse, furiosum fuisse*: ἐκμανῆναι, *insanire, deperire*: φανῆναι, *conspici, se ostendere, apparuisse*: ἐπιφανῆναι, *se ostendere*: κατακαῆναι, & Ionicè (59. 4.) κατακαῆμεν, *arsisse, exuri*. In participio, κανὲς, *vstus, crematus*: ἡ κανῶσα, *cremata*: μανεὶς, *vecte captus*: ἀ μανῆσα, *furore percita*: ἀπομανῆσα, *furore incitata*: φανεὶς, *visus, qui apparuit*: ἀναφανὲς, *apparens, sublimis*: ἐπιφανεὶς, *existens, in conspectum datus, apparens*: ἐξεφανὲς, *se offerens*: πρόφανεὶς *prospectus*, ἐπιφανέντες, *in conspectum datus* & in futuro sec. eiusdẽ vocis, μανήσομαι, *insaniam*: κάησομαι, *ardebo, ignem accipiam*. Vel α fit ex ε, sed id solùm, quum illud præcedit vel sequitur aliqua

Penultima α ex

α, η, ω, ω, αω, ε, ω.

ι ex ι, ει.

υ ex υ, ω.

ε ex ε, α.

ο ex ο, υ.

Penultima ex omnibus.

α ex α.

α ex η.

Notis de futuris in ήσομαι.

α ex ω.

α ex αι.

α ex ε.

immutabiliũ λ, μ, ρ, ς: vt à τρέπω, τράπι sine augmento pro ἔτραπι, *vertit*: ὀπτέρδω, ἀτέπαρδον, *crepitum feci*: in ſubiunctiuo, ὀπτάρδῃς, *crepitum ventris emittas*. In infinitiuo, καταπαρδεῖν, *oppedere*: ϖεταπαρδεῖν, *idem*. In voce paſſiua, à τρέφω, τράφλω ſine augmento pro ἐτράφλω, *nutritus ſum*: τράφη, *educatus eſt*: ὄπτρέπω, ἐπέτραπλω, *mihi commiſſum eſt*: τρέφω, ἐτράφλω, *verſus ſum, tortus ſum*: ἐτράφη τὸν πόδα, *pedem luxauit*, quaſi *tortus eſt pedem* vel *pede* per ſynecdochen: μεταστρέφω, μετεστράφλω, *conuerſus ſum*: συστρέφω, συνεστράφλω, *comparatus* vel *comparata ſum cum*: μεταστρέφω, μετεστράφη, *educatus eſt*: ϖεριστρέφω, ϖεριεστράφη, *circumtortus eſt*: τέρπω, τάρπηζαι ſine augmento pro ἐτάρπηζαι, *oblectati ſunt*: πλέχω, ἐπλάχηζαι, *contexti* vel *contexta ſunt*: τρέπω, ἐτράπηζαι, *conuerſi ſunt*: τρέφω, ἐτράφηζαι, *educati ſunt*. In ſubiunctiuo, πλαχῶ, *plicatus ſim*: τραφῶ, *ſis educatus*: στραφῇ, *motus fuerit*: συστραφῇ, *contractus ſit*. In infinitiuo, βεβαχλῶαι, *madefieri*: πλαχλῶαι, *implicari, inuolui*, *coniunctum eſſe*: συμπλαχλῶαι, *congreſſum eſſe*, *manus conſerere*: διαστραφλῶαι, *diſtorqueri, ſuccumbere*: συστραφλῶαι, *coiiſſe*: ὄπτραφλῶαι, *adnaſci, rediuiuum fieri*. In participio βεβαχὼς, *madefactus*, *perfusus*: καταβεβαχὼς, *madefactus*: ϖεβεβαχὼς, *ante madefactus*: πλαχὼς, *inuolutus*: ϖεμπλαχὼς, *miſtus*: συμπλαχὼς, *conſertus, implicitus, hærens*: στραφὼς, ὼτος, *contortus, verſus*: στραφέντες, *conuerſi, terga dantes*: ὄπτραφὼς, *auerſus, inuerſus*: μεταστραφὼς, *conuerſus*: συστραφὼς, *conuerſus, coactus*: συστραφέντες, *conſpiratores, conuenientes*: ὑποστραφὼς, *auerſus*: τραφὼς, *nutritus*: συνεκτραφὼς, *ſimul nutritus*. & in futuro ſecundo eiuſdem vocis, δαρήσομαι, *cadar*: δαρήσεται, *vapulauit*: παρδήσομαι, *pedam*: ὀπταρδήσομαι, *oppedam*: ἐπαναστραφήσομαι, *reuertar, reuertêris*. In voce media, à τρέπομαι, ἐτραπόμην, *me contuli*: ἐτράπετο, *occupabatur, conuertit ſe*: ἐτράποτο, *animum conuerterunt, ſunt dilapſi, diuerterunt*. In optatiuo, τράποιτο, *verteretur*. In infinitiuo, τραπέσθαι, *ire, vertere ſe, conceſſiſſe*: ϖεστραπέσθαι, *reuerti*: In participio, τραπόμενος, *terga vertens*: ταρπόμενος, & poëticè (49. 22.) τεταρπόμενος, *me oblectans*. Notanda ſunt ducta à δέρκω, *video*, & πέρθω, *deuaſto*: quæ poëticam metatheſin recipiunt, vt à δρέκω & πρέθω deſcendere videantur: vt ab ἐσδέρκω, ἐσίδεκον, *vidi*: διαπέρθω, διέπερθον, *diripui*: διεπράθομεν, *expugnauimus*: ἐκπέρθω, ἐξεπράθομεν, *expugnauimus*. In infinitiuo, à δέρκω, δεκεῖν, *videre*: πέρθω, ϖεπραθεῖν, & Ionicè (59.18) ϖεπαθέειν, *populari*: διαπέρθω, διαπεπραθεῖν, *vaſtare*: διαπέρθω, διαπεπαθεῖν, & Ionicè (59. 18.) διαπεπαθέειν, & rurſus poëticè (50.11.28. & 212 13.) διαμπερπαθέειν, *vaſtare*. In voce media, à διαπέρθω, διεπραθόμην, διεπράθετο πόλις, *direpta eſt vrbs*. vel etiam α fit ex ε, nempe in diſſyllabis quintæ coniugationis finitis in είνω aut είρω: veluti in iis quæ ducuntur à κλείνω, *interficio*: τείνω, *extendo*: κείρω, *tondeo*: σπείρω, *ſemino*: φθείρω, *corrumpo*, vt à καταπλείνω, καταπτείνω, ſine augmento καταπτείνω, poëticè reiecto α (50.11.) non κάπτεινε (nam τ non ponitur ante κ, 4. 13.) ſed κάκτεινεν, *occidit*, deperdito τ præpoſitionis κατὰ vnà cum α: in imperatiuo κατάκτεινε, *interfice*. & in futuro ſecundo indicatiui, κατακτενῶ: tertia pluralis κατακτενοῦσιν, & Ionicè (56. 7.) κατακτενέουσιν, *occident*: ab ὀπτείνω, ὀπτενοῦμεν, *producemus*. In aoriſto ſecundo paſſiuo, ab ἀναφθείρομαι, ἀνεφθάρλω: ἀνεφθάρης δῦρε, *in tuam perniciem acceſſiſti*: διαφθείρομαι, διεφθάρη, *mortem oppetiit*: ἀμφικείρομαι, ἀμφεκάρη, *circumtruncatus eſt*. In imperatiuo, ὀπφθάρηθι, & ſyncope ὀπφθάρθι: hinc ὀπφθαρτί μοι, *abi in malam rem*. In ſubiunctiuo, ϖεδιαφθαρῇ, *priùs euertetur* ſeu *euertatur*. In infinitiuo, καρλῶαι, *tonderi, detonſum eſſe*: φθαρλῶαι, *occidere, corrumpi*: διαφθαρλῶαι, *perire*. In participio, διαφθαρὼς: *corruptus*: ἐκφθαρὼς, *eiectus*: σπαρὼς, *ſatus, ſeminatus*: διασπαρὼς, *diſperſus, palans*: ἢ ἐσδιασπαρῆσαι, *diſſipata*: διάπαρὼς, *tranſfixus, traiectus*, à διαπείρω: poteſt & cenſeri aoriſti ſecundi vocis actiuæ à διαπαρήμι, vt ſimplex ἕς ab ἵημι, 161.1. In futuro ſecundo à φθείρομαι, φθαρήσομαι, interibo. Obſeruanda hîc quæ cum penultima α, habent pro characteriſtica vnam harum, γ, δ, π, α, λ. ferè enim γ fit ex σ ſiue τ, & interdum ex ζ: δ ex ζ: π ex πτ: μ ex μν: & λ ex λλ. γ ex σ ſiue τ, vt ab σφάττομαι, ἐσφάγην, *iugulatus ſum*: ἐσφάγη, *iugulatus eſt*: ϖεσστάλλομαι, ϖεσσταλην, *præceptum eſt*: ὑποστάλλομαι, ὑπεστάλη, *ſub-*

Notio de metatheſi poëticæ in ductis à δέρκω & πέρθω, *quaſi à* δρέκω, πρέθω.

α ex ε.

Characteriſticarum γ, δ, π, μ, λ, *examinatio.*

γ ex σ ſiue τ.

γω, *subditus est, se submisit.* in imperatiuo, καταλλάγηθι, καταλλαγήτω, *reconciliare, reconcilietur:* καταλλάγητε, *in gratiam redite:* ὑποπάγητε, *subditi estote.* in infinitiuo, ἀπαλλαγῆναι, *libertatem consequi:* καταλλαγῆναι, *in pristinam redire gratiam:* συναλλαγῆναι, *transigere:* σφαγῆναι, *iugulari.* In participio, καταλλαγεὶς, *reconciliatus:* ἀπαλλαγέντες & syncope ἀπαλλάντες, *negligentes:* σφαγεὶς, *trucidatus:* ὑποσφαγεὶς, *obtruncatus:* παγεὶς, *constitutus:* ὑποπαγεὶς, *subditus:* πὰ ϑεχαραγέντα, *cancellata:* φραγεὶς, *obturatus.* In futuro secundo passiuo, ὑποπαγήσομαι, *subiiciar.* In ductis à πλήσσω (vt habes 148. 26.) nunc retinetur κ ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἔπληκτο, ἐπέπληγον, *perculi,* ci *perculsi:* à πλήσσω pro ἔπληγον dicitur poëticè (49. 22.) πέπληγον, *percussi:* in voce passiua ἐπλάγλω, *casus sum:* & ἐπλάγλω, *stupui:* à καταπλήσσομαι, καταπλάγη, *percussus est:* & κατεπλάγη, *perculsus est.* In infinitiuo, πλαγλῶναι, *frangi, percussum esse:* καταπλαγλῶναι, *praeterreri, formidare.* In participio, πλαγεὶς, *percussus:* πλαγέντα, *percussa:* καταπλαγεὶς, *deterritus:* καταπλαγέντες siue καταπλαγέντες, *ad stuporem vsque suspicientes, admirantes.* In futuro secundo eiusdem vocis, πλαγήσεσθαι, *percussum iri.* Fit & interdum γ ex ζ: vt à κεάζω, ἔκεαγον, *clamaui, vociferatus sum:* ἀνακεάζω, ἀνέκεαγον, *exclamaui, vociferatus sum:* ἐγκεάζω, ἐνέκεαγον, *inclamaui:* ἀνακλάζω, ἀνέκλαγον, *vocem in altum sustulerunt:* à πάζω participium παγὼν, & poëticè (49. 22.) πεταγὼν, *extendens,* à κεάζω infinitiuus passiuus κεαγλῶναι, *clamatum fuisse:* participium κεαγεὶς, *clamatus:* ab στάλάζω, στάλαγεὶς, *instillatus:* ϑηπάζω, ϑηπαγεὶς, *infusus, instillatus:* & in subiunctiuo, ϑηπαγῇ, *instillatus sit.* Et etiam sit δ: vt à φλάζω, ἔφλαδον, *obstrepui:* φρέζω, ἔφρεδον, & sine augmento φρέδε, *dixit, disserit:* ἐπιφρέζω, ἐπέφρεδον, *dixi, indixi:* ἐπέφρεδον, *indixit:* διεπιφρέζω, διεπέφρεδον, *disserui, dixi:* si legatur διαπέφρεδον, ducetur à διαφρέζω, per poëticam reduplicationem (49. 22.) pro διέφρεδον, vt simplex πέφρεδον, pro ἔφρεδον, *dixi:* πέφρεδε, *dixit:* in duali, πέφρεδέτην, *dixerunt.* In imperatiuo, πέφρεδε, *dic:* item, *dixit.* In infinitiuo, πεφρεδῆναι, & Ionicè seu poëticè (59. 4.) πεφρεδέμεν, *dicere, praedicere.* π ex πλ: vt à μείρπω, ἔμαρπον, & poëticè (49. 22.) μέμαρπον, *attigerunt.* hinc in tertia plurali optatiui, detracto ϱ vt α corripiatur, μεμείρπιεν, *corripuissent:* sic & in infinitiuo, μαπέμεν pro μαπέειν, quod Ionicum est (59. 18.) pro μαρπεῖν, *capere,* à κλέπτω, ἔκλαπον, *furatus sum:* passiuum ὀκλάπτω, *furto subductus sum:* participium κλαπεὶς, ἐντος, *furto subtractus, deceptus:* οἱ κλαπέντες, *vafritie quadam perducti:* τὸ κλαπὲν, *furto subductum:* ab ὑπεκκλέπτω, ὑπεκκλαπεὶς, ἐντος, *furto sublatus.* Quae habent penultimam α, & characteristicam λ, ducuntur omnia à thematibus in ἄλλω siue ἄλλομαι, aut ab ἔλλω siue ἔλλομαι. ab ἄλλω, vt à ϝάλλω, ἔϝαλεν, *vigui:* σφάλλω, ἔσφαλεν, *auertit* seu *auertebat:* ἔπιβάλλω, ἐπέβαλεν, *imposuit, statuit, impressit:* ϖεριβάλλω, περιέβαλε, *commisit:* ϑεῖβάλλω, ϑεῖβαλε, *cinxit, circundedit,* προσβάλλω, προσέβαλε, *pepulit, aggressus est:* συνεκβάλλω, συνεξέβαλε, *simul exegit:* ὑποβάλλω, ὑπέβαλε, *dedidit:* ὑπερβάλλω, ὑπερέβαλε, *superauit:* προβάλλω, προέβαλε, siue Atticè (49. 35.) προΐβαλεν, & Ionicè (47. 39.) προβάλεσσεν, *impegit* seu *impingebat:* παρεμβάλλω, παρενέβαλον, *in modum coronae cinxerunt:* συμβάλλω, συνέβαλον, *commiserunt, conflictati sunt.* In imperatiuo, ϑεῖβαλε, *indue, veste contege.* In optatiuo, ἐπιβάλοι, *iniecerit.* In subiunctiuo, ἐπιβάλῃ, *inciderit:* προσβάλῃ, *incurrerit.* In infinitiuo, καταβαλεῖν, *soluere, pendere:* ϑεῖβαλεῖν, *cingere, irretire:* προβαλεῖν, *abiecisse:* συμβαλεῖν, *collidere,* id est, *inimicitiam inter duos & discordiam rixamque concitare.* In participio, ἐπιβαλὼν, ὄντος, *qui imposuit, qui prorogauit:* ϑεῖβαλὼν, *amplexus, implicans, subiiciens:* προσβαλὼν, ὄντος, *oppugnans, adortus, impingens:* ὑποβαλὼν, *suggerens, admonens.* In voce passiua ab ὑποσφάλλομαι, ἀπεσφάλλω, *decerraui, frustratus excidi.* In optatiuo, σφαλείλω, *aberrauerim:* σφαλείης, *aberraueris:* σφαλείη, *aberrauerit, fallat, detrimentum accidat:* tertia pluralis, σφαλείησαν, & syncope σφαλεῖεν, *deciperentur, detrimentum acciperent,* quasi à prima σφαλήμεν. 153. 25. In subiunctiuo, σφαλῇ, *laberetur, collaberetur.* In infinitiuo, σφαλλῶναι, *lapsum esse:* διασφαλλῶναι, *aberrare.* In participio: καταβαλεὶς, *qui multorum in se telorum iactus excipit:* σφαλεὶς, *deceptus,*

Ductа à πλήσσω.

γ ex ζ.

δ ex ζ.

π ex πλ.

λ ex λλ.

αλ. ex αλλ.

qui accepit calamitatem, frustratus opinione: πὶ σφαλέντα, improsperè cedentia, infeliciter gesta: ἀποσφαλεὶς, ipse falsus. In voce media, à ϖεσβάλλομαι, ϖεσβαλόμην, & Atticè (155.25.) ϖεσβαλόμην, *circummuniui: ϖεσβάλε, muniuit, produxit:* ϖεσβάλλομαι ϖεσβάλετο, *indutus est:* tertia pluralis ϖεσβάλοντο, & poëticè (66. 12. ϖεσβαλέσθε, *adepti sunt.*) in imperat. ϖέσβαλε, *induere, indue:* ϖεσβαλὲ, *oppone & obiice tanquam telum.* In optatiuo, ϖεσβάλοιτο, *protendatur:* συμβάλοιτο, *conduxerit ad:* ὑπερβάλοιτο, & poëticè (66. 12.) ὑπερβαλοίατο, *superent seu superassent.* In subiunctiuo, ϖεσβάλῃ, *induaris:* σφάλητον, *minùs successeris.* In infinitiuo, ϖεσβαλέσθαι, *induisse, sumpsisse:* ϖεσβαλέσθαι, *protendere:* συμπεσβαλέσθαι, *vna aggredi, seu auspicari.* In participio, συμβαλόμενος, *qui fuit adiumento:* σφαλόμενος, *deceptus:* Ab ἔλλο siue ἕλλομαι, vt à τέλλομαι, ἔτάλην, *missus sum:* συστέλλομαι, συνεστάλη, *contractus est:* συνεστάλισαν, *contracti sunt & reiecti:* ἀναστέλλομαι, ἀνεστάλησαν, *se receperunt:* ϖροστέλλομαι, ϖροσταλῆσαν, *præmissi sunt.* In infinit. ταλῆναι, *missū esse:* ἐκϖοταλῆναι, *emitti.* In participio, διαταλεὶς, *qui dissectus ruit:* ἰδιοταλεὶς, ἰδιοταλέντα, *contractus, contracta:* ϖροταλεὶς, *præmissus:* συταλεῖς, *addensatus.* μ ferè ex μr: vt à κάμνω, ἔκαμον, & poëticè (49. 22.) κέκαμον, *laborauí:* ϖεκάμνω, ϖεκαμὼν, & Atticè (49.35.) ϖεϋκαμα, *laborauit.* In quibusdam penultima α ex ε: vt ab ἀποτέμνω, ἀπέταμον, *præcidi:* διαταμεῖν, *discindere:* ϖρετάμην, *præcidere:* ϖρότεταμαι, *præscindere, prius arare:* ϖροταμὼν, *præcidens:* καταταμὼν, ὄντος, *concidens:* καταταμόντες, *concidentes.* In infinitiuo medio, ταμέσθαι, *incidere.* Nonnunquam huiusmodi ducta à τέμνω, non mutant ε in α, 215. 2. hinc à κϖτέμνω, κατέτεμε, *concidit, dissecuit:* ϖερίτεμνω, ϖερίτεμε, *circuncidit:* ϖερίτεμεῖν, *circuncidere:* κϖτεμεῖν, *dissecare:* συντεμὼν, ἡ συντεμοῦσα, *compendio complectens.* In voce media ab κϖτέμνομαι, ἀπετεμόντο, *separarunt, consecrarunt.* Atque hactenus de regularibus barytonorum aoristis secundis & futuris secundis, quæ ante characteristicam habent α. Nunc ad ea quæ eodem loco alias habent vocales pergamus.

ι ex ι. QVORVM Penultima est ι, illud nunc ex ι, nunc ex ε habent: ex ι, vt à κίω, ἔκιον, & sine augmento κίον, *iui, veni, & iuerunt, venerunt:* ἔκιεν, & κίεν, *adiit, venit, iuit,* seu *ibat:* μετακίω, μετέκιον, adj: μίωσι, ἐμίωσιν & μιώσιν, *iratus est* seu *irascebatur:* κείνω, ἔκεινον & κέϊνον, *iudicaui, elegi:* κείνεν, *elegit:* ἐνίπτω, λίϊπτεν, & pleonasmo syllabæ πα, ἐνίπαπτεν, *increpauit:* in subiunctiuo passiuo, ab ἀποπνίγομαι, ἀποπνιγῶ, *suffocer.* In participio, πεπεῖς, *tritus:* πεπεῖν, *tritum:* κϖκλινεὶς, *inclinatus:* κατακλινέντες, *discumbentes.* In infinitiuo medio λιτέσθαι, *supplicatum esse,* à λίτομαι. In futuro passiuo, à πτίγνομαι, πτιγήσομαι, *suffocabor:* ἀποπτιγήσομαι, idem: κατακλινομαι, κϖκλινήσομαι, *inclinabor discumbam:* ἐλίττομαι, ἐλιγήσομαι, *complicabor:* καταπεδήσομαι, καταπεδήσεται, *tædio afficietur.*

ε ex ε. Ex ε, vt à τείχω, ἔτειχον, *iui:* τίχε, *discede:* διατείχω, διέτειχον, *pertransiui, & pertransierunt:* ἐρέπω, ἔρεπον, *secui, & secuerunt,* seu *diuidebant:* pass. ἔρεπω, *sectus sum:* ἐρέπτω, ἔρεπτον, & medium ἔρεπόμην, *dirui, cecidi:* ἔρεπεν, & sine augmẽto, ἔρεπε, *cecidit:* δείδω ὁ δείδω, ἔδιεν & δίε, *timuit:* vel est δίε pro δείδιεν, à præterito medio δέδια, de quo 187. 13. λείπω, ἔλιπεν & λίπε, *reliquit:* ἐγκαταλείπω, ἐγκατέλιπε, *reliquit:* συνεκλείπω, συνέλιπε, *simul defecit:* καταλείπω, κατέλιπεν & Ionicè (47.38.) κατελίπεσκε, seu potiùs κατελίπετε, *reliquit* vel *relinquebat:* πείθω, ἐπίθομεν, & syncope, ac poëtica reduplicatione, πιπθόμην, *persuasimus:* hinc in optatiuo, ϖεπίθοιεν, *persuadeant:* & in participio, ϖεπθὼν, quod & πθὼν, *persuadens:* & in optatiuo medio, ϖεπίθοιτο, *credat:* ὀκνέω, ὀκνιῆν, *mori:* ϖροκνιῆν, *desiuisse:* λιπὼν, *qui desiit & cessauit:* ϖεκνιπὼν, *qui deseruit:* ἐξερέπω, ἐξερεπὼν, *prouens,* ab ἐξερέπω. in voce media à λείπομαι, ἐλιπόμην, & sine augmento, λιπόμην *sum relictus:* πείθομαι, ἐπιθόμην, & πιθόμην, *parui, sum obsecutus:* πιτῦ, *pare:* δείδομαι, δίεται, *pellat, transierit.* In subiunctiuo, πεθομαι, πεθώμαι, *parebo,* in futuro secundo eiusdem vocis.

υ ex υ. PENVLTIMA Υ fit modò ex υ, modò ex ευ: ex υ quidem, vt ab ἀναφύομαι, ἀνεφύν, *enatus est:* ἀνεφύσαν, *enati sunt:* συμφύγομαι, συνεφύγησαν, *aruerunt:* καταύσομαι, κατευῶ, *stimulatus sum:* κατεύγη, *compunctus est:* κατευγήσαν, *compuncti sunt.* In imperatiuo, κατεύγητε, *compungimini,*

in subiun-

in ſubiunctiuo, ἀφύομαι, φυῶ, φυῇς, φυῇ, *natura comparatus ſim, ſis, ſit*: ὑπτύφομαι, ὑπτυφῇ, *accendatur, ardeat*: συμφύγομαι, συμφυγῇ, *ſimul frigatur*: ἐρύσσομαι ſeu ἐρύπομαι, ἐρυγῇ, *foſſus fuerit*: ἀποφύομαι, ἀποφυῶσιν, *emaſcentur*. in infinitiuo, σκυφλίῶαι, *lædi oculis & tantùm non obcæcari*: ϖϱοσυ-
5 ϱλίῶαι, *ſeduci*: σκυλίῶαι, *defatigari, veniendi laborem ſuſcipere*, à σκύλλομαι. in participio, κυὰς, *conceptus, vngès, punctus, percuſſus*, à νύσσομαι ſeu νύπομαι. φυὶς, *enatus*: ὑπφυὶς, *inhærens, inſurgens*: ὑπφυόντες, *cohærentes, complexi*: συ-ϱέντες, *tracti*: ἡ ϖϱοσυϱεῶσα, τὴς ϖϱοσυϱεούσης, *attracta, attractæ*: ὃ καταφυὲς *genitum*. In voce media, à ϖϱοδύομαι, παϱεδύετο, *fraudulenter ingreſſus eſt*:
10 παϱεμφύομαι, παϱεπεφύετο, *iuxtà pullulauit*. in futuro ſecundo paſſiuo, à καταύσσομαι ſeu καταύπομαι, καταυγήσομαι, καταυγήσῃ, *ſtimulabor, ſtimulaberis*: ϖϱοσύϱομαι, ϖϱοσυϱήσεται, *circumtrahetur*. Ex ευ verò penultima υ, vt à κεύω, ἔκυθον, ſine augmento κύθον, *occultaui*: κύτεν, *occultauit, abſcondit*: ἐϱεύ-γω, ἤϱυγον, *eructaui*: ἤϱυγες, *eructauit*: ἀϱεύγω, ἀήϱυγον, ἀήϱυγες, ἀήϱυγεν, *eructatis, emiſi, iſti, it*: ὑπφεύγω, ἀπέφυγον, *profugi*: ἀμφιφεύγω, ἀμφέφυγες, *euaſiſti*: ὑπεκφεύγω, ὑπεξέφυγεν, & ſine augmento ὑπέκφυγε, *ſubterfugit, elapſus eſt, eiam fugit*: ὑπεξέφυγον, *ſubterfugerunt*: καταφεύγω, κατέφυγον, *confugerunt*. in optatiuo, σκφύγοι, *effugiat*: ὑπεκϖϱοφύγοι, *ſuffugerit, eiam effugerit*. in infinitiuo, ἀποφυγεῖν, *euadere*: σκφυγεῖν, *effugere*: ϖϱοφυγεῖν, *fugere*. in parti-
20 cipio, ἀποφυγὼν, *refugiens*: σκφυγὼν, *qui elapſus eſt*: καταφυγὼν, *confugiens*: ϖϱοσ-φυγὼν, ὄντες, *qui confugit*: ϖϱοσφυγόντες, *ſe recipientes, confugientes*: ϖϱοφυγὼν, *profugiens, aufugiens*.

υ ex ω.

IN Pauciſſimis polyſyllaborum thematum quintæ coniugationis penultima ε fit ex ει: vt, ὤφελον, *debui*, ab ὀφείλω: ἄειρον, *extexi, texuani, extuli*, ſine augmento ab ἀείρω: alibi in ipſo themate eſt ε: vt ab ὀλέϑω, ὄλεσε pro ὤλε-ϑε, *periit*: καταλέγομαι, καταλέγω, *delectus ſum*: καταλέγμαι, *congeſti ſunt*, *enumerati ſunt*: καταγέλλομαι, καταγέλη, *annuntiatus eſt*: συκέπομαι, σωεσκέπ-μαι, *ſimul recenſiti fuerunt*: συλέγομαι, σωελέγη, *coactus eſt, congregatus eſt*: in ſubiunctiuo, συλλεγῇ, *collectus ſit*. in participio, συλλεγὲις, *collectus*: φλέγω, φλεγὲις, *combuſtus*: ἀναφλεγὲις, *retorridus, combuſtus*. in ſubiunctiuo medio, ab ἔϱομαι, ἐϱωμαι, *interrogauero*: infinitiuus ἐϱέσϑαι, *interrogare*: at præſens eſt ἔϱεσϑαι accentu in antepenultima. A᾽ ϖϱοκατέδομαι, futurum ſecundum medium ϖϱοκατέδομαι, pro ϖϱοκατεδοῦμαι, 154. 15. tamen inuenitur ϖϱοκατεδῆται, *prius edet*, à ϖϱοκατεδοῦμαι.

ε ex ει, ε ex ε.

RARO In horum temporum penultima inuenitur ο. Illud autem fit aut ex ω, aut ex ο: ex ω, vt ab ἀκέομαι, futurum ſecundum paſſiuum ἀκέσο-μαι, *audiar*. ex ο, vt à κόπω, κοπεῖν, *excidiſſe*: in indicatiuo paſſiuo, ἐκόπη, *ſciſſus eſt*. ϖϱοκόπομαι, παϱεκόπω, *damno affectus ſum*: ἀπεκόπομαι, ἀπεκόπη, *percuſſus eſt*. in infinitiuo, κοπεῖῶαι, *exciſum eſſe*: ἐπικοπεῖῶαι, *deficere in explorandis veſtigiis*: in participio, κοπὲις, *cæſus, detruncatus*: συγκοπὲις, *contuſus*.

ο ex ω. ω ex ο πλ.

QVAE Habent in penultima ι, α, η, ω, ει, ferè ſunt indicatiui modi, habéntque eiuſmodi penultimam ex augmento: cuius excutiendi ratio-nem demonſtrauimus, quum de temporali imperfectorum augmento age-remus. ſed & horum exempla quædam proferamus: à ϖϱοάγω, παϱῆγε, *duxit*: ϖϱοσάγω, ϖϱοσῆγεν, *accerſiuit*: ϖϱοσῆγον, *propè acceſſerunt*: ὑπάγω, ὑπῆ-γον, *citauerunt, vocabant*: ἀνάπω, ἀνῆπε, *retulit*: ἐπανήκω, ἐπανῆκε, *rediit*: ἐσήκω, ἐσῆκεν, *introduxit*: vt ſimplex ἦκε, *venit*, ab ἥκω: ſi augmentum in eandem ſyl-labam non caderet, η mutaretur in α. in voce media, à ϖϱοσάγομαι, ϖϱοσηγέ-μην, *adductus ſum*: ϖϱοάγομαι, ϖϱοήγετο, *adductus eſt*: ϖϱοάγομαι, ϖϱοήγοντο, *prouexerunt*: ἀϱόμαι, ἀπϱόμην, *interrogaui*: ἀϱήσετο, *percontatus eſt*: ἐξέϱομαι, ἐξηϱόμην, *interrogaui*: ἐξήϱου, *interrogauiſti*: ἔϱομαι: ἤϱυ, *interrogaſti*: ἐπείϱομαι, ἐπήϱετο, *interrogauit*: ἐξεγείϱομαι, & ſyncope ἐξέγϱομαι, ἐξηγϱόμην, *exurrexi, expergefactus ſum*: διῆϱε, *detraxit*, à διαίϱω. nam η ſemper hic fit ex αι. ſic ω ex ο: vt ab ὄφω, ὤφον, & poëtica reduplicatione ὄφωφον, *extuli*. & ει ex ε: vt à καθέλκω, κα-θεῖλκον, *detraxi*: ϖαϱέλκω, ϖαϱεῖλκεν, *abundauit*, ſeu *abundaret, ſupernacaneus eſſet*: ἐφέπομαι, ἐφεῖπτο, *eſt aſſenſus, inſecutus eſt*.

Augmentum temporale locum penultimæ ſubiens.

η ex α. η ex η. η ex ε. η ex αι. ω ex ο. ει ex ε.

De aoristo secundo verborum circunflexorum.

NOTENTVR Ducta à verbis circunflexis in ἐω & ἀω, hæc enim penultimam ε aut α, quæ eadem est cum characteristica, amittunt: alioqui diuersam terminationem à barytonis non habent. itaque circunspectè aduertendum ne consona, quæ terminationem præcedit, pro characteristica, néve vocalis quæ huiusmodi consonanti præfigitur, pro penultima accipiatur: atque ita fiat, vt ad proprij thematis inuentionem non detur aditus. Quando igitur thema cum exacta huiusmodi penultimæ ac characteristicæ examinatione non potest inueniri, detracto augmento mutetur sola terminatio in ἐω aut ἀω, pro terminationibus actiuis, & in ἐομαι aut ἀομαι pro passiuis. sæpe enim hoc pacto thema statim occurret, quod alia via inueniri nusquam poterat. quomodo verò augmentum sit detrahendum docuimus, quum de imperfecto ageremus. si augmentum nullum adsit, terminationis tantùm erit habenda ratio. Sed eorum quæ sunt cum augmento exempla quædam primùm producamus: à δαμάω. ἐδάμην, *domui*: passiuum ἐδάμην, *domitus sum*: vnde in tertia plurali, ἐδάμησαν, & Bœoticè (67. 23.) δάμεν, *domiti sunt*: à κιχάω, ἔκιχε, *nactus est*: θορέω, ἔθορον, & sine augmento θόρον, θόρες, θόρε, *insiliy, isti, it*: ἀνθορέω, ἐξέθορον, *exiliy*: ἐξέθορε, *promicuit, exiliit*: μηλέω, ἔμηλε, *venit*: κλυπέω, ἔκλυπον, *obstrepui*: ἔκλυπε, *tonauit, resonauit*: ἐνέσχεθε, *innouauit*: φυσάω, ἔφυσεν, *inflauit*: ἐπέφορεν, ἐπέφορον, & syncope ἔπφορον, *occidi, mactaui*: κατέδυπε, *recidit, corruit*, à καταδυπέω: μεταστάω, μετέστην, *assecutus sum*: ἐσιαπάω, ἐσέαπεν, *ingruit*. Cum augmento temporali, ab ἀλιτέω, ἤλιθον, *peccaui*: ἤλιτε, *peccauit*: ἐφηλιτέω, παρήλιτον, παρήλιτες, *offendi, offendisti*: ὀσφρέομαι ὃ ὀσφαίνομαι, ὤσφρητο, *senserunt, odorarunt*: παροιχέομαι ὃ παροίχομαι, παρώχετο, *præteriit*: malo deducere à παροιχέομαι, quàm à receptiori παροίχομαι. quia si augmentum detrahetur, οι manet inuariatum, quanuis producatur, vt patet ex simplici οἰχέμεν, οἴχου, *abiy*, *abiisti*, ab οἴχομαι, à quo Atticum οἴχωμαι sua tempora mutuari diximus 180. 1. Idem dici potest de οἴω, quod in his temporibus seruat οι inuariatum, tanquam ab οιγέω: vnde in futuro secundo passiuo οἰγήσομαι, *aperiar*. Ab ἀδέω inuenitur in aoristo secundo ἄδε, *molestus fuit*, pro ἤδε, solutione η in αα, 168.38. ab ἀλκέω ὦ, ἄλαλκον, ἄλαλκες, ἄλαλκε, *iuui, profugaui, isti, it*, pro augmento repetitis duabus primis literis. sic ab ἀχέω ῶ, participium ἀκαχὼν, *mœstus, tristans*: *in* in optatiuo medio, ἀκαχοίμεν, ἀκάχοιο, ἀκαχοιτο, *tristarer, tristareris, tristaretur*: vbi κ tenuis repetitur pro aspirata χ. In iis quæ augmento destituuntur, sola terminatio mutanda erit in ἐω aut ἀω, siue in ἐομαι aut ἀομαι: in ἐα, vt ἔσθορον, pro ἐνέθορον, *insilui*: ἔντορε μάκτρῳ, *insiluit in medium*: πόρον, *præbui*: πόρε *præbuit*: ἐξέθορον, *saltu exiliy*: ἐξέθορεν, *saltu exiliit*: ἄνθορεν, *exiliit*: à poëtico ἀντορέω pro ἀναθορέω, 50. 11. ἐπέντορεν, *irruit*: ἔσθορεν, *insiliit*: ἔκμολεν, *exiuit*, cum augmento diceretur ἐξέμολεν: ἐνένιπτε, *dixit, increpuit*: dicitur pro eodem, ἐνένιπτε, *tanquam* ab ἐνενιπέω. In subiunctiuo, ἀλίτῃ, *peccauerit, errauerit*: πόρῃ, *præbeat*: κιχῶσι, *forti sint, adierint*. in infinitiuo, θορεῖν, & poëticè (49. 22.) τεθορεῖν, *desiliisse*: ὀλισθεῖν, *cecidisse*: προσμολεῖν, *prodire*. in participio, θορὼν, *saliens, qui exiliit*: καταθορόντες, *desilientes*: παρθορὼν, *prosiliens*: κιχὼν, *assecutus, nactus*: μολὼν, *profectus*: προμολὼν, *procedens*: προσμολὼν, *ingressus*: ὀλισθὼν, *lapsus*: πορὼν, *qui præbuit*, Sequentia vocis mediæ mutent terminationem in ἐομαι, vt habeatur eorum thema: ἄλθετο, *sanauit*, ab ἀλθέομαι: ἀλίτετο, *offenderunt*: ἀδόμενος, *veritus*: ἀποδόμενος, *vsus*. sic in futuro secundo medio ab ἐνθορέομαι, ἐνθορεῦνται, & Ionicè (74 28.) ἐνθορέονται, *transcendent*. Vel mutanda est terminatio in ἀω, aut ἀομαι: vt, ἀπότιχε, *discede, abi*: μεταστὼν, *accurrens, insecutus*, à μεταστάω: δαμεῖσθαι, *domitum esse*, in infinitiuo passiuo, à δαμέομαι: participium δαμεὶς, *domitus*: possunt etiam deduci à δάμνημι. In voce media, πετόλω, *volarunt*, in duali à πετάομαι: ὀπλόμενος, *qui assatur, igni commissus*, ab ὀπλάομαι.

Aoristus secundus cum augmẽto syllabico ε, à verbis circunflexis.

Cum augmẽto temporali.

η ex α.

ω ex ο.

ῳ ex οι.

οι in penultima aoristi secundi.

να pro ν ex α.

Reduplicatio poëtica in aoristo secũdo.

Aoristus sec. sine augmento à verbis primæ coniugationis circunflexorum in voce actiua.

In voce mediâ.

A verbis secundæ circunflexorum.

In aoristis sec. verborum in μι thema quomodo inuestigãdum.

AORISTI Autem secundi verborum in μι ab aliis terminatione dignoscuntur. Vt eorum thema inueniatur, augmentum, si quod habuerint,

rint, est abiiciendum: & si in compositis præpositiones ob augmentum literam aliquam immutârint aut perdiderint, singula in suum locum reponenda. mutetur deinde terminatio actiua vnà cum characteristica, in νμι, vel ωμι, vel υμι, & media in εμαι, vel αμαι, vel ομαι: in υμι quidem, si terminatio contineat υ: in ωμι, si ω vel ο, modò ω non sit in subiunctiuo: in εμαι, si sit ε: in αμαι, si α: & in νμι, si sit alia quàm ω in subiunctiui primis personis aut tertia plurali. tum enim perquirendæ erunt omnes thematum in μι formæ, præterquam υμι: quòd omnes coniugationes, præter quartam (quæ subiunctiuo caret) habeant ω in iis subiunctiuorum personis. Præfigenda denique in quibusdam erit reduplicatio, de qua 93. 5. & 94. 21. atque 102. 30. sed in compositis non præpositioni, sed verbo simplici erit applicanda. Exemplis rem illustremus. Quæ ad νμι aut εμαι primæ coniugationis referantur, vix alia inuenies, quàm ducta à πθνμι aut ἵνμι, vel ex eorum compositis. simplicis πθνμι coniugationem habes pagin. 95. & τῦ ἵνμι 160. Composita diuersam ab eis coniugandi formam non recipiunt: verùm in compositis è πθνμι, quum augmentum ε assumunt, in præpositionibus sæpe aliquid immutatur aut deperditur. id quomodo fiat, vt paucis demonstrem, oculísque subiiciam, themata composita notis arithmeticis insignita ad marginem apposui, ad quæ referantur exempla quæ in contextu easdem notas habuerint: quod & in multis aliis eiusmodi compositis postea breuitatis gratia factitabimus. Hæc igitur ducuntur à compositis è πθνμι & ἵνμι: in indicatiuo, ἀνέθεμθν, *suspendimus*: ἀνέθεσαν, *suspenderunt, censerarunt, destinarunt*, 1. vide in margine eorũ thema ἀνατίθνμι, cui vnitatis nota præfigitur. ἀπέδοτε, *tribuistis, attulistis*, 12. ἐνέθεσαν, *condiderunt, instituerunt*, 3. ὑπεθέσαν. *oppignerarunt*, sine augmento ὑποτθέσαν, 20. sic simplex θέσαν. *posuerunt*, pro ἔθεσαν. παρέσαν, & ectasi poëtica παρεῖσαν, *dimiserunt*, 32. In imperatiuo, καταθές, *depone*, 7. παράθες, *appone*, 9. πρόσθες, *adde*, 13. πέμπες, *remitte, dimitte, permitte*, 32. ὔφες, *detrahe*, 37. in secunda plurali, καταθέτε, & poëticè (50. 11.) κατθετε, *deponite*, 7. πάρετε, *sinite*, 32. σύνετε, *intelligite*, 35. In optatiuo, προσκατθείλω, *insuper dependerim, numerarim*, 15. παρείλω, *permitterem*, 32. ἀνενεῖκαι, *retulerit*, 1. μεθείτε, & syncope (153. 25. 30.) μεθῆτε, *permittetis*, 31. In subiunct. μεθῶ. & poëticè (160. 31.) μεθείω, *dimisero, neglexero*, 31. παρῶ, *omisero*, 32. ἀποδῶσι, *reddiderit*, 3. καθυφῆς, *omittas*, 30. προσθῆ, *accesserit*, 31. παρῆ, *prætermiserit*, 32. ἀποδῶμεν, *reddamus*, 3. ἐπιθῶμεν, *ponamus*, 5. συνθῶμεν, *conferamus*, 9. παρῶμεν, *omittamus*, 32. ἀφῆτε, & Ionicè (162. 14.) ἀφέητε, *dimiseritis*, 23. συνῆτε, *intellexeritis*, 35, ἀφῶσιν, *immiserint*, 23, συνῶσιν, *intelligant*, 35. In infinitiuo, ἀνατθεῖναι, *dedicauisse*, 1. ἀποδοῦναι, *affectum esse*, 3. ἐπιθεῖναι, *insigere*, 5. καταθεῖναι, *ponere*, 7. συνθεῖναι, *commendare seruandum*, 9. προσθεῖναι, *referre ad, conuocare, addidisse*, 16. ἀνεῖναι, *potestatem facere*, 22. ἀφεῖναι, *remittere*, 23. ἐφεῖναι, *appellare*, de iudicio vno ad aliud pronocare, 26. ἐπαροθεῖναι, & Ionicè ἐπαροέω, *emittere*, 28. vt simplex ἔω, 162. 21. quod & poëticè geminato μ. ἔμμω, *misisse, posuisse*: μεθεῖναι, *permittere*, 31. προεῖναι, *dimittere*, 34. In participio, ἀνατεὶς, *attollens, relinquens*, 1. ἀποδοὺς, ἀποδόντες, *qui affecit*, 3. ἐπιθεὶς, *prosecutus*, 5. ἐνδεὶς, *qui imposuit*, 6. καταθεὶς, *ponens, soluens, faciens*, 7. συνθεὶς, *qui iniecit*, 12. προθεὶς, *qui apposuit*, 16. συνθεὶς, *componens, conscribens*, 17. συγκαταθεὶς, *simul demittens*, 18. ἀφεὶς, *deiiciens, librans se*. 23. ἐξαρεὶς, *qui remisit*, 25. ἐφεὶς, *committens*, 26. ἐπαρεὶς, 32 *qui dimisit* 27. μεθεὶς, *qui omisit*, 31. pro μεθεὶς dicitur Ionicè (12. 30.) μετεὶς, 33 μετέντες, *intermittens, repudians, immutans*: παρεὶς, *omittens*, 32 ἀπαρεὶς, *traiectus*, 33. potest censeri participium aoristi sec. pass. à ἀπειπέρω: ὑφεὶς, & 34 Ionicè (12.30.) ὑπεὶς, *deponens*, 37. in plurali, ἀνατέντες, *suspendentes, dicantes*, 35 1. ἀποδέντες, & in datiuo ἀποδεῖσιν, *iis qui instituerunt*, 3. ἀφιέντες, *omittentes*, 9. huius genitiuus ἀφιέντων legitur vsurpatus pro tertia plurali imperatiui 36 ἀφιέντων, *omittant*, 150. 36. ὑφέντες, *tollentes*, 19. ἀνέντες, *indulgentes, permittentes* 22. παρέντες, *soluentes, dissipati, dimissi, qui præsìo fuerunt*, 32. in fœminino, 37 ἀναθεῖσα, ἀναθεῖσης, *committens, prorogans*, 1. ἀποδεῖσα, *quæ tribuit*, 12. προσθεῖσα, 38 *apponens*, 13. μεθεὶς, *qui omisit*, 31 συγκαθῦσα, τῆς συγκαθείσης, *considens*, 36. in neutro

Themata ad quæ referēdi sunt aoristi secundi primæ cōiugationis vnius borū in μι in contextu oppositò producti.

1 ἀνατίθνμι.
2 ἀποτίθνμι.
3 διατίθνμι.
4 ἐντίθνμι.
5 ἐπιτίθνμι.
6 θείθνμι.
7 καταπίθνμι.
8 μεταπίθνμι.
9 προσπίθνμι.
10 προσκαταπίθνμι.
11 παρεπίθνμι ex προὶ & ἐπ.
12 προσκαθίθνμι.
13 προστίθνμι.
14 προσαναθίθνμι.
15 προσκαθίθνμι.
16 πρόθνμι.
17 συνίθνμι sive ξυνίθνμι.
18 συγκαθίθνμι. ex σὺν & καθ.
19 ὑποθίθνμι.
20 ὑποτίθνμι.
21 ὑπεκθίθνμι ex ὑπὸ & ἐκ.
22 Ἀνίημι ex ἀνὰ & ἵημι.
23 ἀφίημι ex ἀπό.
24 ἐξίημι.
25 ἐξαφίημι ex ἐκ sive ἐξ & ἀφ.
26 ἐφίημι ex ἐπ.
27 ἐπανίημι ex ἐπὶ & ἀνά.
28 ἐπιπροΐημι.
29 καθαπροΐημι.
30 καθυφίημι ex κᾰτ & ὑπό.
31 μεθίημι ex μετά.
32 παρίημι ex προὶ & ἐπ.
33 μετεπείμι ex μετὶ & προ.
34 προΐημι.
35 συνίημι sive ξυνίημι.
36 συγκαθίημι ex σὺν & κατά.
37 ὑφίημι ex ὑπό.
38 ὑποκαθίημι ex ὑπὸ & κατά.

Themata per ειμαι ἐφέι, ἔιτες, immittens, 26. In indicatiuo vocis mediæ, *ἀνεθέμην contuli,* 1. thema-
efferēda, ad quæ re- ta ad quæ referentur aoristi sequētes medij per μαι potiùs quàm per νμι sunt
feruntur aoristi se- efferenda: *προσανεθέμην, adhibui in consilium,* 14. *ὑπέθεσθε προῆκε,* 20. *ἀνέδετο, retulit,*
cundi primæ coniu- *communicauit, enarrauit,* 1. συγκατέθετο, sine augmento συγκαθέθετο, & poëti-
gationis verborum cè (50.11. συγκατέθετο, *commendauit,* 10. *προσέθετο, perrexit,* 13. *περιέθετο*, & At- 5
in μι ticè (155.25.) *πεθέσθαι, proposuit,* 16. *συνέθετο, composuit* seu *componebat, paciscebatur:*
sine augmento) *σύνθετο, intellexit, audiuit,* 17. *ὑπεξέθετο, exposuit, ostendit,* 21. *σύν-*
ετο & Atticè (210 20.) *ξύνετο, intellexit,* 35. *ὑπεθέμεθα, posuimus, consuimus,* 20.
ἀπέεντο, amisçuint, 2. *διέθεντο, disposuerunt, promiserunt, pacti sunt, percussērunt,* 3.
ἐπέθεντο, imposuerunt sanxerunt, 5. *κατέθεντο, deposuerunt,* 7. *παρέθεντο, commen-* 10
darunt, 9. *μετέθεντο, se adiunxerunt, instituerunt,* 13. *συνανέθεντο, communicauerunt,*
14 *συνέθεντο*, & Atticè (210.20.) *ξυνέθεντο, pacti fuerunt,* 17 *ὑπέθεντο, consuluerunt, admonuerunt,* 20. *ὑπεξέθεντο, clàm exportarunt,* 21. *ἔξεντο, exemerunt, ademerunt, deposuerunt,* 24. sic simplex, *ἕντο, miserunt.* In imperatiuo, *κάθου, repone, re-*
conde, 2. Atticum est factum per crasim ex Ionico *κάθεο*, & Ionicum à com- 15
muni *κάθεσο*: vide 109.23. & 25. sic *δοῦ δυ, pacisceare, promitte, ineas, ferias,* 3. *ἔνδυ*,
& Ion. *ἔνδεο, pone* vel *imposuisti,* in indicat. sine augmento, pro *ἐνέθεσο,* 4. *κατα-*
θυ, depone, 7. *στεῖδυ, coronare, circumponere sertum,* 12. *μεῖδυ, adde, admone,* 13. *μετα-*
κάθυ, depone, cōmunica, 14. *συγκατάθυ, assentire,* 18. *ὑπόθυ*, & Dor. (110.3.) *ὑπό-*
θευ, da consilium, consule, 20. *ἄφυ, libera,* 23. *ἀπόθεσθε, reponite,* 2. *ἔφεσθε, committe,* 26. 20
Iu opt. *συγκαθείμην, apponam,* 9. *μεθείμην, dimittam,* 31. *ὑφαίμην, cederem, concessērim,*
26. *συγκάθου, apponat,* 9. *μαθέσθαι, relinquatis,* 31. In subiunct. *περῶμαι, deseram, re-*
mittam, 34 *ἐπιθεῖται, incidat,* 5. *συγκάτηται, eiiciat,* 9. *ἀναθώμεθα, omittamus,* 1. *δομεθώ-*
μεθα, vendamus, 3. *μεταθώμεθα, sententiam mutemus,* 8. *περώμεθα, deseramus,* 34. *κα-*
ταβῆσθε, collocaueritis, 7. *προδῶσι, prodatis,* 34. *δομεθῶνται, paciscantur, promittāt,* 3. *προδῶ-* 25
σι, deserant, prodant, omiserint, 34. sunt qui hæc accentu in antepenult. retracto
efferant, *περῶμαι, ἐπιῆται, συμβῶνται, καπιθῶσι, περῶσι, δομεθῶνται, περῶνται.*
In infinit. *ἀναθεῖναι, emendare,* 1. *δομεθεῖναι, disponere, testamentū condere,* 3. *ἐπιθεῖναι, in-*
sectari, incubuisse, 5. *καπιθεῖναι, collocare, cōferre, deponere.* 7. *μεταθεῖναι, ab uno ad alium*
transferre, 8. *συγκαθεῖναι, addere,* 9. *συγκαπιθεῖναι, commendare,* 10. *φιλεῖσθαι,* 30
conciliare, adiuuare, præsidio esse, 13. *ὑπεραθεῖναι, insuper aliquid oneris suscipere,*
14. *περιθεῖναι, proponere, potestatem facere,* 16. *ὑποθεῖναι, consilium dare,* 20. *κατα-*
περεῖσθαι, prodere, 29. *μεῖσθαι, dimittere, permittere:* 34. *ὑφεῖσθαι, vires remittere, vires*
submittere, cōdonare, 37. *φεῖναι, concedere, dimittere,* 38. In particip. *ἀναθέμενος, im-*
ponens, sustinens, 1. *ἀποθέμενος, qui abiecit, qui abrogauit,* 2. *δομεθέμενος, per testamen-* 35
tum relinquens, testatus, 3. cum *ἐπι, ἐπιδομεθέμενος, insuper pecuniam pactus:* συγκατα-
θέμενος, qui deposuit. 10. *παρεθέμενος, circumueniens, qui inserunt,* 11. *περιθέμενος, qui*
Themata compos- *circumposuit,* 12. *περιθέμενος, additus, qui adest,* 13. *προσαναθέμενος, qui consuluit, qui*
torum ex ἵστημι, ad *in consilium adhibuit,* 14. *ὑποθέμενος, proponens,* 20 *ἀφέμενος, derelinquens,* 23. *περι-*
quæ referendi sunt *μενος, deserens, qui dimisit,* 34. *καθυφέμενος, subtrahens,* 30. in duali, *ἀφεμένω, missum*
aoristi secundi pari *facientes,* 23. in plur. *ἀποθέμενοι, reseruantes,* 2. *συγκαθέμενοι, se periculo obiicientes,* 9.
bus arithmeticis no- *συνθέμενοι, constituentes,* 17. in neutro singul. *συνθέμενον, coniunctum tetrachordum.* 35.
tis in contextu op- RARVS Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione ver- 40
posito insigniti,
1 *ἀμφίστημι ex ἀμφί.* borum in μι, præterquam in ἵστημι, & ex eo compositis: vt ex sequentibus
2 *ἀνθίστημι ex ἀντί.* exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuæ, *ἕζεστω, erraui,* 9. *ἐπέ-*
3 *ἀντικαθίστημι, ex ἀντὶ ἐπὶ κατά.* *στω, astiti,* 12. *κατέστω, astiti,* 14. *ἄλιο, fugi,* ab *ἄλημι*: *ἐξέπλω, euolaui,* ab *ἐξέπλη-*
4 *ἀνίστημι ex ἀνά.* *μι. παρέδης, aduenisti, ades,* 18. *ἀνέστας, sustinuisti,* ab *ἀναστῆναι* siue *ἀνατέτηκα,*
5 *ἀφίστημι ex ἀπό.* 165.16. *ἀνέστη, se collegit, euersus* seu *euersa est, discessit,* 4. *διέστη, diuisus est,* 6.
6 *διίστημι ex δια.* *στη, adfuit,* 8. *ἐξέστη, vitauit, subterfugit, cessit,* 9. *ἐξυπανέστη, assurrexit,* 11. *ἐπέστη,* 45
7 *διαπίστημι ex δια & ἀνά.* *astitit, imminuit,* 12. *ἐπανέστη, insurrexit,* 13. *καθέστη, peruenit, extitit, astitit, ad-*
fuit, 14. *παρέστη, astitit,* 18. *περιέστη, cessit, euenit, circunstetit,* 20. *προέστη*, & Attì-
cè (155.25.) *πρόεστη, præfuit, contrasletit,* 21. *προδιέστη, discordari iam cœperat,* 22.
προεξανέστη, præoccupauit, 23. *συμπέστη, contigit, accidit,* 29. *ὑπέστη, subiit,* 31.
προσέφη, allocutus est, à *πρόσφημι*: *ἔκτα* & sine augmento *κτᾶ, percussit,* 50
scalpsit, à *κτῆμι*: *ἕστατλι, steterunt,* pro *ἑστήτλι* in duali, à simplici *ἵστημι, μετέ-*
στημεν, destituimus, 16. *περίστημεν, deuenimus,* 20. *ἀμφέστηκαν, circunsteterunt,* 1.

ἀνέστη-

ἀνέστηκαν, *expulerunt*, 4. ἐξέστηκαν, *alienarunt*, *ad ſtuporem uſque perculerunt*, item *ſtupuerunt*, 9. ἐπέστηκαν, *ſuperuenerunt*, 12. ἐπανέστηκαν, 13. & ſyncope ἐπάνεσταν, *ſurrexerunt*, vt ſimplex ἔστασι, quod & ſine augmento στᾶν, *ſteterunt*, 188. 13. καθέστηκαν, *inſurrexerunt*, 15. regulariter diceretur, καθεστήκεσαν : nam ἑστήκεσαν leuigatur : μεθεστήκασιν, *migrarunt*, 16. μεθανέστηκαν, *conſugerunt*, 17. παρέστηκαν, *aſtiterunt*, *circunſteterunt*, *ſtatuerunt*, *reſtiterunt*, *in deditionem venerunt*, 18. περέστηκαν, *reſſerunt*, ſine augmento περέστηκαν, *circunſteterunt*, 12. In imperatiuo, καθέστηθι, *aſta*, 14. μεταστήθι, *te traducito*, *tradue te ipſum*, 16. ὑπόστηθι, 31. & Atticè, ὑπόσταθι, & per apocopen ὑπόστα, *ſuſtine*, vide 182. 27. 29. φθαστήτω, *in mentem veniat*, 18. ἀνάστητε, & ſyncope ἄναστε, *ſurgite*, 4. ſunt qui legant ἄναστε, 183. 6. πάστε, *ſuſtinete*, à πάω, ſiue πημι, 165. 16. In optatiuo, ὑποσταίη, *promittat*, 31. refertur tamen ad ὑπαχνοῦμαι, 216. 49. 52. μετασταίηθε, *demigrauerimus*, 16. δρασταίηθε, 6. & ſyncope δρασταῖθε : vnde tertia δρασταῖεν, *diuerterentur*, 187. 31. In ſubiunctiuo, μεταστῇς, *mutareris*, 16. φθαστῇ, *in mentem veniat*, 18. περστῇ, *reuoluatur*, 20. συστῇ, *conſtitutus fuerit*. 25. σωαναστῶμεν, *vnà reſurgamus*, 26. φαῶμεν, *dicamus*, a φημὶ : poteſt tamen præſentis temporis cenſeri : ſic tertia φαῶσι, *dicant* vel *dixerint*, 189. 26. ἀποστῆτε, *deſinatis*, 5. In infinitiuo, ἀποστῆναι, *diſcedere*, 5. ἀναστῆναι, *aſſurgere*, 7. ὑπιστῆναι, *inſtare*, 12. item *ſcire* ab ἐπίσταμαι, pro ἐπίστασθαι, quod cum pleonaſmo τ, & mutatione α in η fit ἐπιστῆναι. ἐκστῆναι, *diſcedere*, *cedere*, 9. ἐνστῆναι, *inſtare*, 8. καταστῆναι, *ſubire*, *conſtituì*, *ſiſti*, *quieſcere*, 14 μεταστῆναι, *defeciſſe*, *tranſiiſſe ad*, 16. προστῆναι, *ſe offerre*, *ſiſti*, 18. παραποστῆναι, *vnà rebellare*, 27. συναστῆναι, *in cætum cogere*, *in vnum congregare*, 25. συναποστῆναι, *vnà rebellare*, 27. συναναστῆναι, *vnà conſurgere*, 30. ὑποστῆναι, *ducere*, 31. ὑπεστῆναι, *ſe liberare*, 32. ὑπεξαναστῆναι, *honoris cauſſa aſſurgere*, 33. pro ſimplici στῆναι, Ionicè diceretur στῆμεν, 59. 4. ex quo poëtæ correpta penultima faciunt στάμεν, *ſtare*. In participio, ἀνάστας, *ſtans ex aduerſo*, 2. διάστας, *transferens*, *traducens*, 4. ἀπόστας, *fugiens*, 5. δίστας, *diſtans*, 6. ἐνστὰς, *inſtitutus*, *conſtatus*, 8. ἑστὰς, *deſiectens*, *diſcedens*, *egreſſus*, *qui abſtinuit*, 9. ἐξαναστὰς, *qui ſurrexit*, 10. ὑπιστὰς, *inuadens*, *imminens*, 12. ἐπαναστὰς, *rebellans*, 13. καταστὰς, καταστάντες, *regreſſus*, *perculſus*, *qui appulit*, *ſtans*, *commoratus*, *veniens*, 14. μεταστὰς, *digreſſus*, *qui demigrauit*, *defunctus*, *ſemotus*, *tranſlatus*, *rebellis*, 16. φθαστὰς, *adiens*, *aſtans*, 18. περιστὰς, *circunſtans*, 20. προστὰς, προστάντος, *præpoſitus*, *præſidens*, *antecellens*, 21. προεξαναστὰς, *priùs exurgens*, 23. συστὰς, & Atticè, ξυστὰς, *conſpirans*, *decuriatus*, *contractus*, *qui conſtiterit*, *conſtans*, *paleſtrita*, 25. συνεξαναστὰς, *conſurgens*. 28. ὑποστὰς, *ſe ſuſtinens*, *qui ſuſtinuit*, *qui reſiſtit*, *qui excepit*, *adorſus*, 31. horum formam imitantur, κιχεὶς, *qui vtendum dedit*, à κίχημι : πολύτλας, ἄντες, *multa patiens*, *infelix*, *multa paſſus*, quaſi à πολύτλημι ſeu πολυτέτλημι : συγκαπτὰς, *ſimul occidens*, *qui vnà occidit*, à συγκατάκλημι. In maſculino plur. ἀπτερεκταστάντες, *obnixè conſiſtentes*, 3. ἀναστάντες, *caſtramouentes*, *eleuati*, *aſſurgentes*, 4. δραστάντες, *retrocedendo aditum facientes*, 6. ἐκστάντες, *ſecedentes*, 9. ὑπιστάντες, *vrgentes*, *imminentes*, 12. περιστάντες, *circunſtantes*, 20 συστάντες, *contracti*, *enecti*, 25. συναποστάντες, *qui ſimul rebellarunt*, 27. ὑποστάντες, *excipientes*, *ſubeuntes*, 31. In fœminino ſingulari ἑστάσα, τῆς ἑστάσης, *inſtans*, 8. περιστᾶσα, περιστάσης, *impendens*, 20. προστᾶσα, *proſtans proſtituta*, 21. προϋποστᾶσα, *iam creata*, *præexiſtens*, 24. ὑποστᾶσα, *quæ exiſtit*, 31. In neutro plur. τὰ καταστάντα, *compoſita*, *pacata*, *tranquilla*, 14. In voce med. ab ἵστημι, non reperitur aoriſtus ſecund. in vſu à φημὶ inuenitur ἐφάμην : ſecunda perſona ἔφασο, Ionicè (61. 33) ἔφαο, & ſine augmento φάο, *dixiſti* : ἔφατο & φάτο, *dixit* ſeu *dicebat*, vt ſic imperfect. à φάσκω, *dico* : cum ἐκ, ἐκφατο, *dixit*, *euulgauit*, pro ἐξέφατο, ab ἐκφημι : vnde & infinit. ἐκφάσθαι *euulgare* : ſic προσφάσθαι, *alloqui* à πρόσφημι : ἀποφάσθαι, *negare*, ab ἀπόφημι : ab eodem in imperatiuo ἀπόφασθε, *nuntiate*, *declarate*.

IN Tertia coniug. vix inuenitur aoriſtus ſec. niſi à δίδωμι, βίωμι & γνώμι, aut ab eorum compoſitis. De βίωμι, γνῶμι vide 183 40. & 184. 33. de his etiàm in ſequētibus. de δίδωμι, 100. 2. huius compoſita quædam hoc loco videamus : in indicatiuo, ἀπέδοσαν, *detulerunt*, 2. ἀνέδοσαν, *dederunt*, 3. ἐνέδοσαν, *præbuerunt*, 5. ἐπέδοσαν, *creuerunt*, 6. παρέδοσαν, *tradiderunt*, 7. ab ἐκπίπλωμι, legi-

8 ἐνίστημι.
9 ἐξίστημι,
10 ἐξανίστημι ex ἐξ & ἀνά.
11 ἐξυπανίστημι ab ἐξ, ὑπό & ἀνά.
12 ἐφίστημι ex ἐπί.
13 ἐπανίστημι ex ἐπὶ & ἀνά.
14 καθίστημι ἐκ κατά
15 κατεφίστημι ex κατὰ & ἐπί.
16 μεθίστημι ex μετά.
17 μετανίστημι ex μετὰ & ἀνά.
18 παρίστημι ex φθά.
19 παρυφίστημι ex φθὰ & ὑπό.
20 περίστημι.
21 περίστημι.
22 προϊστημι ex προ & ἵστα.
23 προεξανίστημι ex προ, ἐκ ſiue ἐξ & ἀνά.
24 προύφίστημι ex προ & ὑπό.
25 συνίστημι & Atticè ξυνίστημι.
26 συναίστημι ex σὺν & ἀνά
27 συναφίστημι ex σὺν & ἐπί.
28 συνεξανίστημι ex σὺν, ἐξ & ἀνά.
29 συνεφίστημι ex σὺν & ἐπί.
30 συνεπανίστημι ἐ σὺν, ἐπὶ & ἀνά.
31 ὑφίστημι ex ὑπό.
32 ὑπεξίστημι ex ὑπὸ & ἐκ ſiue ἐξ.
33 ὑπεξανίστημι ex ὑπό, ἐξ & ἀνά.

Aoriſtus ſecundus mediis ab ἵστημι non inuenitur.

A' φημὶ & *ab eo compoſitis.*

De aoriſto ſecund. tertiæ coniug. verborum in μι.

Composita à δίδωμι
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 διαδίδωμι.
4 ἐκδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 παραδίδωμι.
8 πεδίδωμι.
9 προδίδωμι.
10 προεκδίδωμι.
11 προσδίδωμι.
12 προσαποδίδωμι.
13 ὑπεκδίδωμι ex ὑπὸ & ἐκ.

tur ἐξέπλωσθν, *enauiganimus*. In Imperatiuo, προσαπόδος, *addito*, 12. ἐκδότω, *afferat*, 4. ἐκδότω, *porrigat*, 5. ἔκδοτε, *reddite*, 4. In optatiuo, ἐκδοίλω, & Atticè (184.7.) ἐκδῴλω, *afferrem*. 5. ἐκδοῖεν, *inclinauerint*, vide 187.35. In ſubiunctiuo, ἐκδῷ, *dederit*. 5. παραδῷ, *productus fuerit*, 7. ſimplicis δίδωμι prima pluralis δῶμεν, & poëticè δώωμεν. 100. 18. & rurſus δώομεν, *demus*, 151. 15. In infinitiuo, ἀναδοῦναι, *ſubmittere, producere, ſurſum dare, reddere*, 1. διαδοῦναι, *tradere*, 3. ἐκδοῦναι, *edidiſſe*, 4. ἐνδοῦναι, *præbere*, 5. ἐπιδοῦναι, *creuiſſe*, 6. παραδοῦναι, *exponere*, 7. προδοῦναι, *ſuppeditaſſe*, 9. προεκδοῦναι, *edere*, id eſt, *tranſcribendi poteſtatem facere*, 10. προσδοῦναι, *participem inſuper efficere*, 11. ὑπεκδοῦναι, *condonare, parcere*, 13. In participio, ἐπιδούς, *deditus*, 6. παραδούς, *tradens*, 7. προδούς, *proditus*, 9. in plurali, ἀναδόντες, *porrigentes*, 1. ἐπιδόντες, *indentes*, 6. προδόντες, *proditi*, 9. ſunt qui legant ἀναδοῦντες, ἐπιδοῦντες, προδοῦντες, ſed malè. In voce media, ἀπέδοτο, *redemit*, 2. ἐξέδοτο, *locauit*, 4. ἀπέδοντο, *vendiderunt*, 2. In imperatiuo, ἔκδου, *matrimonio loca*, 4. πρόδου, *paſciſcere, fac ſponſionem*, 8. In participio ἐκδόμενος, *qui locauit*, 4. Hæc media ad themata in ομαι potiùs quàm in ωμι ſunt referenda.

De aoriſtis ſecundis verborũ quartæ cõiugationis in μι.

QVARTA Coniugatio verborum in μι aoriſtum ſecundum ignorat, niſi in verbis diſſyllabis & ab eis compoſitis, & vix alia inuenias, quàm ducta à δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*: & φῦμι, *produco*, *naſcor*. hinc ἐπέφυν, *inhæſi*: ab ἐμφυμι: ἐγκατέδυν, *ingreſſus ſum*, ab ἐγκατέδυμι: ἐξέφυν, ἐξέφυς, *natus ſum*, *natus es*, ab ἐκφυμι: εἰσέδυν ſeu ἐσέδυν, *ſum ingreſſus*, ab εἰσδυμι ſeu ἐσδυμι: παρέδυν, *obrepſi*, à παραδυμι: ἀνέδυ, *emerſit*, ab ἀναδυμι: διέδυ, *ingreſſus eſt*, à διαδυμι: κατέδυ, *occidit*, *ſe repreſſit*, *ſubmerſus eſt*, à καταδυμι: ſimplex ἔδυ, & ſine augmento δῦ, *ingreſſus eſt*, *ſubiit*: προσέφυ, *annexus eſt*, *adhæſit*: ὑπέδυσαν, *ſubierunt*, ab ὑποδυμι. In imperatiuo, δῦθι, *ingredere*: in hoc atque in ſequentibus, vbi nullum eſt augmentum, mutetur in μι id quod ponitur poſt characteriſticam υ, & eorum themà habebimus: κλῦτε, *audite*. In infinitiuo, δῦναι, *ſubire*, *induere*: καταδῦναι, *ſubire*, *ingredi*, Atticè & Doricè, καταδύμεναι, 59. 4. ἐμφῦναι, *inhærere*, *conſcendere*: προσφῦναι, *adhærere*: ſi legatur προσφύναι, acuta penultima, præſentis erit temporis: idem aliorum eſto iudicium. In participio, δύς, δύντος, *ſubiens*, ἀμφιδύς, *indutus*: καταδύς, *ingreſſus*: παρεκδύς, *elapſus*, *excutiens & abiiciens*: ὑπεκδὺς *diſcedens*: ὑπεξαδὺς, *fallens emergendo*: ἐμφὺς, ἡ ἐμφῦσα, *ingenitus*, *ingenita*, *inhærens*: ἔπφὺς, *qui extitit*: προσφὺς, *adnatus*.

Ducta à compoſitis ex δῦμι, κλῦμι & φῦμι.

Paraſceue generalis ad inueſtigationem receptorum thematum, quæ ab obſoletis quædam tempora mutuantur.

QVI His regulis tótque exemplis adiutus ſe paululum in rimandis aoriſtorum ſecundorum thematibus exercuerit, ad manum & in promptu habebit omnia themata ad quæ oblatus quiuis aoriſtus ſecundus referri poſſit. verùm, vt iam ſæpenumero monuimus, quoniam plerunque thema ad quod regulariter vocabulum aliquod refertur, obſoleuit, fit vt in lexicis, quæ vſitata ſolummodo tradunt, obſoletum non inueniatur. quomodo verò ex obſoletis ad recepta themata ſit perueniendum, pagina 323. quatuórque illam proximè conſequentibus, in genere docuimus. Præterea CLENARDI tractatus de Inueſtigatione thematis in ea quæſtione totus verſatur. Ex eis locis petatur plenior huius rei doctrina. ibi tamen ſimplicia tantùm ex profeſſo traduntur: compoſitorum autem rara fit mentio, quòd illis cognitis, nulla in his relinquatur difficultas, modò ad eam doctrinam mediocris accedat literarum in compoſitione connectendarum notitia, nonnullàque eius rei exercitatio. Nec verò longum aut difficile cuiquam fuerit abſolutè cognitionem hanc ſibi comparare ex iis quæ CLENARDVS tradidit 49. 7. & 210. 23. ac nos in noſtris in eoſdem locos Scholiis: atque 3.41. quum de orthographia & conſonantium nexu ageremus: & denique in hoc ipſo libello, 349. 12. vbi de verbis compoſitis cum augmento ſyllabico in medio ſermo habetur. nihil itaque reliquum eſt, niſi vt quamplurima à compoſitis & obſoletis thematibus ductorum temporum exempla in medium producamus: quibus iuniores & in compoſitionis ratione & in rimandis obſoletis thematibus,

bus, vſitatiſque inueniendis ſeſe exerceant. In his recenſendis eadem methodo hîc & poſteà in aliorum temporum tractatione vtemur, qua paulò antè, quum aoriſtos ſecundos compoſitorum à τίθημι, ἵστημι & δίδωμι ad proprium thema referremus. Numerus igitur qui ſingulis eorum apponitur, illorum receptum thema, in margine eadem numeri nota inſignitum, demonſtrat. qui verò vnicuique eorum ordini præfigitur, is eſt, cuius vſum pagina 324. verſu 14. polliciti ſumus. Hæc præfati, rem ipſam aggrediamur.

Arithmetice nota quid in ſequentibus exemplis deſignent.

3 Ἀ κατάγνυμι in infinitiuo paſſiuo κῆγλῶαι, frangi, à ἀγάγνυμι participium paſſiuum ἀγαγὲς, circunfractus.

Aoriſti ſec. ducti à cõpoſitis ab ἄγνυμι quaſi ab ἄγω.

76 In indicatiuo, ἀπεῖπον, ἀπεῖπες, ἀπεῖπε, *de alto dixi, iſti, it*, I. ἀπέπον, & poëticè, (49. 31.) ἀπέπον, & cum altero augmento (146. 6.) ἀπέπον, *tenui, negaui*, 3. ἐπαπεῖπον, *declaraui, denuntiaui*, 5. παρεῖπον, *admonui, perſuaſi, ſeduxi blandiuit*, 8. προῦπον, *prædixi, priùs dixi, & iuſſerunt*, 11. προὐώπον (141. 24.) & ſine augmento, ſed ῥ poëticè geminato, πρόῤῥεπον, *prædixi*, 12. προσῆπον, & cum altero augmento (146. 6.) προσέῆπον, *appellaui, allocutus ſum, affatus ſum*: προσεῖπε & προσέῆπε, *affatus eſt, appellauit*, 14. ὑπέπον, *dixi, dicendo attigi*, 17. κατέπε, *patefecit*, 6. μετέπε, & poëticè (146. 6.) μετέπε, *interlocutus eſt, inter alios dixit*, 7. ἀμπεῖπε, *ornauit, aſſeruauit*, ſeu *ornabat, ſouebat*, 10. προὔπε, *præfiniuit*, 11. συνέπε, *patrocinium ſuſcepit*, 16. Hæc tertiæ perſonæ, poſſunt etiam cenſeri aoriſti primi. in eo enim dicimus ἔπα, ἔπας, ἔπε, & ἔεπε, ἔῆπας, ἔῆπε. vide 147. 45. & 145. 7. In imperatiuo, κάτεπε, *die, detege, ne retice*, 6. πρόῃπε, *iube*, 11. πρόσπε, *ſalutа*, 14. In optatiuo, πᾠρεξέῃποιμι, *præter veritatem loquerer*, 9. προσέῃποιμι, *ſalutarem*: προσέῃπε, *vocauerit*, 14. συνέῃποιμι, *pro aliquo peroratem & conſentirem*, 16. ὑπέῃποιμι, ὑπέῃποις, *reſponderim, reſponderis*, 17. In ſubiunctiuo, παρέῃπῃ, *impoſuerit*, 8. In infinitiuo, ἀνεπεῖν, *refellere*, 1. ἀντειπεῖν, *reſpondere*, 2. ἀπειπεῖν, *negare*, 3. κατειπεῖν, *reprehendere, contradicere*, 6. μεσειπεῖν, *denuntiare*, 11. προσφωνεῖν, *alloqui, ſalutare, appellare*, 14. μεταπαρακαλεῖν, *iterum ac tertiò loqui & dicere*, 15. συμφωνεῖν, *ſuadere, patrocinari*, 16. In participio, ἀνειπὼν, ὄντος, *referens, qui retulit*, 1. μεσειπὼν *præfatus*, 11. μεσταπὼν, *appellans*, 14. ὑπαπὼν, *ſubdens, reſpondens, præfatus*, 17.

Aoriſti primi. ducti à ἄγω ab ἀγάγω.

1. In indicatiuo, ἐπανήγαγον, *reuocaui*, 2. ὑπεξήγαγες, *ſubduxiſti*, 10. συνήγαγεν, & ſine augmento συνάγαγε, *coniunxit* 8. κατήγαγον, *reduxerunt*, 3. In ſubiunctiuo, παραγάγῃς, *conſuleris*, 4. In infinitiuo, ἐπαγαγεῖν, *inducere, proponere*. 1. κατάγαγεῖν, *deorſum egiſſe, reportare*, 3. μεταγαγεῖν, *pronehere, deducere*, 6. In participio, καταγαγὼν, *deducens, qui reduxit*, 3. μεταγαγὼν, *qui deduxit*, 4. μεταγαγὼν, *progreſſus, qui euaſit*, 6. συναγαγὼν, *congregans*, 8. In indicatiuo vocis mediæ, μεσηγάγετο, *adſe perduxit*, ſeu *traduxit*, 7. ὑπηγάγετο, *adduxit, perpulit*, 9. In infinitiuo, μεσαγάγεσθαι, *allicere*, 7. & ſimplex ἀγαγέσθαι, *conducere*. Tempora vocis mediæ referuntur ad themata in ωμαι potius quàm in ω.

Aoriſti ſec. ducti à ἄγω.

80. & 81. In indicati. ἀφεῖλον, *abſtuli*, 3. διεῖλον, *diuiſi*, 4. παρεῖλον, παρεῖλες, παρεῖλε, *detraxi, auulſi, iſti, it*, 12. μεσεῖλον, *dirui ſum demolitus, circuncidi*, 13. ſunt qui referant ad μεσελέω ῶ: κατεῖλε, *demolitus eſt*, Ionicè (12. 29.) κατεῖλε, *ſuſtulit, cepit*, 9. μεθεῖλεν, & Ionicè (47. 39.) μεθέλεσκε, *cepit, accepit*, ſeu *capiebat, accipiebat*, 11. μεσεῖλεν, *amouit* 13. κατεῖλεν, & Bœoticè (149. 1.) κατέλλοσαν, *deſtruxerunt*, 9. In optatiuo, κατέλοιμι, *traxerim*: κατέλοι, *amplexus ſit*, 9. In ſubiunctiuo, διέλω, *diſtribuero*, 8. κατέλω, *deſtruxero, demoliar*, 9. ſi legatur κατελῶ accentu circunflexo, erit futuri ſecundi indicatiui: ἐπαείλω, *tollam, auferam* 7. μεσείλω, *detraxero*, 13. κατέλῃς, & Ionicè (12. 29.) κατέλῃς, *occidas*. 9. In infinitiuo διελεῖν, *partiri, diuidere*, 4. ἐγκαθελεῖν, *capere, deiicere*, 5. μεσελεῖν, *auferre*, 13. συνελεῖν, *vnà capere, cepiſſe*, 16. συγκαθελεῖν, *vnà euertere, demoliri*, 17. In partici. διελὼν, *diffringens, aperiens*, 4. κατελὼν, κατελόντες, & Ionicè (12. 29.) κατελὼν, *vincans, peragens*, 9. παρελὼν, *qui abſtulit*, 12. μεσελὼν, ὄντες: μεσελόντες, *qui ſuſtulerunt*, 13. συνελὼν, *qui cepit*, 16. In indicatiuo vocis mediæ, ἀφειλόμην, & ſine augmento ἀφελόμην, *extorſi*, 3. ἐξαφελόμην, *abſtu'i*, 6. παρελόμην, *abduxi*, 12. μεσείλω, *elegiſti*: μεσείλετο, *elegit, voluit, maluit*, 14. μεσέλετο, *adiunxit, delegit*, 15. ἀπέλετο, & ſine augmento ἀπέλετο, *collegerunt*, 1. ἀπέλετο, *in alterius locum*

Aoriſti ſec. ducti à ἀπὸ & ἕλω.

Aoriſti ſec. ducti à ἀπὸ & ἕλομαι.

Aoriſti ſec. ducti à ἀπὸ & ἐξ & ἀπό.

13 παραμείω. delegerunt, 2. κατέλεξαντο, dimiſerunt, 10. In imperati. ἀπέλεξ, collige, 1. In optatiuo,
14 παραμείω. παρέλοιτε, ademiſſet, 12. ὑφέλοιτε, & Ionicè ſeu poëticè (66. 2. 12.) ὑφέλοιατε,
15 παρσαμείω. ſurriperent, acciperent, 18. In ſubiunctiuo, ἁπαρέλωμαι, abroger, 7. In infinit. ἐξαφελέσθαι, auferre, aſſerere, 6. καταπελέσθαι, dimiſiſſe, 10. παρελέσθαι, auertere, auferre, 12.
16 συναμείω.
17 συγκαθαμείω ſὺν & κατά. ὑφελέσθαι ſubduxiſſe, ſuppilaſſe, 18. ὑπεξελέσθαι, clam auferre, ſubtrahere, eximere. 5
19. In participio, καθελόμενος, & Ionicè (12. 29.) κατελόμενος, corripiens, 9. παρελόμενος, qui ademit, 12. μεθελόμενος, detrahens, 13. παρσελόμενος, qui delegit, 15. διαλόμενοι, inter ſe partiti, 8.
18 ὑφαμείω ex ὑπό
19 ὑπεξαμείω.

Αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι. 7 Ἐπῃσθόμην, intellexi, ab ἐπαισθάνομαι. παισθόμενος, præſentiens, à παισθάνομαι. 10

Ἁμαρτάνω ab ἁμαρτέω. 11 Ἀφήμαρτεν, & ſine augmento ἀφάμαρτεν, & metatheſi poëtica ἀφάρμαρτεν, aberrauit, ab ἀφαμαρτάνω, quod componitur ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπήμερσεν, aberrauit, mutato ſpiritu, vide 170. 44.

Ἁλίσκομαι ab ἅλλομαι. 10 Πρόλων, πρόλως, πρόλω, prædamnatus ſum, antea captus ſum, ei eſt, à προλίσκομαι. 15

Ἀπαφίσκω ab ἀπαφέω. 16 Ἐξήπαφε, decepit, 1. παρήπαφε, 2. & ſimplex ἤπαφε, pro eodem. ſunt qui malint eſſe præteriti medij, vt prima perſona ſit non ἤπαφον, ες, ε, ſed ἤπαφα, ας, ε: ſic παρήπαφα, &c. 20
1 ἐξαπαφίσκω.
2 προσαπαφίσκω.

Βαίνω à βῆμι. 29 In indicatiuo, ἀπέβαν, diſceſſi, abii, 3. διέβαν, tranſmiſi, tranſiui, 5. ἐπέβαν, inſurrexi: ἐπέβη, inceſſit, 7. παρέβη, præteriit, fefellit, 14. πρόβη, & ſine augmento πρόβη, circuiuit, 15. προσέβη, conſcendit, 17. συνέβη, & Atticè, (210. 20.) ξυνέβη, contigit, 20. Pro ſimplici ἔβη, dicitur Doricè (12. 37.) ἔβα, venit: item ab ἔδω, ſino, imperatiuus ἐᾶ, ἔα, & Laconicè ἔβα, ſine, vt ἔβασον pro ἔασον, 140. 25
1 ἀμφιβαίνω.
2 ἀνάβ. 3 ἀποβ. ἔβη, contigit, 20. Pro ſimplici ἔβη, dicitur Doricè (12. 37.) ἔβα, venit: item ab
4 ἀσυμβαίνω ex α privatiuo & σύν. 41. ſic ἔβαται pro ἔαται: συνέβημεν, conuenimus, conuenit inter nos, 20. ἀπέβησαν, deſierunt, 3. ἐξέβησαν, & ſyncope ἐξέβαν, exierunt, 6. ἐπέβησαν, & ſyncope ἐπέβαν, ſeu abſque augmento ἐπέβαν, peruenerunt, ingreſſi ſunt, inire fecerunt, 7.
5 ἐξαίνω.
6 ἐκβ. 7 ἐπιβ.
8 ἐπαναβαίνω.
9 ἐσβαίνω.
10 καταβαίνω.
11 μεταβαίνω.
12 μετεκβαίνω.
13 μεθεμβαίνω.
14 προβαίνω.
15 περιβαίνω.
16 περβαίνω.
17 προσβαίνω.
18 προσαναβαίνω.
19 προσεμβαίνω.
20 συμβαίνω ſeu ξυμβαίνω.
21 συναβαίνω.
22 συνεισβαίνω.
23 ὑφβαίνω.
24 ὑποκαβαίνω.
συνέβησαν, ingreſſi ſunt, 22. ὑπέβησαν, tranſcenderunt, 23. In imperatiuo, μετάβηθι, Atticè (182. 27.) μετάβαθι, & apocope μετάβα tranſi, valde, 11. ſic πρόβα, progredere, pro πρόβαθι ſeu πρόβηθι, 16. προβάτω, aſcende, 18. καταβήτω, & Atticè (182. 27.) καταβάτω, deſcendat, 10. In ſubiunctiuo, βῶ, ingreſſus fuerit, inuaſerit: βῶμεν, & Ionicè (107. 27. 29) βέωμεν, & poëticè βείομεν, ingrediamur, aſcendamus, 7. μεταβῶμεν, tranſeamus, 11. συμβῶμεν, conueniamus, 20. βῶσιν, incurſent, 7. In infinitiuo, ἀντιβλῆναι, repugnare 2. βλῆναι, & Doricè (59. 4.) βλήμεναι, ingreſſum eſſe, 7. καταβλῆναι, deſcendere, 10. περιβλῆναι, circumire, 15. προσβῆναι, acceſſiſſe, 17. προσεμβῆναι, inſilire, inſultare, 19. συμβῆναι, congredi, ſimul ire, 20. ὑπερβῆναι, tranſcendere, 23. In participio, ἀμφιβάς, ἄντος, obambulans, 1. ἀσυμβάς, ἄντος, non cohærens: hinc aduerbium ἀσυμβάντως, incongruenter, 4. ἐπιβάς, ἄντος, ingreſſus, conſcendens, 7, ἐπαναβάς, aſcendens, 8. ἐσβάς, ingreſſus, 9. καταβάς, deſcendens, 10. μετεκβάς, tranſcendens, 12. μετεμβάς, conſcendens, 13. προβάς, qui violauit, qui tranſgreſſus eſt, 14. περιβάς, qui circuiuit, 15. προβάς, progreſſus, 16. προσβάς, ἡ προσβᾶσα, aſcendens, 17. συμβάς συμβάντος, qui euenit ſeu contigit: in neutro συμβάν, cùm accidiſſet, fortè, 20. συναβάς, ἡ συναβᾶσα, ſimul aſcendens: συναβᾶσαι, quæ ſimul aſcenderunt, 21. ὑπερβάς, tranſgreſſus, 23. 30 35 40 45

Βιόω à βίομι. 31 In indicatiuo, διεβίω, vixit: εἰ διεβίω, ſi vixiſſet, 2. In optatiuo, ἀναβιοίην, & Atticè (183. 41.) ἀναβιώην, reuiuiſcam, rediuiuus ſim, 1. In infinitiuo, ζυβιῶναι, vitam agere, 3. ἐγζυβιῶναι, vixiſſe, 4. 50
1 ἀναβιόω.
2 διαβ. 3 καταβ.
4 ἐγκαταβιόω.

Βάπτω à βάφω. 26 In indicatiuo paſſiuo, ἐβάφθη, tinctus ſum. in participio, βαφείς, tinctus, demerſus.

Βλάπτω à βλάβω. 32 In futuro ſecundo infinitiui paſſiui, βλαβήσεσθαι, læſum iri.

Γίνομαι à γενάομαι. 41 In indicatiuo medio, ἐξεγενόμην, natus ſum ex, 2. παρεγενόμην, adfui, 4.
1 ἀπογίνομαι.
2 ἐκγίνομαι. ὑπερεγένου, ſuperaſti, 5. προσεγένετο, acceſſionis vice ceſſit, acceſſit, 6. ἐξεγένοντο, nati

ſunt

sunt ex,2. παρεγένοντο, *adfuerunt, peruenerunt*, 4. ϖαρεγένοντο, *simul venerunt*, 6. In subiunctiuo, ϖαρεγένηται, *superior euadat*,5. In infinitiuo, ἐπιγενέσθαι, *occidere*,1. ϖαρεγενέσθαι,*obtendere, deprimere*, 5. συγγενέσθαι : & Atticè (210. 20.) ξυγγενέσθαι, *conuenire,congredi*, 8. In participio, ὑπεγενόμενος, *qui praeteriit*, 3. ϖαρεγενόμενος, *partus*, 4. ϖαρεγενόμενος, *viuens, superstes*, 5. ϖαρεγενόμενος, *qui accessit*, 7. in plurali, ὑπεγενόμενοι, *mortui*,1. in fœminino singulari, συγγενομένη, *compressa*, 8.

45 In indicatiuo,μετέγνωκα, *pœnitentia ductus sum*, 4. ϖαρέγνωκα, *praesciuit, antè agnouit*, 7. συνέγνωκα, *praebuit veniam*,8. in imperatiuo, ὑπέγνωθι, *agnosce, discerne*, 2. ἐπανάγνωθι, *relege*, 3. ϖαρανάγνωθι, *lege alteram legem vicissim*, 6. σύγνωθι, *ignosce*, 8. in infintiuo, ὑπεγνῶναι, *cognoscere*, 2. μεταγνῶναι, *pœnitere*, 4. ϖαρεγνῶναι, *conferre & recognoscere,recitasse*, 5. in participio, ἀπεγνωκώς, ότος, *desperatus, reprobatus calculo*, 1. μεταγνούς, ότος, *resipiscens* : μεταγνόντες, *resipiscentes*, 4. ϖαρεγνώς, ότος,*praeuidens*,7. συγγνούς,ότος, *erratum agnoscens* : συγγνόντες, *agnoscentes*,8.

48 In infinitiuo vocis actiuæ, ϖαρδαμεῖν, *praenouisse*.in participio, ϖαρδαείς, έντος, *praenoscens praescisens*, à ϖαρδάω.

49 In infinitiuo, ἀπεδραθεῖν, *dormire*,1. ϖαρεδραθεῖν, & metathesi poëtica, ϖαρεδεκαθεῖν, rursus Ionicè, (59.18.) ϖαρεδεκάθειν, *concumbere*, 2. in participio, συγκαταδαρθών, *qui vnà dormiuit*.

69 In indicatiuo, διέδρη, & Doricè (12.37)διέδρα, *effugit*,1. in infinitiuo, συναποδρῶναι, & Doricè συναποδρᾶναι,*vnà fugere*,2.

79 In indicatiuo, ἀνήλυτον,*ascendi*,1 συνανήλυτον, *ascendi vnà cum*, 24. ἐσήλυθον,& syncopè ἐσῆλθον,*accessi,sum aggressus*, 8. καπήλυθεν & καπῆλθον, *descendi, reuerti, veni, redij*,11.ὑπήλυθεν,& ὑπῆλθε, *subiit*, 26. ἦλθον, *pernasi*, 4. εἰσῆλθον, *ingressus sum* seu *ingressi sunt*, 6. ἐξῆλθον, *prodij*, 7. ἐπεξῆλθον, *exortus sum*, *euasi*, *persecutus sum*, 10. παρῆλθον, *processi*, *euasi*, & *palam omnibus in medium prodierunt*,13. ϖερῆλθον, *circumiui,oberrani*, 16. συνῆλθον & Atticè (210.20.) ξυνῆλθον, *conueni* seu *conuenerunt*,23. ὑπεξῆλθον, *me subduxi* : ὑπεξῆλθε, *se subduxit*, 27. ἀντεισῆλθεν, *in prioris locum successit*,2. ἐσῆλθε, *subiit*, 6. παρῆλθε, *prodiit, est ingressus*, 13. παρεισῆλθε, *penetrauit, obiter subiit*,14 ϖερῆλθε, *circundedit*,16. ϖροῆλθε, *processit*,17. ϖροσῆλθε, *perrexit,accessit*,21. συνῆλθε, *conuenit,adiit*,23. ὑπῆλθεν, *accessit, imposuit,fefellit,decepit*,26. ϖεῆλθον, *præuenerunt, peruenerunt*, 17. ϖεραπῆλθον, *præabierunt*,18. in imperatiuo, μέτελθε,*quare*,12 πάρελθε, *præteri*,13. ϖρόελθε, *procede*,17. in optatiuo, μετέλθοις, *reprimas, vlciscaris*, 12. ἐπέλθοι, *subiret*, 8. κατέλθοιεν, *descenderent, delapsi sunt*, 11. in subiunctiuo, ϖερέλθῃ, *euadat*, 16. ἀνέλθωμεν, & Doricè (13.4 & 198.29,) εἰσέρθωμες , *ingrediamur*, 6. συναέλθωμεν, *vna ascendamus*,24. in infinitiuo, διελθεῖν, *transigere*,4. διεξελθεῖν, *explicare, enarrare*, 5. εἴσελθεῖν , *ingredi* : εἰσελθεῖν *dixit*, *reum agi*, vel *litem incipere*, 6. ἐπανελθεῖν, *redijsse*, 9. ἐπεξελθεῖν,*persequi*, 10. κατελθεῖν, *reuerti, redire*, 11. μέλελθεῖν, *sumere vindictam*,*tueri*,12. ϖαρελθεῖν, *præuenire, superare, prætergressum esse*, 13. παρεξελθεῖν, *prætergredi*,15. ϖερελθεῖν, *vsu venisse,euenisse*,16. ϖροελθεῖν,*prodire, nasci*, 17. συνελθεῖν, *conuenire,coire,consperare*,23. συνεξελθεῖν , *commigrasse*, 26. ὑπεξελθεῖν,*subire pro*.Pro simplici ἐλθεῖν, dicitur Doricè ἐρθεῖν , *venire*. in particip. ἀπελθών, *mortuus*,3. διελθών, διελθόντες, *qui transegit*, 4. ἐπεξελθών , *insectigans, progressus*,10. μετελθών,*inuadens, reprimens,vltus*,12. ϖαρελθών *procedens, prætergressus* : ἡ ϖαρελθοῦσα, *præstans*,13. ϖαρεξελθών,*qui peruenit*,15. ϖερελθών,*circumactus*,16. ϖροελθών, *prodiens,progressus*,17. ϖραπελθών,*vltrò se tradens*,18. ϖροδιελθών, *qui præteriit*, 19. ϖροσελθών, *accedens*, 21. ϖροσδιελθών, *insuper narrans*, 22. ὑπελθών,*qui cucurrit,incidens,subiens* : ὃ ὑπελθόν, *quod in mentem venit*, 26. ὑπεξελθών, *clam egressus,qui se subduxit*,27. in plurali, ϖροδιεξελθόντες , *priùs pertranseuntes*,20. τὰ συνελθόντα, *consentanea,contingentia,quæ contigerunt*.

Γινώσκω à γνω.
1 ὑπογινώσκω.
2 ὕπογν. ἐπαναγ.
4 μεταγ. 5 ϖρογ.
6 ϖαραγινώσκω
7 προγινώσκω.
8 συγγινώσκω ἐ σύν

Δαῖα à δάπτω.
Δαρθάνω à δαρθέω
1 ὑποδαρθάνω.
2 ϖροδαρθάνω.
3 συγκαταδαρθ.

Διδράσκω à δῖπτω
1 δρᾶ. διδρᾶσκω.
2 συναποδρᾶσκω

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω seu ἔλθω.
1 ἀνέρχομαι ex ἀνά.
2 ἀνήλ. ἐρχομαι ex ἀνήλ. & εἰς.
3 ἀπέρχομαι ex ἀπό.
4 διέρχομαι ex δρᾶ.
5 διεξέρχομαι ex δρᾶ & ἐξ.
6 εἰσέρχομαι sine ἐσέρχομαι.
7 ἐξέρχομαι.
8 ἐπέρχομαι, ὑπέ.
9 ἐπανέρχομαι ex ὑπέ & ἀνά.
10 ἐπεξέρχομαι ex ὑπέ & ἐξ.
11 κάτέρχομαι ex κατά.
12 μετέρχομαι ex μετά.
13 παρέρχομαι ex ϖαρά.
14 ϖαρεξέρχομαι ex ϖαρά & εἰς.
15 παρεξέρχομαι.
16 ϖερέρχομαι.
17 ϖροέρχομαι.
18 ϖροαπέρχομαι.

ex ϖρὸ & ἀπό. 19 ϖροδιέρχομαι ex ϖρὸ & δρᾶ. 20 ϖροδιεξέρχομαι ex ϖρὸ, δρᾶ & ἐξ. 21 ϖροσέρχομαι. 22 ϖροσδιέρχομαι ex ϖρὸς & δρᾶ. 23 συνέρχομαι seu ξυνέρχομαι ex σὺν sine ξύν. 24 συναέρχομαι. 25 συνεξέρχομαι. 26 ὑπέρχομαι. 27 ὑπεξέρχομαι.

Εὑρίσκω ab εὑρέω.
1 ἐξανευρίσκω.
2 παρεξευρίσκω.
3 προευρίσκω.
4 προσευρίσκω.
Ἔχω à σχέω.
1 ἀντέχω.
2 ἀνθαπαρέχω.
3 διέχω.
4 ἐπέχω.
5 κατέχω
6 μετέχω.
7 παρέχω.
8 περιέχω.
9 προέχω.
10 πρισέχω.
11 συνέχω.
12 ὑπερέχω.
13 ὑπέχω. 14 ὑπεξ.

91 In indicatiuo, παρεξεῦρον, *inueni*, 2. In infinitiuo, ἐξανευρεῖν, *deprehendere*, 1. In participio, προευρὼν, ὄντες, *qui adinuenit*, 3. In indicatiuo medio, προσεύρετο, & Attice (140.4.) προσηύρετο, *incidit, adduxit*, 4.

210 In indicatiuo, κατέσχον, *obtinui*, 5. παρέσχον, *feci, præbui*, 7. συνέσχον, *continui*, 11. προσέσχες, *animaduertisti*, 10. κατέσχε, *compescuit*, 5. παρέσχεν, *accidit*, 7. ὑπέσχε, *suppositi, subiit, sustinuit, promisit*, 13. ὑπέφυγε, *profugit, subterfugit, se subduxit*, 14. ὑπερέσχον, *superiecerunt*, 12. In imperatiuo, παρέσχε, *porrige*, 7. In subiunctiuo, μετάσχῃ, *partem capiat*, 6. In infinitiuo, ἀντισχεῖν, *reluctari, obsistere*, 1. ἀνταπέδοσαν, *retribuere*, 2. ἀπέδοσαν, & Ionicè (59.4.) ἀπέδωσαν, *porrexisse*, 7. περισχεῖν, *circunsedisse, obsedisse*, 8. ὑποσχεῖν, *sustinere, subire, pœnas dare*, 13. In participio, ἀπέσχων, *distans, procedens*, 3. ἀπέδοσαν, *qui præbuit, qui præstitit*, 7. ὑποσχὼν, *subiiciens*, 13. In plurali, καταστάντες, *appellentes, applicantes*, 5. περισχόντες, *superiores*, 8. in fœminino singulari, περισχοῦσα, περισχόσης, *undique exorta*, 8. in plurali, ἀπόσχοιτο λῃστεῖαι, *assidua latronum infestationes*, 1. In indicatiuo vocis mediæ, ἐπέσχετο, *inhæsit*, 4. προσέσχετο, *pretendebant*, 9. In imperatiuo, πρόσχου, & Ionicè (68. 25. & 197. 37.) πρόσχεο, *contine, defende, adiuua, curam suscipe*, 8. In participio, ἐπεχόμενος, *tenens, sustinens*, 4 κατεχόμενος, *tectus*, 5. ἀπεχόμενος, *qui præbuit satis exercitatum*, 7. περιεχόμενος, *amplectens*, 8. προσχόμενος, *pretendens*, 9.

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 συζεύγνυμι σὺν *subij*. 2.
2 ὑποζεύγνυμι.

100 In indicatiuo vocis passiuæ, συνεξύγλω, *sum implicitus*, 1. ὑπεξύγλω, *subij*. 2. In participio, συζυγεὶς, ἐντες, *coniunctus*: συζυγέντες, *coniuncti, cum uxore agentes*, 1.

Θάπτω à ταφω.
1 ἐνθάπτω.
2 συνθάπτω.

213 In indicatiuo passiuo συνετάφλω, *simul sum sepultus*, 2. In imperatiuo, συνετάφθι, *una sepeliaris*, 2. In participio, ἐταφεὶς, *sepultus*, 1. συνταφεὶς, *consepultus*, 2.

Θνήσκω à θείνω.
1 ἀποθνήσκω.
2 δυσθ. 3 ἐνθν.
4 ἐναποθνήσκω.
5 ἐπαποθνήσκω.
6 καταθνήσκω.
7 προθνήσκω.
8 συναποθνήσκω.
Γίγνομαι ab ἵκομαι
1 ἀφικνέομαι ex ἀπό
2 ἱκνέομαι ex ἵκω
3 ἐφικνέομαι ex ἐπί
4 καθικνέομαι.
Πέλαμαι à πλημι.
1 ἀνίπλαμαι.
2 ἐφίπ. 3 καθίπ.
4 μεθίπλαμαι.
5 παρίπλαμαι.
6 προσίπλαμαι.
7 συμπαρίπλαμαι
8 ὑπερίπλαμαι.
Κεράννυμι à κεράω
Κρύπτω à κρύβω.
Λαγχάνω à λήχω.
1 ἀπολαγχάνω.
2 ἐκλαγχάνω.
3 ὑπολαγχάνω.
4 μεταλαγχάνω.
Λαμβάνω à λήβω.

102 In indicatiuo, ἔθανον, ἔθανες, ἔθανε, *mortuus sum, exanimatus sum, es, est*, 3. ἐκαπέθανε, *vita functus est, occubuit*, 4. συνακέθανον, *una occisi sunt*, 8. In infinitiuo, θανεῖν, *mori*, 3. In participio, δυσθανὼν, *agrè seu morte difficili mortuus*, 2. ἐναποθανὼν, *decedens, deficiens*, 5. sunt qui pro eodem legant ὑποθανὼν, vt sit participium præsens ab ὑποθνήσκω: προθανὼν, *qui obiit pro aliquo*. 7. In futuro secundo vocis mediæ, ὀποθανοῦμαι, *moriar*, 1. καταθανῇ, & poëticè (50. 11.) κατθανῇ, *morieris*, 6. συναποθανεῦσθε, *simul moriemini*, 8. In participio, συναποθανούμενοι, *commorientes, simul morituri*, 8.

113 In indicatiuo medio, ἀφικόμην, & Ionicè (12. 29.) ἀπικόμην, *perueni*, 1. ἐξικόμην, *perueni, consecutus sum*, 2. καθίκετο, *attigit, tetigit*: καθίκοντο, *attigerunt*, 4. In infinitiuo, ἐφικέσθαι, *consequi*, 3. Pro simplici ἱκέσθαι, poëtæ dicunt, ἐνικέσθαι, *aduenire*. In participio, καθικόμενος, *prosecutus*, 4.

186 In indicatiuo vocis actiuæ, ἀνέπλων, *subuolaui*, 1. παρέπλων, *deuolaui, aduolaui*, 5. ὑπερέπλης, *superuolasti*, 8. In infinitiuo, ἐξεπλῶναι, *præteruolare*, 5. In indicatiuo vocis mediæ, συμπαρεπλάμην, *simul deuolaui*, 7. ἐπέπλω, *aduolauit*, 2. προσέπλω, & sine augmento, πρόσπλω, *aduolauit*, 6. & simplex ἔπλω, *volauit*. In subiunctiuo, προσπλῆται, *aduolet*, 6. In participio, καταπλάμενος, *deuolans, volatu delapsus*, 3. μετακλάμενος, *transuolans*, 4. ἐξαπλάμενος, παραπλάμενος, *peruolans, peruolantis*, 5. προσπλάμενος, *aduolans*, 6. & simplex πλάμενος, *volans*.

122 In subiunctiuo medio, κέρανται, *misceant*.

134 Περιέκρυβεν, *occultauit sese*, à περικρύπτω.

141 In optatiuo, ἐκλάχοι, *sortiatur*, 2. In infinitiuo, ὑπολαχεῖν, *diuisisse*, 1. μεταλαχεῖν, *adipisci*, 4 In participio, ὑπολαχὼν, *allectus per sortem*, 3. μεταλαχὼν, *adeptus*, 4.

138 In indicatiuo, ἐπέλαβέ, *deprehendit, sensit* 1. κατέλαβέ, *delegit, accidit, corripuit*, & impersonaliter *necesse fuit, necessitas coëgit*, 3. μετέλαβεν, *assecutus est*, 4. προσε-

προέλαβον, & Atticè (49.35.) προὔλαβε, præceſſit, 5. προσέλαβε, ſubiit, aſſumpſit, 7. ὑπέλαβε, ſubduxit, 10. ſimplex ἔλαβον, & ſine augmento λάβε, ſumpſit, accepit, κατέλαβον, aduenerunt 3. In imperatiuo, ἐπίλαβε, ſiſte, 1. σύλλαβε, auxiliare, eſto ſocius, 8. In optatiuo, προκαταλάβοις, præmunieris, 6. μεταλάβοι, ſumpſerit, 4. In ſubiunctiuo, προλάβωσι, præſumpſerint, 5. In infinitiuo, ἐπιλαβεῖν, apprimere, καταλαβεῖν, adeſſe, 3. μεταλαβεῖν, aſſumere, 4. προλαβεῖν, antetuertere, 5. προσλαβεῖν, ſumere, 7. In participio, ἐπιλαβὼν, excipiens: ἡ ἐπιλαβοῦσα, τῆς ἐπιλαβούσης, quæ oppreſſit, obſtruens, 1. μεταλαβὼν, μεταλαβόντες, aſſecutus, 4. συλλαβὼν, accipiens, 8. ὑπολαβὼν, alterius loco reſpondens: ὑπολαβοῦσα, interfata, 10. καταβάντες, ligantes, accipientes, 33. προλαβόντες, maiores, anteceſſores, 5. καταλαβόντα, quæ comigerunt, 3. In indicatiuo medio, ἐπιλάβοντο, apprehenderunt, ceperunt, amplexi ſunt, 1. In imperatiuo, ἐπιλαβοῦ, reprehende 1. In optatiuo, ἐπιλάβοιτο, reprehenderit, 1. In ſubiunct. ſimplex, λάβωμαι, nactus fuero: λάβηται, nactus fuerit. In infinitiuo, συλλαβέσθαι, & Atticè (210. 20.) ξυλλαβέσθαι, ſuſcipere, 8. σωεπιλαβέσθαι, opitulari, 9. In participio, ἐπιλαβόμενος, inuolans in, qui deprehendit: ἐπιλαβομένη, nacta, 1. συλλαβόμενος, qui comprehendit, 8.

1 ἐπιλαμβάνω.
2 ἐπικαταλαμβάνω.
3 καταλαμβάνω.
4 μεταλαμβάνω.
5 προλαμβάνω.
6 προκαταλαμβάνω.
7 ὑπολαμβάνω.
8 συλλαμβάνω ſine ξυλλαμβάνω & σὺν ſine ξύν.
9 σωεπιλαμβάνω.
10 ὑπολαμβάνω.

140 In indicatiuo, ἐξέλαθον, & poëticè (49.22.) ἐκλέλαθον, obliuiſci fecerunt, 1. In indicatiuo med. ἐπελάθοντο, dederunt obliuioni, 2. In optatiuo, ἐκλάθοιτο, & poëticè (49.22.) ἐκλελάθοιτο, oblitus fuerit, 1. In ſubiunctiuo, ἐπιλάθηται, obliuiſcatur, 2. vide 203.27.

Λανθάνω à λήθω.
1 ἐκλανθάνω.
2 ἐπιλανθάνω.
Μανθάνω à μαθέω

In indicatiuo, κατέμαθον, intellexi, 2. ἀπέμαθον, deſiſtiterunt. 1. In imperatiuo, κατάμαθε, conſule, 2. In optatiuo, μεταμάθοις, te ad aliud diſcendum transuleris, 3. In infinitiuo, προμαθεῖν, prædoceri, 4. συμμαθεῖν, condoceſcere, 5. In participio, καταμαθὼν, intelligens, 2. & ſimplex μαθὼν, diſcens, edoctus, gnarus, agneſcens, vide 203.27.

1 ἀπομανθάνω.
2 καταμανθάνω.
3 μαλαμανθάνω.
4 προμανθάνω.
5 συμμανθάνω.

148 In infinitiuo paſs. προμιγῆναι, coire, miſceri, conuenire, à προμίγνυμι.

Μίγνυμι à μίγω.

156 In indicatiuo vocis mediæ, συναπώλετο, ſimul periit, 3. In ſubiunctiuo, συναπόληται, ſimul pereat, 3. In infinitiuo, ἀπολέσθαι, mori, 1 διολέσθαι, diſperdi, diſperire, 2. & ſimplex ὀλέσθαι, periiſſe.

Ὄλλυμι ab ὄλλω.
1 ἀπόλλυμι.
2 διόλλυμι.
3 συναπόλλυμι.

75 In indicatiuo, ἐσσεῦδον, ἐσσεῦδες, vidi, vidiſti, 4. ἐπεῦδον, vidi, 5. κατεῦδον, vidi, perſpexi, conſpexi, 6. παρεῦδον, contempſi, 8. περεῦδον, contempſi. 9. προεῦδον, præuidi, 10. προσεῦδον, vidi, 11. ὑπεῦδον, ſuſpicatus ſum, 14. διεῦδε, diſpexit, 2. περεῦδες, permiſit, conſpexit, 9. In ſubiunctiuo, προϊδέῃ, præuideat: προϊδόντε, præuideatis ſeu prouideatis, proſpiciatis, 10. In infinitiuo, περιδεῖν, ſinere, 9. In participio, ἀπιδὼν, reſpiciens, 1. In indicatiuo medio, προϊδοντο, præuiderunt, 10. In participio, προϊδόμενος, proſpiciens, 10. Sæpe è diphthongo ει tollitur præpoſitiua ε: vnde pro ſimplici, εἶδε, dicitur Ionicè (47. 39.) ἴδεσκε, vidit. In imperatiuo, ἔσιδε, vide, 3. κάτιδε, deſpice, 6. In optatiuo, ἴδοιμι, videam, 5. In ſubiunctiuo, ἴδωμαι, inſpexero, 5. ἐσίδω, videam, 3. περίδῃς, contempſeris, 9. καθίδῃ, perſpexerit, 6. παρίδῃ, contempſerit, 8. προΐδωμεν, proſpiciamus, præuideamus: προΐδωσι, proſpexerint, 10. καθίδωσι, conſpexerint, 6. In Infinitiuo, ἰδεῖν, inſpicere, intueri, 4. ἴδμεναι, vidiſſe, 5. καθιδεῖν, perſpicere, 6. μαπιδεῖν, contemnere, deſpicere, 7. περιδεῖν, contemnere, negligere, pro derelicto habere, expectare, 9. προϊδεῖν, prouidere, proſpicere, 10. προσιδεῖν, proſpicere, aſpicere, 11. ὑφιδεῖν, deſpicere, 13. In participio, ἀπιδὼν, ὄντες, intuitus: ἀπιδοῦσα, intuita, deſpiciens, 1. ἐσιδὼν, intuitus, 4 κατιδὼν, conſpiciens, intuens, conſpicatus, 6. παριδὼν, contemnens, 8. προϊδὼν, προϊδόντες, qui præuidit, prouidens, 10. ὑφιδὼν, diſſimulans, contemnens: ὑφιδόντες, non habentes honorem, deſpicientes, 13. σωιδόντες, docti, 12. In ſubiunctiuo vocis mediæ, ἴδωμαι, conſpiciamus, 5. In infinitiuo, προϊδέσθαι, videre, aſpicere, 10. ὑπιδέσθαι, ſubolere, ſuſpicari, 14.

1 περεῦδον ab εὔδω ſeu ἴδω.
2 ἀφοράω ex ἀπό.
3 διοράω.
4 εἰσοράω ſine ἐσοράω.
5 ἐποράω.
6 ἐφοράω ex ἐπί.
7 καθοράω ἐ κατά
8 μαθοράω ἐ μετά
9 παροράω.
10 προοράω.
11 προσοράω.
12 συνοράω.
13 ὑφοράω.
14 ὑφοράω ex ὑπό

175 In participio, προπαθὼν, ὄντος, antè afflictus: προπαθόντες, priùs laſi, à προπάσχω.

Πάσχω à πήθω.
Πήγνυμι à πήγω.

174 In infinitiuo paſſiuo, συμπαγῆναι, concretum eſſe, 2. & ſimplex, παγῆναι, pro eodem. In participio, συμπαγείς, compactus, 2. In futuro ſec. eiuſdem vocis, πεπαγήσεσθαι, conſtituar, & ſimplex παγήσεσθαι, figar, conſtituar, 1.

1 πήγνυμι.
2 συμπήγνυμι ἐ σύν.

Πίνω à πίω.
1 Ὑπίνω.
2 καταπίνω.
3 συμπίνω ἐσύν.

176 In indicatiuo, σωέπιον, *simul bibi*, 3. κατέπιεν, *absorbuit*, 2. in imperatiuo, συμπίετε, *simul bibite*, 3. & simplex πίετε, *bibite*. in subiunctiuo, συμπίῃ, *imbiberit*, 3. πίωμεν, *bibamus*: πίητε, *sitis bibituri*. in infinitiuo, καταπιεῖν, *deuorare*, 2. συμπιεῖν, *combibere*, 3. in participio, Ὑπιὼν, *qui bibit*, 1. καταπιὼν, *qui deuorauit*, 2. in futuro sec. med. καταπίονται, *absorbebunt*, 2. pro καταπίονται. nam in simplici pro πίωμαι, dicitur πίομαι: vnde in sec. persona πίῃ, *bibes*: quæ & πίεσαι, vt φάγεσαι, *edes*, pro φάγῃ, 151. 24. sunt qui velint esse imperatiui modi: ego quomodo id fiat non video.

Πίπτω à πεσέω.
1 ἀμφιπίπτω.
2 ὑπιπίπτω.
3 ἐξαπίπτω.
4 ὑφιπίπτω.
5 ἐκπίπτω.
6 ἐξεκαταπίπτω.
7 ἐκπίπτω.
8 προσπίπτω.
9 συμπ. vel ξυμπ.
10 συνεκπίπτω.
11 ὑπαπίπτω.
12 ὑποπίπτω.

169 In indicatiuo, ἐξεκατέπεσον, & poëticè (213. 15.) ἐξεκάπεσε, *decidit*, *delatus est in*, 6. προσέπεσε, *se coniecit*, *irrupit*, 8. συνέπεσον, & Atticè (210. 20.) ξυνέπεσον, *venerunt*, 9. In imperat. συμπεσέτω, *concidat*, 9. ὑποπεσέτωσαν, *decidant*, 2. in optat. ἐξαπεσοίμι, *spe frustrarer*, 3. in subiunct. ἐκπέσω, *recidero* seu *recidam*, 5. ὑφαρπέσῃ, *elabatur*, 11. & simplex πέσῃ, ac Ionice (100. 15.) πέσῃσι, *ceciderit*, *moriatur in pugna*. in infinit. ἐφαπεσεῖν, *euenire*, *contingere*, 4. ἐκπεσεῖν, *incidere in*, 5. προσπεσεῖν, *irruere*, *se coniicere*, 8. συμπεσεῖν, *competere*, *concurrere*, 9. ὑποπεσεῖν, *se obiicere*, 12. simplex πεσεῖν, & Ionicè (59. 4.) πεσέμεν, *cecidisse*. in particip. ἐκπεσὼν, ἐκπεσόντες, *qui decidit*, 5. προσπεσὼν, προσπεσόντες, *qui irruit*, *adortus*, 8. συμπεσὼν, & Atticè (210. 20.) ξυμπεσὼν, *contingens*, *incidens*, *congressus*, 9. in fœmino, ἀμφιπεσοῦσα, *amplexa*, 1. προεκπεσοῦσα, *ante emergens*, *prius euulgata*, 7. in fut. sec. vocis med. σωεκπεσοῦμαι, *simul decidam*, 10. προσπεσοῦνται, *incident*, 8.

Πλάζω à πλάγξω.

177 Participium πλαγχθὼν, *vagus*.

Πυνθάνομαι à πεύθομαι.

172 In participio medio, ὀκπυθόμενος, *percontatus*. Simplicis secunda persona subiunctiui medij πύθῃ & Ionicè (61. 33.) πύθηαι, *audieris*.

Ῥέω à ῥύω seu ῥύημι, *aut* ῥεύω.
1 εἰσρέω.
2 καταῤῥέω.
3 ὑφαῤῥέω.
4 παῤῥέω.
5 συγκαταῤῥέω ἐσύν & κατά.

193 In indicatiuo, εἰσῤῥύη, *influxit*, 1. προσῤῥύη, *accessit*, *affluxit*, 5. in subiunctiuo, καταῤῥυῇ, *defluxerit*, 2. ὑφαῤῥυῇ, *dilabatur*, *praefluat*, 3. παῤῥυῇ, *dilabatur*, 4. in infinit. καταῤῥυῆναι, *defluere*, 2 legitur pro eodem καταῤῥυῆναι, per vnicum ρ, quod à καταῤῥύω potest ductum videri, & καταῤῥύω ex κατά & ἀρύω compositum. εἰσρυῆναι, *influxisse*, 1. in particip. εἰσρυεὶς, εἰσρυέντος, *ingressus*, 1. καταῤῥυεὶς, & poëticè (213. 13.) καῤῥυεὶς, *lapsus*, 2. ὑφαῤῥυεὶς, *praefluens*, 3. προσρυέντα, *affluens*, *accrescens*, 5. συγκαταῤῥυέντα, *quæ simul defluxit*, 6. Hæc omnia vocis erunt actiuæ, si à ῥύημι, duci intelligantur: & passiuæ, si à ῥύω ſ. sic & futurum καταῤῥυήσεται, *defluet*, si ducatur quasi à καταῤῥύημι, erit primum vocis mediæ: à καταῤῥυέω verò erit vel idem, vel secundum vocis passiuæ. si tamen quis passiua hæc esse contendat, malim à ῥεῦω formare: vide 209 11.

Ῥήγνυμι à ῥήω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ὀκῥήγνυμι.
3 κατεῤῥήγνυμι.
4 ὑφαῤῥήγνυμι.
5 ἐκῥήγνυμι.
6 ὑπερῥήγνυμι.

190 In indicatiuo passiuo, ἀνερῥάγη, *erupit*, 1. κατερῥάγη, *discissus est*, *erupit*, 3. in subiunct. simplex ῥαγῇ, *erumpat*. in infinit. ὀκραγλῶαι, *erumpere*, 2. ἐκῥραγλῶαι, *allidi vehementer & impingi*, 5. & simplex ῥαγλῶαι, *abruptum esse*. in particip. ὀκραγεὶς, *qui erupit*: ἡ ὀκραγεῖσα, *erumpens*, *quæ erupit*, 2. καταῤῥαγεὶς, *erumpens*, *commissus*: ἡ καταῤῥαγεῖσα, τῆς καταῤῥαγείσης, *conserta*, *erumpens*, 3. ὑφαῤῥαγεὶς, *disruptus*, 4. ἐκῥαγεὶς, *ruptus*, *obrutus*, *disruptus*, 5. ὑπκραγεὶς, *erumpens*, 6. & simplex ῥαγεὶς, *ruptus*, *fractus*: ῥαγεῖσα, *rupta*. in futuro secundo infinitiui passiui, ἀναῤῥαγήσεσθαι, *erupturum*, 1. & simplex ῥαγήσεσθαι, *abruptum iri*.

Ῥίπτω à ῥίφω, 155. 2

In indicatiuo passiuo, ἐῤῥίφθη, & poëticè (140. 12.) ἐρίφθη, *proiectus sum*. in subiunct. ῥιφθῶ, ῥιφθῇς, *proiectus fuero*, *is*. particip. ῥιφεὶς, ῥιφέντες, *iactus*, *iniectus*.

Σκάπτω à σκάφω.

199 In infinitiuo pass. κατασκαφθῶαι, *diruì*, à κατασκάπτω.

Τέμνω à Τμήγω.

223 In tertia plurali indicatiui passiui à ἐξατέμνω, διετμάγχθαν, & Bœoticè (67. 23.) διέτμαγεν, *diuisi sunt*.

Τίκτω à τέκω.

215 Ab ὀκτίκτω in infi. ὀκτεκεῖν, *parere*: particip. ὀκτίκτων, ὀκτικοῦσα, *pariens*.

Τρέχω à δραμέω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἀντατρέχω.
3 διατρέχω.
4 ὀκτρέχω.
5 ὑπατρέχω.
6 ἐπεκτρέχω.
7 καταδρέχω.

66 In indicatiuo, ἀνέδραμον, *recurri*, *retrofugi*, *exilij*, 1. ἐξέδραμον, *excurri*, 4. ἐπέδραμον, *incurri*, 5. κατέδραμον, *incursionibus infestaui* seu *infestarunt*, 7. παρέδραμον, *praeterij*, 8. ἐξέδραμον, *excurrit*, 4. ἐπέδραμον, *incursauit*, 5. κατέδραμον, *incursionibus infestauit*, 7. παρέδραμε, *festinans praetergressus est*, 8. περιέδραμε, *cucurrit*, 10 συνέδραμε, *concurrit*, 13. in subiunct. ὑπέδραμον, *incurrero*, 5. ὑφαδράμω, *praeueniat*, 8. ὑπεκδράμῃ, *effugerit*, 16. καταδράμωμεν, *decurramus*, 7. ὑφαδράμωμεν, *praetercurramus*, 8. καταδράμωσι, *incursent*, 7. ὑπεκδράμωσι, *praeuaricentur*, *transcendant*, 16. in infinit. ἀναδραμεῖν, *sursum currere*, 1. διαδραμεῖν, *percurrere*, 3. ὑπέδραμεῖν, *percur-*

percurrere, graſſari, 5. ἐπικδ ἐρεμεῖν, *populari, prædonum more percurſare,* 6. κατὰδ ἐρεμεῖν, *decurrere,* 7. ὑφ᾽δ ἐρεμεῖν, *ſuperare curſu,* 8. παρεικδ ἐρεμεῖν, *tranſuerſum excurrere* 9. μεσδ ἐρεμεῖν, *accurrere,* 12. συμβλδ ἐρεμεῖν, *coire, concurrere,* 13. In partic. ἐκδ ἐρεμὼν, *excurrens, erumpens,* 4. ἐπὶδ ἐρεμὼν, *graſſatus, incurſans,* 5. ὑφ᾽δ ἐρεμὼν, *qui præteriit, qui ſuperauit,* 8. περὶδ ἐρεμὼν, *circuncurrens,* 10. μεσδ ἐρεμὼν, *accurrens,* 12. ὑπὸδ ἐρεμόν, *præcurrens,* 15. ὑπεικδ ἐρεμὼν, *ſubterfugiens,* 16. ἀντικδ ἐρεμόντες, *contra excurrentes,* 2. κτδ ἐρεμόντες, *decurrentes, peruagati, procurſantes,* 7. In futuro ſecundo actiuo, περὶδ ἐρεμεῖτε, *circuncurretis,* 10. In medio, ἀναδ ἐρεμοῦμαι, *recurram, ſurſum curram,* 1. ἐκδ ἐρεμοῦμαι, *excurram,* 4. ἐπὶδ ἐρεμοῦμαι, *percurram,* 5. μεσδ ἐρεμοῦμαι, *accurram,* 12. In infinit. ἐπὶδ ἐρεμεῖσθ, & Ionicè, (74. 33.) ἐπὶδ ἐρεμέεσθ, *præcurſurum eſſe,* 5. In participio, μεσδ ἐρεμούμενος, *præcurſurus,* 11.

230. In indicatiuo, κατέφαγον, *comedi, deuoraui,* 4. συνεφάγομεν, *comedimus,* 6. In imperatiuo, κατάφαγε, *deuora,* 4. In ſubiunct. μεφάγῃ, *ante ederit,* 5. συμφάγῃ, *una ederit,* 6. κτφάγωσι, *deuorauerint,* 4. In infinitiuo, δαφαγεῖν, *peredere, deuorare,* 1. ἐμφαγεῖν, *comeſſe, veſci,* 2. κτφαγεῖν, *comedere,* 4. In participio, ἐπιφαγὼν, *qui cibum ſumpſit, paſtus,* 3. In futuro ſecundo medio, καταφάγομαι, *deuorabo,* 4. vt ſimplex, φάγομαι, φάγεαι, φάγεται, *exedam, es, et,* pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖται, 154. 15.

219. & 225. In indicatiuo, ἐπέτυχον, ἐπέτυχες, ἐπέτυχε, *nactus* ſeu *conſecutus ſum, es, eſt,* 4. μετέτυχον, *conueni, obuius fui,* 8. In optatiuo, ἀντιτύχοιμι, *accipiam, contra ſortiar,* 1. In ſubiunct. ἐπιτύχῃ, *incidat,* 4. περιτύχῃ, *contingeret,* 7. In infinitiuo, ἀποτυχεῖν, *fruſtrari, aberrare,* 2. ἐπιτυχεῖν, *adipiſci,* 4. καταντυχεῖν, *aſſequi, ſortiri,* 5. περιτυχεῖν, *reperire, nanciſci, incurrere,* 7. ſimplex, τυχεῖν, Ionicè (12. 32.) τυχέειν, & poëticè, (49. 22.) τευχεῖν, *præparare*: ſic τετύκοντο, *præpararunt,* pro ἐτύχοντο, in indicatiuo medio. In participio actiuo, ἀποτυχὼν, *fruſtratus,* 2. ἐντυχὼν, *aſſecutus,* 3. ἐπιτυχὼν, *nactus, humilis,* 4. καταντυχὼν, *voti compos,* 5. περιτυχὼν, *obuiam factus,* 7. μετατυχὼν, *quicunque obuius factus eſt*: ὁ μετατυχὼν, *obuium,* 8. ὑποτυχὼν, *protinus & commodè appoſitéque reſpondens, qui tempeſtiuè ſubdidit, qui reſpondit,* 9. ὑφ᾽τυχὸν, *oblatum,* 6.

227. In indicatiuo medio, κεβυτέοχε, *vomit*: in ſubiunctiuo, κεβυπόχῃ, *promittas,* à κεβυπαχύμαι.

82.. In imperatiuo, ἐξένεγκε, *deprome,* 2. παρένεγκε, *auſer, tranſfer,* 6. μεσένεγκε, *offer,* 10. In optatiuo, συνενέγκοι, *conferat, utile ſit,* 11. In infinitiuo, ἀνενεγκεῖν, *reducere, referre,* 1. ἐξενεγκεῖν, *exportaſſe,* 2. ἐπενεγκεῖν, *inferre, inducere,* 3. ἐπανενεγκεῖν, *referre, reuocare,* 4. μετενεγκεῖν, *tranſferre,* 5. περιενεγκεῖν *circumducere, circumferre,* 7. συνενεγκεῖν, *conducere, prodeſſe,* 11. ὑπερενεγκεῖν, *ferre, præualere,* 12. ὑπενεγκεῖν, *pati, ſuſtinere,* 13. In participio, ἐξενεγκὼν, *qui exportauit,* 2. παρενεγκὼν, παρενεγκοῦσα, *ſuperans, cùm ſuperaſſet, exactus, exacta*: παρενεγκοῦσῶν ἡμερῶν, *exactis diebus,* genitiui pluralis fœminini, 6. μετενεγκὼν, *qui propoſuit, qui allegauit,* 8. μετασενεγκὼν, ὥτος, ὥτε, *qui ante contulit*: τοῖς μετασενεγκοῦσιν, *iis qui antè contulerunt,* 9. ὑπερενεγκὼν, *antecellens,* 12.

232. In optatiuo actiuo, ὑφ᾽φθαίη, *ſuperet, anteuertat,* 1. ſunt qui legant pro eodem ὑφ᾽φθαίηπι, cum paragoge ſyllabæ πι, quæ in tertiis ſingularibus ſubiunctiuorum in η eſt familiaris: in optatiuis non item. In participio, ὑποφθὰς, *qui præuenit,* 3. in voce media, ὑποφθάμενος, pro eodem: μεφθάμενος, *anteuertens,* 2.

240. In indicatiuo medio, ἐχάρην, & poëticè (49. 22.) κεχάρηνται, *lætati ſunt.*

239. In infinitiuo, ἐπεγχαεῖν, *inhiare, irridere, decachinnari,* 2. In participio, ἐγχαὼν, *inhians, os aperiens,* 1. κεχαὼν, *deuorans, obhians, arrodens,* 3.

ATQVE hactenus de aoriſto ſecundo & futuro item ſecundo. Reſtant perfectum & plus quàm perfectum vocis mediæ ex his quæ cum præſenti cognitionem habent.

PERFEC-

8 ὑφ᾽τρέχω.
9 παρεικτρέχω.
10 περιτρέχω.
11 μετατρέχω.
12 μετατρέχω.
13 συμτρέχω.
14 συμβλτρέχω.
15 ὑποτρέχω.
16 ὑπεικδρέχω.

Τρώγω à φάγω.
1 διατρώγω.
2 ἐντρώγω.
3 ἐπιδρώγω.
4 κτρώγω.
5 μεδρώγω.
6 συμτρώγω.

Τυγχάνω à τεύχω seu τυχέω.
1 ἀντιτυγχάνω.
2 ἀποτυγχάνω.
3 ἐπιτυγχάνω.
4 ἐπιτυγχάνω.
5 κτυγχάνω.
6 ὑφ᾽τυγχάνω.
7 περιτυγχάνω.
8 μετατυγχάνω.
9 ὑποτυγχάνω.

Τ᾽πιχύμαι ab ὑποχέομαι.

Φέρω ab ἐνέγκω.
1 ἀναφέρω.
2 ἐκφ. 3. ἐπιφ.
4 ἐπαναφέρω.
5 μεταφ. 6 ὑφ᾽φ.
7 περιφ. 8 μεφ.
9 μεσεισφέρω.
10 μεσφ. 11 συμφ.
12 ὑπερφέρω.
13 ὑποφέρω.

Φθάνω à φθάμι.

Χαίρω à χαρέω.

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐγχάσκω ex ἐν.
2 ἐπεγχάσκω ex ἐπὶ & ἐν.
3 περιχάσκω.

PERFECTI AC PLVS QVAM PERFECTI VOCIS MEDIÆ THEMA QVOMODO INVESTIGANDVM.

Perfectum & plus quàm perfectum vocis mediæ cum quibus temporibus cognationem habeant & quam. Characteristica.

LIBRO In vsu habentur hæc duo tempora, Ab iisdem temporibus vocis actiuæ nec augmento nec terminatione differunt. at characteristica semper est diuersa, nisi in iis quæ ducuntur à thematibus in φω aut χω, in quibus omnium eadem est cum presenti characteristica: aliàs in voce actiua est semper aut φ, aut χ, aut κ: in media eadem quæ & in præsenti: sed vt in aoristis secundis, ita hic pro σϖ, & ζ, ponuntur γ & δ, & ex πϖ, κϖ, μϖ, λϖ, abiicitur secunda, τ, ϖ, λ: & è verbis in ίω & άω, ε & α euanescunt. Penultima non differt ab ea quam habuerit thema, nisi hîc fuerit ε, aut ι, aut η. ε. enim plerunque fit ex ε, & in quinta coniugatione ex α: ι ex α: & η semper ex ω. Itaque horum thema facilè inueneris reiecto augmento & terminatione in thematis terminationem versa. nam penultima & characteristica nullum faceſſent negotium, nisi vt dixi, penultima fuerit ε, aut ι, aut η, quæ mutandæ erunt in ε, ει, & αι: & pro characteristicis σϖ, ζ, π, κ, μ, λ, nonnunquam reponendæ erunt γ, δ, πϖ, κϖ, μϖ, λϖ: aduertendum erit præterea num thema desinat in έω, άω, è quo abiectum sit ε aut α. Plurimis exemplis res illustretur. si offeratur vocabulum σέσηπα, id est, *putrui*, augmentum σε indicat esse perfectum, & characteristica π, vocis esse mediæ. abiecto igitur augmento σε, & terminatione α versa in ω, consurgit thema σήπω. Idem obseruandum in aliis terminationibus: vt ε in σέσηπα, *putrefactus est*: ὼς in participio masculino σεσηπὼς, id est, *qui putruit*: υῖα in fœminino, σεσηπυῖα, *putrefacta*, atque in compositis: vt κατασέσηπα, *emarcui, putrui*, à κατασήπω. Pro participio μεμαρπὼς, *corripiens, qui corripuit*, cùm non inueniās μάρπω, quære μάρπτω: & θάπτω pro τεθηπότες, *perculsi*. Rursus pro λελοιπὼς, ὼτος, *qui reliquit, qui vicit*, cùm non inueniatur λοίπω neque λοίπτω, quæratur λείπω. sic ϖεϖλείπω pro ϖεϖλέλοιπα, *dereliqui* & ϖεϖλελοιπὼς, ὼτος, *relinquens*: ὀκλείπω pro ὀκλελοιπὼς, *qui defecit, qui emanuit*: ὑπολείπω pro ὑπολελοιπότες, *victores*.

Penultima.

ε, ει, η } ex { ε, ει, αι

Exempla perfectorum mediorum primæ coniugationis ad proprium thema reductorum.

π ex πϖ
ει ex ει.

Exempla secundæ.

EXEMPLA Secundæ coniugationis, ἀποφευγὼς, ὼτος, *absolutus*, ab ἀποφεύγω: δεκαπέφευγὼς, *detrectans*, à δεκαφεύγω: κατατέτηκα, *contabui, maceratus sum*, à κατατήκω, à ϖεϖτήκω, ϖεϖέτηκα, *intabui, intabesco*: ϖεϖέτηκει, *affixus est, coagmentatus est*: σωτήκω, συντέτηκα, *tabefactus sum*: ἀπείκω, ὁ ἀπεικὼς, ὼτος, *indecens, absurdum*: ἐξείκω, ὁ ἐξεικὼς, ὼς, *verisimilis*: τήκω, τετηκὼς, *resolutus, liquefactus, mœstus*: τετηκυῖα, *resoluta*: κατατήκω, κατατετηκὼς, *tabefactus*: ϖεϖτήκω, ϖεϖετηκὼς, *intabescens, affixus, deditúsque*: σωτήκω, σωτετηκὼς, *tabe & ma cie extenuatus, addictus & ita incumbens, vt anelli nequeat*: ὁ σωτετηκὼς, *liquefactum, colliquatum*.

Exempla tertiæ.

TERTIÆ, Ἀγήθω, γέγηθα, *gauisus sum, cepi voluptatem*: particip. γεγηθὼς, ὼτος, *alacer, lætus, hilaris*: hinc aduerbium γεγηθότως, *læto & gestienti animo*: ab ἀμφιγήθω, ἀμφιγέγηθεν, *est circumoblectatus, valde delectatus est*: κεύθω, κέκευθα, *texi*: κέκευθε, *texit, occultauit*: πλήθω, πέπληθε, *repletus est*: κατακέκριθα, κατακέκριθα, *sum onustus*: κατακεκρίθασι, *grauantur, onerantur*: πέδω, πέποδα, *pepedi*: πείθω, πεποιθὼς, ὼς, *fretus, confisus*: hinc aduerbium πεποιθότως, *cum fiducia*. Ab ἔθω verso ε in ο, diceretur ὄθα, & auctο ο, ὦθα, & rursus cum altero augmento ἔωθα, *consueui*, Æolicum est: communiter dicimus ἴωθα, 140. 2.

ο { ex } ο
ει { ex } αι

Exempla quartæ. γ ex σϖ sine πϖ. γ ex ζ.

QVARTÆ, Ἀ πείσσω siue Atticè πείττω, πεπέγμαι, & Ionicè (12. 26.) πεπρηγέαι; *egisse, actum esse*: πέπεσγὼς, *affectus*: πλήσσω siue πλήττω, ὁ πεπληγὼς, ἡ πεπληγυῖα, *claudus, a, percussus, a*: κατακλήττω, κατακληγὼς, *exterritus*: κείσσω seu κείζω, κεκεγιότες, *incertè loquentes*: ἀρακεκίζω, ἀρακέκεσ-

κεκραγὼς, exclamans: ἐγκεκλζω, ἐγκεκραγότες, & sine augmento ἐγκεκγότες, inclamantes: κέκζω, κεκεγὼς, κεκεγότες, & ectasi poëtica (33.21.) κεκεγώτες, tristem & exilem vocem emittens sicut vespertiliones ac pulli: ὁ κεκεγὼς, stridulum resonans, stridens: χέζω, κέχαδα, & pleonasmo ζῶν, κέχαδω, sum capax: χέζω, κέχοδα, cacaui: ἐγχέζω, ἐγκεχόδα, idem. δ ex ζ. ε ex ο.

QVINTÆ, Α' θάλω, τέθηλα, 73.2. hinc τεθήλασι, pullularunt: participium, τεθηλὼς, ὥτος, florens, vernans: τὰ τεθηλότα, virentia: μαίνω, μέμηνα, insanui: μέμνημι, furor seu ardor tenet: μεμηνὼς, insanus, furens: σαίρω, σέσηρα, sum apertus, hio, rideo: σέσηρε, simulatè risit: σεσήρασι, riserunt, obstupuerunt: participium, σεσηρὼς, quod & σεσαρὼς, lætabundus, abundè hians: ἡ σεσαρυῖα, hiulca: ἀναφαίνω, ἀναπέφηνα, visus sum: ἀμφιδυίω, ἀμφιδέδυκε, circumaccenditur, circumardet: ἀπικτείνω, ἀπέκτονα, interfeci: διαφθείρω, διέφθορα, accepi corruptionem: διαφθάρω, παρέφθορα, corrupi: in participio fœminino παρεφθορυῖα, corrupta: ἐκμείρω, ἐκμέμορε, & metathesi poëtica (146.13.) ἐξέμμορε, sortitus est: ἐκ, fit ἐξ ante vocalem, 117.14. ε ex α. ο ex ω. Exempla quintæ. κλ-ex αλ. η ex αι.

SEXTÆ Α' μηκάω, μέμηκε, clamat, mugit: particip. μεμηκὼς, ἡ μεμηκυῖα, & Doricè (12.37.) μεμακυῖα, mugiens, vociferans vt capra. A verbis in άω & έω euanescens ab euanescunt α & ε: à χλιδάω, κεχλιδὼς, deliciis abundans: διαχλιδάω vel διαχλανάω & ἐω. διάω, διακεχλιδὼς vel διακεχλανδὼς, delicians, diffluens deliciis: ἀναγίω, λῦσαι, & sine augmento ἄναγα, iussi: τρέω, τέτρε, vulneravit: ἀπτηρίω & Atticè (178.33.) ἀπτήρω, ἀπτήρωκε, reclamavit: συγκρύω, συνέκρυκε, commisit, excitavit inter aliquos discordiam, absque reduplicatione, pro συγκέκρυκε. Quod autem ad anomala attinet, ea omnia, saltem simplicia, CLENARDI tractatus de Inuestigatione thematis complectitur: atque ideo illinc petenda. Simplicibus cognitis, composita facillimè inuenientur. Sed in rudiorum gratiam nonnulla hic enumeremus, veluti quum de aoristo secundo ageremus. Exempla sextæ. euanescens ab obsoletis. Præterita media ducta à thematibus

3 Α' κατάγνυμι, participium, καταγὼς, & cum altero augmento κατεαγὼς, diffractus: vel fit per ectasin poëticam pro κατεαγὼς, de quo 168.38. Α"γνυμι ab ἄγω.

35 Α' βούλομαι, βεβούλα, malui. Βούλομαι à βουλέμαι.

40 In indicatiuo, βέβαγέγονα, accessi, 1. βεβάγεγον, integrum esset, superasset, 2. συλλέγονε, congressus est, coiit, compressit, 4. In participio, βεβαγεγονὼς, præteritus, prisceus: ἡ βεβαγεγυῖα, prisca, prior, 3. Γίνομαι à γένω. 1 βέβαγα. 2 βέβαγον. 3 βεβάγω. 4. συλλ.

62 Περιδέδια, & ectasi poëtica βεδέδια, pertimesco, à βεδέδα: & à simplici δέδια plus quàm perfectum ἐδεδοίκειν, timebam: vide 187.11. Δείδω à δίω.

79 In indicatiuo, δέλευθα, & cum Attica reduplicatione (144.7.18.) διελήλυθα, transegi, percurri, 2. sic συνελήλυθα, conueni, una adii, 8. ἐπελήλυθε, subiit, 3. βεβελήλυθε, peruasit: βεβελήλυθατε, obsessi estis, 5. βεβελήλυθε, processit, prodiit, peruenit, 6. βεβελήλυθατε, accessistis, 7. In optat. βεβελήλυθοι, peruenisset, 5. In infinitiuo, διελελυθέναι, confecisse, 2. παρελελυθέναι, vltrà sustinuisse, 4. In particip. διελελυθὼς, διελελυθότος, penetrans, consumptus, 2. βεβελήλυθὼς, ότος, progressus, 6. συνελελυθότες, qui conuenerunt, 8. βεβελήλυθὼς, reuolutum, 5. Simplex ἐλήλυθὼς, & Æolicè ἐλήλουθὼς, profectus, qui venit: ἡ ἐλήλυθυῖα, adueniens. In plus quàm perfecto, ἀνελήλυθεν, ascenderam, 1. βεβελήλυθε, accesserat, 7. In tertia plurali, συνελήλυθεσαν, & Atticè (146.26.) συνελήλυθεσαν, conuenerant, 8. Ε"ρχομαι ab ἐλεύθω. 1 ἀνέρχομαι. 2 διέρχομαι. 3 ἐπέρχομαι. 4 παρέρχομαι. 5 βεβέρχομαι. 6 βεβέρχομαι. 7 βεβέρχομαι. 8 συνέρχομαι.

146 Participium μελὼς, ὥτος, & ectasi (154.10.) μεμηλὼς, ὥτος, curans, item qui curæ est, gratus: τὰ μεμηλότα, de quibus cura est. Μέλω à μελέω.

156 Ab ἐξαπόλλυω, ἐξάπωλα, & Attica reduplicatione ἐξαπόλωλα, deperii: ἐξαπολόλαμεν, intercierunt. Simplicis participium, ὀλωλὼς, perditus. Ο'λλύω ab ὄλλω.

75 & 159 In indicatiuo, ἴδοιδα, cognitum habeo, 1. ἔξοιδα, noui, 2. κάτοιδα, nosti, 3. σύνοιδα, conscius sum, noui, 5. In secunda persona, ἔξοισθα paragoge Æolica & syncope ἔξοιδα, nosti, 2. sic κάτοιδα, nosti, 3. δίοιδε, dignoscit, 1. βεβοιδε, nouit egregiè seu valdè bene, 4. Sumit etiam ὁράω, præteritum medium ab ὄπλομαι, quod est ὦπα, & Attica reduplicatione ὄπωπα, vidi: ὄπωπε, vidit. hinc in plus quàm perfecto Ionicè ὀπώπει, crasi autem Attica ὀπώπη, viderat, 147.3. In participio, ὀπωπότες, cognoscentes. Ο'ράω ab εἴδω & ὄπλομαι. 1 διοράω. 2 ἐξοράω. 3 κατοράω. 4 βεβοράω. 5 συνοράω.

180 In participio βεβαπτὼς, & pleonasmo τῦ θ, βεβαπτθὼς, ότος, an- Πάπτω à πτύω.

1 ἀντιπάσχω. *tè affectus*: οἱ πεπονθότες, *iam iniuria lacessiti*: ἡ πεπονθυῖα, *priùs affecta*, 2.
2 πεπάσχω. sic πεπαθηκὼς, *magno affectu complexus*, 3. ὁ ἀντιπεπονθὼς, *æquale repensum*, *talio*, *lex talionis*, 1.
3 πεπαθηκὼς. 174 In indicatiuo ἥρμοπται, *hæreo*, 2. ἥρμοπται, *hærent*, *accrescunt*, 2. συμπέπηγε, *compegit*, *coaluit*, 4. In infinitiuo, καταπεπηγέναι, *suffixum esse*, 1. In participio, πεπηγὼς, *antè concretus*, 3. ἡ συμπεπηγυῖα, *in densitatem coiens*, 4.

Πήγνυμι ἀ πήγω. 190 In indicatiuo, ἀνέρρηγε, & verso η in ω (209. 2.) ἀνέρραγε, *rescissum est*, 1. sic in infinitiuo, ἀνερρωγέναι, *circumruptum esse*, 6. In participio, ἀνερρωγὼς, ὁῦς, *apertus*, *hians*, *patens*, 1. ἀπερρωγὼς, ὁτος, *interruptus*, 2. κατερρωγὼς, *ruptus*. 4. κατερρωγότες, *rupti*, 4. ὁ ἐνερρωγὼς, *rescissum*, 3. ὁ παρερρωγὼς, ὁῦς, *fractum*, 5. συνερρωγὼς, *deductum*, 7. In plus quàm perfecto, συνερρώγει, *conflatum fuerat*, 7.

1 ἀναρρήγνυμι.
2 ἀπορρήγνυμι
3 ἐρρήγνυμι ex ἐρ.
4 κλαρ. 5. ῥαρ.
6 διερρήγνυμι.
7 συρρήγνυμι ἐ συν.

Ῥέζω ab ἔργω. 86 Ab ἔργω mutato ε in ο, & deinde præposito ε Atticè (144. 28.) fit præteritum medium ἔοργα, & ectasi poëtica, ἧργα, *feci*.

Τίκτω ἀ τέκω. 215 In participio, ὀτεκυῖα, *enixa quæ peperit*, ab ὀτίκτω, & simplex, τεκυῖα, *puerpera*, *enixa*.

Τρέχω ἀ δρέμω. 68 & 66 In indicatiuo, ἀναδέδρομα, ἀναδέδρομας, ἀναδέδρομε, *percurri*, *isti*, *it*: ἀναδεδράμαμεν, & syncope ἀναδέδραμεν, *sursum cucurrimus*, *recessimus*, 1. ἐπιδέδρομα, *incurri*, 2. ἐπιδέδρομεν, *incurrit*, 2. περιδέδρομα, *circuncurri*, 4.

1 ἀναστρέχω.
2 ἐπιρ. 3. περιρ.

Φεύγω ἀ φύγω. 236 In participio, ἐκπεφυγὼς, *elapsus*, ab ἐκφεύγω.

Χάσκω ἀ χαίνω. 239 In indicatiuo, ἐπικέχηνα, *inhiani*, 1. ἀποκέχηνε, *delhiscit*, *hiauit*, 2. In participio, ἐπικεχηνὼς, *inhians*, 1. sic simplex κεχηνὼς, ὁῦς, *hians*, *es aperiens*: κεχηνότες, *hiantes*, *stulti*. In plus quàm perfecto simplicis, ἐκεχήνη, & Atticè (146. 23.) ἐκεχήνη, & sine augmento κεχήνη, *inhiabat*, *intentus erat*. In tertia plurali, ἐκεχήνεσαν, & Atticè (146. 26.) ἐκεχηνέσαν, *intenti erant*.

1 ἐπίχασκω.
2 ἀποχάσκω.

ATQVE hactenus de temporibus quæ in characteristica cum præsenti indicatiui, id est, cum ipso themate cognationem habent. Dicendum de futuro, & de perfecto vocis actiuæ, ac de aliis quæ horum seruant figuratiuam.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ ET MEDIÆ THEMATA QVOMODO INVESTIGANDA.

In his temporibus considerandæ. Characteristica.

MAXIMA est horum duorum temporum affinitas in characteristica: qua sola à reliquis omnibus temporibus ferè dignoscuntur. In voce tamen passiua secunda persona perfecti & plus quàm perfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulò pòst futurum ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione. sed ab illis augmento aut terminatione facilè distinguêtur. Terminatione quoque hæc duo tempora à sese discernuntur. nam aoristus primus habet ferè α post characteristicas φ, ξ, σ, λ, μ, ν, ϱ, vbi futurum primum capit ε aut ο. imò terminatio vnius ab alterius terminatione semper est diuersa. Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sextæ. in hac enim si hæc tempora ante characteristicam σ, habuerint ν aut ω, thema habet ε aut α pro ν, & ο pro ω. In quinta verò si futurum

Terminatio.

Penultima.

ν ex ε aut α, ω ex ο.

turum habuerit α aut ε, thema habet ω pro α, si characteristica sit ι aut ϱ: α ex ω.
& plerunque ει pro ε, præsertim si characteristica quoque sit ι aut ρ. & ε ex ει.
quum aoristus primus habuerit α aut ᾳ puncto subscripto, in themate est α & ᾳ ex ω.
semper ω. quidam scribunt per ᾳ monophthongum: hoc tamen fit ex α, si ᾳλ-ex αλ.
characteristica fuerit λ. Præterea ω interdum fit ex ε, præcipuè si figurati- ω ex ε
ua fuerit μ aut λ. In aliis penultimę nulla est habenda ratio. Augmentum *Augmentum.*
etiam hîc molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui: sed
illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secũdo indicati-
uorum: de quibus antè pluribus egimus. Characteristicæ præcipua sit hîc *Characteristica* ψ,
consyderatio: pro ψ, in themate est aut π, aut β, aut φ, aut πῑ: & κ, γ, χ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.
κῑ, or siue τῑ, aut ζ, pro ξ: τ, δ, θ, ζ, or siue τῑ, pro σ. Interdum characteri-
stica, σ erit abiicienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda
pro characteristica: sed vt diximus, pro ι reponendum ε aut α, & ο pro ω.
idem nonnunquam faciẽdum, quum ante figuratiuam σ, ponitur ρ aut λ,
vt scilicet hæ abiecto σ, pro characteristicis retineãtur: sed istud tantum-
modo in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. cõmuniter enim
in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso the-
mate characteristicam, nempe λ, μ, ν, ρ: verùm quum hîc sit vnicum λ, in
themate ferè est duplex λλ: sic in themate plerunque est μν, quanuis hîc
fit tantùm μ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abiiciatur: de-
inde terminatio, id est, id omne quod ponitur post characteristicas ψ, ξ,
σ, λ, μ, ν, ρ, mutetur in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, aut etiam in ω, si
fuerit mediæ. Exempla plurima, quibus tyrones reddantur exercitatio-
res, in medium proferamus: ac primùm adducamus ea quorum characte-
ristica est ψ.

HÆC Habent ψ ex π: in futuro actiuo, ἐφέψω ab ἐφίπω, quod comdo- ψ ex π.
nitur, ex ἐπὶ & ἵπω, infinitiuus ἐφέψειν *assequi*: in futuro medio ἐφέψεται
& seruato ι præpositionis ἐπὶ (49.31.) ἐπέψεται, *incidet, deueniet & sequetur*:
πεδίψεσθαι, *persecuturum esse*, à πεδίπομαι. In aoristo primo indicatiui acti-
ui, ἔλιψα, & poëticè (48.5.) ἐλέιψαμεν, *reliqui*, à λείπω: ὑπεξέπεμψε, *clam*
emisit, ab ὑπεκπέμπω. In participio, πρέψας, *assimilatus qui conuenit*, à πρίπω:
δαπρέψας, *excellens, splendidus*. In indicatiuo medio, ἐρέψαντο, *corripuerunt*.
augmento, destituitur, ab ἐρέπομαι, seu ἐραπίομαι pro ἐρέπτομαι. In partici-
pio, παρεγρεψάμενος, *exhortatus, hortatus*, à παρεγρέπομαι: ὀπαπαμψάμενος, *qui repu-*
dianit, ab ὀπαπέμπομαι.

Sequentia habent ψ ex φ: in indicatiui actiui aoristo, ἔρεψα, *ornauit, co-* ψ ex φ.
ronauit: augmentum in eo desyderatur. In infinitiuo, ϑῆσυ τρέψαι, *conuocare*.
In participio. τρεψας, *qui coronauit*. In indicatiuo medio, ἐμέμψατο, *vituperauit*, à μέμφομαι.

Hæc ex πῑ: in futuro actiuo, ὀπολάψῐς seu ὀπολέψας, *vorabis, linges, diri-* ψ ex πῑ.
pies canum in morem: ὑπακύψειν, *demisse oculis visurum esse*. In medio, ὀπαπί-
ψονται, *desinẽt verberare*. In aoristo actiuo, ab ἐξείρπω, ἐξεῖρψεν, *edidit*: ἐσεκύ-
πω, ἐσέσκυψεν, *immisit*, καπεσέρπω, καπέσερψε, *fulgurauit*, impersonaliter:
ϑπῐρίπω, ἐπέρρῐψε, *porrexit*: κραδάπω, κραθῆψεν, *insuasit*: σιωάπω, σιωῆψε, *cõiunxit*,
prælium conseruit cum: ὑφάπω, ὑφῆψαν, & Ionicè (12.29) ὑπῆψαν, *succenderunt*.
In subiunctiuo, ἰάψῐς, *miseris*. In infinitiuo, ἀμαύψαι, *abstergere*: ἐγκείψαι,
incidere: ϝύψαι, *succendisse, inflammasse*, : περιίψαι, *detergere*: ἀναϝύψαι *emergere, proferre caput*. In participio, ἀ ϑπαγάμψασα, *male affecta, confracta*. In indi-
catiuo medio, à συγκαλύπτομαι, συνεκαλυψάμην, *me cooperui* seu *contexi*: ab
ἵπτομαι, ἴψω, & Ionicè (61.34.) ἴψασθε, *nocuisti, læsisti*: ἐπείπτομαι seu ἐρράπτομαι,
ἐπερράψατο, *insuit*: ἐφάπτομαι, ἐφήψατο, *tetigit*: ἀπερείπτομαι pro ἀπερίπτομαι,
ἀπερψαντο, *corripuerunt*: χερίπτομαι, χερίψαντο, *manus abluerunt*, augmen-
tum non habet. In imperatiuo, ἕψαι, *amplectere*. In optatiuo, ἄψαιο, *tetigeris*. In participio, χαλεψάμενος, *iratus*. Et hæc de ψ.

ξ ex γ. Ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνήξω, mutabis, ab ἀνήω. in medio, φεύξομαι, fugiam, à φεύγομαι. In aoristo actiuo, à ϝεσσίγω, ϝεσσέφξα, adaperui: vide 144.28. à καπαλέγω, καπάλεξας, numerasti, λίγγω, ἔλιγξεν, & sine augmento λίγξε, sonuit: ἐπεκλέγω, ἐπεκλέξαμεν, sine augmento, ἐπεκλέξαμεν, perlegimus: παρώνγω, παρῆνξαν, prohibuerunt: φύγω quod & φύχω, ἔφυξαν, ἔφυκαν, siccauerunt: καταφύγω, καπέφυξαν timuerunt, oderunt: συμπίγω, συνέπιξαν, simul suffocarunt. In imperatiuo, φλέξον, adole, ure: καπάλεξον, dic, recense, refer. In optat. καθείρξαιμι, includerim: τύξαιμι, odissem: λήξαι, & Atticè siue Æolicè (57.31.) λήξαι, desinat. In infinitiuo, καπαφῦξαι detrahere, colligere, odisse: λῆξαι, desinere: ἆρξαι, amauisse: σφίγξαι, constrinxisse. In participio, φλέξας, qui combusit: τύξασα & ὀποτύξασα, odio persecuta, à τύγω pro τυγέω ὦ: ψύξας, qui exciccauit, à ψύγω vel ψύχω. In indicatiuo medio à ϝεσσάγομαι, ϝεσσήξαντο, & detracto augmento, ϝεσσάξαντο, antè congesserant: ab ὀπφήγομαι, ἐπεφθίγξαντο, responderunt. In imperat. ἠχέτω, acuatur. in subiunct. φθίγξηται, vocem ediderit. in particip. ἀναλεξάμενος, diligens: ἐμφαρυγξάμενος, qui fauibus ruminauit, qui deuorauit: συλλεξάμενοι, & Atticè (210.20.) ξυλλεξάμενοι, colligentes, à συλλέγομαι, quod componitur ex σὺν (210.30.) & λέγομαι. Ex κ: in futuro indicatiui, ϝεικάξομεν, ϝεδοπάξομεν, concedemus, ab ὑποείκω. In aoristo primo, ab ἦκω, ἦξα, veni: ϝεξέλκω, ϝεξᾶλξε, circumtraxit: vide 139.18. in infinitiuo, καπερῆξαι, contundere. in particip. ἐξίξας, qui abiit, ab ἐξίκω: sed potest referri ad ἐξικνέομαι, quod mutuatur tempora ab ἐξίκω seu ἐξίκομαι, vt simplex ἱκνέομαι ab ἵκομαι, 200.42. à παρίκω, παρίξας, & Doricè (12.37.) πάρξας, insiliens: κρίκω, κρίξασα, resonans. Ex χ: à καπάρχω, καπῆρξα, incæpi: ὑπάρχω, ὑπῆρξα, extiti: ἐπάρχω, ἐπῆρξε, licuit. In participio, ἀβράξας, omnipotens deus, somans. in indicatiuo medio, à ϝεγαλέχομαι, ϝεγαλέξατο, concubuit: ἀπάγχομαι, ἀπήγξατο, sibi mortem laqueo conscisit: καπάρχομαι, καπήρξατο, increpuit, castigauit, incæpit. in optatiuo, ἀπαγξαίμην, me strangularem: εὐξαίμην, vellem. in infinit. καπευξάσθαι precibus interpellasse. in particip. καπευξάμενος, qui peregit preces: ἡδέξαμένη, comprehendens, humoris conceptaculum. Ex σ siue τ: in futuro indicatiui, ἀΐξω, irruam: ῥύξω, pungam: μυξίς, lugebris: ὀπιθαύξει, somabit. in aoristo, à φρύσσω, ἔφρυξα, concremauit: ἄϊσσω, ἤϊξα, ἤϊξε, impetum feci, rui, isti, it: ἀϊσσω, ἤναξα, imperauit: εἰσαΐσσω, εἴσηξα, irrui: ἐξοιμώτω siue ἐξοιμώζω, ἐξοίμωξα, lamentatus sum: καπαῤῥάσσω, καπέῤῥαξας, ad pauimentum impegisti, allisisti: ἐλελίτω, ἐλέλιξε, mouit, tremefecit: ϝώϋξε, clamauit: ϝλήξε, deterruit: τρόμαξεν, intremuit: hæc quatuor nouissima destituuntur incremento: itaq; modò mutaueris ξε in σσω siue τω, eorum habes thema. similium idem esto iudicium, à νύτω, ἔνυξε, fodit, pupugit: καπάσσω, ἐπάπαξε, percussit. infixit: καπαπλήτω, καπέπληξε perterruit: ϝεγκάτω, παρέπαξεν, admouit: καπαλλάτω, καπήλλαξε, reconciliauit: ϝεγείσσω, παρήϊξεν, accurrit, prorupit, cominus insiluit: ϝεγαλλάτω, παρήλλαξε, repetiit, reciprocauit: καπορύτω, καπόρυξε, defodit, obruit: φρίξαν, horruerunt: ἀπαῤῥάσσω, ἀπέῤῥαξαν, fregerunt, colliserunt: ϝεγαλλάτω, παρήλλαξαν, praterierunt seu praterisse sunt: συγκαπορύτω, συγκαπόρυξαν, vnà defoderunt seu sepeliuerunt. In imperatiuo, ἐγκαπέναξον, insunde: ῥάξον, frange: κηρυξάτω, præco edicat: καπαφάξατε, interfecite: ϝεσσαφξάτωσαν, occludant in optatiuo Æolico (57.31.) ϝεγείξῃε, rapiet, proripuerit. In infinitiuo, ἀμπλάξαι, se mutuò pollere: ἀφαιμάξαι, sanguinem elicere: βεβρᾶξαι, deuorasse, comprehendisse, resonasse: ἐνεβρύξαι, commouisse, excutere: ἐκφλύξαι, dicere, ebullire, eructare: ϝοβρᾶξαι, molestare, turbare: ϝοῖξαι, lac cogere aut coagulare: θαρρῆξαι: armare: ϝαύξαι clamare: καπαύξαι, compingere: καπαρᾶξαι, frangere, delicere: κηρύξαι, per præconem denunciasse: κορῆξαι, supplicitèr obsecrare, eflagitare: κλεφῆξαι, sepelire, potest etiam referri ad κλεπάξαι: μαλάξαι, mitigare, mollire: μορύξαι, contaminare, polluere: νάξαι, sacrificare: ῥάξαι, elidere: ϝαρᾶξαι, & Ionicè (12.26.) ϝαρῆξαι, egisse: συγκαπάξαι, annumerare: συῤῥάξαι, conflagrare: σφάξαι, trucidasse, à σφάτω vel σφάζω. in participio, ἀΐξας, ἀΐξασα, irruens: ἀΐξαντες, irruentes: ἀναφρᾶξας, ἀνῶς, setis horrens: ἐπισαΐξας, obturans: ἐνταλίξας, valde percu-

percutiens: κατασμύξας, *qui cruentauit*: κεκράξας, *perturbans*: κεπασυείξας, *sibilans, exibilans*: μετπίξας, *insecutus, festinans*: νύξας, νύξασα, *punzens, tangens*: ἐφύξας, *obruens*: παρεπύξας, *agitans*: ἐνειλίξας, *inuoluens*: ἐνεμύξας, *abstergens*: ἐλίξας, *surgens, transiens*: ἀναδίξας, *detrahens*: ὑπαΐξας, *subrepens*: ἐσταφίξαντες, *submouentes*: λειμόξαντες, *pestle, laborantes*: ἐνειλίξαντες, *rotantes*. In indicatiuo medio, ἀνήξατο, *cum tussi expuit*: ἐκαπυσίξατο, *impressit*, ab ἐκαπυσίξομαι: ἐφαξατο & metatheti ἐφάξαντο, *obtruebantur*, ἀφαΐξομαι. in infinitiuo, ἀκαπαπίξασθαι, *percussisse, pulsasse*: ὀδάξασθαι, *fricari, scalpi*: ἐνεπύξασθαι, *circumplecti*. in participio, δεκτάμενος, *pugillo concludens*: ἐνθαπτάμενος, *instructus*, ἐναπλυξάμενος, *amplexus*: παξάμενοι, *tributum imponentes*. Ex ζ: in futuro, πολεμίζομεν, *bellum geremus*. In infinitiuo, κατατάξειν, *distillaturum esse*. in aoristo indicatiui, ἐξεπάριξαν, *interfecit, armis spoliauit*: ἐπιλάλαξε, *letos clamores edidit*: μεμήκιξε, *mente uersauit*: τήκιξε, *defixit*: ὑπάλυξεν, *effugit*: in quinque præcedentibus desyderatur augmentum: ἐτυφέλιξε, *pulsauit, euertit, infectatus est*, à τυφελίζω, κατεπρήνιξε, *pronum præcipitauit*, à καπρηνίζω: ὑπεξήλυξε, *clam fugit*: *effugit*, ab ὑπεξαλύζω: ἠλάλαξαν, *clamarunt*, ab ἀλαλάζω: ἀνηλάλαξαν, *acclamarunt*, ab ἀναλαλάζω: ἀνεβρυχόρυξαν, *exclamarunt*: ab ἀναβρυχάζω. In optatiuo Æolico, ῥίξειε, *fecerit*; εἰμοίξαιεν, *fuerint lamentati*. In infinitiuo, ἀβρείξαι, à *cibo sumpto dormire*: ἀποπείξαι, vel ἀποπείσαι, *tres ictus infligere, vincere*: ῥίξαι, *facere*, & *fac*. in aoristo primo imperatiui medij: τυελίξαι, *herere*. in participio, ῥίξας, *qui fecit, operatus*. Atque hæc de ξ. ξ ex ζ.

Σ ex δ: in futuro medio, μήσομαι, *moliar, faciam*: ψεύσω & Atticè (151.35.) ψεύσει, *falles, mentieris*: ἀγήσεται, *gratum erit, dimittet*. in aoristo indicatiui actiui à καταδείδω, κεδίδεισα, *timui*: ψεύδω, ἔψευσας *fefellisti*: ἐπεφείδω, ἐπέφρισσε, *impegit*, augmẽto destituitur: ὑποδείδω, ὑπέδεισαν, quod & poëticè (143 52.) ὑπέδδεισαν *subueniri sunt, timuerunt*. In participio, ἀγδείσας, *exterritus, timore correptus*: σιναπαρύσας, *excutiens & impingens, infigensque*: ὑποδείσας & poëticè (209.21) ὑποδδείσας, *subueritus*. in indicatiuo medio, ab ἀπειλέω, ἀπειλήσαμεν, *intendi, intendebam*: ψεύδομαι, ἐψεύσω, *mentitus es*: ἐψεύσατο, *fefellit*: μήδομαι, ἐμήσατο, *adinuenit, excogitauit*: ἐνθρείδομαι, ἐπιφείδοντο, *irrumpere tentarunt*: aliàs ἐπειγείσαντο, ab ἐπειγείδομαι. in subiunctiuo, à καθεύδομαι, καθεύσωνται, & Ionicè (12.29.) κατεύσονται, *obdormierint*. Ex θ: in futuro actiuo, κελεύσω, *celabo*. in infinitiuo, πείσων, & Ionicè (59.4.) πεσέμεν, *creditum esse*. In indicatiuo medio, πείσῃ, & Atticè (151.35.) πείσει, *adducens, credes*. In aoristo indicatiui actiui, à καταπρήθω, κεπίπρησα, *incendi*: πρήθω, ἔπρησε, quod & sine incremento πρῆσεν, *incendit, perflauit*: ἐμπεπρήθω, ἐνέπρησεν, *incendit*: ἀναπείθω, παρέπεισε, *persuasit*: δρηπέτω, διεπέρσαμεν, *euertimus*. In optatiuo Æolico, πείσαις, *persuaserit*. in infinitiuo, πέρσαι, *euertere, vastare*: πρῆσαι, *incendere*. in participio προπέρσας, *periculà aggressus, lacessens, commouens*: πέρσας, *populatus*: σήσας, *qui cribrauit*. in participio medio, πλησάμενος, *qui impleuit, implens*. Ex ζ: in futuro actiuo, κεκαυλεόσω, *conuitiis incessam, obiurgabo*. In infinitiuo, κλήσειν, *intercluſurum esse*: χέσειν, *cacaturum esse*. In indicatiuo medio αὐγάσῃ, & Ionicè (61.33.) αὐγάσεαι, *respicies*. In infinitiuo, χίσεσθαι, & Doricè (47.18.) χεσεῖς, *cacaturum esse*. Notanda sunt futura Attica à polysyllabis in ίζω, quæ σ deperdito efferuntur, ac terminatione cõueniunt cũ futuris secundis eiusdem modi ac vocis, huius generis multa enumeraui-mus pag. 150. quibus adde sequentia: in indicatiuo actiuo, à λαρυγίζω, λαρυγῶ, *vocem dilatabo*: sic μυκτηριῶ, *irrabo*, εἰκῶ, *condam*: ἐνεκαθιεῖς, *obsidebis*: σπορχιεῖς, *deturpaberis*: ἐκπυρμαπιεῖ, *semen reddet, faciet liberos*: ἀποτεῖ, *fructus colliget*: σπορχιεῖται, *abhorrebit ab*: σπορχιεῖτε, *offendemini*. In participio, ab ἀπαρείζω, ἀπαρεῶν, ῶντος: in plurali, ἀπαρεῦντες, & Doricè (12.47.) ἀπαρεῶντες, *decerpentes*. in infinitiuo medio, ἀπαυραλιεῶς, *ausurum esse*, ab ἀπαυραλίζομαι. Sed redeamus ad σ, quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiui, ἐπίζω ὤπασα, & sine augmẽto ὄπασα, *tribui*: ὄπασε, *tribuit*: ξανίζω & ξενίζω, ἐξένισα, *hospitio excepi*: ξηλιάζω, ἐξήλιασα, *crucifixi*: ἐρίζω, ἤρισα, *contendi, certami*: αἰρεπίζω, ἠρέπισα, *elegi*: σπασώζω & σπασόζω, ἐξεσάωσα, *liberaui*: ἐξεσάωσε,

Futura Attica à polysyllabis in ίζω.

liberauit, ſeruauit, eripuit : ϖϖσωχδίζω, ϖϖσώχῖσα, odi, offenſus ſum vel eram: ϖϖσώχῖσεν, abominatus eſt, impegit, infenſus fuit : συσώζω à σὺν & σώζω, ſuméστωσα, ſaluti fui, conſeruaui: ἐξωικίζω, ἐξώκισα, domo eieci : εἰς ῥώμλυ ἐξώκισε, Romam habitatum traduxit: ἐπερίζω, ἐπέρισας, immiſiſti : ἐξιδίζω, ἐξίδισε, cacauit : ὑπάζω, ὕπασε, quod & per apocopen ὕπα, vulnerauit : πελάζω, πέλασεν, appulit, admouit : πέλαζεν, admouerunt : πυκάζω, πύκασε, texit, cooperuit . οκάζω, οκάσε, cohibuit, inhibuit : ποπάζω, ὠπάπασε, ceſſauit, requieuit : λακίζω, ἐλάκισε, ſtrepuit : crepuit : ἀχλύζω, ἤχλυσε, tenebris obductus eſt : ὀκλάζω, ὤκλασε, procubuit : ὀπάζω, ὤπασε, dedit, donauit : ἀπαχαιτίζω, ἀπεχαίτισεν, euertit, impetiuit, recalcitrauit : ὀκκιίζω, ἐξέκισεν, excidit, expunxit: κατασαφίζω vel κατασφέω, κατπτέίκσε, tentauit: ϖϖχρίζω, ϖϖσίχισε, poposcit, delegit: ἀντειζω, ἀντεισε, certauit, conflictatus eſt : ϖϖκρμόζω , ϖϖίκεμσε, circummuniuit : συωαρμίζω, συωήρμοσε, coniunxit : κατικίζω, κατῴκισεν, habitatum deduxit : μετικίζω, μετῴκισε, migrare iuſſit: ἐκκλίζω, ἐξεκλίζαν, excluſerunt : πεικαθίζω, ϖϖικάθιζαν, obſederunt: συσκιάζω, à σὺν & σκιάζω, συωεσκίαζαν, collegerunt: κατεδίζω, κατείδιζαν, ex more fecerunt, augetur per ω, 139. 17. 22. In imperatiuo, ὑπβοήχθισον, deuora : ὑπχώεισον, ſubduc, minue: κάθεισον, ſede : κάθισον, & Ionicè (12. 29.) κάπσον, colloca : ϖϖχώκασον, retrocede : χρίσον, da mutuo à χρίζω vel χρέω In optat. χρήσαις, mutuo dederis : Æolica forma κομπάσϕας, magnificè iactares : ϖϖσικάσσειε, aſſimilarit. In ſubiunctiuo, εὐεμίσῃ, bene vomitio ſuccedat. In infinitiuo, ἀείσαι, præclarè agere, extolli : ἀλίσαι, congregare: ἀχλύσαι, tenebris obduci : ἀπαρείσαι, requieſcere : ἀπαυχενίσαι, frenare, decollare: ὑπομερμηρίσαι, obdormire: ὑπσκοτίσαι, obumbrare : ἀφυξρίσαι, morari : δξασυκήσαι, diſpergere : δξαπθυκίσαι, ludere: διειλικομπάσαι, decipere: διεκῤῥιζίσαι, effugiſſe, decepiſſe : ἐκβολίσαι, radicitus & cum bulbo euellere : ὀκῤῥιζίσαι, elabi aſtutè & periculum declinare : ἐμμάσαι, fulcire : ἐξονεμάσαι, nominare: ἐξαμωδίσαι, hauſtim potare, & ſine reſpiratione : ἐσκωαλίσαι, medium digitum oſtendere contractis reliquis : κεῖγκίσαι, mortuis immolare : καικάσαι, deridere: κελαμκτάσαι, colligere ſpicas : κατιγγαρτίσαι, conterere acinos, item coire : κατδημμερίσαι, in populum diſtribuere : κατακορμάσαι, ſcindere, comminuere : κλαλοχίσαι, inſtruere aciem : κατακμερίσαι, deiicere, ſternere : καυκάσαι, ſortiri : κλάσαι, frangere, fregiſſe: κυβάσαι, euertere: κυβκλίσαι ſecuri, percutere· μαλαξάσαι, mitigare, mulcere: μλωίσαι, iraſci : μῦσαι, conniuere, inquinare, poteſt referri ad μω: οἰκίσαι, condere, habitare feciſſe : ϖϖρροχάσαι, præcurrere : ϖϖρεμιάσαι, ſunditus euellere : συγκρτίσαι, conſpirare, item componere periculo imminente : συωαρχαιρεσιάσαι, ire ad comitia ad danda ſuffragia: χάσαι, ſubito impulſu artus in priſtinũ ſtatum reponere : χρῆσαι, rogare, efflagitare. In participio, δαίσας, mutuum dãs: ἐπιγκλάσας, oculis innuens: καταρμόσας, & Ionicè (12.29.) κατερμίσας, adaptãs: ξυμπδίσας, qui pedes colligauit : ὀργίσας, qui ad iram prouocauit : ϖϖιαφλεγίσας, inuoluens : χέσας, qui dejecit, qui cacauit: κατευθρικζαντες, probi: ϖϖσατελάζαλες, appropinquantes, propinqui, admoti, adiecti : συγκλάσασα, confringens : ὀκλάσασα, ingeniculans. In indicatiuo medio, à μεταρμίζομαι, μετηρμίσω, & Ionicè (61. 33.) μετηρμόσατο, conſtituiſti, conſignaſti : σεβάζομαι, σεβάσαν, irreligioſum putauit & nefas, religioſè admiratus eſt : φοβίζομαι, ἐφοβάσαν, animaduertit: ὁρίζομαι, ὁρίσαν, ſtatuit, æſtimauit : ὀδίζομαι, ὀδίζαν, irati ſunt, ſuccenſuerunt, augmento deſtituitur: καταγωνίζομαι, κατηγωνίζαντο, expugnarunt: συμπορίζομαι, συωεπορίζαν, comparauerunt. In imperatiuo, κέασαι, ſcindito. In infinitiuo, ἀκάσασθαι, expiare : ἀναμυρίσασθαι, lucrari : αὐδάσασθαι, loqui, poteſt referri ad αὐδάομαι: ὑπισάσθαι, pugnare : ὑπσφεγίσασθαι, conſignare : ϖαρχίσασθαι, primitias facere: μητίσασθαι, molitum eſſe & machinatum: ὀργάσασθαι, commiſcere, contemperare: δξιφίσασθαι, digladiari, gladio decertare. In participio, ἀπαυταδισάμβως, minimè aſſentiens : ἐπιλαγισάμβως, obtenebrans : ἐπιχλισάμβως, miſerabiliter quæſtus : κελικιτισάμβως, miſerans : ϖϖπεμφισάμβως, amplexus : χασάμενος, continens : ἐπαυταδισάμβοι, in eadem pertinacia perdurantes : ὑπαυταδισάμβοι, qui arroganter egerunt.

NOTABIS Multa horum & ſimilium quæ ante characteriſticam

sticam σ habent α, posse etiam referri ad themata finita in άω vel άομαι, atque vtraque themata in άζω scilicet & άω in lexicis plerunque inueniri. Sciendum præterea poëtas metri gratia duplicare huiusmodi σ: quod eodem prorsus pacto in rimando themate erit excutiendum, ac si vnicum & simplex adesset tantummodó. In sequentibus fit ex ζ: in aoristo indicatiui actiui, à δαμάζω, δάμασα, *domui*: δέδμασται, *domuit, imperio subiecit*: δάμασαν, *domuerunt*: pro δάμασα, δάμασε, δέδμαζον: σκεδάζω, ἐσκέδασε pro ἐσκέδασσε, *dissipauit, dispersit*: ἐπέλασσεν, *admonuit*: μύζω ὃ μύω, μύσαν, quod & μύσαν, *concluſi sunt* vel *clauserunt*. In imperatiuo, πελάσσετον, *admonete*, pro πελάσατον: vel erit præsens factum à futuro, vt ἄξετε, 167.37. ῥάσσατε, *aspergite, rigate, eiicite*. In subiunctiuo, πελάσσῃ, *appulsus sit*. In infinitiuo, ἀραχέδασαι, *diuidere*: κείσαι, *perdere, molestare, pupugisse*. In participio, ἀμφικεάσας & poëticè ἀμφιχεάσας, *circunscindens, diuidens*: κεάσας, *partitus*. In indicatiuo medio, δάσσατο, *visum est, putauit*: item *statuit, constituit, ratum habuit*: συμφράσσατο, *agitauerat, simul consuluerat*. In infinitiuo, ἀναχάσασθαι, *retrocedere*: συμφράσασθαι, *consilium dare*. In participio, ἐδυσάμενος, *lugens, iratus, odio habens*: τῷ ἐδυσαμένῳ & Ionicè (17.16.) ἐδυσαμένεῳ: χασάμενος, *deuitans, recedens*. σ ex αν, siue τ.

Σ In paucissimis fit ex αν siue τ: vt in his, in aoristo indicatiui actui, à πλάτω, ἔπλαξα, *obleui, formaui*: διαγέτω, διήρεσα, *traieci*. In infinitiuo ἀποβλίζαι, *exprimere*. In participio, ἀράσας, quod & poëticè ἀράσσας, *exortus*: crebriùs vsurpatur ἀναΐξας. In imperatiuo medio, λίσαι, *supplica, ora*. In participio, πλασάμενος, & poëticè πλασσάμενος, *formans, componens*. σ abiectum ex αττ & ασσ.

SÆPENVMERO, vt in ductis à thematibus sextæ coniugationis, figuratiua σ erit abiicienda, & vocalis præcedens remanet characteristica: vt α in his, in futuro primo medio ἰάσομαι, quod & Ionicè ἰήσομαι, *sanabo*. In participio, ἰασόμενος, *curaturus*. In aoristo primo indicatiui vocis actiuæ, à κατεράω, κατήεσε, *deglutiit*: περάω, πέρασαν, *deportarunt vt venderent*. In imperatiuo, πέρασον, *prodi*: πάσσον, *astringe*: φύρασον, *misceto, macera*. In subiunctiuo, περάσῃ, & Ionicè (100.15.) περήσῃ, *venderet*. In infinitiuo, ἀναδράσαι, *reficere*: ἐρᾶσαι, *inanire*: κνισᾶσαι, *adurere*: μυιάζω, *distribuere*: φάσαι, *interficere*. In participia, ἐξωμάσας, *humeris tenus nudatus*. in indicatiuo medio, ab ἀράομαι, ἠρασάμην, *deuouit*: πειράομαι, ἐπειράσατο, *tentaſit*: κατεράομαι, κατηρᾶσω, *execratus es*: μηχανάομαι, ἐμηχανάσατο, *excogitauit, rationem inuenit*: διαπτάομαι, διεπτάσατο, *discerpsit*: ψαυτάομαι, ψαυτασάμεθα, *causati sumus*: πτάομαι, ἐπάσαντο, *gustarunt*, potest etiam referri ad πατέομαι, vt sit dictum per syncopen (187.25.) pro ἐπατήσαντο. In imperatiuo, μεταμφίασαι, *mutato vestes*. In subiunctiuo, ὑποκρεμάσωμαι, *suspendero*: vel refer ad ὑποκρεμάννυμαι: συνεπαπτήσθε, *attrahatis*. σ abiectum ex εσ & εσσ.

RVRSVS & ab his σ sæpe geminatum inuenitur: vt in indicatiuo actiuo, à ναίω ὃ ναιῶ νάσσα, *habitaui*: καταιάω ὃ καταιῶ, κατέιασσα, *deduxi, habitare feci*: κατέιασσε, *migrare fecit, deduxit, collocauit*: παλάω, ἐπίλασσε, *tolerauit*. In indicatiuo medio à καταιάομαι, κατειασάμην, *habitaui*: κατειάσσατο, *habitauit*, ἀνάσσατο, quod & detracto augmento νάσσατο, *habitauit*, item *migrauit*: ἀπαιάομαι, ἀπειάσατο, *eiecit, migrare fecit*, item *commigrauit*: ἐσσάομαι, ἐσσάσατο pro ἠσσάσατο, *amauit*. In infinitiuo, πάσασθαι, quod & πάσσασθαι, *gustare, comedere, saturari*, item *possidere* tum α in πα producitur natura. In participio, πασάμενος, *qui gustauit*. σ geminatū à thematibus in άω vel άομαι.

IN Sequentibus abiecto σ, characteristica remanet ε: in futuro indicatiui actiui, κατακρίνῶ, *sufficiet*. In aoristo eiusdem, ab ἐπιζία, ἐπέζεσεν, *inscripsit, notauit*: ἐπιστεπαινέω, ἐπιστέψησεν, *approbauit*: ἐξαιρέω, παρέτρεζαν, *expauerunt*: πόθεζεν *desyderarunt*. In imperatiuo, σύζεσον, *conferuefacito*: συναπάζεσθε, *hæc simul feruere*. In subiunctiuo, τελέσῃ, *perficiat*. In infinitiuo, διατελέσαι, *perficere*. In indicatiuo medio, à ἐπιχειλέομαι,

σ geminatum à thematibus in έω vel έομαι.

προεκλέσατο, priùs vocauit. Et hîc quoque σ non rarò geminatur: in indicatiui futuro medio, à λοέομαι, λοέσεται, lauabitur. In aoristo indicatiui actiui, à ὀφρυόω, ὤρηρεσα, admonui, admoneo: ἤκεσεν, increpuit: τρέσσαι, tremuerunt, deterriti sunt, fugerunt In participio, λέσσας, qui lauit. In indicatiuo medio, ab ἀποδέομαι, ἀποδέσω, & Ionicè (61. 33.) ἀποδέσσατο, impertiuisti, alligasti. In infinitiuo, κατέσσασθαι, iurasci: dicitur & κατέσασθαι, geminato τ. In participio, κατεσσάμενος, iuratus. Sæpius ante σ inuenitur η: quòd vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in άω siue άομαι, aut in έω siue έομαι, ferè vocabuli thema effeceris, modò & augmentum quoque, si quod adsit, exemeris. atque huiusmodi tempora in vsu versantur frequentissimo. In rudiorum itaque gratiam hîc quædam enumeremus: & priori loco ponamus ea quæ referuntur ad themata in άω, si vocis sint actiuæ: & in άομαι, si mediæ. In futuro actiuo, à περάω, ὀφήσω, accedam: ὀφήσει, veniet: πειρήσω, tentabo, nitar. πειρήσομεν, tentabimus: penetrabimus: καταχρήσει, satis erit: melius referetur ad impersonale κατάχρη, vt ἀποχρῆ ad ἀπόχρη, 180.13. In infinitiuo, ὀφήσειν, accessurum, descensurum esse. In indicatiuo medio, κτήσομαι, possidebo: λοχήσομαι, insidiis petam: ὀπιθοήσομαι, & crasi ου in ω (84.18.) ὀπιθώσομαι, acclamabo: πειρήσῃ, & Ionicè (61 33.) πειρήσαι, experiêris: ἀπαλήσεται, errabit, errat: καταμωκήσεται, deridebit: ὀνήσόμεθα, vtilitatem capiemus: refertur & ad ὀνέομαι, atque ad ὄνημι siue ὄναμαι, vt multa etiam alia ad άω & έω & ημι: siue ad άομαι, έομαι, αμαι, εμαι: ὀνήσεσθε, fructum capietis: μωκήσονται, vituperabunt, reprehendent. In participio, καταμωκησόμενος, qui deridebit: χρησόμενος, petiturus oracula. In aor. indicatiui actiui ab ἐρωνάω, ἠρώνησα, scrutatus sum: μάδησε, subrisit: πέρησε, peruenit, accessit, à κιχάω, ἐκίχησε, concepit: κημάω, ἐκέμησεν, affectauit: ἀλοιάω, ἤλοίησεν, amputauit: ἐρμάω, ὤρμησεν, impetum cepit: ὤρμησαν, se propriperunt, concurrerunt: ἀσπιδάω, ἀσπίδησε, prosiliit exiliit: μετεπιδάω, μετεπίδησε, resiliit: ἀφυάω, ἀφύησεν, absterfit: ἀστιλάω, ἀστιλήσε, stercore perfudit: ἀπαλοιάω, ἀπηλοίησεν, amputauit: καπαπάω, καπήνησε, peruenit, retorsit: παρηγυάω, παρηγύησε, denuntiauit, certiorem fecit: ἀσπιτελάω, ἐσπιτελήσατε, lasciuistis: διεκπεράω, διεξεπέρησαν, traiecerunt: καταλοάω, καπηλόησαν, iugularunt: ἐφερμάω, ἐφορμήσαν, mouerunt. In imperatiuo, καταπτύφησον, delectare, In optatiuo Æolico, κυβερνήσῃε, se præcipitauerit, seu præcipitare posit: παλήσῃε, periisset seu absceßisset. In subiunctiuo, καταπήσω, vestituam: καταπτυφήσω, eluxurier, delicier: ὀφυσιαπήσῃς, sileas, longanimus sis: ἐρεσσήσητε, succenseatis. In infinitiuo, ὀπιθολήσαι, insidiari: ἐφερμῆσαι & Ionicè (12. 29.) ἐπορμῆσαι, immisisse: εὐχατῆσαι, gloriari: καπακνῆσαι, in tenues partes secare: ὀπλῆσαι, decoquere: παρεγγυῆσαι, abdicare: ὀφῆσαι, peruenire: ὀφῆσαι, peruenisse: ἀστιμῆσαι, præstuliße: τυλῆσαι, foliare: συμφυσῆσαι, vnà sbirare, vnà flare: συμψῆσαι, complanare & adæquare arenam: σιωπεχῆσαι, obuiare, accumulare: συτελευτῆσαι, exitum habere, vita fungi. In participio, ἀναπρήσας, cum anhelitu effundens: ὀπαδήσας, arridens: καταψῆσας, demulcens: ὀπλήσας, assans, coquens: παρορμήσας, qui induxit: συγκαπήσας, committens, componens, commiscens: συμψήσας, vorticibus contorquens, complanans: τολμήσας, animi fidens: περήσαντες, transmißi: ἀστιωπήσας, quæ nupsit. In indicatiuo medio, ab ἐπικτάομαι ἐπικτήσω, adeptus es, insuper acquisiuisti: βιάομαι, βιήσαο, quod & ἐβιάσαο, coëgit: ἐξιάομαι, ἐξήσατο, sanauit: πρήσατο, exploranit: τεχήσατο, composuit: φυτήσατο, produxit, peperit: θοινήσατο, & cum augmento ἐθοινήσατο, comedit, voranit: παλαμάομαι, ἐπαλαμήσατο, excogitauit, molitus est: ἐλιχμάομαι, ἐλιχμήσατο, linxit: ἀσκητάομαι, ἀσκησάμενος, insuper acquisiuit seu paranit, protulit: τιμήσατο, honorarunt: πειρόμαι, ἐπειρήσαντο, experti sunt. In imperatiuo, πείρησαι, experire: πειρήσασθε, experimini. In optatiuo, ἀστιμησαίμην, pluris æstimauerim: βοινήσαιτο, vocaret, καταπτήσαιτο, comparauerit. In subiunctiuo, καταπτήσῃ, asciueris. In infinitiuo, ἐπήσασθαι, sarcire: κτήσασθαι, acquirere, suscipere: μαχήσασθαι, excogitare: μωμήσασθαι, æmulari: ἀσαχήσασθαι, adhiberi, operam dedisse: χρήσασθαι, vsum esse: τιμήσασθαι, honorare: μασύσασθαι, & syncope (187. 25.) μάσασθαι, mandere, edere. In participio, λοχησάμενος, λοχησαμένη, insidia-

ησ-exα.

ης exα- & exε-.

diatus, insidiata: μασησσάμενος, *qui succum expressit*: μυκησσάμενος, *reboans*: ϖϑογχησσάμενος, *contemnens*. Ex e in futuro actiuo, ἀοζήσω, *ministrabo*: sunt qui scribant ἀοζήσω ab ἀοζέω: ἐξευζήσω, *in libertatem asseram*: κυνοκοπήσω, *percutiam* seu *verberabo ut canem*: λιθοβοήσω, *in lapidem vertet*. In participio, ὀτλήσοντες, *toleraturi*. In indicatiuo medio, κιχήσομαι, *reperiam, consequar*: μεδήσομαι, *curabo, mihi curæ erit*: πατήσομαι, *feriam, percutiam*: ϖϑιδησέμεθα, *circunligati erimus*. In participio, ϑρηνήσόμενος, *urinam redditurus*. In indicatiui actiui aoristo, ab ὁμολογέω, ὠμολόγησα, *promisi*: ὠμολόγησε, *promisit, spopondit*: κατακηλέω, κατεκήλησε, *permulsi*: κατεαρχέω, κατεάρχησα, *oneros sui*: ϖϑοσκυνέω, ϖϑοσκύνησε, *adorauit*: ἐξαυδάω, ἐξαύδησα, ἐξαύδησε, ἐξαύδησεν, *efflorui, isti, it*: κατοικέω, κατῴκησα, ας, εν, *habitaui, isti, it*: ἰαχέω, ἰάχησας, *clamasti, locutus es*: ὀνέω quod & ὄνημι ac ὠνέω, ὤνησας, *iuuisti*: ὤνησε, *iuuit, conduxit*: ὤνησαν, *iuuerunt*: ϖαρεσχλέω, ϖαρεσχλήσας, *inquietasti*: ζαμενῆσε, *magna vi egit*: πελέκησε, *dolauit, securi poliuit* seu *aptauit*: ποίησε, *fecit*: ἀσεβέω, ἠσέβησεν, *impius fuit*: ὀκνέω, ὤκνησε, *grauatus est, piger fuit*: ὁμηρέω, ὁμήρησε, *contigit, concurrit, obuiauit*: ὀπιέω quod & ὀπίζω, ἐπίεσε, *filauit, fatum dedit*: κατακοιδέω, κατεκοίδησεν, *occidit*: ἀντισμυφωνέω, ἀντισμυφώνησε, *respondit*: ἀποκακέω, ἀπεκάκησε, *defecit*: ἐγκολαβέω, ἐνεκολάβησε, *buccellam deuoranit* seu *deglutiit*: ἐπαπειλέω, ἐπηπείλησε, *minatus est*: καταλογέω, κατελόγησε, *neglexit, prætermisit*: κατοικέω, κατῴκησε, *commigrauit*: παροινέω, παρῴνησεν, *ebrius fuit*: εὐθυδρομήσαμεν, *recto cursu contendimus*: οἰκοδομέω, ᾠκοδόμησαμεν, *ædificauimus, extruximus*: σωτηρολογέω, siue Atticè (210 20.) ξυνομολογέω, ξυναμολογήσαμεν, *inter nos conuenit*: ἀβάκησαν, *ignorarunt, nescierunt*: ἀβόλησαν, *occurrerunt*: ἀβρακήσαν, *sonuerunt*: ἀρηέω, ἤρησαν, *otiosi fuerunt*: ὁμιλέω, ὠμίλησαν, *attigerunt*: ὁμολογέω, ὠμολόγησαν, *detitionem fecerunt*: ὀχθέω, ἀχθέσαν, *commoti sunt, grauati animóque suspensi fuere*: ὑπερρυθέω, ὑπερρύθησαν, *fremuerunt*: ϖϑαρέω, ϖϑάρησαν, *coacerunarunt*. In imperatiuo, ὑπαχώρησον, *age familiariter cum eo*: ϖϑοσκύνησον, *adora*, syncopè ϖϑόσκυσον: κατελέησατε, *miseremini*. In optatiuo Æolico, ἐκαθεδήσειεν, *insideret, cerneret*. In subiunctiuo, ὀκνήσῃς, *graueris*: ὁδηγήσῃ, *dux viæ fuerit, deduxerit*. In infinitiuo, ἀβρογτῆσαι, *noctu occurrisse*: ἀλυξῆσαι, *prurire, dolere*: ἀκανθοφυῆσαι, *spinosum fieri*: ἀλλοτρεπῆσαι, *mutare*: ἀνακῆσαι, *quieuisse*: ἀνελῆσαι, *nutrire*: ἀποσποδῆσαι, *in cinerem redigere, è medio tollere*: ἁρματροφῆσαι, *equos iugales nutrire*: βαρυσταθμῆσαι, *pondus* seu *grauitatem addere*: δραμφοδῆσαι, *deuiare*: δραστροδικῆσαι, *traducere, culpare*: διαρταμῆσαι, *diuidere*: δρυσκεδαφῆσαι, *unguibus terram scalpere*, quod auiũ est propriũ: δρυπλῆσαι, *cacare, excernere stercora*: δυμερῆσαι, *totum diem aliquid facere*: δυλογῆσαι, *bis idem dicere*: ἐνοπολογῆσαι, *ex coniecturis dicere*: ἐκκοφῆσαι, *obtundere, & obsurdescere*: ἐκλιῆσαι, *è retibus elabi, periculũ effugere*: ἐκτερυπῆσαι, *erumpere*: ἐξαδυμῆσαι, *molestare*: ἐξελῆσαι, *effugere*: ἐξοδῆσαι, *deuiare*: ἐπικυκλῆσαι, *inuoluere*: ϑαλασσαποπορῆσαι, *nauigare per mare, transfretare*: ϑυρακοπῆσαι, *fores pulsare*: ἰαλεμῆσαι, *cõplorare, lamentari*: καλκοκοπῆσαι ξυλοκοπῆσαι, σκιωποιῆσαι, *ligna scindere, scenas struere*: καταβοσκῆσαι, *depascere*: καταβλῆσαι, *vincere*. καταλοχῆσαι, *instruere aciem*: λακοπατῆσαι, *calcibus petere*: νῆσαι & syncopè νῆσαι, *struere, congregare, aggerere*: ὀγκολογῆσαι, *cum fastu dicere*: οἰκῆσαι, *habitare*: ὀλιδῆσαι, *incidere*: ὀρῆσαι, *mingere*: ϖϑειῆσαι, *congerere, constipare*: ϖϑολυοπῆσαι, *multa loqui*: ϖϑοδῆσαι, *incatamentis & magica arte circumuenire & obtundere*: τρεφολικῆσαι, *dolis & varietate dicendi iura fallere, & causas inuertere*: ὑπομιλαφῆσαι, *contrectare*. In participio, ἀναβαρσήσας, *animum recipiens*: ἀναδρομβήσας, *tumultuarius*: δρομπήσας, *qui elaborauit*: δυελιήσας, *ientatus*, vel *qui ad crepusculum durauit*: ἐναντρωπήσας, *qui humanam carnem assumpsit*: ἐξαπήσας, *qui elaborauit*: καλλιτεχήσας, *qui excoluit, qui optimè fabricauit*: καταρρωδήσας, *metuens, formidans, perterritus*: σκατρῤῥωδήσας, *territus*: λευκοχραφήσας, *albo colore depingens*: ὁδηγήσας, *ascendens, & deducens*: οἰστρήσας, *furens*: ὀλιδήσας, *editus*: ὀτλήσας, *tolerans, passus*: ὀχθήσας, *indignabundus*: ϖϑαπαρδήσας, *fœdisfragus*: ϖϑυφωνήσας, *interclamans*: ϖϑερήσας, *circundans*: ϖϑεριομβήσας, *qui cepit*: ϖϑεῳδήσας, *incantans*: πιθήσας, *credens, fretus, persuasus*: σκαμμιχήσας, *crebris ictibus, aërem inanem feriens*: ϖϑοσδήσας, *qui alligauit*: σωλήσας, *qui congregauit, qui coëgit*: τυμβωρυχήσας, *qui suffodit sepulchrum*: ἀναξιοπαθήσας, *qui ægrè* seu *indignè tulit*: ὑπακηκοότες, *secus*

κσ-εκ 4.

ri, otiosi, negligentes: διατρέζαντες, perterriti: ἰσοδρομήζαντες, pari concursu currentes: περιαλογήζαντες, præterea cogitantes: προπαροχήζαντες, duces exercitus: συγκεκτήζαντες, conspirantes, vulgò complices: συμφρονήζαντες prudentes: τετυγήζατα, quæ tertium partum ediderunt. In indicatiuo medio, ab ἀριθμέομαι, ἀριθμησάμην, enumerauí: βαπτέομαι, πλυντησάμην, orauí: παρητησάμην, precibus impetrauit, purgauit: περιτέομαι, περιτησάμην, & Attica crasi (155. 26.) περιτησάμην, præmuniui, præuidi: προνόησα, præuidisti: ἀρτέομαι, ἠρτήσω, negasti: ἀχέομαι & cum reduplicatione poëtica ἀκαχέομαι, ἀκαχήσατο, tristatus est: ἐγκεκαχέομαι, ἐγκεκαχήσατο, insonuit seu cachinnatus est: γηθέομαι ὃ θεάομαι, γήσατο, admiratus est: μυθέομαι, μυθήσατο, dixit: λοχέομαι quod & λοχάομαι, ἐλοχήσατο, ex insidiis cepit: μάομαι, ἐμήσατο, cogitauit, in animo voluebat: sunt qui ducant ab ἐμέομαι, tum erit sine augmento: διαδηλέω, διεδηλήσατο, læserunt: ἐμφορέομαι, ἐνεφορήσατο, potiti sunt, luerunt: ἐκτεκέομαι, ἐξετεκήσατο, cõmenti sunt: σιωπάομαι, σιωπήσατο, & Atticè (144. 28.) σιωπατήσατο, coëmerunt. In optat. βραβεύσαιμι, suaserim. In subiunctiuo, κατομολογήσηται, desponderit. In infinitiuo, ἐφηδυπαγήσασθαι, enarrare: ἠπατροσκοπήσασθαι, exta consulere: μετοικοπήσασθαι, auertere malum augurium: βραβεύσασθαι, congerere, colligere: περιμυθήσασθαι, alloqui: σκαριφήσασθαι, perfunctoriè quippiam agere, scarificare, id est, per superficiem scindere. In participio, ἐσοικησάμενος, habitans: κατεψευδομαρτυρησάμενος, qui adhibuit falsos testes: κοσμησάμενος, stans in acie, ordinans: ἐσμησάμενοι, qui olfecerunt, qui senserunt: περισκαπελησάμενος, qui minas addidit: ὑποκυμαθύη, prægnans. Quæ ante σ habent ω, ferè omnia referenda ad themata in όω ῶ, siue όομαι ῶμαι, nam ω fit ex ο: & σ abiiciendum, veluti & augmentum, si adsit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui act. βαπτολώσω, turbabit: μιθώσομεν, stercore linemus seu perfundemus. In infinitiuo, κολώσειν, & Ionicè (59. 4.) κολωσέμεν, succensurum esse. In participio, ναυβατλώσων, laturus, gestaturus. In indicatiuo medio, ἐκναυβατλώσεται, nauigio exponetur: χώσετ.ι, iracetur: ὀγκωσόμεθα, superbimus seu superbiemus. In aoristo indicatiui actiui, ab ἀίσσω, ἤϊξα, ἄϊσται, euerti: ἐρρίγόω ex ἐν & ῥιγόω, ἐνερρίγωσα, inalsi, infrixi: ἀπόλωσεν, inuisum reddidit: θέμωσεν, appropinquauit, fecit, coëgit: μούνωσε, redegit ad vnitatem: ξύνωσε, reddidit, respondit: παχόω, ἐπαχωσε, contristauit: ἀσχαλάω, ἐσχαλάνωσεν, inuoluit fasciis: ὀρφόω ὃ ὀρφανίζω, ὤρφωσεν, orbauit: ἐγκειλόω, ἐνεκείλωσε, fibula annexuit, alligauit: καταδεύω, κατεδέωσε, combussit: σιωπηλόω, σιωπαλέωσε, conciliauit, colligauit, coniunxit: ἁπλόω, ἥπλωσαν, explicarunt: ὁρκόω, ὥρκωσαν, ad iusiurandum adegerunt: διαβιόω, διεβίωσαν, ad extremum vixerunt: ἐκθεάω, ἐξεθέωσαν, consecrârunt: καταποντόω, κατεπόντωσαν, fabricauerunt: βραζηλόω, παρεζήλωσαν, irritauerunt, prouocauerunt. In imperatiuo, ἐκλοίωσον, circunda, appende pro collari: κοίνωσον, communica, imperti: ἐξαερίκωσον, arripe. In subiunctiuo, ἐσανδρώσῃ, viris impleuerit. In infinitiuo, ἀμβλῶσαι, abortire, abortiuum párere, ab ἀμβλόω, quod & ἀμβλίσκω, & ἀμβλώσκω: ἀποκυπαρῶσαι, occidere: ἀπομαστιγῶσαι, flagris cædere: ἀπεματαγῶσαι, vilipendere: ἀποσιμῶσαι, in editiorem locum pertrahere, item nudum obuertere podicem: ἀποκαλιδῶσαι, plagas erigere & furcis illis venaticis fulcire: ἀποχῶσαι, aggere munisse ἀφιματῶσαι, exuere vestes: διαπηγῶσαι, ferre, contrectare, pondus æstimare manu: ἐμμαλθακῶσαι, mollem & dissolutum reddere: ἐκμορφῶσαι, exprimere: ἐμμειδιῶσαι, subridere: ἐξαρθρῶσαι, deartuare, artus loco mouere: ἐξιδῶσαι, purgationibus euacuare: ἐπιζυγῶσαι claudere: εὐσαρκῶσαι, plenum corpus reddere: ἑῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire: θυρῶσαι, firmare, ianuis seu foribus munire: κραπῶσαι, sacrificare: καταθελῶσαι, turbidum reddere: καταιθυσπῶσαι, numeris & modis exornare & venustius reddere: καταποντῶσαι, demersisse, in mare demergere: κεδρῶσαι, cedro condire: κλιμῶσαι, concludere, comminere: λεπυριῶσαι, deglubere, glumas excutere, excorticare: μοπῶσαι, immisso peniculo lineamentóve curare: μυσῶσαι, numeris & modis exornare, venustius reddere: νεοχμῶσαι, noua moliri: ὀμματῶσαι, oculatum reddere: παχτῶσαι, obserare: προυτῶσαι, introducere: σελαῶσαι, labia obducere: πιλῶσαι, condensare: πολλαπλασιῶσαι, multiplicare: περιτεκπυρῶσαι, accendere: περιπλῶσαι, affigere: περιπληρῶσαι, adimplere: τετυγρῶσαι, stipare, siccare, humidorum meatus

ωσ-εκ ο.

contra-

contrahere: σπιλῶσαι, salibus & conuitiis incessere: σωιδρῶσαι, consudare: ἀλιδῶσαι, & ἀποχαλιδῶσαι, plagas erigere, & furcis illis venaticis sulcire: πτιμηεῖσαι, indicare, attestari: τειχῶσαι, sepelire, pilosum reddere: ψῶσαι, calefacere. In participio, θαμβώσας, stupefactus: θυρώσας, qui fabricauit portas: ἰκριώσας, ἄγος, αντὶ, qui idoneum fecit: καταειώσας, vita defunctus: καταμώσας, inquirens: ἀφιχλώσας, labra seu margines obducens: πιλώσας, qui constipauit: σεσεκιτρώσας, qui nitro prius perfricuit: σεσπλώσας, antè egressus: πεῖρῶσας, imponens, decipiens: παρειμῶζαντες, declinantes à via: σεφῶζαντες, operientes, operculis tegentes: ταφιδῶζαντες τινὶ ταφυλιὸ, vnam passam facientes: ἀποσημῆζαντες, τῷ ἀποσημεῖζαντι, dantes signum. In indicatiuo medio, à λυτρόομαι, ἐλυτρώσω, liberasti: καταπρηόομαι, καταπρηώσω, & Ionicè (61. 33.) καταπρηώσαιο, praecipitasti, pessum dedisti: ἀγερώσατο, neglexit: μαιώσατο, obstetricata est: σεσιχώσατο, vehementer iratus est. In infinitiuo, ἀνδρώσασθαι, coire: ἀποστεφανώσασθαι, deponere coronam, corona priuare: ἐσωματώσασθαι, introducere: μεταστεμεώμασθαι, insignire, obsignare: ναυδλώσασθαι, nauem conducere, item nauem conscendere: στεπώσασθαι, religare ad stalmum. In participio, ἀπορρωσάμενος, tonsus: μεταστεμένη, texens, orsa. Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quæ ad poetica in ὦω vel ωμι referuntur: vt ἔπλωσε, nauigauit, ad πλόω siue πλόμι: ἐξέπλωσα, ἐξέπλωσας, amsi, isti, ad ἐκπλόω siue ἔκπλωμι, aut ἐκπέπλωμι. sic infinitiui διεκπλῶσαι, enauigare: ἐκπλῶσαι, enauigauisse, elapsum esse. & participia πλώσας, αισα, nauigans, trahiciens: πλώζαντες, enecti in, consum tenentes: ἀναπλώσας, nauigans, subuectus: καταπλώσας, inuectus. Pauca occurrunt habentia ι ante σ, quæ adiecto σ, debeant referri ad thema in ἰω: vt participium σεσκυλίσας, qui aduoluit, ad σεσκυλίω. nam fere omnia referuntur ad themata in ἴζω aut ἴζεμαι, vt multis exemplis anteà demonstrauimus. Hæc ad ἰω: in indicatiuo medio, σεσαποδῦσομαι, exuam vltrà, ad σεσαποδύομαι. In aoristo indicatiui actiui, à κύω, κῦσα, osculatus sum: κῦσε, basiolum dedit: ἀπαύω, ἐπλύυσα, reduxi: σεφύω, σεφύσας, amplexus es: ἐπρύω, ἐπέρυσεν, anulsit: ἴδυσε, rectà perrexit seu ferebatur: ἰδρυσε, locauit: καθίδρυσε, construxit: ἀφύω, ἄφυσεν, hausit: καταρύω, κατέρυσε, deduxit, augetur per ε, 139. 17. 22. ἴδυζαν, rectà progressi sunt: σεσερύω, σεσέρυζαν, & detracto augmento, ac σ poeticè geminato σεσέρυσσαν, pertraxerunt: σεφύω, σεφίφυζαν, adhæserunt: παρερύω, παρέρυζαν, prætenderunt: ὑπεξερύω, ὑπεξάρυζαν, subtraxerunt. In imperatiuo, καπύχυσον, robora: κῦσον, da osculum, osculare: σεβάζυσον, insere, inculca, adiice. In optatiuo Æolico, ἰθύσειεν, inuaderet, destinaret. In subiunctiuo, καπύχυσητε, contendatis. In infinit. ἀναῤῥύσαι, reficere: ἀποδῦσαι, exuere: ἀφῦσαι & poeticè ἀφύσαι, haurire, refundere: δῦσαι, subire, eripere: ἐμβρῦσαι, imponere. In partic. ἀνῦσας, properans: σεβεζύσας, qui circumlaceraui: ταῦσας, augens, multiplicans: ἀπορύζαντες, deliberantes. In indicatiuo medio, ad ῥύομαι, ἐῤῥύσατο, & sine augmento, ῥῦσατο, velauit. In participio, θυσάμενος, mactans. Hæc ad αἰω & αἰεμαι: in aoristi indicatiui, σαίω, ἔπαισε, percussit. In infinit. ῥῆσαι, perdere, destruere. In infinit. medio, ὀλέσασθαι, perire, senescere. Ad αὔω aut αὐομαι: in futuro medio, πρεσταπαύσομαι, requiescam. In indicatiui aoristo actiuo, ad αὔω, ἄῦσα, ας, ε, & soluta diphthongo ἄϋσα, ἄϋσας, ἄϋσε, clamaui, isti, it, augmentum cadit in ipsam penultimam: παύω, ἔπαυσε, liberauit: ἐπαύσατε, abrogastis: ἔπαυζαν, & detracto incremento παῦζαν, finem fecerunt. In subiunct. παυσῃ, desinat. In infin. διαταῦσαι, traiicere: παῦσαι, & Doricè per apocopen ταῦ, cessare. In imperat. medio, παύσασθε, finem facite. In infin. παύσασθαι, finem imponere. Ad εἰω aut εἰομαι: in Aoristo indicatiui, ad κλείω, ἔκλεισεν, & verso ει in η, & rursus soluta diphthongo η in αϊ, ἐκλήϊζαν, incluserunt. In infin. πῆσαι, rigare, quod & πῖσαι, à πίω. In indicatiuo medio, ad σείομαι, ἐσείσατο, & detracto augmento, σείσατο excussit, commotus est: ἀποσείομαι, ἀπεσείσατο, excussit, sustulit. Ad εὐω aut εὐμαι: in aoristi indicatiui, ad εὖω, εὖσεν, vsit: διαταρτηεύω, διεταρτήευσε, stupraui: ὀκνεύω, ἐξέκευσε, declinauit, se subduxit: vel ignotum & peregrinum se fecit, & tum ducetur à themate simplici ξενέω: καταλεύω, κατέλευζαν, lapidibus obruerunt. In imperat. καταλέλευσον, silentium impera. In infin. ὀκλολυπῦσαι, elaborare, perficere: σεπλεῦσαι, decorti-

σ abiectum ex ισ-.

σ abiectum ex ισ-.

σ abiectum ex αισ-.

σ abiectum ex αυ-.

σ reiectum ex ασ-.

σ reiectum ex ευσ-.

cave: πρόκατῶσαι, *proretam esse*, id est, *prorae directorem, hominibus ad proram imperare*: πρωτοκῶσαι, *facere* seu *parere primogenitum*: συνεφηβῶσαι, *vnà adolescere*. In particip. μαγώσας, *inuidus*: εἰσπολεύσαντες, *qui vinum administrarunt*. In infinitiuo med. μεταβολεύσασθαι *mutare consilium* aut *sententiam*. In particip. παρεγχειρευσάμενος, *deducens*: συμπεραγματευσάμενος, *qui vnà molitus est & laboravit*: ὑπομητεωσάμενος, *qui desponsavit*. Ad ὁρῶ: in aoristo ad ὄρσω, ὄρσαι, *impetum fecit*: ὄρμασαν, *irruerunt*: ἐγκρώσαν, ἐνέκρωσαν, *offenderunt*. Est etiã interdũ abiiciẽdum σ ex his tẽporibus, quum inuenitur post ρ aut post λ, remanentibus ρ & λ pro thematis characteristicis: sed pro vnico λ, geminũ nõnunquam reponendũ: quod habet tantũmodo locum in verbis quibusdã Æolico more coniugatis. vide 45.46 50. & 168.16. atq; 211.46. in quibus locis quædã horum exempla adducuntur: quibus adiice sequẽtia, in indicatiui aoristo actiuo, à κέλλω, κέλσαι, *appuli, ad portum veni, assumpsi*: ἐείρω, ἔρσω, ἔρσαι, *excitauit, iniecit*: ἐπάρω, ἐπῆρσαι, *adaptauit*: ἐπόρω, ἐπῶρσαι, *incitauit*: ἐπῶρσε, *misit ad, incitauit in*: κείρω, κέρσαι, *incidit*: κέλλω, ἔκελσαι, *appulit*: ἐπικέλλω, ἐπίκελσαι, *idem*. In imperatiuo, ἔπορσον, *incita in*: ὄρσατε, *excitate*. in subiunct. ὄρσῃς, *excites, moueas*: ὄρσωμεν, *excitemus*. in infin. à κείρω, κέρσαι, *totondisse*: κέλλω, κέλσαι, *appulisse, propinquasse* in particip. ἐπικύρσας, *incidens, nactus*: ἄρσας, *componens, aptans*, & in voce med. ἀρσάμενος, *idem*. Atque hæc de ψ, ξ & σ dicta sufficiant: pergamus ad immutabiles, λ, μ, ν, ρ.

σ reiectum ex κσ-. σ reiectum ex λσ-. & ex ρσ-.

De aoristis primis. & futuris pri. quæ habẽt λ pro characteristica.

QVÆ In his temporibus habent λ pro characteristica, in themate habent duplex μ: & quum in aoristo primo ante λ est ε aut α, in themate est α pro η, & ε pro α. Itaque vt horum habeas thema, abiecto augmento, si quod adsit, & verso η, quod præcedit λ, in α, & ω in ε, muta λ vnà cum tota terminatione in λω aut λομαι. Proferamus primùm exempla eorum quæ ante λ habent η ex α: in aoristo indicatiui act. à σφάλλω, σφῆλα pro ἔσφηλα, *fefelli*: ἰάλλω, ἴηλα, *inieci, ligaui, inflexi, incluſi*: ἀγάλλω, ἄγηλα, *ornaui*: πάλλω, πῆλε, *vibrauit*, pro ἔπηλε: βάλλω, βῆλε, *commouit, extendit*: θάλλω, ἔθηλε, *floruit*: σφάλλω, ἔσφηλε, *fefellit*: ἀπασφάλλω, ἀπέσφηλε, *renixit, renaluit*: ἀποτάλλω, ἀπέτηλεν, *amisit*: διασφάλλω, διέσφηλε, *fefellit*: διαμασφάλλω, παρέσφηλεν, *auertit*. In optat. Æol. ἀποσφάλλειεν, *aberrauerit*. in subiunct. ἀγάλω, *ornauerim*: ἴηλω, *immiſcro*. in infinitiuo, ἀγῆλαι, *ornasse, sacrasse, ad armentum egisse*: ψῆλαι *cecinisse*. in part. ἀγάλας, *qui ornauit*: πάλας, *vibrans*: ἀναπάλας, *qui vibrauit*: σφάλας, *decipiens, malè meritus*: ψάλας, *qui cecinit*: χρησπάλαντες, *remigantes*. in indicatiui med. ab ἅλλομαι, ἁλάμενος, *exilij*: ἅλατο, *saltauit, saliit*: ἅλαντο, *exilierunt*: ἀφάλατο, *insiliit*: ἐσάλατο, *insiliit*: καθάλατο, *desiluit, desultauit*. in infinitiuo, καθάλασθαι, & Ionicè (12.29.) καταλάσθαι, *desilire* remanente α inuariato. sic in particip. ἐφαλάμενος, *asiliens*, pro ἐφηλάμενος. In iis quæ habent α ante λ, detracto augmento, mutata αλ- & sequentem terminationem in ἐλλω aut ἔλλομαι, & eorum habebis thema: vt sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiui aoristo, à δέμνημι, δίεσσα, διέσσας, *separaui, isti*: ἔπιτελλα, ἐπίτελσε, *præcepi*: ἀναπέλλω, ἀνέτελσε, *produxit*: συνέλλω, συνέσσας, *traduxit, repulit*: ἔπιτελλω, ἐπίτελσε, *misit*: ἐξαποτέλλω, ἐξαπέτελσεν, *emisit*: εἰσαγγέλλω, εἰσήγειλε, *detulit*: προαγγέλλω, παρρήγειλε, *conuocauit, edicto præcepit*: παρηγγείλαμεν, *interdiximus, condiximus, constituimus*, ἐξοπέλλω, ἐξώκελσε, *deuenit* seu *prouectus est, pertraxit*: προσοκέλλω, προσώκελσεν *impegit, offendit, applicuit*: ἐποκέλλω, ἐποκέλσαν *impegerunt*: ἀποτέλλω, ἀπέτειλατε, *remisistis*. In imperatiuo, δίεσσον, *constitue*: ἐπαγγείλατε, *indicite*: προαγγείλατε, *edicite, pro potestate imperate*. In optat. Æolico, ἐφέλλειεν, *auxerit, augeret*: regulariter diceretur ἐφήλειε, sed Æolicè (vt sæpe aliàs) pro sudiunctiua vocali ponitur consonans, ιο. 12. In subiunct. τείλης, *miseris*. in infinitiuo, ἐσαγγείλαι, *nũtium interuenire*. in participio, δίεσσα, *soluens*: ἀγγελτείλας, *qui indixit*, *qui nuntiauit*: ἐξελάλας, ἄλτες, *qui impegit*: εὔστειλας, *præparans, instruens*: προστείλας, *obuoluens, componens, ornans*: ὑπερτείλας, *supereminens, superoriens*: ἀποκέλλαντες, *declinantes*: ἐποκέλλαντες, *qui impegerunt*: ἀκέλλαντες, *appellantes ad littus*: συστείλαντες, *conglobantes*. in indicatiuo medio, ab ἀγγέλλομαι, ἠγγέλαμεν, *nuntiaui*: δίεσσομαι, διέσσαλάμην, *iussi*: διεστείλατο, *iussit*: ὑποστέλλομαι, ὑπεστάλαμεν, *suffugi*: στέλλομαι, ἐστείλατο, *paraui, iter confecit*: ἐστείλατο, & detracto incremento στείλατο, *contraxerunt*:

ἐπέλ-

αλ- ex αμ-.

ελλ- ex εμ-.

ἐστάλλομαι, ἐστάλατο, *mandauit*. In participio, ἀμφιστλάμβος, *colligatus*: μεταστλάμβος, *accersens, accersendum curans*: ὑποστλάμβος, *veritus, metuens*. In iis quę ante λ aliam habent vocalem quàm ν aut ρ, eadem est in ipso themate: vt futurum ἐπισταπυβαλεῖς, *insuper perdes, insuper emittes*, à ἐπιστιβάλλω. aoristus infinitiui actiui, ὑποκεκτῖλαι, *excoriare, euellere*, ab ὑποκείλλω: ἐκπῖλαι, *decerpsisse*, à ἐκπίλλω. Et hæc de λ.

5

QVVM In his temporibus characteristica est μ, in themate nonnunquam est μν, sed sæpius ipsum μ. Penultimam à themate diuersam non habent, nisi in aoristo primo sit ε, pro quo in themate est ε: vt à νέμω, ἔνειμα, tribui: ἐνείμθν, & sine augmento νῖμα, *tribuit*: ὑπερίμω, ἐπέρῖμα, *partitus apposuit*: ἐπιστίμω, ἐπιστέρῖμθν, *adiecit contulit*: νέμω, ἔνειμαν, quod & detracto incremento, νῖμαν, *distribuerunt*, In particip. νέμας, νείμαντες, *tradens*. In indicatiuo med. à δέμομαι, ἐδείματο, *ædificauit* seu *ædificabat*: ἐδείματο, *construxerunt*: ἀναδέμομαι, ἀνεδείματο, & sine augmento ἀναδείματο, *reædificauit*. In infinit. κατειμάσθαι, *possidere & frui*. si alia sit penultima quàm ε, eadem est in themate: vt futurum ἀμεῖς, *inuenies*, ab ἄμμι.

De iis quæ habẽt pro characteristica.

μ ex { *μν.* / *μ.*

ειμι ex εμ-.

CHARACTERISTICÆ ν & ρ à themate non variant: neque etiam vocalis præcedens ν aut ϱ, nisi fuerit ε, aut α, aut ν siue ῃ, aut ω: quòd futuri fiat interdum ex α: & ω aoristi aliquando ex ε: α verò & ν siue ῃ, semper ex ω, ν tamen siue ῃ non habet locum, nisi in aoristo. ε futuri ex ω: vt in indicatiuo, πεῶ, *transfigam* à πείρω siue à πέρω, nam vtrunque inuenitur. In particip διαπεῶν, *traiecturus, transiturus*, à διαπείρω. in infinitiuo med. διαπερέεσθαι, *laturum esse, protracturum esse*, à διαπερέομαι. ω aoristi ex ε thematis: vt in indicatiuo, ab ὑπομίνω, ὑπέμῖνα, *sustinui*: διαμένω, παρέμῖνε, *permansit*: δέρω, ἔδῆρα, *corium extraxerunt*. in imperat. ἐπαναμένω, ἐπαναμέῖνον, *expecta*: διαμένω, διαμεῖνατε, *manete*. In participio, πέρω seu πάρω, πήρας, *figens*. Fit & hîc ω ex ω thematis: vt in indicatiuo, ab ἀείρω, ἦρα, quod & remoto augmento, ἄρα, *extuli, tuli, erexi*: ἦρε, *extulit*: est etiam ἤειρε, *nexuit*, ab ἤερα: vnde ἔηρε, & cum augmento poëtico (145.5.) ἐάρει: & rursus verso augmento syllabico ε in temporale ν (141.39.) ἤειρε: ἐγείρω, ἤγειρα, *excitaui*: διαπαίρω, παρέπαρε, *inseruit*. οἰκτείρω, ὤκτῖρε, *miseratus est*: κτείνω, ἔκτανα, & syncope ἔκταν, *occiderunt, interfecerunt*: sic ἔκτας pro ἔκτανας, *interfecisti*: vel est dictum pro ἔκτης, vide 103. 28. in infinit. ὑπακοῆναι, *dissecuisse, distendisse*. in particip. ἀείρας & syncope ἆρας, *tollens*: tamen sunt qui malint referre ἆρας ad ἄρω: ἀναπάρας, *suffigens*: κλίνας, κτείνασα, *interimens, occidens*: περικέρας, *circumradens*: περπάρας, *affigens* in indicatiuo med. à διατείνομαι, διετάμην, *asserui, asseuerauí*: ἐσαγείρομαι siue ἰσαγέρομαι, ἰσαγέρατο, *congregatus est*. in infinit. κέρασθαι, *tonderi*. α in vtroque tempore ex ω: vt in futuro indicatiui, à κυδάῖνω, κυδανῶ, *decorabo*: ξανῶ, *percutiam, lacerabo*: ποιμανῶ, *pascam*: ψαφῶ, *attingam*: χαλανῶς, *claudicabu*: διατρανῶς, & Ionicè (56.7. & 216. 11.) διατρανέες, *perforabis, perforares*, vt posiu perforare: περανῶ, *proderit, erit copia vel facultas*: χαρῶσι, *gaudebunt*. in indicatiuo med. πιμανῶμαι, *lædam* seu *ledar*. in participio, πιμανέμενος, *læsurus*. Hæc possunt & futura secunda censeri. In indicatiui aoristo actiuo à περαίνω, ἐπέρανα, ἐπέρανας, ἐπέρανεν, *effeci, isti, it*: σημαίνω, ἐσήμανα, *indicaui*: ὀναίρω, ἤναρα, *interfeci*: ἤναρεν, *interfecit*: εὐφραίνω, εὔφρανας, *lætificasti, lætum reddidisti*: ἀμφιναίνω, ἀμφέκανεν, *inglutiuit, absorpsit*: συγκεδαίνω, συνεκέδανε, *concussit, vibrantem motum ciuit*. Hæc quæ sunt tertiæ personæ numeri singularis possunt & aoristi secũdi iudicari. in optatiuo Æolico, ὀρτάνας, *turbaris, iratus feceris*. in subiunct. ῥάνωσι, *spargant*: nihil refert priorísne an posterioris aoristi esse dixeris. In infinit. δρῆναι, *facere*: vel est aoristi sec. à δρῆμι, pro δρᾶναι, ν in α Doricè mutato: ὑπακοῆναι, *capite annuisse*: λεᾶναι, *delere*: πεπᾶναι, *maturare, excoxisse*: ὑφᾶναι, *texuisse*: διᾶραι, *aperire*: ἐπῆραι, *erexisse, sursum tulisse*: συνᾶραι *conferre*: φᾶραι, *texere, nectere*: penancutum inuenitur φάραι: sed malim penanflexum. In participio, εὐφράνας, *multùm afficiens lætitia*: κατεξάνας, *cadens, lacerans*: περάνας, *efficiens*: πεπράνας & Ionicè (216.11.) πεπράνας, *qui perforauit*: διάρας, *tollens*: ἐπάρας, *qui sustulit*: συνεξάρας, *qui simul extulit*: ὑπερβάρας, *qui superauit*. In infiniti-

De ν & ρ.

De penultimæ.

ε ex ω & ε.

ν ex ε & ω.

α & ν siue ῃ ex ω.

ε futuri ex ω.

ω aoristi ex ε.

ω aoristi ex ω.

α futuri & aoristi ex ε.

uo medio, σωάεσθαι, & Atticè (210.20.) ξωάεσθαι, *cum alijs ſuſcipere, coniungere, componere*: ſunt qui ξωάεσθαι ad ξωάεγμαι, referant. In particip. ἐπεσάμενος, *qui ſuſtulit*. η ſiue ει ex αι. η ſiue (vt ferè ſcriptum inuenitur) ῃ pro α ex αι: quod Atticorum eſt proprium. 53.28. in indicatiuo, à κεκάινω, ἐκρῆνα, & poëticè pleonaſmo τῦ η, ἐκρήνηα, *impleui*: ἐκρήνην, *impleuit*: vel ducetur à κεκαίνω mutato vtroque αι in η. ſunt qui ſcribant ἐκρήνην, abſque diphthongo: & alij ἐκρήνην cum duplici diphthongo: idem iudicium de imperatiuo κρῆνον, & cum δὴ, διακρήνην, *perfice*: ἐξυφάινω, ἐξύφλωα, *telam abſolui, contexui*: ἐειδάινω, ἐείδηνα, *certaui, contendi*: χαλέπαλνα, *grauis & moleſtus fui, difficilem me præbui*: ἀσθμαίνω, ἄσθμηνα, *anhelaui*: αὐαίνω, αὔηνα, *areſeci*: μιγαρῶ, ἐμέγηρα, *inuidi*: ἐμέγηρεν, *inuidit*: ἔκαιρα, ἔκῆρα, *ſuſtuli*: ἐπαίρω, ἐπῆρα, *idem*: ἐνομαίνω, ὠνόμηνεν, & detracto incremento, ὀνόμηνε, *nominauit, appellauit*: τερσαίνω, τέρσηνε, pro ἐτέρσηνε, *ſiccauit*: πτραίνω, & Ionicè (216.11.) τετραίνω, τέτρηνε, *terebrauit*: ſunt qui ſcribant τέτρηνε ſine ρ, à τεταίνω: βασημαίνω, ἐπεσήμηνε, *ſignificauit*: ἐχθαίρω, ἤχθηρεν, *odit, oderat*: ἀποκαθαίρω, ἀποκάθηρε, *circuncidit*: ὑφαίρω, ὑφῆρε, *ſuperauit*: μθρεαίνω, μθρέηαμθν, *irati ſumus*, pro ἐμθρεήαμθν: λγαίνω, ἐλέλιηαν, & λείλιηαν, *explanarunt*. In imperatiuo, ἀπόξυφλον, *illumina*: σήμηνον, *ſignifica*. In optatiuo Æolico, ἐχθήρειε, *faſtidiret, fugeret*: πτμήνειαν, *læſerint*. In ſubiunctiuo, ἐχθήρω, *odio habeam*: τεκμήρω, *indicauerim*: ἐξονομλήῃς, *nominatim indixeris*: κεκλίνῃς, *cauaueris, locum dederis*: σημλίνῃ. *ſignum dederit*: φλεγμήνῃ, *intumeſcat, & inflammetur*: ἐξυφλώσαι, *telam abſoluerint*: φήνασιν, *oſtenderint*. In infinitiuo, ὑποφλεγμλίνᾶι, *tumorem depoſuiſſe*: ἐκφῆναι, *apparuiſſe*: θερμῆναι, *calefacere*: καθῆραι, *purgare*: ἀποφῆναι, *demonſtrare*: σημῆναι, *ſignificare, ſignum eſſe*: φλεγμῆναι, *intumuiſſe*: φορῆναι, *tuliſſe*. In participio, ἑπήρας, *perſuadens*: θαλέηνας, *aſſentatus, leuigans, poliens*: θυμήνας, θυμήνασα, *iratus, a*: θυμήνασαι, *iratæ*: τελέηνατες, *ſtruentes*. In indicatiuo med. ab βασμαίνεμαι, ἐπεμήνάμην, *inſaniui*: ἐπεμήνατο, *furore in aliquem correptus eſt, furioſè adamauit*: λυμαίνεμαι, ἐλυμήνατο, *nocuit, læſit, corrupit*: τεκταίνεμαι, ἐτεκτήνατο, *fabrefecit*: ἀποφαίνεμαι, ἀπεφήνατο, *enuntiauit*: τεκμαίρεμαι, τεκμήρατο, pro ἐτεκμήρατο, *coniecturam fecerunt*. In infinitiuo, βασμήνασθαι, *decorari, donatiuum accipere*: κατασμήνασθαι, *inſignire, obſignare*. In participio, καθηρέμενος, *piatus, purgatus*: χηρέμενοι, *qui abduxerunt*: ὑδρωμένη, *lota, humectata*. Penultima aoriſti primi, vt Grammatici volunt, pendet à futuri potiùs quàm à præſentis penultima. ideo cùm ea omnia quæ in aoriſto habent η ante ν & ρ, in futuro ſcribantur per α & in præſenti per αι, iuxta illorum ſententiam η proueniens ex α futuri monophthongum eſt: ſi ducatur ex αι præſentis, habebit punctum ſubſcriptum. nam α migrat in η, & αι in η: nuda ſcilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in diphthongum. ne igitur mireris, ſi hæc & huiuſmodi nunc per η nunc per ῃ ſcripta inuenias. cæterùm thematis illorum inueſtigandi ratio manet ſemper eadem. Quod autem attinet ad ea quæ ante ν aut ρ nullam harum ε, ει, α, η ſiue ῃ, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penultimam: vt in futuro actiuo à πρσύνω, πρσυνῶ, *præſtabo, efficiam*: εἰσόμαι, εἰσοῦς, *exiſtimabis, videbitur tibi*. In participio, μκυνῶν, & Ionicè (56.6.) μακυνέων, *producturus*. In aoriſto indicatiui, ἔειρας pro ἄειρας, *commouiſti, turbaſti*: κλίνω, ἔκλιναν, *inclinati ſunt, terga dederunt*. In imperatiuo, ἀγάθυνον, *benefac*. In infinitiuo, ἀναπτῆναι, *aperuiſſe*: περιφρῦναι, *amplecti*. In participio, εὐκείρας, & poëticè ſoluta diphthongo ἐϋκείρας, *deligens, habito delectu*: βασύεις, *fœdera tranſgreſſus*. In indicatiuo medio, à βασμαρτύρομαι, βεμαρτυρόμην, βεμαρτύρω, *teſtificatus ſum, teſtificatus es*. In optatiuo, ὑποκειναίμην, ὑποκείναιο, ὑποκείναιτο, *reſponderem, es, et*. In participio, μνάμενος, *cauſam prætexens*. Atque hoc quidem pacto regulariter rimanda ſunt themata in futuris & aoriſtis primis vocis actiuæ & mediæ. De iis autem quæ ab obſoletis deducuntur, loquemur in ſequentibus, vbi de perfecto regulari ac temporibus, quæ cum eo cognationem habent, egerimus.

Notio de penultima η ex α futuri, aut ῃ ex αι præſentis.

Ad hæc igitur tranſeamus.

PERFE-

PERFECTI ET PLVS QVAM PERFECT. VOCIS ACT. ET PASS. ITEM PRIMI AOR. PRIMIQVE

fut. ac paulò post fut. vocis pass. thema quomodo inuestigandum.

QVOTÆCVNQVE Coniugationis sit verbum, eædem semper manent in his temporibus terminationes: quas memoria firma teneat oportet, qui exactam thematum inueniendorum rationem sibi volet comparare. eæ commodè petentur, vel ex coniugatione verbi τύπτω, vel ex tribus illis figuris quæ pagina 43. describuntur, quibus tota terminationis verborum barytonorum ratio continetur. *Terminatio.*

Augmentum consideranda in perfecto, plus quàm perfecto & paulò pòst futurum omnium modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi nequaquã. In aoristo eadem est augmenti consyderatio, quæ & in imperfecto, de quo pag 347. atque eadem etiam in reliquis temporibus, nisi quum ante augmẽtum syllabicum ε, repetitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro aspiratis φ, χ, θ: aut quum fit eiusmodi repetitio præfixo insuper altero ε: aut etiã quum Atticè ante augmentum temporale η aut ω, repetuntur duæ priores literæ thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η: & ω pro ο. Verùm huiusmodi augmẽta siue repetitiones in rimando themate difficultatẽ penè nullã inferre possunt, nisi fortè in verbis cõpositis & in medio auctis, vbi ε ponitur ante cõsonantẽ repetitã cũ altero ε: tũ abiecta reduplicatione, ε ita erit cum præcedenti præpositione tractandũ, vt imperfectis cõpositorũ quę habent ε augmentũ syllabicũ in medio: de quibus 349 12. repetitio verò primæ cõsonantis cũ ε, quæ aliud ε præfixũ non habet, abiiciatur solùm tam è compositis quàm è simplicibus: & nulla præterea suscipiatur de augmẽto cura. Aliquãdo tamẽ α ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationibus λε & με itaq; tum α eodẽ modo erit abiiciendũ: vide 145. 13. In reduplicatione Attica tollãtur illæ duæ literæ repetitæ: si sequatur ω, mutetur in ο: si η, mutetur in α vel ε, in eã videlicet quæ repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω, mutetur quoque in ο, veluti & ω quod ponitur post reduplicationẽ. sic η, nũc in α, nũc in ε: vide 144. 7. & 146. 33. *Attica reduplicatio.*

Quod ad penultimã attinet, hæc omnia tẽpora illam ferè eandẽ habẽt cum ipso themate, nisi quũ ante characteristicas φ & χ ponitur ε, quod interdũ fit ex ε, 152. 6. α quoque interdũ fit ex αι, interdũ ex ω, & nonnunquã ex ε, nempe à verbis quintæ coniug (51. 28. & ab iis quę ante α habẽt ρ coniunctũ cum altera consonãte, fit ex ε, etiam in reliquis cõiugationibus, 152. 11. η ferè fit ex α vel ex ε: & ω ex ο. Characteristicæ maxima est in his tẽporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & cõsyderatio. In voce actiua tres tantùm inueniuntur, φ, χ & κ: in voce passiua eædẽ, & præterea μ, ν, π, γ, ξ, λ μ, ν, ρ, & σ: atque omnes vocales, & oẽs diphthongi: & deniq; apud poëtas, τ, δ, θ, pro σ: ex his φ, μ, ν, & π, quandã inter se affinitatẽ gerunt. semper enim thema finitũ in πω, aut βω, aut φω, aut πτω, siue in πομαι, βομαι, φομαι, πτομαι, demõstrãt: sic χ, γ, ξ, & κ positũ ante τ, ostẽdũt thema in κω, γω, χω, κτω, σσω, siue πτω, & ζω, siue in κομαι, γομαι, χομαι, κτομαι, σσομαι, siue πτομαι & ζομαι: λ in λομαι: μη in μομαι, aut μνομαι: ν in νομαι: ρ in ρομαι: κ & σ reliquos omnes thematũ exitus designãt, sed has omnes characteristicas in tres classes distribuamus: primáq; cõstituatur ex φ, μ, ν, π: altera ex χ, γ, ξ, & κ positũ ante τ: tertia ex κ, σ ex vocalibus ac diphthõgis, atque ex λ, μ, ν, & ρ Quũ igitur ante horũ temporũ, dẽ quibus nũc sermo habetur, terminationes inueneris φ, aut μ, aut ν, aut π, eas detracto incremẽto, muta identidẽ nunc in π, nunc in β, nunc in φ, & nunc in πτ, & terminationẽ sequentem muta itẽ nũc in ω, nũc in σμαι: præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ρ cum altera cõsonante, interdũ mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hæc referantur ad themata in πω aut σσομαι: in perfecto passiuo, ἔγγελεπται, *omissum est*, ad ἔγγελπμαι: ἔπιτετρόφαται, *commissi sunt & crediti* (Ionicũ est, 66. 2.) ad ἔπιπμαι.

Penultima.

ο *ex* ε.

α *ex* αι, ω, ε.

η *ex* α *vel* ε. ω *ex* ε.

Characteristica.

φ, μ, ν, π.

χ, γ, ξ, κ *ante* τ.

λ, μη, ν, ρ.

Referenda ad themata in πω *aut* σσομαι.

τρέπομαι. Participium, ὁ ἐγκαταλελειμμένος, *pro derelicto habitum*, ad ἐγκαλείπομαι: ὁ διατετραμμένος, *digressus*, ad διατρέπομαι. In indicatiuo actiuo, à τρέπω Attici pro τέτροφα dicunt τέτροφα, *verti*: τέτροφας, *vertisti, transtulisti, & assumpsisti*, sic ab ἐπιτρέπω, ἐπιτέτροφεν & poëticè (117. 17.) ἐπιτέτροφεν, *enutriuit*: ὁ περιτρέπω, περιέτροφα, *circumalui & circumalo*: περιέτροφεν, *circumaluit*. Hæc ad βω aut βομαι: participiũ διατετριφὼς, *qui contriuit*, ad διατρίβω. In infinit. passiuo, κεκατατετρίφθαι, *tædio affectum esse, defatigari*, ad κατατρίβω. Participium passiuum, τεθλιμμένος, τεθλιμμένη, *strictus, stricta*, ad θλίβω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in participio passiuo, à γεγράφομαι, γεγραμμένος, *pictus*, item *proscriptus*: ἐπιγέγραφομαι, ἐπιγεγραμμένος, *suprascriptus*: ὑπογέγραφομαι, ὑπογεγραμμένος, *ascriptitius*: συγγέγραφομαι, συγγεγραμμένος, *conscripti*: κατατέτραμμαι, κατατετραμμένος, *coronatus*: τέτραμμαι, τετραμμένος, *vergens, spectans, incumbens, mutatus, translatus*, διατέτραμμαι, διατετραμμένα, *distorta & obliqua*: & διατετραμμένοι, *strabi, quibus acies oculorum est peruersa*: συντέτραμμαι, ζωστετραμμένος, *contortus, intortus*: hinc aduerbium ζωστετραμμένως, *obliquè, contorte*: ἐκστέτραμμαι, ἐζεστραμμένος, *inuersus*: hinc aduerbium ἐζεστραμμένως, *transuersè*: καταστέτραμμαι, κατεστραμμένος, *subactus, & qui subegit*: hinc aduerbium κατεστραμμένως, *aduersè*: καταστέτραμμαι, in plus quàm perfecto, κατέστραπτο, *subactus est*, vel *erat*: tertia pluralis Ionica (66. 2.) κατεστρέφατο, *subacti sunt*. Hæc à πτω vel πτομαι: in infinitiuo actiuo à συνεπικύπτω, συνεπικεκυφέναι, *simul incumbere*. In participio à ὑποκύπτω, ὑποκεκυφὼς, *inclinatus, aurem admouens*: ἐγκύπτω, ἐγκεκυφέτες, *obstipo capite, proni, cernui*. In indicat. passiuo à σκέπτομαι ἔσκεμμαι, *consideratus sum*: ἅπτομαι, ἧμμαι, *accensus sum*: κόπτομαι, κέκομμαι, *scissus sum*: διακόπτομαι, διακέκοπται, *interscissum est, reprobatum est*: ἅπτομαι, ἧπται, *tactus est*: ἀνάπτομαι, ἀνῆπται, *dicatus est*: ἐφάπτομαι, ἐφῆπται, *exarsit, incumbit, imminet*. in plus quàm perfect. ἐφῆπτο, *attigerat*. In imperatiuo ῥίπτομαι, ἐρρίφθω, *transeat, esto ita*: ἐρρίφθων, *proiiciantur*, in duali. In infinitiuo, ab ἅπτομαι, ἧφθαι, *attigisse*: κόπτομαι, κεκίφθαι *scissum esse*. In participio, κεκομμένος, *cæsus*: ἐκκόπτομαι, ἐκκεκομμένος, *qui inter aleas bona sua profudit*: ἐκκεκομμένη τὼ ὀφθαλμὼ, *oculo capta altero*: διάκεκομμένος, *delirus, insanus*: τεθρυμμένος, *delicatus*: τεθυλλιαμμένος, *turbatum à procella*: sunt qui referant ad θυλλαίνω: κλέπτομαι, κεκλαμμένος, *furto subrepium*: vide (152. 9.) ἐγκλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένος, *surreptus*: ῥάπτομαι, ἐῤῥαμμένος, *consutus*: ἀναῤῥάπτομαι, ἀνεῤῥαμμένος, *consutus*: σκέπτομαι, ἐσκεμμένος, *animaduersum, consideratum*: περισκέπτομαι, περίσκεμμένος, *consideratus, circunspectus*: hinc aduerbium περισκεμμένως, *cautè, præmeditatè*: σκάπτομαι, ἐσκαμμένα, *fossa, scrobes*: κατασκάπτομαι, κατεσκαμμένως, *diruitus*: ὀπισθολύπτομαι, ἀπεσκολυμμένος, *denudatus, excoriatus*: συσκολύπτομαι, ζωσεσκολυμμένος, *contectus*: ἅπτομαι, ἧμμένος, *accensus, & qui tetigit*: ἐνάπτομαι, ἐνημμένος, *indutus*: συνάπτομαι, ζωνημμένος, *coniunctus, inditus*: hinc aduerbium ζωνημμένως, *continenter*: ἀφάπτομαι, ἀφημμένος, *accensus, ardens*: dicitur & Ionicè (12.29. & 49. 21.) ἁπτάμενος, *ligatus*: sic ab ἐφάπτομαι, ἐφαμμένος, pro ἐφημμένος, *præditus*: à κάμπτομαι pro κεκαμμένος dicitur ob euphoniam κεκαμμένος, *flexus, crispus*: sic ab ὑπικάμπτομαι, ὑπικεκαμμένος, *arcuatus*.

Referenda ad themata in βω aut βομαι.

Ad φω aut φομαι.

Ad πλω aut πλομαι.

De Aoristis primis & futuris pr. quæ ante θ habent φ.

IN Aoristo primo & futu. primo vocis passiuæ terminatio semper incipit à θ: vt θῆν, θῆς, θῆ, &c. θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, &c. ante quod θ, omnia quæ habent characteristicam φ, ducuntur à thematibus in βομαι, vel πομαι, vel φομαι, vel πλομαι itaque vt in his inuenias rhema, detrahe augmentum si quod adsit, & muta φθ, ac sequentem terminationem identidem in βομαι, πομαι, φομαι, πλομαι: nam ab horum aliquo deducitur: vt à τρίβομαι, participium τριφθεὶς, *collisus*. Α' μεταπέμπομαι, indicatiuus μετεπέμφθην, *sum accitus*: κατεφέπομαι, κατηφέφθην, *euersus sum & dirutus*: περιελάμπομαι, περιελελάμφθημεν, & sine augmento περιελάμφθημεν, *illuminati sumus*: περίπομαι, περίφθησαν, & sine augmento περίφθησαν, *circumuenti sunt*. In optatiuo, à τέρπομαι, τερφθείην, *oblecter*. In infinitiuo, à τράπομαι, ταρφῆναι, *diuertere*. In participio, à θάλπομαι, θαλφθεὶς, *calefactus, fomentatus*: περίπομαι, περίφθεὶς, *circumuentus, assectatus*: τράπομαι, ταρφθεὶς, *versus, animo immutatus*: περισκαλέπτομαι, τὰ περισκαλεφθέντα, *insuper relicta, reliquiæ*. Α'φομαι: in indicatiuo,

Referenda ad βομαι.

Ad πομαι.

Ad φομαι.

ἀμέμφομαι, ἐμέμφθην, *inuidi*: κατατρέφομαι, κατετράφθαν, *prostrati sunt*: sunt qui pro eodem legant, κατετράφθαν. In infinitiuo, τραφθῆναι, *diuertere, deflectere*. In participio, μεμφθείς, *succensens*: μετατραφθείς, *dans terga*: τραφθείς, *tortus, in fugam versus*. A πίομαι: in indicatiuo, ab ἀνάπτομαι, ἀνήφθω, *exustus sum*: συνάπτομαι, συνήφθω, *congressus sum*. In imperatiuo, διατράφθητε, *illuminamini*. In participio, ἀφθείς, *accensus*: ἀναφθείς & ἐξαφθείς, *idem*: συγχεμφθείς, *collisus, offensus*: ὑποπτάφθεσα, *succensa, admota*. In paulò post futuro, καταλελείψεται, *relinquetur*, à καταλείπομαι. Et hæc de characteristicis φ, μ, ψ, π. *Ad πίομαι.*

IN altero characterisſticarum ordine, detracto augmento, & penultimarum ο & α habita ratione, vt habeas thema, mutentur characteriſticæ χ, γ, ξ, & κ præcedens τ, atque terminatio quæ huiuſmodi characteriſticas ſequitur, identidem in χω, γω, κω, σσω, ſiue πω, & ζω: vel in κομαι, γομαι, &. c. In χω quidem aut κομαι, veluti patet ex ſequentibus: in perfecto paſſiuo, à πεπέκομαι, πεπέγμαι, & ſoluta diphthongo, mutatóque aut augmenti gratia ε in η, πεπήγμαι, πεπήζαι, πεπήκται, *ſimilis ſum, es, eſt*. In participio perfecti paſſiui, πεπλεγμένος, *implicatus, iunctus*, à πλέκομαι: συμπεπλεγμένον, *copulatum, coniunctum*, vnde aduerbium συμπεπλεγμένως, *coniunctim, vnà ſimul*, à συμπλέκομαι: ἐριγμένος, pro ἠριγμένος, *ſectus*: ἐριγμένοι κύαμοι, *freſſæ fabæ*, ab ἐρίκομαι. In aoriſto indicatiui eiuſdem vocis, à τέκομαι, ἐπέχθην, *tonſus ſum*: ἐπέχθη, *tonſus eſt*. In participio, πεπλεχθείς, *amplexus*, à πεπλέκομαι. In γω aut γομαι: in indicatiui perfecto actiuo, συνῆχας, *collegiſti*, à συνάγω: καταλέλεγμαι, & Atticè (152, 22.) κατείλεγμαι, *recenſui*, à καταλέγω. In indicatiuo paſſiuo, ab ἄγομαι, ἔγμαι, *vinctus ſum*: tertia pluralis Ionica (66.2.) ἔαται, quod & ἕαται, ab ἕαγμαι, pro εἰαγμένοι εἰσὶ, *compreſſi* vel *clauſi ſunt*: πεπάγομαι, πεπῆγμαι, *protectus ſum*: συνάγομαι, συνῆγται, *inductum eſt*: ἐπείγομαι, ἔπαγμαι, *acceleratus ſum*: διαλέγομαι, διαλέλεγμαι, & Atticè (152. 22.) *dieſlegmai, allocutus ſum*. In infinitiuo, à πεπάρομαι, πεπῆχθαι, *ornatum eſſe, protectum eſſe*. In participio, ab ἄγομαι, εἴργομαι, εἰργμένος, *vinctus*: οἱ εἰργμένοι, *vincti & ergaſtularij ſeruì*: ἀπείργομαι ὃ ἀπείργομαι, ἀπῳγμένος, *coërcitus, præcluſus*, augmento deſtituitur: ὀξύνομαι, τεθηγμένος, τεθηγμένη, *acutus, acuta*: φρύγομαι, πεφρυγμένος, *toſtus*: ἐπείγομαι, ἠπειγμένος, *qui feſtinauit*: hinc aduerbium ἠπειγμένως, *feſtinanter*: σκλέγομαι, σκλελεγμένος, quod & Atticè (152.22.) ἐξειλεγμένος, *egregius, delectus*: ſic κατειλεγμένος, *relatus*, pro καταλελεγμένος, à καταλέγομαι: πεξαθήνομαι, πεξατεθηγμένος, *exactus*, ἐξάγομαι, ἐξηγμένος, *qui in certamen venit*: ἐπάγομαι, ἔπαγμένος, vnde aduerbium ἔπαγμένως, *ſeriò, diligenter*: περάγομαι, περῃγμένον, *circumactus*: περάγομαι, περῃγμένος, *deductus*: τὰ περῃγμένα, *quæ primum locum obtinent, primi motus*: ὑπάγομαι, ὑπῃγμένος, quod & ſine augmento, ὑπαγμένος, *ſubiectus, miniſter, ſeruus*: ἀποπεράγομαι, ἀποπεῃγμένον, *reiectum, reiectaneum*, ἀποψήγομαι, ἀπεψηγμένον, *extritum*: προῄγομαι, παρῃγμένον, quod & ſine augmento προηγμένον, *derivatum*, & ſubſtantiuè *derivatio*. In aoriſto indicatiui, ab ἐπείγομαι, ἐπείχθην, *properaui*: οἴγομαι, ᾤχθην, & ſoluta diphthongo ᾠίχθην, *apertus ſum*: περάγομαι, πεῆχθην, *proceſſi*, *protectus ſum*: πεῆχθη, *protectus eſt*: πεῆχθησαν, *protecti ſunt*: συγκατάργομαι, ſiue συγκαθείργνυμαι, συγκαθείρχθη, *ſimul incluſus eſt, in eandem caueam eſt coniectus*: φλέγομαι, ἐφλέχθη, *flagrauit*: ἀναφλέγομαι, ἀνεφλέχθη, *conflagrauit*: προφθέγγομαι, παρεφθέχθη, *ſubmurmurauit, inconcinnè reſpondit*: ἐξάγομαι, ἐξήχθη, *excitatus eſt*: περσκαταλέγομαι, περσκατελέχθαν, & ſine augmento περσκαταλέχθαν, *aſcripti ſunt*: συνάγομαι, συνήχθαν, *conſenſerunt, conuenerunt*. In imperatiuo, εἰρχθήτω, *inter cuſtodias teneatur*. In infinitiuo, ἀναφλεχθῆναι, *excandeſcere*: εἰρχθῆναι, *inter cuſtodias teneri*: αἰτιαχθῆναι, *accuſari, citari*: ἐπειχθῆναι, *feſtinare*: περσυχθῆναι, *adduci*: συναχθῆναι, *conſuetudinem agere cum*: φλεχθῆναι, *arſiſſe, comburi*. In participio, ἀπαχθείς, *abactus*: εἰρχθείς, *in carcerem coniectus, vinctus*, vt ſerui ergaſtularij: εἰχθείς, *apertus*: περσχθείς, *protectus*: περσχθείς, *qui aſſenſus eſt, adductus*: ἠρχθείς, *dilectus*: ὑπαχθείς, *delatus*: ὑπαχθέντες, *decepti*: φλεχθείς, com-

Referenda ad themata in χω aut κομαι.

Ad γω aut γομαι.

buſtus: καταφλεχθεὶς, *flagrans*: ψεχθεὶς, *vituperatus*: οἱ ἐπεισαχθέντες, *aſciti*: αἱ θορυχθεῖσαι, *perturbantes*. In participio futuro, ὑπαχθησόμενος, *ſubiturus*, ab ὑπάγομαι, mutando ſcilicet χθησόμενος in γομαι: nam θησόμενος habetur pro terminatione. In χω aut χομαι: in indicatiui actiui perfecto, ab ὑπάρχω, ὑπῆχα, *extiti*: βρύχω, βέβρυχα, *fremuit*: κατήχω, κατῆχα, *cæpit & incipiebat*, vt ſit imperfectum: τρήχω, τέτρηχα, *horret*. In participio, ἰαχὼς, ἰαχυῖα, *reſonãs*: ἀμφιαχυῖα, *circunreſonans*, vel *clamans*. hęc poſſunt cenſeri præteriti perfecti vocis mediæ. Sic participium, ἡ λελοιχυῖα, *enixa* à λείχομαι, vocis eſt actiuæ Atticè, 144.1. & mediæ communiter, 72.27. In perfecto indicatiui paſſiui, ab εὔχομαι, εὔγμαι, *dedicatus ſum*: σμήχομαι, ἔσμηγμαι, *exterſus ſum*: ἄρχομαι, ἦγμαι, *orſus ſum*: ἐλέγχομαι, ἤλεγκται, & Attica reduplicatione (144.7.) ἐλήλεγκται, *redargutus eſt*: θορυδέχομαι, θορυδεδέγμεθα, *excepimus*. In participio, ab ἄρχομαι, ἀργμὸς, *orſus*: καταψύχομαι, κατεψυγμὸς, ἡ κατεψυγμὸν, *rigens, frigidus, a*: θορυδέχομαι, θορυδεδεγμὸς, *qui excepit*: ὑποβρέχομαι, ὑποβεβρεγμὸς, *irrigati, apposi*: ὑπάρχομαι, ὑπηργμὸς, *qui fuit*: τὰ ὑπηργμένα, *quæ ſunt ſuppeditata, quæ quis accepit*: περιὑπάρχομαι, τὰ περιὑπηργμένα, *res iam partæ*. In plus quàm perfecto eiuſdem vocis, ab ὑποδέχομαι, ὑπέδεξο, *ſuſceperas* ſeu *ſuſcepiſti, excepiſti*: ὑπέδεκτο, *ſuſcepit, accepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 147.15. ſic à καταλέχομαι, κατέλεκτο, *dormitum iuerat, dormiuerat* ſeu *dormiuit*, pro κατελέλεκτο, & à ſimplici λέχομαι, ἔλεκτο, quod & omni augmento detracto, λέκτο pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*: item *recenſuerat*, à λέγομαι. In aoriſti eiuſdem vocis ſubiunctiuo, à θορυδέχομαι, θορυδεχθῇ, *recipiatur*. In participio, θρασμηχθεὶς, *deterſus, maceratus*: ἐρεχθεὶς, *ſuffocatus, necatus*, ſyncope ἐρχθεὶς, ἐρτὸς: τὸ ἐρχθέντα, *in aqua ſuffocatum*: περιπασμηχθεὶς, *præpurgatus*: περιεχθεὶς, *turbatus, irratus*: ψυχθεὶς, *refrigegatus, qui refrixit*. In οω ſiue πλω, aut ομαι ſiue πομαι. In perfecto indicatiui actiui, à διορύττω, διώρυχα, *perfodit*. In infinitiuo, à περίπλω, περιεπλωκέναι, *egiſſe*: καταπλήσσω, κατεπλήχεναι, *perterreri*: μεταλλάττω, μετηλλαχέναι, *commutaſſe*: & participium, μετηλλαχὼς, *defunctus*. In perfecto indicatiui paſſiui, ab εἱλίσσομαι, ἕλιγμαι, *circunuolutus ſum*: στέλλομαι, σέσταλμαι, *inſtratus ſum*: ταράττομαι, τετάραγμαι, *turbatus ſum*: περάττομαι, πέπρακται, *actum eſt*: πέλλομαι, τετάλται, *inſtructi ſunt*, tertia plurialis Ionica, 66.2. pro τεταγμένοι εἰσί. In imperatiuo, à παλάσσομαι, πεπάλαχθε, *ſortimini*. In participio, ab εἱλίττομαι, ἑλιγμὸς, *qui flexuoſis orbibus eſt*: παλάσσομαι, πεπαλαγμὸς, *fædatus*: πλήττομαι, πεπληγμὸς, *qui accepit calamitatem*: στέλλομαι, σεσταλμὸς, *ſubactus, refertus, onuſtus*: ταράττομαι, τεταραγμὸς, *turbatus, confuſus*: hinc aduerbium τεταραγμένως, *confuſè, inordinatè*: τάττομαι, τεταγμὸς *ordinatus, ſtatus*: τεταγμὸι, *ſtationes agentes*, hinc aduerbium τεταγμὸς ordine, *ritè, deſtinatis* ſeu *ordinatis temporibus*: κεράττομαι, κεκραγμὸς, *ſerratus, infenſus*: φοινίσσομαι, πεφοινιγμὸς, *colore rubens puniceo*: Φοράττομαι, πεφραγμὸς, & metatheſi πεφαρμὸς, *obſtructus*: φυλάττομαι, πεφυλαγμὸς, *diligenter & cautè obſeruans, cautus & circunſpectus*: hinc aduerbium πεφυλαγμὸς, *cautè, prouidè, obſeruanter & circunſpectè*: ὀπτάττομαι, ὀπτεταγμὸς, *deſponſus, deſtinatus*: ὀπτάττομαι, οἱ ὀπτεταγμὸι, *in ordinem redacti*: στρατάττομαι, στρατεταγμὸι, *milites qui in fronte collocati ſunt*: στρατάττομαι, στρατεταγμὸς, *præfectus, cui mandatum eſt*: ὑποτάττομαι, ὑποτεταγμὸι, *ſubditi*: ἐκπλήττομαι, ἐκπεπληγμὸς, *animo perculſus, inſanus*: καταπλήττομαι, καταπεπληγμὸς, *attonitus, timore perculſus*: θορυπλήττομαι, θορυπεπληγμὸς, *furibundus*: διαχαράττομαι, διαχαραγμὸς, *ſerratus, diſruptus*: συμφράττομαι, συμπεφραγμὸι, *conſeptum, obturatum*: βλλάττομαι, τὰ βλλαγμὸα, *varia*: ἐξαλλάττομαι, ἐξηλλαγμὸι, *peregrinum, inuſitatum, inauditum*: θορυλλάττομαι, παρηλλαγμὸς, *alienus*: ὁ παρηλλαγμὸς, *peregrinum, inuſitatum & inauditum*. In plus quàm perfecto, a καταπλήττομαι, κατεπέπληκτο, *perculſus erat*: νάσσομαι, ἐνένακτο, & Ionicè (147.15.) νένακτο, *implebatur*: κατειλίσσομαι, κατειλίχατο, *induti* ſeu *inuoluti erant*, Ionicum eſt (66.2.) pro κατειλιγμὸι ἦσαν: ſic ab ἐρύττομαι, ἐρύχατο, *foſſi erant, cedebantur, muctabantur*, pro ἐρυγμὸι ἦσαν: ἐπιτέτακται, *annumerati erant, recenſentur*, pro ἐπιτεταγμέ-

Ad χω aut χομαι.

Ad οω ſiue Attice ad πλω, aut ad ομαι ſiue πομαι.

τεταγμένοι ἦσαν : ὑφίσταμαι, ὑφίσταμαι, ὑφεστάλμην, locati fuerant, in acie erant, pro ὑφιστεταγμένοι ἦσαν : ὑφίσταμαι, ὑφίστειλα, ὑφέστακα, ordinati seu attributi erant, pro ὑφεστεταγμένοι ἦσαν. In aoristo priore, ab ἐλελίζομαι, ἐλελίξω, ἐλελίχθης, ἐλελίχθη, tremefactus sum, es, est : τρέμω, ἐτρόμην, ἐτρόμησα, & Ionicè (12. 26.) ἐτρόμασα, factus sum : ἵσταμαι, ἱστάμην, excurri : ὑφίσταμαι, ὑφίστασο, imperium accepi, sub imperium redactus sum : κηρύσσομαι, ἐκηρύχθη, præconio iussus est. In subiunctiuo, à καταλλάττομαι, καταλλαχθῇ, reconcilietur. In infinitiuo, θωρηχθῆναι, armari : λαπαχθῆναι, enacuari : ταχθῆναι, constitutum esse : τριαχθῆναι, ter vinci. In participio, κατάρραχθείς, ruptus, allisus, & vehementer incumbens : ἡ κατάρραχθεῖσα, τῆς κατάρραχθείσης, rupta, ruptæ : ἠχθείς, reuersus : ἀναηχθείς, ad se reuersus : ὑφαχθείς, consociatus & instructus : πλαγχθείς, percussus : πτυχθείς, plicatus : συχθείς, constipatus : συναραχθείς, laceratus : ταραχθείς, consternatus : φραχθείς, septus : θωρηχθέντες, inebriati : καταλλαχθῆσθε, reconciliati : ὑφεστάχθαι, quod iussum est. In participio futuro, καταχθησόμενος, feriendus. In ζω aut ζομαι : in perfecto passiuo, à στείζομαι, ἐστείγμαι, stabilitus sum : ἐστείχθαι, hæret, fixus est. In participio, à κατιστίζομαι, κατεστιγμένα, punctis distincta. In plus quàm perfecto, à στάζομαι, ἔστακτο, stillabatur. In aoristo primo, à πλεμίζομαι, πλεμίχθη, pro ἐπλεμίχθη, reiectus est & repulsus : ἐμπαίζομαι, ἐνεπαίχθη, illusus est : & in aoristo primo actiuo, ἐνέπαιζεν, illusit, percussit. In participio ab ἐνσταλάζομαι, ἐνεσταλαχθείς, instillatus : πρωϊζομαι, πρωϊχθείς, quod & πρηνιχθείς, præcipitatus : ῥέζομαι, ῥεχθείς, factus : ῥεχθέν, factum : στίζομαι, στιχθείς, notatus. Et hæc de χ, γ, ξ, κ, posito ante τ. Pergamus ad tertiam characteristicarum classem.

Ad ζω aut ζομαι.

TERTIVM Characteristicarum ordinem constituimus ex ν, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex immutabilibus λ, μ, ρ, ϱ. Ac duæ quidem, ν videlicet & σ incertam satis indicant thematis figuratiuam. respondent enim omnibus quatuor postremarum coniugationum characteristicis : at vocales præter η & ω, & diphthongi, & immutabiles ι & ϱ, quum sunt in his temporibus characteristicæ, eædem sunt & in ipso themate. pro η vero thema habet α vel ε, : & si η ponitur post μ, η nonnunquam erit abiiciendum, remanebítque pro thematis characteristica ipsum μ aut μν, & pro ω, in themate est, ο. pro λ ferè thema habet non vnicum sed duplex λ. Cæterùm litera quæ ponitur ante figuratiuas ν & σ, plerunque momenti plurimum habet ad certam thematis figuratiuam indicandam. nam ιν- & ισ-, ferè ad themata in ίζω vel ίζομαι referuntur : αν- & ασ-ad ἄζω vel ἄζομαι, aut ad ἀω vel ἄομαι : εν- & εσ-ad ἑω vel ἕομαι : ην- & ησ-ad ἐω vel ἔομαι, aut ad ἀω vel ἄομαι : ων- & ωσ-ad ὁω vel ὄομαι : ευν- & ευσ-ad εὑω seu εὕομαι : λν- & λσ-ad λλω vel λλομαι, aut, sed rarissimè, ad λω siue λοῶ : interdum αλν- & αλσ-referuntur ad ἅλλω seu ἁλλόμαι : μην- & μισ- ad μῶ seu μόμαι : αγν- & αισ & in genere αν-ad αἰνω seu αἰνόμαι : sic υγν- & υισ-, & in genere ων-ad ὑνω seu ὑνομαι : αρν- & αρσ-ad αἴρω vel αἴρομαι, aut ad εἴρω vel εἴρομαι, aut etiam ad ἔρω seu ἐρόμαι, & in genere ρν- & ρσ-ad ϱω vel ϱομαι. Aliæ literæ haud crebrò positæ inueniuntur ante ν & σ : ideo rarò negotium poterunt facessere. tunc autem percurrendæ erunt omnes quatuor postremarum coniugationum characteristicæ, donec thema quæsitum inueniatur. Notabis in his temporibus ν referri ad themata finita in ω & σ, ad finita in ομαι. Sequentibus exemplis quæ hoc loco diximus illustrabuntur. Hæc referuntur ad δω : in participio, ἐνηρεκώς, ἐνηρεκυῖα, ἐνηρεκός, inhærens : τὰ ἐνηρεκότα, quæ inhærent, ad ἐνηρείδω : ad κατέδω, κατηκώς, & Atticè (193. 37.) κατεδηδοκώς, qui deuorauit : vnde passiuum κατεδηδομένος, absorptus, deuoratus : sic ad ἐρέδομαι, τὰ ἐρεδηδομένα, eorrosa : & ad ἐρέδω, perfectum indicatiui act. ἐρεδήδοκα, comedi. Hæc ad δομαι : in perfecto pass. ἧσμαι, decantatus sum, ad ἄδομαι. In infinitiuo, κατεψεῦδσθαι, falsa esse, ad κατεψεύδομαι. In participio, ἐψευσμένος, fruſtratus, falsus : ad ψεύδομαι : ἠσμένος, ἡσμένη, & sine augmẽto, ac retracto accentu, spiritúque mutato ἅσμενος, gauisus, libens, ad ἥδομαι : κατηκριβωμένος, accuratus, vnde aduerbium κατηκριβωμένως, & Ionicè κατηκριβεσμένως, ad κατακριβόομαι.

De characteristicis ν, σ : τ, δ, θ : λ, μ, ρ : α, ε, η, ι, ο, υ, ω : αι, αυ, ει, ευ, οι, υ.

η ex α aut ε.

μη ex μ aut μν.

ω ex ο.

λ ex λλ.

Penultima siue literæ positæ ante ν, ισ- ex ίζ-. ασ- ex άζ- aut ά-. ησ- ex έ- aut έ-. ωσ- ex ό-. ευσ- ex εύ. λσ- ex λλ- siue λ-. ασ- ex. έλλ-. μησ- ex μ- ασ- ex αιν-. υσ- ex υω- αρσ- ex ρ-.

Ad δομαι.

Relata ad δω.

ασπευσμένως, *festinatò*, ad κεπαπαιεύδομαι. In plus quàm perfecto, ad ἐρεύδομαι, ἤρεῦτο, & Attica reduplicatione (144. 7. 21. & 146.33,) ἠρήρεῦτο, *inhæserat*. In aoristo primo ad σωΐζω ᾠ, σωΐσθην, *congratulatus sum, unà lætatus sum*: ψεύδομαι, ἐψεύσθην, *sum falsus*: ἐψεύσθημεν, *falsi sumus, nos fefellit opinio*: ἐψεύσθησαν, *falsi sunt*. In optatiuo, ψευσθείην, *fallar*. In subiunctiuo, ψευσθῶ, ψευσθῇς, *deceptus essem, esses*. In infinitiuo, ψευσθῆναι, *falli, carere, priuari*. In participio, ψευσθείς, ψευσθεῖσα, *falsus, a, illusus, a*: ad ᾄδομαι, ᾀσθείς, *cantatus*. Ad θω: in perfecto indicatiui actiui, νένηκα, *neui*, ad νήθω: sunt qui malint referre ad νέω. In infinitiuo, ἠλακέναι, & Atticè (144. 16.) ἀλακεκέναι, *molisse*: ad ἀλήθω. Ad θομαι: in perfecto indicatiui pass. κέκλασμαι, *fatatus sum*: ad κλώθομαι. In infinitiuo, πέρθαι pro πεπέρθαι, *prædatum esse*, ad πέρθομαι. In participio, ad κλώθομαι, κέκλωσμένος, *fatatus, fato destinatus*: κεκλασμένον, *fatatum*: πίτνημαι, πεπρησμένος, (quod & pro πεπλησμένος à πέλω) *cumulatus, plenus*: ἐπίπνθαμαι, ἐπίπρησμένα, *profata, agglomerata*: πρήθομαι, πεπρησμένος, *crassus, incensus*: ἐμπρήθομαι, ἐμπεπρησμένος, *incrassatus*: σήθομαι, σεσησμένος, *cribratus, cribro excussus*: ἀλήθομαι, ἠλησμένος, quod & Atticè (144. 16.) ἀλακεσμένος, *subactus, molitus*: legitur pro eodem, ἠλεσμένος, sed locus videtur corruptus. In aorist. priore indicatiui, ad πλάθομαι, ἐπλάσθην, *propinquaui*: πλήθομαι, ἐπλήσθην, *plenus sum*: πρήθομαι, ἐπρήσθην, *concrematus sum*: ἐμπρήθομαι, ἐνεπρήσθην, *incensus sum*: πείθομαι, ἐπείσθης, *persuasus es, credidisti*. In imperatiuo, πείσθητι, *crede, pare*. In optat. καταυκησθείην, *tui illationem paterer*. In subiunct. πλησθῇς, *parueris*. In infinitiuo, πλησθῆναι, *adductum esse*. In participio, ἐμπρησθείς, *incensus*: κατακνησθείς, *scalptus*: πλησθείς, *obsequens*: πλησθείς, *repletus*: πυσθείς, *putrefactus*: συμπλησθείς, *consentiens, in sententiam alicuius veniens*: ὑπερπλησθείς, *supramodum plenus*: πλησθεῖσα, *admota, propinqua facta*. In fut. priore indicatiui, πλησθήσομαι, *parebo*, ad πείθομαι. In infinit. πλησθήσεσθαι, *persuasurum esse*. Ad σομαι siue θομαι: in partic. perfecti pass. ad πίτνασμαι vel πίζομαι, ἐπίσμενος, *pistus*: καταπλάθομαι, καταπλασμένος, *cantus tibiarum*: πεφάθομαι, πεπεσμένος pro πεπεχσμένος, *venditus*: προσαπλάθομαι, προσπεπλασμένος, *adhærens*. In participio aoristi primi, μεταπλασθείς, *transmutatus*: μεταπλασθέν, *transmutatum*. Ad ζω: in perfect. indicatiui act. ad ἀσπίζω, ἤσπικα, *tutatus sum*: ὀφθαλμόζω, ὀφθαλμώξα, *præteruectus est*: potest referri ad poëticum ὀφθαλόω, vel ad ὀφθαλμόω. In particip. ad φροντίζω, πεφροντικώς, *solicitus, curans*: ὀφθαλμάζω, παρακμακώς, *qui consenuit, qui tempus legitimum superauit*: παρακμακότες, *ætate prouecti*: ἀπεθίζω, ἀπέθικος, *qui desuenit*, augetur per ει 139. 17. 22. Ad ζομαι: in perfect. indicatiui pass. ad κατασπίζομαι, κατασπίσμαι, *feci*, augetur per ει 139. 17. 22 sic κατεργάζομαι, κατείργασμαι, *perfectum est*: ἁρμόζομαι, ἄρμοσται, pro ἤρμοσται, *adaptum est*: πολίζομαι, πεπόλισται, *constructa est*, scilicet ciuitas: ἀνδραποδίζομαι, ἀνδραπόδιστται, *mancipatus est*: μεταχειρίζομαι, μετακεχείρισται, *tractauit, functus est*: σαλπίζομαι, σεσάλπιστται, *tubarum clangore fuit excitatus*: συναρμόζομαι, συνήρμοσται, *coagmentatum est*: διορίζομαι, ὥρισται, *præscriptus est & certus*: διονομάζομαι, διωνόμασται, *denominatus est*: οἰκίζομαι, ᾤκισται, *situm est*: προαγωνίζομαι, προηγώνισται, *priùs pugnastis*. In tertia plur. Ionica (66. 2. 5.) ad ἀγωνίζομαι, ἀγωνίδαται, *decertarunt*: χωρίζομαι, κεχωρίδαται, *discrepant, seiuncti aut separati sunt*: φράζομαι, πεφράδαται, *dicta sunt*: σκευάζομαι, ἐσκευάδαται, *instructi sunt*: ῥάζομαι τὰ ῥαίνομαι, ἐῤῥάδαται, *aspersi sunt*: ὀνομάζομαι, ὠνομάδαται, *nominati sunt*: ἀχέζομαι, ἠχέδαται, & cum Attica reduplicatione (144. 7.) ἀκαχέδαται, & rursus deperdito augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀκαχέδαται, *tristantur*. in imperat. ad περιφράζομαι vel περιφράομαι, περιφράδω, *periculum fiat*: ἐείζομαι, ὠείδω, *finem faciat*. In infin. ad περιπεφράζομαι, περιπεφράδαι pro περιπεφράδαι, *implicari*: ληΐζομαι λελῆΐδαι *prædatum esse*: ἀπαγχονίζομαι, ἀπηγχονίδαι, *præfocari*. in participio, ad ἐσκιάζομαι, ἐσκιασμένον, *adumbratum*, pro ἐσκιασμένον: ἐλλυχνίζομαι, ἐλλυχνισμένος, *accensus*, pro ἐλλελυχνισμένος, siue Atticè (145.13.) ἐϋκλίζομαι: εὐκλισμένος, εὐκεκλισμένος, & poëticè soluta diphthongo, detracto augmento, & abiecto, σ, εὔκλιμένος, *bene structus*: ἐξηλιά-

Ad θω.

Ad θομαι.

Ad σομαι siue θομαι.

Ad ζω.

Ad ζομαι.

ηλιάζομαι, ἐξηλιασμένος, à sole adustus : ἠλιγίζομαι, ἠλιγισμένος, obscuratus, obtenebratus : ἱματίζομαι, ἱματισμένος, indutus : κατλατίζομαι, κατλατισμένος, in seruitutem redactus : κατεργάζομαι, κατεργασμένος pro κατέργασμένος, profligatus, exercitatus : προεργάζομαι, προεργασμένος, prius gestus : τὰ προεργασμένα, res prius gestæ : καυτειάζομαι, κεκαυτειασμένος, quod & sine augmento καυτειασμένος, & καυτεισμένος à καυτειάζομαι, notatus cauterio, inustus : ἐκπλίζομαι siue ἐκπλίσσομαι, ἐκπλισμένος, purus, perpurgatus, pro ἐκεπτισμένος, siue ἐκπεπλισμένος : σκεδάζομαι, σκεδασμένος, pro ἐσκεδασμένος, palatus, dispersus : βεβίζομαι, βεβεισμένος, obrutus : κάζομαι, κεκασμένος, instructus : κλάζομαι, κεκλασμένος, fractus, mollis, languidus : κομίζομαι, κεκομισμένος, qui importauit, & importatus : μυείζομαι, μεμυεισμένος, unctus, unguentis delibutus : νάζομαι, quod & νάσσομαι, νενασμένος, aggregatus : νομίζομαι, νενομισμένα, instituta : πρεπίζομαι, πεπρεσμένος, expertus : legitur & πεπρεσμένος, tentatus, absque σ, sed tum potiùs ducitur à πρεσσόμαι : πελεκίζομαι, πεπελεκισμένος, decollatus : ποδίζομαι, πεποδισμένος, pedibus vinctus : πολίζομαι, πεπολισμένη, sita : πείζομαι vel πείσομαι, πεπεισμένος, serratus : Φρίζομαι, πεφρεσμένος, & Doricè (66.17.) πεφραδμένος, dictus, apparatus : sic προφράζομαι, προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus : φρηντίζομαι, πεφρηντισμένος, attentus : hinc aduerbium πεφρηντισμένως, attentè, diligenter, sedulò : φώζομαι, πεφωσμένος πεφωσμένη, accensus, a : σοφίζομαι, σεσοφισμένος, callidus, versutus, edoctus, hinc aduerbium σεσοφισμένως, scitè : χαρίζομαι, κεχαρισμένος, iucundus, gratus, hinc aduerbium κεχαρισμένως, cum gratiâ, ad gratiam : ῥυθμίζομαι, ἐῤῥυθμισμένος, numerosus : σκευάζομαι, ἐσκευασμένος, paratus : τριχυτίζομαι, ἐτριχυτισμένα, lanariæ herbæ radice curata : συμβιάζομαι, συμβεβιασμένα, simul per vim occupata : ἐλυμιάζομαι, ἐλελυμασμένος, exercitatus, probatus : ἐπιδικάζομαι, ἐπιδεδικασμένος, qui hæreditatem iure obtinet, & iudicio euictam & quæsitam : συγκλείζομαι ὁ συγκλέομαι, συγκεκλεισμένος, conclusus : συγκορδυλίζομαι, συγκεκορδυλισμένος, coacernatus, mixtus : προχειρίζομαι, προκεχειρισμένος, omnibus obuius, proiectus : καταπίζομαι, καταπεπεσμένος, iacens : ἐπιτειχίζομαι, ἐπιτετειχισμένον, quod contra aliquos munitum est ad bellum inferendum : ἐκπλίζομαι, quod & ἐκπλίσσομαι, ἐκπλισμένος, purus & quasi decorticatus : ἐσκευάζομαι, ἐνεσκευασμένος, paratus : παρασκευάζομαι, παρεσκευασμένος, idem : καταπαυδάζομαι, καταπαυδασμένον, ambitiosum, ingenti studio factum : ἀποχωνίζομαι, ἀπεχωνισμένος, seiunctus ab omnibus loris : ἀπτυφίζομαι, ἀπτυφισμένος, communi decreto damnatus : ὑποψιώζομαι, ὑπεψιωσμένη, propinqua partui : ἐξετάζομαι, ἐξεπασμένος, qui est spectata virtute : καταραίζομαι, καταραισμένα, occisa, perdita, spoliata : προτιμάζομαι, προτιμασμένος, præparatus : ἐξεργάζομαι, ἐξεργασμένος, perfectus, augetur per α : sic κατεργασμένος, κατεργασμένη, cultus, culta, subactus, a, à κατεργάζομαι : & σωφρασμένος, cultus, elaboratus, à σωφρονίζομαι : ἀνθίζομαι, ἠνθισμένος, tinctus : ἀνθίζομαι, ἀνθισμένος, florens : ἐξανθίζομαι, ἐξανθισμένος, floribus ornatus : ἐξαυθεντοδίζομαι, ἐξηυθεντοδισμένος, authoratus, obnoxius, mancipatus : καταρτίζομαι, κατηρτισμένος, compositus, perfectus : κατηρτισμένοι, conserti, instructi : κατηρτισμένα, condita : : συναρτίζομαι, συνηρτισμένος, perfectus, impletus : συναρμίζομαι, συνηρμοσμένος, coaptatus : καπασφαλίζομαι, κατησφαλισμένοι, compediti : ὁπλίζομαι, ὡπλισμένος, armatus, hinc aduerbium ὡπλισμένως, armatè cum armis : ὀργάζομαι, ὠργασμένος, subactus, mollitus, paratus : ἐξοτἐζομαι, ἐξωτἐισμένος, luxatus : οἰκίζομαι, ᾠκισμένη, habitata : κατοικίζομαι, κατῳκισμένος, habitans : μετοικίζομαι, μετῳκισμένος, translatus. In plus quàm perfecto, à κάζομαι, ἐκεκάσμην, instructus eram : ἐκέκαστο, instructus erat : ὁρίζομαι, ὥριστο definitus est. κατεργάζομαι, κατέργαστο, pro κατείργαστο, subactus est : προεργάζομαι, προείργαστο, prius gestum erat : προσκευάζομαι, παρεσκευάδατο, instructi erant, se apparabant, pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 66.2. 5. In aoriſt. prim. indicatiui, ad ῥάζομαι ὁ ῥάομαι, ἐῤῥάδην, aspersus sum : καθαείζομαι, ἐκαθαείδην, ἐκαθαείδης, ἐκαθαείδη. purgatus sum, es, est : μετοικίζομαι, μετῳκίδης, abiisti, te habitatum contulisti : ἐλύζομαι, quod & ἐλύσσομαι & ἐλύομαι, ἐλύδη, inuolutus est, pro λύδη : καταργάζομαι, κατηργάδη, pro κατήργάδη, confirmauit : λιάζομαι, λιάδη, pro ἐλιάδη, discessit & disparuit : πλάζομαι,

πελάδη pro ἐπελάδη, *appropinquauit*: ὑπωθαλιάζομαι, ὑπαιθαλιάδη, pro ὑπηθαλιάδη, *in obliquum declinauit* seu *in anteriorem partem*: βεβίζομαι, ἐβεβίδη, *efferbuit, tempestate est iectus*: πεσίζομαι, ἐπεσίδη, *tentatus est*: ἐπεσίδηζαν, *tentati sunt*: ἐσθεγρίζομαι, ἐνεθεγρίδη, *sedit in solio*: καπισφαγίζομαι, καπισφαγίδη, *obsignatus est*: συγκαπιφίζομαι, συγκαπιφίδη, *cooptatus est in numerum, annumeratus est suffragiis*, siue *calculis additus est*: παροιμάζομαι, παροιμάδη, *cognominatus est*: θεσσοχήζομαι, θεσσοχήδη, *abiectus est*: θεσσευάζομαι, θεσσευάδη, & Atticè (140.4.) θεσπιυάδη, *acquieuit*: κατοικίζομαι, κατοικίδηζαν, pro κατοικίδηζαν, *incoluerunt*: σεβάζομαι, σεβάδηζαν, pro ἐσεβάδηζαν, *coluerunt*: λυγίζομαι, ἐλυγίδηζαν, *versati sunt*: πιέζομαι, ἐπιέδηζαν, *oppressi sunt*: φανίζομαι, ἐφανίδηζαν, *apparuerunt*: θεσσεμίζομαι, θεσσεμίδηζαν, *applicuerunt in portum*: κλευράζομαι, κατευράδηζαν, & Bœoticè (67.23.) κατεύαδεν, *cubuerunt*. In imperatiuo, καπείδητι, *mundus esto*: σεβάδητι, *venerare*: ἐαφγαδήτω, *operetur*. In optat. ἀαδείλω, *impellerer*: ἀαδείη, *impelleretur*: ἀβυποδιδείη, *impediretur*. In subiunctiuo, ἀρηδῆϊς, *irascaris*. In infinitiuo, ἐξανθρωποδιλῦαι, *ex humana forma mutari*: ἐξωκεανιδιλῦαι, *in oceanum egressum fuisse*: καρπαδιλῦαι, *dispergi*: πεξαδιλῦαι, *tentari*: πλαδιλῦαι, *propinquare*: θειφλοιδιλῦαι, *detrahi corticem, cortice nudari*: χιδιλῦαι, *scissum esse*. In participio, βεαδεὶς, *seruefactus*: ἑλυδεὶς, ἑντος, *inuolutus, tectus*, sunt qui referant ad ἑλύσομαι: ἐμπεπαδεὶς, *coagulatus*: ἐμπεπαδὲν, *coagulatum*: ἐξοδαδεὶς, *ab eunte illatus*: ἐπαναγκαδεὶς, *coactus*: ἱππαδεὶς, *equitandi artem edoctus*: ἰοχιδεὶς, *diuulsus, diuisus*: καπελκυδεὶς, *vulneratus*: καπακλυδεὶς, *ablutus*: καπαμαλακυδεὶς, *fractus animo, mollitie affectus*: κεδοικυδεὶς, *incolens*: λιαδεὶς, *separatus, egressus*: λοχιδεὶς, *insidiis exceptus*: μεπαφιδεὶς, *euectus, suspensus*: ποιδεὶς, *madefactus*: ξενδεὶς, *muneratus, donatus muneribus*. *hospitio susceptus*: ὀπαδεὶς, *à tergo ligatus*: πεξαδεὶς, *tentatus*: θειπίδεὶς, *pistus*: θειαυειφαδεὶς, *inuolutus, implicitus*, sunt qui legant sine σ, θειαπφεφθεὶς: πειδεὶς, *sectus, districtus*, potest referri ad πείομαι: πίδεὶς, *pistus*, vel refer ad πίσομαι: πυκαδεὶς, *coopertus*: πολλαπλασαδεὶς, *multiplicatus*: συμβιβαδεὶς, *compactus, connexus*: συνεζαιφειαδεὶς, *sub dio vnà positus*: φαδεὶς, *missus, immissus*: ὑποφεφαδεὶς, *animaduertens*: χμειδεὶς, *tempestate iactatus*: χρηδεὶς, *dilatus, cui tempus interiectum est*: ψεκαδεὶς, *leuiter irroratus*: οἰκιδέντες, *qui sedes collocarunt*: ἐσοικιδέντες, *coloni, immigrantes*: τὰ χρηδέντα, *res accommodatæ, pecuniæ mutuæ*, item *edita oracula*. In futuro priore indicatiui, ἐμπύδήσομαι, *consuar*, referri etiam potest ad ἐμπύομαι: καθεδήσομαι, *sedebo*: θεκαθεδήσῃ, *assidebis*: ἐνυπιαδήσονται, *somniabunt*. In participio, κεδοικιδησόμβος, *qui habitatum ibit*, ἀνοσόμβος mutandum in ζομαι. Ad μω: in perfecto actiui indicatiui, ἀνατέπαλκεν, *exortus est*, ad ἀνατέλλω: interdum enim hîc penultima α prouenit ex ε. Ad λλομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ἀΓγέλλομαι, ἤγγελμαι, *nuntiatus sum*: ἐντέλλομαι, ἐντέταλμαι, *iussus sum*: ἐντέταλται, *præceptum est*: ἐπιτέλλομαι, ἐπέΓαλμαι, *missus sum*: ποικίλλομαι, πεποίκιλται, *euariauit*. In infinitiuo, ad συτέλλομαι, σωεΓάλδαι, *pauore contrahi*. In participio, ad θεείλλομαι, θεείλμβος, *inuolutus, indutus*: θεπίλλομαι, θεπετιλμβος, *vulsus*: σκύλλομαι, ἐσκυλμβος, *diuulsus, dimexatus*: σφάλλομαι, ἐσφαλμβα, *errata*: θεικέλλομαι, θεικεκελμβος, *qui habet nasum aquilinum*, item *curuatus, inflexus, aduncus*: καπεΓωμύλλομαι, καπεΓωμυλμβος, *garrulus*: ἐπαΓγέλλομαι, ἐπιΓγελμβος, *qui promisit*, aut *minatus est*: τὰ ἐπιγέλμβα, *promissa, minæ*. In sequentibus α positum ante λ fit ex ε: τέλλομαι, ἐΓαλμβος, *indutus*: ἀνατέλλομαι, ἀναΓαλμβος pro ἀνεΓαλμβος, *sublatus*: δΓεΓέλλομαι, τὰ διεΓαλμβα, *iussa*: θεσΓέλλομαι, θεσσεΓαλμβος, *qui compositus est in frugalitatem*: συΓέλλομαι, συνεΓαλμβος, *contractus, timidus*: hinc aduerbium σωεΓαλμβως, *parcè*: ἐντέλλομαι, τὰ ἐντεταλμβα, *mandata*. In plus quàm perfecto, ad τέλομαι, ὁ τέλομαι, ἐτετάλμλω, *iussus eram*: ἐτέταλτο, *iussum erat*: ἐξεφάλλομαι, ἐξέφηλτο, & poëticè (191.14.) ἐξέπαλτο, *exiliit*. In aoristo primo indicatiui passiui, ad ἀΓγέλλομαι, ἠΓγέλθλω, *nuntiatus sum*: ἀναΓγέλλομαι, ἀνηΓγέλθη, *allatus est nuntius*: ἐξαΓγέλλομαι, ἐξηΓγέλθη, *idem*. In infinitiuo, ad πίλλομαι, πλήθλῶαι, *conuelli* seu *depilatum esse*. in participio, ἐσταΓγέλλομαι, ἐσταΓγελθεὶς, ἐντος, in genitiuo plurali ἐσαγ-

Ad μω.

Ad λλομαι.

ἐπαγγελθέντων, *nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis.* Ad μφ: in perfecto actiuo βεβρέμηκα, *strepui*, ad βρέμω. Ad μαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ϖεστρέμμαι, ϖεστρεμμένδε, *ascripti estis.* In aoristo primo, ad τέμνω, ἐτεμάβλω, *tributus sum.* Imperatiuus, τεμήτω, *distribuatur.* participium, τεμηθείς, *tributus:* ϖεστεμηθείς, *ascriptus*, ad ϖεστέμμαι. Ad νω eadem manente penultima, & ρ deperdito: in perfecto actiuo, ad κλίνω, κέκλικα, *inclinatus est.* Ad νομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad κλίνομαι, κέκλιμαι, *inflexus sum, inclinatus sum:* κατακλίνομαι, κατακέκλιται, *stratus est:* ἀδρακλίνομαι, ἀδρακέκλιται, *adiacet:* κϖπλύνομαι, κϖπέπλυται, *obsorduit.* In participio, ad κλίνομαι, κεκλιμένος, *inninxus:* ἀδρακλίνομαι, ἀδρακεκλιμένος, *sua sponte incitatus:* κρίνομαι, κεκριμένος, *qui causam dixit, electus, iudicatus:* ἀδρακρίνομαι, ἀδρακεκριμένος, *disposítus:* πλύνομαι, πεπλυμένος, *elotus, lotus.* In aoristo primo indicatiui, ad κατακλίνομαι, κατεκλίθω, *cubui in lecto:* συγκρίνομαι, συνεκρίθη, *concretus est:* συνεκρίθησαν, *contracte sunt:* ὑποκλίνομαι, ὑπεκλίθη, & poëticè (153.12.) ὑπεκλίνθη, *innixus est:* διακρίνομαι, διεκρίθησαν, & Bœoticè (67.23.) διέκριθεν, *dirempti sunt.* In optatiuo, διακριθείητε, & syncope, ac poëticè seruato ν (152.12. & 30.) διακριτεῖτε, *separemini.* In subiunctiuo, πλυθῇ, *lotus sit.* In infinitiuo, κριθῆναι, *iudicari, sententiam pronuntiari:* ὑποκριθῆναι, *incernere, excernere:* ἐγκριθῆναι, & poëticè (117.17.) ἐνικριθῆναι, *ascribi:* διακέκριμαι, διακριθῆναι, & poëticè (153.15.) διακεκρίθαι, & Doricè (59.4.) διακεκριθάμαι, *disiungi.* In participio, κλιθείς, *discumbens:* κϖκλιθείς, *idem* συγκαπακλιθέντες, *una cubantes:* ὑποκλιθείς, & poëticè (153.12.) ὑποκλιθείς, ὑποκλιθέντος, *suppositus:* κριθείς, *iudicatus:* ϖεκριθείς, *qui præstare iudicatur, anteposítus:* συγκριθείς, *concretus:* διακριτός, & poëticè (153.12.) διακρινθείς, έντος, *in duali* διακριτόντε, *separati, diuisi:* πλυτός, πλυτῶσι, πλυτέον, *lotus, lota, lotum:* κϖπλυτός, *ablutus.* Ad νω aut νομαι, deperdito ν, & penultima α prouenient ex ε: in participio perfecti actiui, ad κλείνω, ἐκπακώς, ότος, *qui occidit:* τείνω, τεπακώς, *auisus, qui extĕdit:* ϖεςτέτηνα, ϖεςτεπακώς, *extendĕs, qui porrexit.* In perfecto indicatiui pass. ad ϖεςτείνομαι, ϖεςτέπαται, *exporrectus est:* ἐκτείνομαι, ἐκτέπαται, *exporrectus seu extensus est:* ἀπλείνομαι, ἀπλέπαται, *idem:* tertia pluralis, ἀπλέπανται, *exporrecti sunt.* hoc loco ν non ad characteristicam, sed ad terminationĕ spectat, illud enim assumunt & alia verba quæcunque in tertia singulari habent ται purum: vide 64.20. In participio, ad τείνομαι, τεταμένος, *porrectus, intentus, pertinens:* ὑποτείνομαι, ὑποτεταμένος, *dependens:* διατείνομαι, διατεταμένος, *distentus,* hinc aduerbiũ διατεταμένως, *intentis viribus:* ἐντείνομαι, ἐντεταμένος, *intĕtus,* hinc aduerbium ἐντεταμένως, *intensè, constanter:* σωτείνομαι, σωτεταμένος, σωτεταμένη, *intentus, intenta:* σωτεταμένῃ γνώμῃ, *intento animo:* hinc aduerbiũ σωτεταμένως, *summopere, magnopere.* In aoristo indicatiui, ad ϖαρεκτείνομαι, ϖαρεζετάθης, *distentus es:* ἀδρατείνομαι, ϖαρετάθη, *productus est, extensus est:* κατακτείνομαι, κατεκτάθησαν, & Bœoticè (67.23.) κατέκτατεν, *occisi sunt.* In subiunctiuo, ad τείνομαι, τατδσιν, *intendantur:* ὑπτείνομαι, ὑπτατδσιν, *amplientur.* In parti. ταθείς, *protensus, extĕsus:* ἀμφιταθείς, *circũextensus:* ἐκταθείς, *productus:* ἐνταθείς, *extensus.* Ad ύνομαι, in perfect. indicatiui pass. ad ἡδύνομαι, ἥδυται, *edulcatus est:* κατηχύνομαι, κατήχυται, *erubuit,* quod & poëticè κατήχυται, vnde formatur regulariter (64.20.) tertia pluralis κατηχύαται, *erubuerunt:* atque ita fit vt hîc & in quibusdã aliis eadem sit vox pro tertia singulari ac tertia plurali: vt λαμπρύνομαι, λελάμπρυται, *resplenduit & resplenduerunt.* In participio, ad πλησθύνομαι, πεπλησθυμένος, *qui increuit,* seu potiùs Attico more (152.1.) πεπλησθυσμένος: vix enim hîc inuenias μ pro ν ante μ, at σ sæpissimè: vt ἡδύνομαι, ἡδυσμένος, *voluptuosus, iucundus, suauis:* σωνδύνομαι, σωνδυσμένος, *conditus, delicatus cibus:* λεπτύνομαι, λελεπτυσμένος, *attenuatus:* μολύνομαι, μεμολυσμένος, *conspurcatus, refrigeratus, induratus, lapideus:* παχύνομαι, πεπαχυσμένος, *addensatus, spissus.* In aoristo priore indicatiui, ad ἐφαδρύνομαι, ἐφαδρύνθην pro ἐφηδρύνθην, *alacer factus sum:* ἀδρύνομαι, ἡδρύνθη, *magnificatus sum:* εὐθύνομαι, εὐθύνθη, *damnatus est, conuictus est:* ἀγαθύνομαι, ἠγαθύνθη, *gauisus est:* ἰδρύνομαι, ἰδρύνθησαν, *repressi sunt.* In optatiuo, αἰσχυνθείην, *verear:* ϖαροχυνθείης, *impulsus fueris:* ϖλησθυνθείη, *multiplicetur.* In infinitiuo, λαμπρυνθῆναι, *illustrari:* πλησθυνθῆναι,

Ad μω. *Ad μαι.* *Ad νω aut νομαι cum eadem penultima, & absque ν.* *Ad ένω aut ένομαι ex αν-, ασ-, ατ, & αθ.* *Ad ύνομαι ex υσ-, υτ-, υθ-, & υθ.*

abundare, plures fieri. In participio, ἀχαθυθὲὶς, *ganiſus*: ἱδρυθὲὶς, ἕντες, *ſitus*: ἱδρυθέντες, *qui ſedes poſuerunt*: λεπτυνθὲὶς, *extenuatus*: παροξυνθὲὶς, *concitatus*: παχυθὲὶς, *corpulentus*, *ſpiſſatus*: σμικυνθὲὶς, *iactabundus*, *exultans*. In futuro priore indicatiui, καπαρεϋθήσομαι, *placabor*. In participio, ἐκμικυνθησόμενος,

Ad αἴνυμαι. *protracti*. Ad αἴνυμαι: in perfecto indicatiui paſſiui, ad φαίνομαι, πέφασμαι, *apparui*, Atticum eſt (152. 1.) ſed ab omnibus receptum: imò commune πέφαμμαι vix in vſu habetur: idem eſto de reliquis iudicium & in indicatiuis & in participiis. κεχόλυμαι, κέχαρται, & pleonaſmo τῦα, κεκεχάρται, *perfectus* ſeu *abſolutus eſt*, poteſt quoque cenſeri Ionicè (66.23.) tertiæ pluralis. In infinitiuo, ad πεπαίνομαι, πεπάνθαι, *concoqui*, pro πεπάνθαι: συνυφαίνομαι, συνυφάνται, *contextum eſſe*. In participio, ad ὑφαίνομαι, ὑφασμένος, *textus*: ἐνυφαίνομαι, ἐνυφασμένος, *intertextus*: παρυφαίνομαι, παρυφασμένος, *obtentus*, *prætextus*: συνυφαίνομαι, συνυφασμένος: ὑπὰ *textus*: λυμαίνομαι, λελυμασμένος, *qui labefactauit*: μορόσσομαι, μεμορόσσμένος, ſeu potiùs, μεμορόσμένος, *ſtupidus*: πεκόσμομαι, πεπόρασμένος, *finitus*, *à ſuis finibus exactus*: πεπερασμένον, *concluſum*: σημαίνομαι, σεσημασμένος, *obſignatus*: ὑπεσημασμένα, *inſignita*: καπασεσημασμένος, *obſignatus*, *clauſus*: παρασεσημασμένος, *adulteratus*: φαίνομαι, πεφασμένος, *manifeſtatus*, hinc aduerbium πεφασμένως, *palam*, *apertè*. In plus quàm perfecti tertia ſingulari, ἐπέφαν, & poëticè abiecto ν, ἐπέφαε, à qua tertia pluralis, ἐπέφασ, *apparebant*, pro πεφασμένοι ἦσαν. In aoriſto primo indicatiui, ad ἰαίνομαι, ἴανθλω, *florui*, *exhilaratus ſum*: ἴανθη, *floruit*, *exhilaratus eſt*, *letatus eſt*: πικρόνομαι, ἐπικρόνθλω, & deperdito ν, ἐπικρόθλω, *amarus factus ſum*: καταξαίνομαι, κατιξάνθλω, *contritus* ſeu *laceratus ſum*: αὐαίνομαι, αὐάνθη pro νὐάνθη, *arefactus eſt*: πιμαίνομαι, πιμάνθη, pro ἐπιμάνθη, *laſus eſt*: μαραίνομαι, ἐμαράνθη, *reſedit*, *marcuit*, *euanuit*: ἀπεμαραίνομαι, ἀπεμαράνθη, *emarcuit*: ἀπηγλυκόνομαι, ἀπεγλυκάνθη, *dulcis euaſit*: διαπερόνομαι, διεπερόνθη, *traductum eſt*, *exactum eſt*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνθη, & pleonaſmo τῦα, ἐξεφάνθη, *emerſit*, *extitit*: ſic à φαίνομαι, φάνθη, pro φάνθη, & iſtud Bœoticè (67.23.) pro ἐφάνθησαν, *apparuerunt*: vide 217. 33. μορόσσομαι, ἐμορόσθησαν, *ſtulti facti ſunt*. In ſubiunctiuo, μορανθῆ, *infatuatus fuerit*: ἀπηγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*: πεπανθῶσι, *maturuerint*. In infinitiuo, μαρανθῆναι, *tabefactum eſſe*: ὀσφερανθῆναι, *olfacere*: πιμανθῆναι, *oblaſum eſſe*: πεξανθῆναι, *reſiccari*: ὑφανθῆναι, *texi*. In participio, αὐανθὲὶς, *arefactus*: διαθερμανθὲὶς, *calefactus*: διαξανθὲὶς, θεῖσα, θὲν, *captus*, *carminatus*, *a*, *um*: διαπερανθὲὶς, διαπερανθεῖσα, *explicatus*, *a*: ἐνυφανθὲὶς, *intertextus*, *intextus*: ἐξυγρανθὲὶς, *humefactus*: εὐοσφερανθὲὶς, *oblectatus*: θερμανθὲὶς, *calefactus*: καταξανθὲὶς, *lapidatus*: λευκανθὲὶς, *dealbatus*: μορανθὲὶς, *infatuatus*: ξυερανθὲὶς, *ſiccatus*: ὀσφερανθὲὶς, *qui olfecit*, *odoratus*: πεπανθὲὶς, *maturus*: πορφυερανθὲὶς, *qui florem purpureum habet*: περράνθὲὶς *priùs aſperſus*: συνεκλεανθὲὶς, *contritus*, *ſimul tritus*: φανθὲὶς, *qui apparuit*, *noctu viſus*: χλιανθὲὶς, *tepefactus*: χερανθὲὶς, *pollutus*: χρανθὲὶς, *nitidus*, *lucidus*: ἐκρανθεῖσα, quod & κραθεῖσα, *victrix*, *regnans*: με-

Ad ρῶμαι cum eadem penultima. λανθὲν, *nigreſcens*: ὃ συμπεράνθὲν, *concluſum*, *concluſio*. Ad ρῶμαι, eadem manente penultima: in infinitiuo paſſiuo, ad ὄρω, ὄρθαι, *motum* ſeu *concitatum eſſe*, pro ὄρθαι ſiue ὀρόρθαι, per Atticam reduplicationem, qua hoc verbum gaudet: vnde in præterito medio ὄρωρα, ὄρορας, ὄρωρε, *concitatus ſum*, *veni*, *iſti*, *it*: in plus quàm perfecto, ὀρώρει, pro ὠρώρει, *excitabatur*, 146. 33. in ſubiunctiuo, ὀρώρῃ, *moueatur*, pro ὄρωρε, per metatheſin dicitur ὤρορε, *impuli*, *agitaui*, *impulſus ſum*: ſic pro ἄρηρε, ab ἄρω (195. 11.) inuenitur ἤκαρε, *accommodaui*: ἤκαρε, *congruit*, *dixit*, *liganit*. In participio, ad φύρομαι, πφυρμένος, *permixtus*, *perfuſus*, *accenſus*: συμφύρομαι συμπεφυρμένος, *commixtus*, *confuſus*: ἀνασύρομαι, ἀνασεσυρμένος, *impudens*, *obſcænus*. In particip. aoriſti prim. ad ὀλοφύρ-

Ad ἐρῶμαι ex ερ-. μαι, ὀλοφυρθὲὶς, *tædio affectus*, *lugens*. Ad ἀείρομαι, quum penultima eſt ε: in participio perfecti paſſiui, ad ἀείρομαι, ἠερμένος, *ſublatus*. In plus quàm perfecto, ad ἀγήρομαι tertia plural. Ionica (66.2. cum Attica reduplicatione (144. 7.) ἀγηγέρατο, *congregati erant*. In aoriſto primo indicatiui, ad παρείρο-

Ad ἐρῶμαι ex αρ-. μαι, παρήρθη, *ſuſpenſum eſt*: ἀναείρομαι, ἀνήρθησαν, *excitati ſunt*. Ad ἐρῶμαι, quum penultima eſt α. in infinitiui perfecto paſſ. ad ἀπείρομαι, ἀπεῖρθαι, *ſa-*

tum

tum esse: συμπέφρημαι siue συμπέφραμαι, συμπεπέφθαι, consixum esse, transfixum esse. In participio, ad κάφρημαι, κεκαρμένος, tonsus, ornatus: πέφρημαι seu πέφραμαι, παρμένος; transfixus, traiectus, punctus: ἐμπέφρημαι seu ἐμπέφραμαι, ἐμπαρμένος, infixus, immexus: ἀποθνήφρημαι, ἀποθαρμένος, moriens: καταφθέφρημαι, καταφθαρμένοι, corrupti: συμμέφρημαι, συμμαρμένα, fato connexa, Atticũ est (145.13.) pro συμμεμαρμένα Interdũ quæ habent α ante φ, referuntur ad ἔρω siue ἐέρραμαι, aut ad αἴφω siue αἴφρημαι: vt perfectũ indicatiui passi. δέδαρμαι, excoriatus sum, ad δέφρημαι. in infinit. κεκάρθαι pro κεκαρθαι, purum factũ esse, ad κατάφρημαι. in particip. κεκαρμένος, gaudens, se oblectãs, ad χαίφρημαι: θυμαρμένος pro τεθυμαρμένος, gratum, ad θυμαίφρημαι: sic ad ἐπαίφρημαι, ἐπηρμένος siue ἐπηέρμενος, elatus, vbi augmentum mutauit α in η monophthongum, vel αι in η puncto subscripto: vide 382. 32. eodem modo in plus quàm perfecto ad ὑπαίφρημαι, ὑπῆφτο, sublenauerat seu sublenauit. Ad ἄω aut ἄομαι penultima manente α: in perfe. indicat. act. ad απάω, ἔαπαχα, attraxi. in partici. ad φωφάω, πφωφαχώς, in furto deprehensus, qui suspicatus est: σωφάω, σωφαχώς, & Atticè (144.28.) συφωφαχώς, cõtemplatus. in plus quàm perfecto, ad ἐράω, ἐωφάκειν, videbã, 144.28. In perfecto indica. passiui, ad θεάομαι, τεθέαμαι, speculatus es. in infinit. ad πάομαι, πεπᾶσθαι, parasse: θεάομαι, τεθεᾶσθαι, coiisse: παφοράομαι, παφωφᾶσθαι, & Atticè (144.28.) παφωφᾶσθαι, negligi: σωφοράομαι, σωφωφᾶσθαι, conspectum esse. In partici. ad ἐφεθίζομαι, ἐφεθασμένος, coniunctus: θλάομαι, τέθασμένος, fressus: φυράομαι, πέφυφαμένος, permixtus, conspersus, subactus, pro πέφυφασμένος, non aduocato σ quanuis α non fuerit mutatum in η, vide 155. 33. sic à πφοχηράομαι, πφοχηφαμένος, antè siccatus: καταφάομαι, καπηφαμένος, maledictus: παφοράομαι, παφωφαμένος, & Atticè (144.28.) παφωφαμένος, contemptus, omissus, despectus: ἀπολάομαι, ἀπόλελαμένοι, communes, quasi in populum distributæ, vulgatæq;. & in aoristo priore indicatiui, à πφοράομαι, ἐπφοάθην, expertus sum, tentaui, sic perfectũ πεπόφαμαι, pro eodem: ἐφοράομαι, ἐφοάθην Ion, visi sunt, conspecti sunt. In imperatiuo, πφοάθητι, sac periculum. in subiunct. πφοαθῶ, nitar: ἰαθῇ, sanetur saluus sit: ὀφαθῇ, conspiciatur. in participio, ἀλοαθεὶς, tritus: ἀλοαθέντα απόφεμματα, tritura excussa semina: θυμαθεὶς, seu θυμοθεὶς, suffitus: ὀφαθεὶς, visus: πφοφαθεὶς, appellatus, expertus: φυφαθεὶς, maceratus: φωφαθεὶς, deprehensus, fraudis compertus. Quædam verò assumunt σ antè θ: vt in eodem aor. indicat. à νάομαι ὁ νᾶμαι, νάσθω, quod & sine augmento νάσθη, habitaui: νάσθη, habitauit: ἐφάομαι, ἠφάσθω, quod & sine augmento ἐφάσθω, amaui, amore captus sum vel fui: ἠφάσθη, cupiuit: ἀπονάομαι, ἀπενάσθω, habitaui: καταπάομαι, καταπάσθω, καταπάσθης, καταπάσθη, reuulsus sum, es, est: θηφάομαι, ἐθηφάσθη, captus est: πάομαι, ἐπάσθη, apprehensus est: θλάομαι, ἐθλάσθη Ion, sunt castrati aut collisi. in infinitiuo, ἐφάσθαι, adamasse: απασθῆναι, conuulsum esse. in participio, ἐφασθεὶς, auidus: ἐφασθῆσα, amore incensa: θηφασθεὶς, captus, id est, persuasus: κλασθεὶς, fractus: πφοπασθεὶς occupatus, distentus. in fut. indicat. ἐφασθήσομαι, amabo. quædam ex iis quæ sumunt σ, possunt etiam referri ad themata in άζομαι. Ad ἄω aut ἄομαι, quum penultima siue characteristica est η: in perfecto indicatiui vocis actiuæ, ad ἀγαπάω, ἠγάπηκα, dilexi: ὀφμάω, ὤφμηκα, in animo habeo: παφθάω, siue παφθέω, παφθήκατε, etate processistis. in partici. ad ἡβάω, ἡβηκώς, adultus: ἀφηβηκώς, & Ionicè (12.29.) ἀπηβηκώς, pubertatem egressus: παφηβηκώς, etatem transgressus puberem: συζάω, συνεζηκώς, qui familiaritatem habuit cum, qui consuenit: αὐδάω, ηὐδηκώς, qui dixit: ἀπαυδάω, ἀπηυδηκώς, enectus: ὀφμάω, ὠφμηκότες, qui animum appulerunt: τλάω, τετληκώς, & Ionicè (107. 41.) τετληώς, ότος, tolerans: τετληότι θυμῷ, patienti animo: πτάω ὁ πτήσσω, πεπτηώς, πεπτηῦῖα, trepidus, trepida, cum χ', καταπεπτηώς, καταπεπτηῦῖα, exterritus, a: ἐμμάω ὁ ἐμμεμάομαι, ἐμμεμηκώς, & Ionicè ἐμμεμαώς, ἐμμεμαῦῖα, incitatus, incitata, vt simplex μεμαώς, μεμαῦῖα, 107.7. simplicis nominatiuus pluralis μεμάοτες, & poëticè (108.1.) μεμαῶτες, prompti: & tertia plur. indicatiui, μεμάασι, expetiuerunt: pro secunda verò μεμάατε, inuenitur μέματε, vobis præsens est animus. In perfect. indicatiui passi. ad πεφοράομαι, πεπόφημαι sum exercitatus: πεπόφηται, comprehensus est: ἀκοράομαι, ἄκομμαι, sum acutus: ἀφτάομαι, ἤφτημαι, appẽsus sum: ἐφμάομαι, ὤφμημαι, elaborani: κεράομαι, κέκφημαι,

Ad ἐέρραμαι ex ἀφ-.
Ad αἴφρημαι ex ἀφ-.
Ad ἄω aut ἄομαι ex αχ & ασ-.
Ad ἄω aut ἄομαι ex κκ & σσ-.

mutuatus ſum: πεπίομαι, πεπῖσται, *volaſti*: ποτἀομαι, πεπότηται, *volauit*: μεμηχάνηται, *ſolerti ingenio adhibitus eſt, inuentus eſt*: κατακέχρηται, *uſus eſt*: συναρτέομαι, συνάρτηται, *annexus eſt*: λελάβλυται, *mutilatæ ſunt*: δξαπαῖσμαι, ἀπαίτλυται, *decepti ſunt*: ποτέομαι, πεπότλυται, & Ionicè (66. 2. 15.) πεποτήαται, *volarunt*. In infinitiuo, πεπῖρᾶδς, *expertũ eſſe*: ἐξαπαρᾶδς, *tentare, periculũ facere*, augmento deſtituitur: ὁρμαίομαι, ὠρμᾶδς, *elaborare*: ἐξεγυάομαι, ἐξεγυᾶδς, *uades dare ut quis uadimonio obſtrictus dimittatur*: συναρτέομαι, συναρτᾶδς, *adhærere*. In participio, ἀπημβώς, pro ὠπημβώς, *coctus*: δμείομαι, δεδμημβώς, *ſubactus, confectus, correptus*: item *erectus, extructus*, per ſyncopen pro δεδεμημβώς à δέμομαι, vide 190. 6. κεχρημβώς, *mutuatus, indigens*, item *oraculo prædictus*: δξακεχρημβώς, *particulatim elocutus*: λελαβημβώς, *depranatus, truncatus*: μεμαλαπημβώς, *curæ habitus*: μεμηχανημβώς, *arte compoſitus*: πεπειρημβώς, *expertus*: πεφυρημβώς, *aduectus & venditus*: πεπλανημβώς, *vitioſus, errabundus*: πεποτημβώς, *volans*: πεφυσημβώς, *elatus*: πετρυγημβώς, *vindemiatus*: τὰ τλημμβώλα, *facinora, ſcelera*: ἐμβεβρῖτημβώς, *attonitus, ſtupefactus*: ἀκδιαιτημβώς, *intemperans, qui ordinato victu non vtitur*: πεσιτσυλημβώς, *ſpoliatus, ſurreptus*: ὀποτεπημβώς, *pignori acceptum à marito*, vel *à marito datum pro dote acceptum*. in aoriſt. pri. ὀποπημβώς, *idem*: ὁ πεπτλημβώς, *audaciæ exemplum, audacter factum*: ὁρμαίομαι, ὠρμημβώς, *incitatus, præcipitatus*: ἀπαρτέομαι, ἀπῖρτημβώς, *violentus, diſcretus, remotus*: ἐπαρτέομαι, ἐπῖρτημβώς, *impendens*: πεσπερτέομαι, πεσπῖρτημβώς, *coniunctum, appenſum*: ἐξεγυάομαι, ἐξεγυημβώς, *dimiſſus*, qui vulgò *elargitus* dicitur. In plus quàm perfecto, ad ποτἀομαι, πεπότηο, *volauerat* ſeu *volauit*, pro ἐπεπότηο, 146. 29. ἀκδιαιτέομαι, ἐξεδεδιήτηο, *tranſgreſſus erat*, augetur vtrinque, vide 174. 16. πεδραρτέομαι, παρήρτηο, *inſtructus erat*: κεχρέομαι, κατακέχρῆο, *poſſedißent*. In aoriſto priore indicatiui, ad κτέομαι, ἐκτήθω, *partus ſum*: ἀ ἐκτήθη, *quæ parta ſunt*, vide 227. 40. πεπερόομαι, ἐπεπερήθω, *expertus ſum*: ἀλάομαι, ἠλάθω, *contuſus ſum*: ὁρμέομαι, ὠρμήθω, *paratus*: ὠρμηθη, *paratus, inſtitutus*: ἀπιάομαι, ἠπιάθη, *mitigatus eſt*: ὀπλαβάομαι, ἀπελαβάθη, *contumeliam accepit*: πδαικοιμέομαι, παρεκοιμάθη, *concubuit*: πεδοκάομαι, πεδεδοκάθη, *ſperatum eſt*: πλανάομαι, ἐπλανάθημεν, *errauimus*: ἐπλανάθησαν, *errauerunt*. in imperat. κολλάθητι, *adiungete*. in optat. συνευνηθείην, *ſomnum vnà capere*: ἀσηθείη, *moleſtia afficiatur*: πεπειθέημεν, & ſyncope (153 25.) πεπειθῆμεν, *experiamur*. In infinitiuo, εὐνηθλῶαι, *dormire, cubare*, & *concũbere, viro ſuccumbere*: κοιμηθλῶαι, *cubare, ſopiri*, ſeu *ſopitũ eſſe, dormire*: πδαικοιμηθλῶαι, *concumbere*: κυδηθλῶαι, *glorificare, decoratum eſſe*: πεπηλῶαι, *laceſſere*: πλανηθλῶαι, *obire & luſtrare, errare*: πεσσκολληθλῶαι, *conglutinari*: συνευνηθλῶαι, *concũbere*: τρυγλῶαι, *vindemiari, decerpi*. In participio, ἀληθείς, ἐτος, *errans*: ἀσηθείς, *triſtatus, dolore affectus*: γοηθείς, *deflectus*: ἐντρυφηθείς, *deliciis pellectus*: ὑπομασηθείς, *inſuper manſus, pòſt manducatus*: λαθηθείς, *læſus*: μεμνηθείς, *excogitatus*: ὀπτηθείς, *coctus, toſtus*: πλανηθείς, *errans, vagatus*: πλανηθέντες, *errantes*: πωτηθείς, *volatu raptus*: σιγηθείς, *ſilẽtio præteritus*: συνευνηθείς, *qui concubuit, qui congreſſus coiuit*: συμφηθείς, *contritus, vulneratus*: χαδμηθείς, *ſubactus*: χαδμηθέντες, *ſubacta*: ὁρμηθείς, ὁρμηθέντες, *citatus, citata*: εὐνηθέντες, *concũbens, cõpreſſa*: ἀσβοληθείς, *ſuligino ſum magnũ, altũ*: μεσηγυηθείς, *apud ſequeſtrem depoſitum*. In fut. pr. indicatiui, πεσσκολληθήσεται, *adhærebit*. In paulò pòſt fut. ad φάομαι, πεφήσομαι, *interficiar*: πεφήσῃ, & Ionicè (61. 13.) πεφήσεαι, *interficieris*. Ad ἑομαι, quũ penultima eſt ε: in infinit. perf. paſſ. πετελέσθαι, *perfectũ iri*. in partic. ὀποτετελεσμβος, *abſolutus*: ἀπεξέσμενος, *politus*: συγξέομαι, συνεξεσμένα, *expolita*. In aori. pr. indic. ad συαντέομαι, συαντέθλω pro συνλωτέθλω vel συνλῶθλω, *occurri, obuiaui*: ὀποξέομαι, ἀπεξέσθης, *abraſus es*: συτελέομαι, συτετελέσθη, *perfectus eſt*. in imperat. κελαδέσθητι, *reuerere*. In partic. ζεσθείς, *ferueſcens* ſeu *feruefactus*: ζεσθείς, *raſus*. Ad ἑω aut ἑομαι quũ penultima eſt η in perfect. act. ad ἠθέω, ἤθηκα, *colaui*: εὐπλόηκα, *ſecũdis ventis nauigaui*: ναυηγέω, Ionicè (12. 26.) pro ναυαγέω, ναυηγήκασι, *naufragiũ fecerũt*: τεθάρρηκα, *auſus ſum*: τεταρρήκασι, *confiſi fuerũt*: δεδυςύχηκα, *infelix fui*: δξαπεφώνηκεν, *extremam vocem edidit, expirauit*: ἀσκέω, ἤσκηκα, *exercui*: οἰδέω, ὠδήκα, *intumui*: ᾠδήκασι & Doricè (13. 13. & 52. 16.) ᾠδήκαντι, *intumuerunt*: ᾤκηκεν, *habitauit*: παροικοδομήκασι, *iuxtà ædificauerunt*: παρωινέω, πεπαρῴνηκα, *debacchatus ſum*: πδαικωλυθέω, παρικολύθηκας, *uſque ſecutus es*: παεμελέω,

Ad ἑομαι ex εσ-.

Ad ἑω ex κε-.

ἐκμελέω, παρημέληκας, neglexisti. In partic. ὀξαθηκώς, pro ὀξυθηκώς, ſcatens: καταῤῥαδηκώς, pro καταῤῥαδηκώς, ſollicitus: παραλιδηκώς, pro παραλιδηκὸς prolapſum: ὑπολιδηκώς, pro ὑπωλιδηκώς, lubricus: πεπονηκός, vitioſum: τεθαῤῥηκώς, auſus, hinc τεθαῤῥηκότως, audacter, audenti animo & cum fiducia: ὃ συγκεχωρηκὸς, conceſſum: ἐσκιατραφηκώς, in vmbra nutritus: ἀγλέω, ἠγλεκώς, qui certauit: ἀδενέω, ἠδενηκώς, languens: ὀξαδενέω, προεξηδενηκώς, prius iam debilitatus: ἀπαλγέω, ἀπηλγηκώς, qui dedoluit ſiue perdoluit, quique eò duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris ſenſum obſurduerit: ϖξυκολυθέω, παρηκολυθηκώς, aſſectator aſsiduus: συνωλιδέω, συνωλιδηκώς, qui conſluxit, qui coiit: συνοικέω, συνωκηκυῖα, quæ cohabitauit: κραφέω, κεκραφηὼς, ſpirans, qui expirauit, Ionicè (106.29. & 107.41.) pro κεκραφηκώς: ſic ad πένω, πεπηὼς, ὁτες, mœrens: πεπηότες, mœrentes, triſtes. In plus quàm perfect. ad αἰτέω, ἠτήκειν, accuſaueram: ὁμολογέω, ὡμολογήκειν, conuenerat: παρηβέω ſiue παρεβέω, παρεβήκειν, & Ionicè (147.3.) παρεβέκεε, ſenuerat ſeu ſenuit: ſic ad καταῤῥαδέω, καταῤῥαδήκεε, perterritus erat: κληρυχέω, ἐκεκληρυχήκεσαν, obtinuerant, in ſortem acceperant, vide 146.26. In perfecto paſſ. ad μεταποιέομαι, μετατεποίημαι, acquiſiui: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, adumbratus ſum: σκευωρέομαι, ἐσκευώρημαι, fictus ſum: ἡγέομαι, ἤγημαι, exiſtimo ſeu exiſtimaui: ξυρέομαι vel ξυράομαι, ἐξύρημαι, abraſus ſum: ἀναιρέομαι, ἀνῄρημαι, excisus ſum: ϖεραιρέομαι, ϖεῆρημαι, ſtatui, volo: ϖεπράχθαι, elegiſti: οἴκημαι, ſita eſt: νενομοθέτηται, ſancitum eſt, legibus comparatum eſt: πεπίλληται, ſtipatus eſt: τεθρύλληται, diuulgatum eſt ſeu celebratum eſt: ἐκκεχόφηται, obſurduit: καταῤῥέομαι, κατῄῤῥημαι, liberatus eſt: ὁμολογέομαι, ὡμολόγηται, cõfeſſum eſt: καθαμιλέομαι, καθωμίλημαι, in adagium exiit: διαιρέομαι, δίῃρημαι, & ſine augmẽto atque Attica reduplicatione, δίαιρέομαι, δίαιρημαι, diſtributus eſt, vide 181.48. τετρῆσθε, triſtati eſtis: καταξέω, κατέξεσμαι, incolumi: συντέτρημαι, perforati ſunt ſimul: κεκίνηται, & Ionicè (66.2.) κεκινέαται, moti ſunt: ſic μεμετρέαται, menſurati ſunt: νενέαται, & νέαται, habitant: συνοικέαται, poſiti ſunt, coacerati ſunt, ſunt qui legãt cum ſimplici ν, συνοικέαται: ὑμνέαται, celebrati ſunt. In infin. ad δίαιρέομαι, δίῃρῆσθαι, diuidi: αἰωρέομαι, ἠωρῆσθαι, attolli, ſuſpendi. In part ad ἀπτιχαίομαι, ἀπτιχηκώς, reiectus: ὀκπεφυλλοφορηκώς, condemnatus: ὀκπορπηκώς, fibulatus: ὀκταρβηκώς, ſtupens, attonitus: ἐσκιαγεγραφηκώς, adumbratum, vmbratili pictura deſcriptum: ἐξεμπαπλωκηκώς, diuendit: ἠπηκώς, ſtillans, collatus: κεχλευφυμηκώς, laudati: κατηγορηκώς, obiecta crimini: κατοικηκώς, & præſens κατοικέμενος, inſtitutus, imitatus: κατοικηκώς, habitans, ſtationem habens: οἴκηκώς, ſita: οἰκοφορηκώς, domo carens: ποιηκώς, vel accentu in antepenultima, vt ſit veluti nomen factum ex participio, ποιήκώς, factus ſeu factiuus: ποιήκωρ, factiuum: ϖεποιηκώς, arte ſingulari & induſtria factum: πόθοκώς ſeu πεθοκώς, ſtudioſus, gaudens, attonitus, admirans: ὑπεραιρηκώς, ſublatus: hæc præcedentia augmento deſtituuntur: λελικώς, charus, ardens, incitatus, cupiens: ſunt qui non ad λιέομαι, ſed ad λιλέομαι referant, vt ſit dictum pro λελιλικώς, abiecto ob euphoniam tertio λ: ſunt qui putẽt deduci à λιλαίομαι, quod quomodo fieri poſſit, non ſatis video: λελοχηκώς, intus latens, poteſt etiam referri ad λοχάομαι: μεμιμηκώς, imitatione factus & efficius: μεμοχθηκώς, factum, paratum: τετυκώς, triſtatus, cruciatus: ὦ τετυκώς afflicte: τετραγωδηκώς, tragicis fabulis perſimile: τετρηκώς, cruciatus, confuſus: συσκευοθηκώς, accinctus, in procinctu exiſtens: διαλελωβηκώς, corruptus: ὑποπεμπηκώς, ab exemplari efficius formatúſque: ὑπερηνορηκώς, arrogans, inſipiens: ὃ ϖεφρενωμένον, alta mente excogitatum: ἀναπεπληγμένος, ſtupefactus: ἐσσεσυρμένος, accerſitus: συμπεπλεγμένος, reuinctus: διαπεφορημένος, diſperſus & diuulſus: συμπεφορημένος, compoſitus: καταπεταμένος, perhorreſcens: καταπεταμένη, admirata: ζωγρέομαι, ἐζωγρημένος, captiuus: ὑποζυρέομαι ſiue ὑποζυσέομαι, ὑπεζυρημένος, ſubraſus: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγραφημένον, adumbratum: ἐσκιατραφημένος, in vmbra enutritus: καταῤῥαθυμέομαι, κατεῤῥαθυμημένα, per incuriam perdita: καταῤῥινέομαι, κατεῤῥινημένον, limatum, expolitum: ἀποψαλέομαι, ἀπεψαλημένος, recutitus, circunciſus, ſine præputio: ϖαραπαιδέομαι, παραπεπαιδημένος, qui per fidem violatur, & qui fiducia fœderis violatus eſt: ἐλεέομαι vel ἐλεάομαι, ἠλεημένος, miſericordiam conſecutus: διαγνοέομαι, διαγνωσμένος, ignoratum: ὀκνελλέομαι, τὰ ὀκνελλημένα, contumeliæ: ἐξασκέομαι, ἐξησκημέ-

Ad ἑομαι ex η- aut ησ-.

νω, *elaboratum*: κατᾰθλέομαι, κατηθλημένος, *exercitatus*: κατᾰμελέομαι, κατημελημένος, *neglectus*, hinc aduerbium κατημελημένως, *neglectim*: παρημελημένος, & παρημελημένως, *idem*: καθομολογέομαι, καθωμολογημένως, *desponsa*: διαιρέομαι, διῃρημένος, *distinctus*, *diuisus*, hinc aduerbium διῃρημένως, *diuisim*, *distinctè*: ἐφῃρημένος, *in alterius locum electus*: ἀφῃρημένος, *sublatus*: συνῃρημένος, *concinnatus*: τὸ συνῃρημένον, *contractum*, *congregatum*, hinc aduerbium συνῃρημένως, *contractè*: ὑφῃρημένος, *qui subduxit*: ἐξαυλέομαι, ἐξηυλημένος, *extritus*, *euanidus*, quasi *extibiatus*: παρεξηυλημένος, *euanidus*, & quasi *extibiatus*: οἰκοδομέομαι, οἰκοδομημένος, *conditus*, *coagmentatus*: ᾠδημένος, *inflatus*: παροινέομαι, παροινημένος, *ludibrio habitus*, augetur vtrinque: sic ἐμπαροινημένος, *qui iniuriam passus est*: συνωνέομαι, συνεωνημένος, *qui emit*, vide 144. 28. 31. ἀφαιρέομαι, ἀφῃρημένος, & Ionicè (12. 29.) atque Attica reduplicatione (144. 7 & 181. 48.) ἀφᾳρημένος, *fraudati*, sunt qui legant ἀπαιρεημένος. In plus quàm perfecto, ad ἀμελέομαι, ἀμέλητο, pro ἠμέλητο, & verso ει in ε ἐέλητο, *commotum erat*: κατοικητο, *habitabat*, pro κατῴκητο: ἀποτέομαι, ἀπώκητο, *cum eo bene actum est*: ὁρμέομαι, ἀρμίλητο, & Ionicè (66. 2.) ᾠρμέατο, *profecti sunt*: sic à φροντιστέομαι, παρηγορέατο, *solicitamur*, pluralis pro singulari, & plus quàm perfectum pro perfecto: πεῖρέομαι ὅ πεπειρέομαι, ἐπεπείρεατο, *experti fuerant*. In aoristo priore indicatiui, ad πατέομαι, ἐπατήθην, *conculcatus sum*: πλεοτεκτέομαι, ἐπλεοτεκτήθην, *læsus sum*: ἀπιστέομαι, ἠπιστήθην, *diffisi*, item *scisi*, *compertus sum*, ab ἵστημαι, (164.5.) quasi ab ἵστάω: ὠνέομαι, ἐωνήθην, ἐωνήθης, ἐωνήθη, *comparatus* seu *emptus sum*, es, est: vide 144. 28. 31. εὐνομήθη, *bonis legibus præditus est*: κατηχήθη, *auditum est*: κατηχήθησαν, *audiuerunt*: ἀσκέομαι, ἠσκήθην, *exercitatus sum*: ὁμολογέομαι, ὡμολογήθη, *conuenit*, *receptum est*: ἀμφιποτέομαι, ἀμφεποτήθη, *consumpsit*, *depastus est*: ἐκμοτέομαι, ἐξεμοτήθη, *exosus fuit*: καταπατέομαι, κατεπατήθη, *conculcatus est*: ἀκηχήθημεν, *audiuimus*, *ad nos perlatum est*: κατηργήθητε, & sine augmento καταργήθητε, *euacuati estis*: οἰκοφθορήθησαν, *rem domesticam absumpserunt*: ὀρχεομέομαι, ὠρχεομήθησαν, *sunt castrati* aut *collisi*: ἐξαπορέομαι, ἐξηπορήθησαν, *animo defecerunt*. In subiunctiuo, ἐλεηθῶσι, *misericordiam consequantur*. In infinitiuo, ἐξαπορηθῆναι, *vinci tædio*, *desperare*: θοινηθῆναι, *vorari*: θρηνηθῆναι, *turbatum esse*, παρῳκηθῆναι, *accolere*: συτιμηθῆναι, *magno æstimari res venales*: τρηθῆναι, & Ionicè (59.4.) τρηθέμεν, ac per syncopen τρηθέμεν, *priuari*. In participio, ἀορτηθεὶς, ἑνὸς, *pendens & affixus*: ἀπαπληθεὶς, *stupefactus*: ἐπιφορηθεὶς, *congestus*: ζωγρηθεὶς, *vinus captus*: θρηνηθεὶς, *turbatus*: κακοτροφηθεὶς, *malè educatus*: κλινδηθεὶς, *volutatus*: καταληθεὶς, ἑνὸς, *receptus*, *qui se recepit*: κληρονομηθεὶς, *hæres inscriptus*: κυηθεὶς, *conceptus*, *genitus*: μεταλαχθεὶς, *interceptus*, *in medio fortunæ cursu præreptus*: μισηθεὶς, *inuisus*: οἰστρηθεὶς, *furore percitus*: οἰστρηθέντες, *instimulati*: ὁμολογηθεὶς, *promissus*: ὀχθυμηθεὶς, *iratus*: πλεκηθεὶς, *laboratus*, *dolatus*: φλαθεὶς, *inuolutus & indutus*: πολεμηθεὶς, *bello implicitus*: προϊαπορηθεὶς, *maturè satus*: στρατηγηθεὶς, *subditus ductori exercitus*: συλλεηθεὶς, συλλεήσας, *coactus*, *a*: παλαιπορηθεὶς, *fessus*: φθορηθεὶς, *fraudatus*: φιληθεὶς, *adamatus*: φθειρηθέντες, *obnersantes*, *circumcurrentes*: φοινικοδομηθέντες, *obstructo ædificio clausi*: ὑπεγαμηθέσα, ἑσης, *secunda vxor*: ὑφηγημηθέσα, *contra leges data*: πλαθέσα, *pressa*, *coagulata*: κατηγορηθεὶς, *reprehensione non carens*: φθαρῆναι, *circumscriptum*: πεπλοκοπηθέντα, *offensa*, vel *pice oblita*. In futuro primo indicatiui, ἐπιχηθήσεται, *inuehetur*.

Ad ἐω ex ωκ-. Ad ὁω aut ὁομαι, quum penultima est ω: in participio perfecti actiui, ἀναβεβιωκὼς, & sine augmento ἀναβιωκὼς, *qui reuixit*: φεβεβιωκὼς, *superuiuens*. In plus quàm perfecto, ad ἀπιωμόω, ἀπιωμώκει, *consumptum est*, *obriguit*, *obdurnit*. In perfecto indicatiui passiui, ad ἑστόω, ὁ ἑστόα, ἑστωμαι, *victus*

Ad ὁομαι ex ω- & ωσ-. *sum*: δῃόομαι, δεδῄωμαι, *spoliatus sum*: στεφανόομαι, ἐστεφάνωμαι, *coronatus sum*: ἐστεφάνωται, *coronatum est*: ζημιόομαι, ἐζημίωμαι, *mulctatus sum*: ἑτόομαι, ἰώωμαι, *vnitus sum*: αἱματόομαι, ἡμάτωμαι, *cruentus sum*: ἁλίσται, *soli expositum est*: καπύσται, *ærugine vitiatum est*: μεμύσται, *sonitum edit* aut *edidit*, *concentu resonat*: τετρίπται, *ad scalmum religatus est*: ἐπτέρωται, *alatus est*: κεκεχόφατται, *surdus factus est*: συνεῤόομαι, συνεῤώσται, *iunctus est*, *vnitus est*: φοσοικλόομαι,

φοσω-

ἐσπαρκεῖσθαι, accommodatum eſt: ἐπιφανόομαι, ἐπιεφάνσται, quaſi corona cingunt. In imperat. πέφιμφον, obmutesce. In infinit. ἱερῶσθαι, ſacrari, ſacra facere: ἐσπηλῶσθαι, affigi, ſuſpendi: βελασπῶσθαι, vrgeri, torqueri: κεχορμῶσθαι, alto ſopore opprimi: μεμορᾶσθαι, deſtitutum eſſe, derelictum eſſe: σφαιρόομαι, ἐσφαιρῶσθαι, rotundum ſeu obtuſum eſſe: ἐσκιρόομαι, ἐσεσκιρῶσθαι, incruſtari, ſordidari: κεπαγυπόομαι, κεπεγυπῶσθαι, diſſolutum & infirmum eſſe: ἀχείομαι, ἠχεῶσθαι, efferatum eſſe: ἀπηχεῶσθαι, exaſperari, agreſtem eſſe: ἐνόομαι, ἠνῶσθαι, vniri. In particip. εἰλκόομαι, εἰλκεχόμενος, exulceratus: poteſt & referri ad ἑλκόομαι, quòd augeatur per ε, vt ἑλκεχο, 139. 18. ἐμφαλκεχόμενος, amplexus: ſi antepenultima acuatur, ἐμφαλκεχόμενος, erit participium præſens ab ἐμφαλκέομαι ῶμαι: ἐξιερόμενος, purgatus: κεπωμένος, rubigine obſitus: κεδυπνωμένος, & Ionicè (12. 29.) κεπυπνωμένος, quieſcens, ſomnum capiens: νεωμένη, nouata, ſcilicet terra, id eſt, veruactum, nouale ſeu noualis ager: ὀδοντωμένον, dentatum: οἰνωμένος, inebriatus, vinolentus: οἰνωμένοι, vino temulenti, ebrij: ἐσπηλωμένος, affixus, incumbens: in præcedentibus participiis augmentum deſyderatur. βεβορβορωμένος, inquinatus: βεβωμένα, celebrata: γηγερασμένος, ſenio confectus: γεγαιρωμένος, elatus: γεγανωμένος, delectatus: γεγονατωμένος, geniculatus: γεγωνιωμένος, anguloſus: δεδηωμένος, depopulatus, ſpoliatus: κεκεχαρωμένος, ebrius, qui honoribus nimiis mente externatur ac ſtupet: κεκολοβωμένος, munitus: κεκορυμβωμένος, & ſyſtole poëtica κεκορυμβομένος, faſtigiatus: κεχερσωμένος, & χερσωμένος, inſultus & ſqualens: λελιμνωμένος, aqua ſtagnante repletus: λελογχωμένος, ferratus, haſtatus: λελυθρωμένος, cruentatus: λελυκρωμένος, à lupo deuoratus: μαμλιπωμένος, miniatus, minio infectus: μεμηνωμένος, ſolus factus, deſtitutus: μεμορφωμένος, informatus: μεμορφωμένα, carentia ſenſu: νενεκρωμένος, mortuus, emortuus: πεπηρωμένος, incolumitate orbatus: πεπιωμένον, qualitate aliqua præditum: πεπερφωμένος, obcæcatus: σεσαρωμένος, ſcopis mundatus: σεσιδωμένοι parum inducti, turbati, inordinati: τεθαλασσωμένος, aqua marina dilutus, aut conditus, aut factus: τεθυμωμένος, & θυμωθείς, indignatus, iratus: τετιλμένος piloſus: ὑακεκοτρυχωμένος, qui cirros geſtat, ac cõponit capillum: ὑακεκοθρωμένος, ablaqueatus: ὑεκεκοισυρωμένος, nimis accuratè ornatus: ὑγκεκοισυρωμένη, ambitioſè ornata: εἰσκεκοισυρωμένος, arrogans, mollis: ὑγκεχαλινωμένος, frænatus: καπαπεπλουτωμένα, pictacijs conſuta: τὰ ὑποσεσημειωμένα, regeſta: ὑποσεσυρωμένος, laſcinus: ἐνσεσιαλωμένος, incluſus: ὀντετευπλανωμένη, cum bolis cocta: ἐσπεπαγανωμένη, allaqueata, coniuncta: ζημίομαι, ἐζημιωμένοι, ignominia notati: ξυλόομαι, ἐξυλωμένος, ligno ſtratus: ῥαυδόομαι, ἐῤῥαχομένος, rugoſus, laceratus: ἐῤῥιπωμένα, ſtrata, contracta: ἐῤῥυπωμένος, rugatus: ἐσταχυωμένος, ſpicatus: ἐσφηχωμένα, conſtricta: ἐψιλωμένος, nudus & deplumis: διαπλεκόομαι ſiue διαπλεκόομαι, διεπλεχωμένη ſiue διεπλεχομένη, ſubagitata: ἑνόομαι, ἠνωμένος, vnitus, continuus: συνηνωμένος, iunctus, vnitus: ἠρυθρωμένος, & ſine augmento ἐρυθρωμένος, rubricatus, rubiæ radice tinctus: ἀνεμόομαι, ἠνεμωμένος, ventis agitatus: ἀπακριβόομαι, ἀπηκριβωμένον, exquiſitè compoſitum, ad amuſim factum, hinc aduerb. ἀπηκριβωμένως, bona fide, citra vllũ figmentum: διηκριβωμένος, exactus, hinc διηκριβωμένως, exactè: ἐξερημόομαι, ἐξηρημωμένος, deſtructus, deſolatus, deuaſtatus: ἐξημαξωμένος, quod & ſine augmẽto ἐξαμαξωμένος, de curru delapſus, metaphoricè qui de ſententia aut ſpe decidit: ἀναπλόομαι, ἀνεπλωμένος, explicatus. Sequentia habent ω ex ο in augmento ὠεγυωμένος, panſus, extenſus: ὠϛεγμένος, elatus: ὠϱεγμένη, tecta, habens culmen: ὠϛεαγωμένη, putamine oui obtecta: ὠφρυωμένος, elatus, ſupercilioſus: κεπωφρυωμένος, ſupercilioſus, in ſeueritatem vel faſtum faſtidiumq; compoſitus: ἐξωσιωμένον, dicatum conſecratum: κεθωσιωμένος, conſecratus, & ſceleris purus: διοτόομαι, διωτωμένος, vino refertus: κεπωνωμένος, inebriatus, vinolentus. In plus quàm perfecto, ad πολεμόομαι, ἐπεπολέμωτο, hoſtis erat: πεφαίδομαι, ἐπεπεφάτο, & ſyncope (192. 19.) ἐπέπρωτο, fatatum erat: χολόομαι, ἐκεχόλωντο, & Ionicè (66. 2. 15. & 146. 29.) κεχολώαντο, irati erant, iraſcebantur. In aoriſto primo indicatiui, ad γαυόομαι, ἐγαυώθην, gauiſus ſum: περαιόομαι, ἐπεραιώθην, tranſgreſſus ſum, tranſiniſi: ἐπεραιώθησαν, tranſfretarunt: τομόομαι, ἐτομώθην, apertus ſum: ἐτομώθη, aperiebatur: ἀνδρόομαι, ἠνδρώθην, ad virilem ætatem perueni: ὑπεκραιόομαι, ἐπεκραιώθην, præualui: ἀπαλαιώθη, antiquatum eſt: ὑδρωθῆ, in hydropem incidit: κατωδώθη,

proſperum factum eſt : κατηχιώθη, *exiccatus eſt, attenuatus eſt* : βόομαι, ἐβώθη, *celebratus eſt, habitus eſt*, interponitur σ : λιμνόομαι, ἐλιμνόθη, *in lacum redundauit*: πιστόομαι, ὅπιστώθη, *perſuaſus eſt, certus factus eſt* : συσταυρόομαι, συνεσταυρώθη, *ſimul eſt crucifixus* : ἐξαγχειόομαι, ἐξηγχειώθη, *efferatus eſt* : θαναπόομαι, ἐθαναπώθητε, *mortificati eſtis*: ἀχόομαι, ἐδ' ἀχόθην Ϛαν, *ſupplicio affecti aut necati ſunt*. In imperat. φιμόθητι, *obmuteſce*: τομοθήτω, *temperetur, conſolidetur*. In opt. λυσιαθείης, *inſanias, rabie procellaris*: χαεδ' ραθείη, *lacunoſus eſſet*: κυκλαθέειν pro κυκλαθεῖναι, *circunueniantur*, vide 153.25.27. In ſubiunct. ἀμβλαθῇ, *abortiatur* : ἀρεχαχθῇ, *redigatur in carbones* : γλοιαθῇ *pinguiter lenteſcat* : ὅπκυλινδ' ραθῇ, *cylindro ſuperinuoluto coërceatur* : κρ'Παθῇ, *exuperantia fuerit* : ὀρθωθῇ, *rectè cederet* : πισαθῇ, *pice linatur* ſeu *cruſtetur*: πικερωθῇ, *eliqueſcat* : καπαξιαθῆτε, *digni habeamini, liceat vobis* : ἀχυραθῶσι, *paleis fuerint aſperſi*: ἀνδ ρεαθῶσι, & Ionicè (162.14.) ἀνδ ρεωθέωσι, *in virilem ætatem adoleſcerent*. In infinit. κνεμαθῆναι, *vertigine capi*, μυσαθῆναι, *à muſis erudiri* : οἰζαθῆναι, *radices capere* : Ϛέρωθῆναι, *ſterilitatem pati, liberis priuari* : τυφλαθῆναι, *excæcari*. In particip. ἀνδ ραθεὶς, *vir factus* : ἀνεμοθεὶς, *vento inflatus*: γυαθεὶς, *mutilatus*: δηλιαθεὶς, *inſolatus*: ἐκπιχωθεὶς, *corruptus, compreſſus*: ἐκπεχωθεὶς, *euulſus, læſus* : ἐναγχωθεὶς, *oppreſſus* : ἐσκιρωθεὶς, *induratus, infixus* : ἡλιαθεὶς, *ſole æſtuans* : οἱ ἡλιαθέντες, *ſole æſtuantes* : θαυμαϛαθεὶς, *ſumma admiratione habitus* : καχεσθεὶς, *mala perpeſſus*: κατακυρωθεὶς, *damnatus*: καταξιωθεὶς, *dignus habitus*: κλαϛρεβλωθεὶς, *contortus* : καυσωθεὶς, *æſtuans, ſudans* : κεραυνωθεὶς, *ictus fulmine* : κεπφωθεὶς, *elatus, ineſcatus, ridiculus*: κιρνωθεὶς, κοινωθεῖσι, *cõmunis, copulatus, mixtus*: κυματωθεὶς, *reſtagnans*: μαϛιχωθεὶς, *cæſus*, aliàs μαϛιγωθεὶς aſſumpto σ : μεταρσιωτεὶς, μεταρσιωθεῖσι, μεταρσιωθεὶ, *in aërem ſublatus, a, um* : μογωθεὶς & Ionicè μουνωθεὶς, *ſolus derelictus* : ἡ μογωθεῖσα, *vacans* : νεκρωθεὶς, *neci datus*: παλαιωθεὶς, *inueteratus*: πεφειωθεὶς, *tranſmiſſus, qui transfretauit*: πιστωθεὶς, *is cui fides facta eſt, qui iam fidem rei accepit* : πεπνιγμένεὶς, *nitro antè perfrictus* : πεφελιωθεὶς, *adultus* : πυρωθεὶς, *candens, qui ignem ſenſit* : ῥιζωθεὶς, *terræ inhæreſcens, radicibus adhærens* : σκιρρωθεὶς, *induratus, qui fecit callum*: ταφιδωθεὶς, *paſſus* : συσταυρωθεὶς, *vnà crucifixus*: πεφρωθεὶς, *qui in cinerẽ abiit*: φαντασιωθεὶς, *qui videre viſus eſt*: φιμωθεὶς, *obturatus*: χαεδωθεὶς, *lacunoſus factus*: εἰνωθέντες, *inebriati*: εἰνωθεν ὕδωρ, *aqua in vinum verſa* : τυρωθέντες, *coagulati* : παχωθῆσι, *contriſtata*. In fut. pri. indicatiui, ϖελαμωθήσομαι, *radar* : χερσωθήσομαι, *deſolabor*: παλαιωθήσονται, *inueteraſcent*. In infin. χερσωθήσεσθαι, *deſolatum iri*. In paulò pòſt fut. ad χολόομαι, κεχολώσεται, *iraſcetur, iniquo animo feret* Ad ὑω : in perfect. indicatiui act. ἀναβέβρυκεν, *emanauit*: ϖβρ. δέδυκε, *ſubdolè irrepſit* : poteſt & referri ad ϖβρ. δύνω & ad ϖβρ. δυμι : ϖεφυκε, *adhæreo, adnaſcor* : ϖεπεφύκασιν, *adhæſerunt* : συμπέφυκεν, *annexus eſt* : ἀνερύω, ἀνέρυκα, *ſurſum traxi, ſuſtuli*, augetur per ε, 139.17.22. ἐμύω ὃ ἤμυω, ἤμυκεν, & Attica reduplicatione (144.7.) ἐμέμυκεν, & cũ præpoſitione ὑπό, ὑπεμέμυκεν, *eſt triſtatus* vel *deiectus, deflexit*: inuenitur & ὑπεμύμυκε, cum pleonaſmo τῦ ν, In infin. δμύω, δεδμυκέναι, *peregiſſe*. In partic. τεθυκὼς, *qui ſacrificauit, qui gratias egit* : ἀναπεφυκυῖα, *exiſtere faciens* : ἐκπεφυκότες, *enati* : ϖεπεφυκὼς, *affixus*: ϖεσυμπεφυκὼς, ὁτος, *coalitus*, hinc aduerb. ϖεσυμπεφυκότως. *cohærendo ſtrictè, totis viribus* : συμπεφυκὼς, ὁτες, quod & Ionicè (106.29) συμπεφυὼς, ὧς, *obſeptus, conſitus, concretus* : συμπεφυκότες, *obſepti, concreti, obducti, obcæcati* : συμπεφυκυῖα, *coagmentata* : ὃ συμπεφυκὸς, *compreſſum, quod coaluit*: αἱ συνυποπεφυκυῖαι, & Ionicè (106.29.) συνυποπεφυῖαι, deinde per ſyncopen & remoto augmẽto συνυφᾶναι, *compages, adhærentes*. Ad ὑομαι : in perfect. indicatiui paſs. ad πύομαι ὃ πύεμαι, πέπυμαι, πέπυσαι, πέπυται, *ſapiens ſum, es, eſt, ſpiro, as, at*: συνεκλέλυται, *ſimul ſolutus eſt*. In optat. λύμλω, λῦι, λῦϭ, *redimerer*, poëticũ eſt pro λελυμένος εἴλω. In infin. ἐκμηνῦσθαι, *enuntiari, exprimi* : ἰδ' ρῦσθαι, *collocatum eſſe*: δμαλελῦσθαι, *decidere, tranſigere* : κατερύομαι, κατέρῦσθαι, *deduci in mare* ſeu *portum trahi*, augetur per ε, 139.17.22. ſi antepenultima acuatur, κατέρυσθαι, erit præſens à κατέρυμαι, quartæ coniug. verborum in μι. In partic. καθιδρυμένος, *ſitus, collocatus* : ἐγκαθιδρυμένος, *ſuum habens domicilium, ſitum & collocatum* : πεπυμένος, *prudens*: τεθυμένος, *mactatus* : ϖβρ. λελυμένος, *diſſolutus, reſolutus*. In aoriſti primi indicat. ἐπαύομαι, ἐπαυσθῶ, *perfectus ſum*: ὕσθη, *pluuiã recepit*: πυνόμαι, ἐπυνύσθη,

Ad ὑω ex υκ-.

Ad ὑομαι ex υ- & υσ-.

exporrectus est. In infinit. ἐμπεφυδάναι, *admodum esse temulentū:* ὑδλῶμι, *pluuia humectari.* In particip. κατηλυδὲς, *limo obductus:* ξυδὲς, *rasus, in ramenta redactus:* ἐσηλυδὲς, *ingressus:* πανυδὲς, *extensus:* ὑδὲς, *pluuia persusus.* Et hæc quidem habent σ ante θ: at sequentia non item: in indic. θύομαι, ἐτύθλω, ob euphoniā pro ἐθύθλω, *immolatus sum:* ἐτύθη, *immolatus est:* τυθῆναι, *sacrificatū esse* seu *immolatum:* συλλύομαι, συνελύθη, *reconciliatus est:* ἐρητύομαι, ἐρήτυθεν, Bœot. (67.27.) pro ἐρητύθην, *tenuerūt, repressērūt:* sic λῦθεν *soluti sunt,* pro ἐλύθησαν, à λύομαι. In particip. ἐκλυθὲς, *labefactus:* ἰδρυθὲς, ἰδρυθεῖσι, ἰδρυθὲν, *coalitus, a, um.* Ad ἄω aut ἄομαι: in perf. indi. act. ἐπεπαταγα, ἐπεπαταγμεν, *irrupit.* In part. καταπαγὼν, τὰ καταπαγόντα, *excedentia.* in indic. pass. κεκάομαι, κέκαυσμαι, *excitatus sum.* in partic. διακεκαυσμένος, *exterminatus, corruptus, qui destruxit.* in plus quàm perfect. κατηδάομαι, κατηδήδαγε, *dissectus est, diuisus est.* In part. aor. prim. ῥαίομαι vel ῥαΐζομαι, ῥαισθεῖσι, *euersa.* Ad αὔω aut αὔομαι: in perfect. act. βεβιπλαύω, βεβιπλάλαυκεν, *est fruitus præter destinatū institutum, luit.* in perf. pass. πέπαυμαι, *desii.* in infinit. πεπαῦχθαι, *cessare, remediū quærere.* In particip. τεθραυσμένος, *percussus, vulneratus.* In aor. pr. indic. ἐθραύσθη, *contristatus est.* in part. ψαυσθὲς cōpactus, *contactus.* Ad ἐόμαι: in perf. pass. σέσεισμαι, *sum emotus, tremisco.* in parti. κεκλεισμένος, *quod & κεκλεισμένος, clausus:* ἐγκεκλεισμένος, *cinctus, undique clausus* In aoristo pri. ind. ἐκλείσθλω, *inclusus sum:* κατακλείομαι, κατεκλείσθης, & Doricè, κατακλάσθης, *inclusus eras,* vide 46 4. κατεκλείσθησαν, *cōclusi sunt:* σεσπασείομαι, σεσπασείσθη, *palam agitatus est* seu *agitabatur.* in partic. σεσθεὶς, *motus:* ἐπασασθεὶς, *vibratus.* Ad εὐω aut εὐομαι. In perf. act. πεπίστευκα, *credidi.* in perf. pass. βεβούλευμαι, *deliberaui.* In particip. κεκισθλευμένος, *iners, piger:* σεσκευμένος, *antè conceptus:* μεθερμηνευμένα, *translata:* hæc tria postrema carent augmento: βεβουλευμένος, *de industria consultans:* δυσκελευσμένος, *arduus, ex periculo petitus:* μεμνησευμένη, *uxor petita:* καπασκελευόμενος, κατεζελευσμένος, *attonitus, attenuatus:* καταβεβλακευμένος & κατεβλακευμένος, *supinus, iners,* vide 171.31. καθαμαιξεύομαι, καθημαιξευμένος, *tritus:* ξεσημαξευμένα, & Ion. (12.29.) καθημειξευμένα, *vulgaria, trita, cōculcata:* διεδεύομαι, διεσωσευμένος, *perlustratus.* In aor. prim. indic. μαντεύομαι, ἐμαντεύθη, *oraculū redditū est:* ἀγορεύομαι, ἠγορεύθησαν, *renuntiati sunt.* in subiunct. πορευθῶμεν. *proficiscamur.* in part. καμινευθὲς, *excoctus in fornace:* μοιχευθὲς, ἠμοιχευθέντα, *adulteratus, a:* πορευθὲς, *profectus:* φαρμακευθὲς, *cui data est potio venenata:* χορευθὲς, *sub specie saltationis expressus:* σαλευθέντες, *mobiles:* νυμφευθεῖσα, *quæ nupsit:* καταγευσθὲς, *gustu victus,* assumit σ ante θ, pro καπαγευθὲς: sic κελευσθεὶς pro κελευθεὶς, *iussus.* In fut. prim indic. θεσαυρισθήσομαι, *abundantior reddetur.* Ad ὑω aut ὑομαι: In perf. act. ἄκουκα pro ἤκουκα, *audiui.* In particip. σεσκεκυκὼς, quod & sine augmento σεσκυκὼς, *qui inimicus est factus, offensus.* in perfec. pass. δεδυσκέκρυσται cum σ, *decepit, seduxit:* δεδυσκέκρυται sine σ, *deceptus* seu *circumuentus est:* tertia plur. Ion. (66.2.) δεδυσκεκρύαται, *insaniuerunt* seu *insaniebant.* in partic. κεκυμένος, *lotus.* In aor. prim infinitiui, δεδυσκρυδῆναι, *falli, decipi.* In particip. δεδυσκρυδὲς, *deceptus:* ἀκουσθὲν, *auditum.*

Ad ἄω. *Ad ἄομαι.* *Ad αὔω.* *Ad αὔομαι.* *Ad ἐόμαι.* *Ad εὐω.* *Ad εὐομαι.* *Ad ὑω.* *Ad ὑομαι.*

ATQVE hęc de characteristicis perfecti ac temporum quę cum eo cognationē habent, quomodóq; eorū thema regulariter sit inuestigandū, dicta sufficiant. De anomalis siue iis quæ ducūtur à thematibus obsoletis, hìc aliud cōsilium nō habeo, quàm id quod dedimus, quum de aoristo sec. agemus, 360.35. Et hîc igitur eadē methodo, qua illic, & horū temporū atque vnà cum his (veluti antè polliciti sumus) futurorū quoq; prim. atque aoristorū item prim. vocis act. ac med. à thematibus obsoletis ductorū, plurima exēpla proferamus: & ad quæ recepta themata sint referēda demōstremus.

De iis quæ ducūtur à thematibus obsoletis.

3 In aor. pr. indic. act. συνῆξαν, siue Atticè (210.20.) ξυνῆξαν, & solutione ν in εα, ξυνέαξαν, *confregerunt:* sic in infin. ξυνέαξαι, *confregisse,* 2. In imperat. κατάξον, *frange,* 1. In optat. Æol. κατάξιε. *fregerit.* In subiunct. κατάξῃ, *frangat.*

Tempora ducta è compositis ab ἄγνυμι quæ sis ab ἄγω.

1 κατάγνυμι.

76 & 77 & 88 atque 189. In futuro primo act. tanquam ab ἔρω, siue ab eo compositis, κατερῶ, quod & Ionicè (56.7.) κατερέω, *accusabo:* κατερεῦται, *ediserent,* 7 ἐσερῶ & ἐσερέω *præsagiam,* 9 συνερῶ, *patrocinabor,* 11. ἐσερεῦμεν, dicemus, 10. ἀπερύσι, *lassabuntur, recusabunt,* 3. In infinit. κατερεῖν, & Ionicè (56.7.) κατερέειν, *dicturum esse,* 7. ἐσερεῖν, *laudare,* 10. & simplex ὀρεῖν, *dicturum esse.*

2 συνάγνυμι.

Ducta è compositis ab ἀγορεύω tanquā ab εἶπα, ἔπω, ἐρέω, ῥέω siue ῥάω.

1 ἀναγορεύω. In partic. προερῶν, οῦντος, & Ionicè προερέων, έοντος, edicturus: προερέοντες, edicturi, 9. προστερῶν, & Ionicè προστερέων, consulturus, 10. συνερῶν, patrocinaturus, 11. παρεξερῦσα & παρεξερέουσα, temerè effutiens, 8. Aoriſtus primus veluti & ſecundus (361.10.) ſumitur tanquã ab ἔπω, quod augetur per α (139.17.25.) & præſentis nõ futuri characteriſticam ſeruat, 147.45. vt in indicatiuo, εἶπα, εἶπας, εἶπε, dixi, iſti, it: εἶπε, poteſt cenſeri aoriſti ſecundi ab εἶπον, vnde imperatiuus ἔξπε, dic, euulga: infinit. εἶπεῖν, efferre, renelare: partic. εἶπὼν, elocutus, dicens, in medium efferens: & ab vtrouis aoriſto, in ſubiunct. εἴπω, edixero, 5. ſic δίεπε, vulganit, gubernauit, refertur ad διέπα vel ad διέπον: ab hoc imperatiuus δίεπε, enarra: à διέπα, verò indicatiuus med. διεπάμην, lingua nuncupaui, & participium διεπάμενος, nuncupans, 4. participium act. ἐπέπας, qui inſuper dixit, referendum ad aoriſt. prim. ἐπεῖπα: at ἐπειπὼν, ſubdens, & infinitiuus ἐπιπεῖν, poſtea dicere, ad ſecundum ἐπεῖπον, 6. κατεῖπας, detuliſſe, ad primum κατεῖπα, non ad ſecundum κατεῖπον. Quando tamen terminatio vtriuſque aoriſti eſt eadem, vt in toto ſubiunctiuo, & in tertia perſona ſing. indicatiui, malim referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoriſtum ſecund. quàm ad primum, quòd ſecundus in crebriori vſu verſetur. Perfectum mutuatur ab ἐρέω, quod etiam augetur per ει, 139.17.20. in indicatiuo act. ἀπείρηκε, deſeſſus ſum: ἀπερήκασι, interdixerunt, 3. διείρηκε, diſſerit, dixit, 4. προείρηκεν, allocutus eſt, appellauit, dixit, 10. In infinit. ἀπειρηκέναι, ante deſpondiſſe animos, 3. In participio, ἀπειρηκὼς, ὼς, ſeſſus, 3. κατειρηκὼς, denuntians, 7. συνειρηκότες, patrocinaturi, 11. In indicatiuo paſſiuo, ἐξέρημαι, dictus ſum, 5. ἀπείρηται, interdictum eſt, 3. διέρηται, diſputatum eſt, renuntiatum eſt, 4. In partic. ἀπειρημένος, interdictus, vetitus: τὰ ἀπειρημένα, prohibita, 3 διειρημένος, dictus, 4. ἀπειρημένα, dicta, iuſſa, 1. In plus quàm perfecto, ἀπείρητο, interdictum erat, 3 ἐξέρητο, dictum fuerat, 5. In paulò pòſt futur. κατερήσεται, dicetur, exponetur, 7. Aoriſtus primus paſs. accipitur tanquam à ῥέω ſiue ῥαω: in indicatiuo, ἀντεφερρήθη, reſpondit, contrà ſalutatus eſt, 2. προσερρήθη, ſalutatus eſt, appellatus eſt, 10. in infinitiuo, ἀπορρηθῆναι, abdicari, 3. in partic. ἀνερρηθείς, creatus, electus, 1. προρρηθείς, prædictus, antè dictus, 9. προσερρηθείς ſalutatus eſt, 10. ἀπορρηθέν, vetitum, 3.

2 ἀντιφθογγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 δημηγορεύω.
5 ἐξαγορεύω.
6 ἐπαγορεύω.
7 καταγορεύω.
8 παρεξαγορεύω.
9 προαγορεύω.
10 προστορεύω.
11 συναγορεύω.

Aᵒ ω 167.22.

1 ἐπανάγω. IN Perfect. act. ἐπανηγόχα, reuocaui, 1. καταγήοχα, deduxi, 3. προσηγήοχα, adduxi: προσηγηόχασιν, adduxerunt, 4. in infinitiuo, συναγηοχέναι, collegiſſe, aggregaſſe, 5. in participio, ἐπαναγηοχὼς, qui reuocauit, 1. εἰσηγηοχὼς, & correpta antepenultima εἰσαγαγοχὼς, introducens, 2. in plus quàm perfecto, συναγήοχα, comportauerat, aggregauerat, 5.

2 εἰσάγω.
3 καπάγω.
4 προστάγω.
5 συνάγω.

Aἰνέω ab αἶνημι. 5 In aoriſt. pr. indicat. paſs. ἠνέθλω, laudatus ſum: & in actiuo, ἤνεσα, laudaui,

Aἰρέομαι ab αἱρημι. 6 In aoriſto pri. indicatiui paſs. παρηρέθην, ſublati ſunt, 3. ſimplex ἠρέθη, creatus eſt, delectus eſt. in ſubiunctiuo, ἀφαιρεθῶ, & Ionicè (12.29. & 162.14.)

1 ἀφαιρέομαι.
2 χαθαιρ.3 ἐξαιρ. 4 περιαιρέομαι. 5 ὑπεξαιρέομαι. ἀπαρεθέω, exuerer, priuarer, 1. in infinitiuo, καθαιρεθλῆναι, euerti, 2. περιαιρεθλῆναι, excutere, deiicere, 4. ὑπεξαιρεθλῆναι, in locum ſubſtitui, 5. in participio, καθαιρεθείς, euerſus, 2. ſimplex αἱρεθείς, & in perfect. ἠρεμένος, electus.

Aʼλέξω ab ἀλέξω. 8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, adiuturus, ab ἐπαλέξω.

Aʼλίσκομαι ab ἁλόω. 9 In aoriſt. prim. indicatiui act. ἐξαλωσε, conſumpſit, augmento deſtituitur, 4. in particip. κατάλωσαντες, qui conſumpſerunt, 3. in perfect. particip. act. ἁλαλωκὼς, qui conſumpſit, & ſine augmento ἀλαλωκὼς, damnatus, 1. ſic ſimplex ἀλωκὼς, quod & ἡλωκὼς: ἡλωκότες, damnati: & in indicatiuo ἄλωκα, captus, 6. in aoriſt. prim. infinitiui eiuſdem vocis, ἁλαλωθῆναι, priùs abſumi, 5. in particip. ἐξαλωθέντες, ἐξαλωθέντον, exhauſti, 2.

1 ἀναλίσκομαι.
2 ἐξαναλίσκομαι.
3 κατανάλισκομαι.
4 ἐξαναλίσκομαι.
5 προαναλίσκομαι.
6 προξαναλίσκομαι.

Aʼμαρτάνομαι ab ἁμαρτέομαι. 11 In participio perfecti paſſiui, πεπήμαρτημένα, præterita peccata, à ἁμαρτάνομαι.

Aʼρέσκομαι ab ἀρέομαι. 22 In aor. pr. ſubiunctiui medij, ἐξαρέσηται, prorſus pacauerit, ab ἐξαρέσκομαι: ſimplicis aoriſtus prim. infinitiui act. ἀρέσαι, placere, conuenire: participiũ aoriſti pr. paſs. ἀρεσθεὶς, delectatus, qui probauit.

Aὐξάνω vel αὔξω ab αὐξέω. 24 In aor. pr. infinitiui act. ἐπαυξῆσαι. adaugere, amplificare, 2. In parti. perfecti

fecti pass. συαυξημένος, simul auctus: συαυξημένα, quæ simul creuerunt, 3. In aorist. 1 ἀναυξάω.
prim. indicatiui pass. ἀναυξήθη, auctus est, 1. συναυξήθη, una auct⁹ est, 3. in subiunct. 2 ἐκαυξάνω.
συαυξηθῇ, coaluerit, 3. In infinit. συαυξηθῆναι, vnà coaluisse, 3. 3 συαυξάνω.

25 In aoristo primo indicatiui pass. συνεχθέσθη, contristatus sum: συνεχθέσθησαν, contristati sunt, à συνάχθομαι. In participio, ὑπαχθεσθεὶς, permoleste ferens, ab ὑπάχθομαι. A" χθομαι ab ἀχθεσθαι.

27 In fut. indicatiui act. ὑπενέγκω, imponemus, 7. In infinitiuo, ὑπενέγκειν, & Ionicè (59.4.) ὑπενεικέμεν, ascensurum esse, 7. In indicatiuo medio, ὑπενέγκομαι, procedam, enadam, 12. ἐπεμβήσομαι pro ἐπεμβήσωμαι, ibis, 8. In infinitiuo, κυβήσεσθαι, deflexurum esse, 9. In aorist. prim. indicatiui act. ἐπέβησε, fecit inire, 7. & simplex βῆσε pro ἔβησεν, imposuit. In imperat. ὑπόβησον, fac vt assequatur, 7. In participio, εἰσβήσας, auctos, imponens, 5. In indicatiuo medio, ἐπεβησάμην, ingressus sum, inquit: ἐπεβήσατο, ingressus est, 7. κατεβήσατο, descendit, 9. προσεβήσατο, adiit, 13. In participio, ἀναβησάμενος, qui traduxit, qui in nauem posuit, 3. In perfecto indicat. act. ἀμφιβέβηκα, ἀμφιβέβηκας, ἀμφιβέβηκε, circumij, lustrauj, jsti, jt, 2. προβέβηκας, præcessisti: προβέβηκε, præfuit, 12. ἀγχιβέβηκεν, & Doricè ἀγχιβέβακε, propius accessit, 1, συμβέβηκε, contigit, accidit, accidens est, 14. ὑπερβέβηκεν, excessit, præstat, 15. ὑποβέβηκε, subest, 16. In particip. διαβεβηκὼς, diuaricatus: οἱ διαβεβηκότες, qui tibias vehementer diductas habent, varici, 4. ἐμβεβηκὼς, & Ionicè (107. 8.) ἐμβεβαὼς, ingressus, 6. ἐπιβεβηκὼς, qui conscendit, insidens: οἱ ἐπιβεβηκότες, insidentes, vecti, 7. ἐπεμβεβηκὼς, Ionicè (49. 20. & 106. 29.) ἐπεμβαὼς & crasi ἐπεμβεὼς, ingressus, ascendens, 8. παρεκβεβηκὼς, deductus de mente 11. προβεβηκὼς, progressus, transgressus, ætate prouectus: προβεβηκότες, prouecti, 12. συμβεβηκὸς, ὁς, accidens, quod contigit: τὰ συμβεβηκότα, euenta, rerum attributa, hinc aduerbium συμβεβηκότως, per accidens, 14. ὑποβεβηκὼς, ὁς, vnde aduerbium ὑποβεβηκότως, penitus, 16. In plus quàm perfect. ἐμβέβαμεν, ingressi erant, pro ἐπεβεβήκεσαν, vt simplex βέβαμεν, (182. 41.) 6 In infin. perfecti pass. προβεβάσθαι, præuaricatum esse, violatum esse, 10. In participio, προβεβασμένος, violatus, retinet α & assumit σ. At in aoristo prim. σ abiicitur, παρεβάθην, præterij. In participio, προβαθεὶς violatus, 11.

30 34 In perfecto indicatiui act. ἐπιβέβληκεν, incubuit, 2. In infinitiuo, ἐπιβεβληκέναι, incubuisse, 2. In particip. συμβεβληκότες, compressi, 10. In indicatiuo pass. ἐπιβέβλημαι, indus, 6. κατέβλητο, excidit. 3. In infinitiuo, προβεβλῆσθαι, causari, excusare, 7. In participio, δυσβεβλημένος infestus. suspectus, condemnatus, 1. δυσβεβλημένος, obiectus, 4. ἐπιβεβλημένος, munitus, succinctus, circumamictus: hinc aduerbium ἐπιβεβλημένως, ambitu quodam, 6. προβεβλημένος, dubius, propositus, obiectus, defensor, 7. προσβεβλημένος, dimicans pro: ὁ προσβεβλημένος, propositiuum, 8. συμβεβλημένος, & sine augmento ac retracto accentu, συμβλήμενος, ebuius factus, 10. potest & censeri præsentis temporis à σύμβλημαι, vide 104. 16. ὑπερβεβλημένη, quæ superauit omnes: aduerbium ὑπερβεβλημένως, plus quàm oportet, 11. παρεμβεβλημένον, intercalare, id est, quod interseritur aut interponitur, 5. In plus quàm perfecto, συνεβέβλητο, & absque vllo augmento σύμβλητο, quod & Atticè (210. 20.) ξύμβλητο, occurrebat, congressus est: σύμβλωτο, occurrebant, 10. In aoristo priore indicatiui, προσβλήθω, habui ius patronatus, 7. ἐπιβλήθη ζημία, mulcta iniucta est, 2. In optatiuo, προσβλήθειεν, in inuidiam adduceretur, 9. In infinitiuo, δυσβλητῶαι, comparari, 4 συμβλητῶαι, idem, 10. In particip. δυσβλητὸς, ἐτὸς, delatus, 1. ἐπιβλητὸς, iectus, 2. κτιβλητὸς, fundatus, 3. προβλητὸς, nominatus, qui habuit ius patronatus, 7. Futurum actiuum regulare est: vt κτιβαλῶ, deiiciam, notabo, 3. παρεμβαλῶσι, figent tentoria, 5.

37 In perfecto indicatiui pass. ὑποβέβρωται, subrosus est, 7. In infinitiuo, διαβεβρωθῆναι, contabuisse, exesum esse. In participio, κτιβεβρωμένος, comestus, absumptus, 4. ἐκβεβρωμένος, exesus, erosus, 5. In aorist. prim. subiunctiui pass. καταβρωθῇ, deuoretur, 4. In particip. ἀποβρωθεὶς, exesus, erosus, 1. ὑποβρωθεὶς, postea in cibos sumptus, 3. προβρωθεὶς, in cibo præsumptus, 6. καταβρωθεὶς derosus, & in particip. act. καταβρώξας, qui deuorauit, 4. Doricum est, 4 6. 3.

43 In aorist. prim. indicatiui act. κατήνεγκε, consensit: κατηνέχθαι, consensisse.

runt, à καταγηράσκω.

Γίνομαι à γάω, γεράομαι, ας γεράομαι.
1 ἐγενόμαι.
2 ϖεφυγένομαι.
3 ϖεγένομαι.
4 ϖεγένομαι.
5 ϖεσγένομαι.

41 In participij act. perfecto, ἐγεγαὼς, ὥτες, ἡ ἐγεγαυῖα, *progenitus, progenita*, 1. Ionicum est (107. 7.) pro ἐγεγηκὼς: legitur & in indicat. eadem ferè forma ἐγεγάᾶτλε, *nati sunt duo*: per crasim ex ἐγεγαάτλε, & istud pro ἐγεγήκασι, quasi ab ἐγαάω. Perfectum pass. sumitur quasi à γεράομαι, & ab eo compositis: in infinit. ϖεγεγενῆσθαι, *enatisse*, 3. in participio, ϖεγεγενημένος, *qui superior enasit*, 3. ϖεφυγενημένος, *priùs factus, prior, superior*: ϖεγεγενημένοι, *qui priùs fuerunt, antiqui*: τὰ ϖεγεγενημένα, *res gestæ hactenus*, 4. ϖεσγεγενημένος, *qui accessit*, 5. In aoristo primo participij pass. τὰ ϖεφυγενήνεῖτα, *præternata*, 2. quasi à ϖεφυγεράομαι.

Γιγνώσκω à γνόω.
1 ἀπογιγνώσκω.
2 ἀφιγνώσκω.
3 κτιγνώσκω.
4 μετιγνώσκω.
5 ϖεφυγαπογνώσκω.
6 ϖεγνώσκω.
7 ϖεπρογινώσκω.
8 συγγινώσκω.

44 In fut. prim. indicatiui medij, συγγνώσομαι, συγγνώσῃ, συγγνώσεται, *ignoscam, ignoscis, ignoscet*, 8. in imperfect. indicatiui act. διέγνωκα, *diiudicaui, decreui*. In aorist. sec. dicitur διέγνων, pro eodem, 2. in particip. ἀπεγνωκὼς, *diffisus*, 1. μετεγνωκὼς, *pœnitentia ductus*, 4. in perfect. particip. pass. ἀπεγνωσμένος *expers, desperatus*, 1. assumit σ, 92. 8. κατεγνωσμένος, *damnatus, reprehensus*, 3. ϖεκατεγνωσμένος, ϖεκατεγνωσμένη, *præcondemnatus, a*, 7. ϖεφυγεγνωσμένος, *recitatus*, 5. In aoristo primo indicatiui passiui μετεγνώσθη, *de sententia deductus est*, 4. in infinit. ϖεγνωσθῆναι, *præcognosci*, 6. simplex in fut. prim. indicatiui pass. γνωσθήσομαι, secunda persona Attica (151. 30. 34.) γνωσθήσει, *notus eris*.

Δαίω à δάζω.
ἀναδαίω.

47 In ao. prim. infinitiui medij, ἀναδάσασθαι, *dividere*: participium, ἀναδασάμενος, *subigens, dividens*. In aor. prim. participij passiui, ἀναδαισθεῖσα, *excitata*, simplicis futurum prim. medium δαήσομαι, *intelligam*, quasi à δαέω.

Δάκνω à δήκω.
ἀναδάκνω.

57 In aorist. prim. participij pass. ἀναδηχθεὶς, *remorsus*. simplicis futurum prim. med. δήξομαι, *morsum infigam*.

Δάκνυμαι à δήκω
1 δεδάκνυμαι.
2 ἐπιδάκνυμαι.

54 In aor. prim. indicatiui act. διέδαξεν. & deperdita subiunctiua vocali διέδαξε, *cordi fuit, indicauit, audiuit, accepit*, 1. simplex ἐδαξεν, & sine augmento δαῖξεν, *ostendit*. in perfect. participij pass. ἐπιδεδειγμένος, *qui specimen præbuit*, 2.

Δέομαι à δεέομαι.
1 ἐνδέομαι.
2 ἐπιδέομαι.
3 κτδ. 4 ϖεσδ.

51 In futuro priore indicatiui medij, ἐνδεήσομαι, *indigebo*, 1. In aoristo priore indicatiui passiui, ἐπιδεήθης, *indiguisti, tibi defuit*, 2. in optatiuo καταδεηθείη, *precetur, precari queat*, 3. in participio, ϖεσδεηθεὶς, *indigens*, 4. In aor. prim. indicatiui, κατεδήσαν, *deligarunt*, 2. in subiunctiuo act. καταδήσωσι, *coniunxerint, conuicerint*, 2. in perf. indicatiui passi. ϖεσδέδεται, *alligatus est*, 3. in particip. ἐπιδεδεμένος, *obligatus*, 1. καταδεδεμένος, *velatus*, 2. ὑποδεδεμένος, *calceatus, adhærens*: hinc aduerb. ὑποδεδεμένως, *calceatè, cum calceis*, 4. ϖεσδεδεμένοι, *addicti, alligati*, 3. In aor. prim. participij pass. ϖεσδεθεὶς, *vinctus, alligatus*, 3.

Διδάσκω à διδάχω
Δίδωμι à δίω.
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 ἀφιδίδωμι.
4 ἐνδίδωμι.
5 ἐϖιδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 μεταδίδωμι.
8 ϖεφυγδίδωμι.
9 ϖεδίδωμι.
10 ϖεσδίδωμι.
11 συνεκδίδωμι

59 In aorist. prim. indicatiui medij, ϖεδιδάξατο, & contractione Attica, (155. 25.) ϖεδίδαξατο, *antè docuit*, à ϖεσδιδάσκομαι.

65 In fut. prim. indicatiui act. ἐπιδώσω, *dabo*: ἐπιδώσει, *proficiet*, 6. ἀποδώσετε, *remittetis*: ἀποδώσουσι, *remittent*, 5. ἀφιδώσουσι, *tradent*, 3. in infinit. simplex δώσειν, & Doricè (59. 4.) δωσέμεναι, *daturum esse*. In aor. prim. indicatiui, ἀπέδωκε, *profudi*, 1. futuri characteristica non seruatur, 147. 45. ἐπέδωκεν, *est conuersus, se dedidit*, 5. ἐξέδωκε, *prodidit*, 4. ἐπέδωκε, *creuit*, 6. μετέδωκε, *distribuit, largitus est*, 7. ϖεέδωκεν, & sine augmento ϖεδῶκε, *prolixè dedit*, 9. συνεξέδωκεν, *in matrimonium dedit*, 11. διέδωκεν, *transfuderunt*, 3. ἐπέδωκεν, *contulerunt*, 6. in perfecto indicatiui actiui, ἐπιδέδωκεν, *increbruit*, 6. in particip. ἐνδωκὼς, *locans*, 4. ἐπιδεδωκὼς, *qui creuit, qui processit*, 6. ϖεφυγεδωκὼς, *exponens*, 8. in perfect. indicatiui passiui, ἀποδέδοται, *licet*, 2. penultima corripitur, vide 108. 21. in participio, ϖεφυγδιδόμενος, *traditus*, 8. ϖεσδιδόμενος, *priùs datus*, 10. In aor. prim. indicatiui pass. 3. ϖεεδόθης, *incidisti*, 8. ἀπεδόθη, *effusus est*, 1. διεδόθη, *emulgatus est, volitauit*, 3. in infinit. ἀναδοθῆναι, *scatere*, 1. in particip. ἀναδοθεὶς, ἀναδοθεῖσα, *excitatus, excitata*, 1. διαδοθεὶς, *dissipatus, emulgatus*, 3. eiusdem formæ est ϖοδθεὶς, ἔντος, *animatus*: οἱ ϖοδθέντες, *animati*, à νέω. in futu. prim. indicatiui pass. ἀποδοθήσεται, *concedetur*, 2. in particip. ἀποδοθησόμενος, ἀποδοθησομένη, *precarius, precaria*, 2.

Δοκέω à δέχω.
1 κτδοκέω.
2 μτδοκέω.

64 In aor. prim. indicatiui act. μετέδοξα, *consilium mutaui*: μετέδοξε, *mutato consilio visum est, consilium mutatum est*, 2. in subiunctiuo, μεταδόξῃ, *pœnituerit captí consilij*. in participio, καταδόξας, *ratus*, 1. μεταδόξας, *qui mutauit consilium*, 2.

In

In perfect. participij pass. μεταδεδογμένος, quæ est mutata opinione & consilio, 2. 3 μεταδοκέω.
In plus quàm perfect. pass. μετεδέδοκτο, constitutum fuerat, 3.

96 In fut. indicatiui medij, ἀπέσομαι, abero, 1. διέσομαι, diesq, perseuerabo, Εἰμὶ ab ἔω.
abis, 2. ἐπέσομαι, & poëticè (158.30.) ἐπέσσομαι, superero, 4. μετέσομαι, & μετέσσο- 1 ἄπειμι.
μαι, interero: μετέσεται, interedat, 5. παρέσομαι, & παρέσσομαι, adero: παρέσε- 2 δίειμι.
ται, aderit, dabitur, & syncope (157.27.) παρέσται, præsto aderit, 6. πρόσειμι, supe- 3 ἔξειμι.
rior ero: πρόσεσσαι, quod & πρόεσσαι, superior erit, aderit, erit superstes 7. ὄπεσσο, 4 ἔπειμι.
licebit, 3. ἐπέσται, aderit, 4. προσέσται, addetur: προσέσονται, addentur, accedent, 8. sim- 5 μάτειμι.
plex ἔσονται, & Doricè (158.30.) ἐόσσονται, erunt, In infin. παρέσεσθαι, præsto futu- 6 πάρειμι.
rum esse, 6. πρόσεσθαι, victurum esse, superiorem fore, 7. In part. ἐπισόμενος, futurus, 7 πρόειμι.
4. παρεσόμενος, instans, impendens, affuturus, 6. πρόσσομενος, superaturus, 7. συνε- 8 πρόσειμι.
σόμενος, coiturus, victurus cum, 9. In plus quàm perf. pass. παρῆμαι, aderam, 6. à 9 σύνειμι.
simplici ἧμαι, in plurali ἥμεθα, fuimus, fuissemus: ἧσθε, fuistis, eratis: dicitur &
ἦτε pro eodem sed est imperfectum pro ἦτε, vt ἦστον pro ἦτον, 158.21.

97 In fut. indicatiui medij, ἐπείσομαι, vadam, 8. vide 159.29. In aor. pr. indi Ε᾽μι ab ἔω & εἶω.
catiui act. μετῆϊσαν, adibant, 12. ἐπανῆϊσαν, redibant, præteribant, 9. vt simplex ἦϊσαν, 1 ἄειμι.
159.11. quod & soluta diphthõgo ἴϊσαν, ibant: vnde προσῆϊσαν, accesserunt: sunt 2 ἀντάειμι.
qui per methathesin legant προσἴσαν, tendebant, iuerunt, 18. ὑπεξῆϊσαν, se sub- 3 ἀντεπέξειμι.
duxerunt, 22. In infi. ἀείρεναι, in sublime ac sursum pendere, 1. In præt. perf. act. μεῖ- 4 ἀντιπρόειμι.
κε, præteriit, 12. in voce verò media dicitur μετίει, adiit, vt simplex ἴεται, ἴεσθε, ἵεται, 5 ἄπειμι.
per solutionem diphthongi pro ἧται, ἧσθε, ἧται, 159. 7. vnde etiam ἀπίεται, abij, 5. 6 ἔσσημι sin ἔσειμι
πρόϊεται, peruenit: πρόϊεται, peruenturum erat, peruenisset, 15. προσῖεν obuenit, 18. παρῖεν, 7 ἔξειμι. 8 ἔπειμι.
præteriit, 13, παρεξῖεν, idem, 14. κατῖεν & κατῆεν descendit seu descendebat, 11. istud 9 ἐπέρομαι.
potest censeri aor. sec. 160.4. In plus quàm perf. ἀπῆϊν, abierã. 5. εἰσῆϊν, adij seu 10 ἐπέξειμι.
adierã, 6. ἐπῆϊν, ἐπῆϊς, ἐπῆϊ, adieram, as, at, 8. περῆϊν, circumibam, item circumibat, 11 κάτειμι.
pro περῆϊ, 15. sic προσῆϊν, adibam, & idem quod προσῆϊ, adibat, accedebat, prace- 12 μάτειμι.
debat, 18. ἀντεπεξῆϊμι, contrà exirem, 3 εἰσῆϊ, in memoriam veniebat. subibat, incedebat 13 πάρειμι.
seu incessit, 6. ἐπεῖ, adibat, 8 μετῆϊ, descendebat, 12. κατῆϊ, idem: κατῆϊμεν, descende 14 παρέξειμι.
bamus seu descendimus: κατῆϊεν, descendebant seu descendrunt, 11. παρῆϊ, accedebat, 15 πρόειμι.
superaui, 13 προῆϊ, progrediebatur, procedebat, 16. προσαΐει, aduentabat, 17 συνέξειμι.
simul exibat. 20. & simplex ἦϊεν, ibat, ἀπῆϊμεν, & syncope (188. 6.) ἀπῖμεν, regre 17 προσάειμι.
diebamur: tertia pluralis Attica (146.26. & 159.10.) ἀντεπῆϊεν, in occursum ière 18 πρόσειμι.
vel ierant, 2. ἀντεπεξῆϊεν, è conuiuio exierant, 3. ἀντιπροσῆϊεν, obuiam prodierant, 4. 19 σύνειμι.
ἐπῆϊεν, obierunt, 8. ἐπεξῆεσαν, irrogarunt, 10. προσῆϊεν, accedebant, 18. συνῆϊεν, 20 συνέξειμι.
reconciliabantur, 19. συνεξῆεσαν, simul exierunt, 20. ὑπαπῆεσαν, paulatim abibant, 21 ὑπάπειμι.
21. Aor. secũdus sumitur ab ἔω, 159.12. vnde ἐσῖον ingressus sum, 6. ἐξῖον, exiui, 7. 22 ὑπέξειμι.

78 In aor. prim. indicatiui κατήλασε, duxit in minus, 6. παρήλασε, currum Ε᾽λαύνω ab ἐλάω.
egit, prodire fecit, 8. In infin. ἐπελάσαι, intulisse, 5. κατελάσαι, coïre, 6. προελάσαι, 1 ἀντελαύνω.
ante equitare, 9. In partic. ἀντελελάσας, repellens, 1 ἀντεπελαύνοντες, contrà equi- 2 ἀντεπεξελαύνω.
tantes, in occursum progressi, 2. In perfect. indicatiui act. ἀπήλακα, & cum Atti- 3 ἀπελαύνω.
ca reduplicatione (144.7. ἀπελήλακα, ablegaui, 3. ἐξελήλακα, expuli, 4. In par- 4 ἐξελ. 5 ἐπελ.
ticip. ἐξεληλακώς, qui eiecit, 4. In plus quàm perf. παρεξεληλάκη, Ionicè (147. 6 κατελαύνω.
14.) παρεξεληλάκει, præterierat seu præteriit, 8. In perfect. participij pass. ἀπελη- 7 παρελαύνω,
λαμένος, submotus, pulsus, 3. ἐξελελαμένος, eiectus: ἐξελελαμένα πτύσματα, ductilia 8 παρεξελαύνω.
opera, 4. In aor. prim. infinitiui pass. συνελαθῆναι, compulsos esse, 10. In particip. 9 προεξελαύνω.
ἐξελαθεὶς, exactus, expulsus, 4. συνελαθεὶς, compulsus, 10. 10 συνελαύνω.

98 In aor. pr. infinitiui act. ἐφέσαι, & poëticè (49.31.) ὄπεσαι, induere: sic in Ε᾽ννύω vel ἕννυμι
infin. medio, ὄπέσασθαι, idem, 3. In aor. pr. indic. medi) ἐπείσατο, & poët. detra- ab ἔω.
cto augmento & geminato σ, πέσσατο, indutus est, 5. sic in infin. πέσσασθαι, 1 ἀμφιεννύω.
induere: & simplex in fut. indicatiui act. ἕσω, pro ἕσει, induet: & in plus quàm 2 ἐυεννύω.
perf. pass. ἕσω pro ἕσο vel ἔσο, indutus eras vel eses. In perf. part. pass. εὐμένος, 3 ἐφεννύω.
bene vestitus, 2. ἐφειμένος, & poëticè (49.31.) ὄπειμένος, indutus, 3. καθειμένος, & poë- 4 καθεννύω.
ticè καταειμένος, tectus, densus. 4. πέσσασθαι, induti, 5. augmento destituitur. 5 πέσσαννύω.

87 In fut. indicatiui medij, ἀντερήσομαι, vicissim percunctabor. simplicis per- Ε᾽ρομαι ab ἐρέομαι
fectum passiuum sine augmento ἔρημαι, volo interrogare. ἀντέρομαι.

79 In futur. indicatiui medij, ἀπελεύσομαι, abibo, 2. ἐπελεύσομαι, accedam, 4. Ε᾽ρχομαι ab ἐλεύθω

1 ἀνέρχομαι. μετελεύσομαι, adibo, 5. παρελεύσομαι, præteribo, ſuperabo : παρελεύσῃ, & Ionicè
2 ἀπέρχ.3.ἐξέρχ. (61.33.) παρελεύσεται, ſuperabis : παρελεύσονται, transibunt, 6. μεταλεύσομαι, præ-
4 ἐπέρχ.5.μολέρχ. cedam, 7. ἐξελεύσεται, exibit, educetur, 3. In infinitiuo μετελεύσεσθαι, iturum eſſe, 8.
6 παρέρ. 7. μετέρ. ἀνελευσόμενος, aſcenſurus, 1.
8 μετέρχομαι. 91 & 92 In fut. prim. infiniti act. συνεξευρήσειν, vnà excogitaturum, ſimul in- 5
Εὑρίσκω ab εὑρέω & εὕρημι. uenturum eſſe, In aoriſto prim. med. ἐφευρήσατο, & ſyncope (187. 28.) ἐφεύρατο, conſecutus eſt, accepit, reperit, 2. pro ſimplici εὑράμην, ω, ατο, inuenitur Attico &
1 ἐξευρίσκω. Æolico more (140.4. & 13.35.) ἠὑρέμην, ἤυρω, ἤυρατο, inueni, iſti, it. In perfecto
2 ἐφευρίσκω. participij paſs. ἐξευρημένος, qui compertum habet, 1. παρευρημένος, fictus, adinuen-
3 παρευρίσκω. tus : ὁ παρευρημένος, excogitata cauillatio, 3. In aoriſto prim. ſubiunctiui paſs. 10
4 συνεξευρίσκω. παρευρεθῇ, compertum fuerit, 3.
Ἔχω ἀ σχέω ἔ σχῆμι. 210. & 211 In futuro indicatiui actiui, καταοχήσει, poſſidebit : καταοχήσουσιν, appellent, occupabunt, 3. In infinit. καταοχήσειν, occupaturum eſſe, 3. ſimplex ἕξειν,
1 σχήσω. 2 ἕξω. 196.10. & Doricè (59.4.) ἐξέμεναι, habiturum eſſe. In perfect. indicatiui actiui,
3 κατέχω. ἔοχηκα, excellui, 2. μετέοχηκεν, aſtitit, 6. ὑπέοχηκε, ſubiit, 8. In paſs. κατέχημαι, 15
4 παρέχω. detentus ſum, 3. παρέοχησαι, feciſti, 4. In part. κατεχημένος, detentus, 3. παρεχημένος,
5 μετακατέχω. qui præbuit, 4. In aor. prim. indicatiui paſs. tanquam à σχῆμι : ἀνεσχέθην, hæſe-
6 μετέχω. runt, 1. In ſubiunct. συνασχεθῇ, cohibeatur, 7. In infinit. συνασχεθῆναι, & ſimplex σχεθῆναι,
7 συνέχω. cohiberi. In particip. κατοχεθεὶς, coërcitus, 3. μετακατοχεθεὶς, antè coërcitus, 5.
8 ὑπέχω. 95 In aoriſto primo participij act. ἀναφεψήσας, qui incoxit. In paſs. σκαφε- 20
Ἕψω ab ἑφέω. σκαφέψω. ψηθεὶς, & in perfecto ſine augmento σκαφεψημένος, quod & Ionicè (12. 29.) σκαπεψημένος, cum aliquo coctus.
Ζεύγνυμι à ζεύγω. 100 In aor. prim. indicatiui actiui, παρέζευξα, admiſcui, 5. μετεζεύξεν, adiun-
1 ζεύγνυμι. xit, 7. συνέζευξε, copulauit, 8. In infin. καταζεῦξαι, caſtra ponere, 4. συγκαταζεῦξαι,
2 ἐνζεύξ.3 ὑπεζεύξ. connubio iungere, 9. In partic. ζεύξας, admiſcens, 5. ὑποζεύξας, qui iunxit : in 25
4 καταζεύγνυμι. medio, ὑποζεξάμενος, idem, 10. In perfecto paſs. συνέζευκται, coniunctus eſt, 8.
5 συγκαταζεύγνυμι. συγκαταζεύχθαι, pro συγκατέζευκται, conflictatus eſt & vexatus, 9. ὑπέζευκται,
6 ζεύγνυμι. iunctus eſt, 10. καταζεύχθε, obſtricti eſtis, 4 In particip. διαζευγμένον, diſiunctum, 1.
7 μετεζεύγνυμι. ἐπεζευγμένος, quod & ſine augmento ὑπεζευγμένος, connexus, 3. διαζεζευγμένον, vitiosè diſtinctum, 6. συνεζευγμένον, coniugatum, 8. ſimplex, ἐζευγμένος, & ſine 30
8 συζεύγνυμι. augmento ζευγμένος, iunctus. In aor. prim. συνεζεύχθη, coniunctus eſt, 8. In par-
9 συγκαταζεύγ. ticip. ἐνζευχθεὶς, & poëticè (117.17.) ἐνζευχθεὶς, iunctus. 2.
10 ὑποζεύγνυμι. 101 In aoriſto prim. med. μετεζώσατο, præcinctus eſt : μετεζώσαντο, accincti
Ζωννύω à ζόω. ſunt, 3. In imper. μετέζωσαι, præcingere, 3. In perfecto participij act. ὑπεζωκὼς,
1 ὑποζωννύω. ſuccingens, 4. In infin. paſs. μετεζῶσθαι, cingi, 3. In particip. ἀποζωσμένος, exau- 35
2 διαζωννύω. toratus, 1. διεζωσμένοι, brachati, 2 μετεζωσμένοι, præcincti, 3. In aor. prim. infi-
3 μετεζωννύω. nitiui paſs. ὑποζωσθῆναι, recinctum eſſe, 1.
4 ὑποζωννύω.
Ἧμι ab ἵημι. 99 In fut. prim. indicatiui actiui, μεθήσω, dimittam, 15. παρήσω, præbebo, ſi-
1 ἀνίημι. nam, 16. συνήσω, intelligam, 20. ἐφήσῃς, immittes, vrgebis, 8. ἐξανήσει, dimittet, 11.
2 ἀνανίημι. ὑπερήσει, ſuperabit, 21. ſimplex ἥσει, mittet. παρήσομεν, ſinemus, permittemus, 16. 40
3 ἀνεφίημι. In infin. ἀφήσειν, proiecturum eſſe, ſoluturum ſeu nauigaturum eſſe, 4. μεθήσειν, relicturum eſſe, 15. παρήσειν, dimiſſurum eſſe, 16. In indicatiuo med. ἐφήσομαι, iubebo,
4 ἀφίημι. inponam, 8. παρήσομαι, emittam, 16. μετήσομαι, profundam, proiiciam : μετήσεται,
5 ὑποπροΐημι. proferet, emittet, 18. In optat. ἀφησαίμεν, dimitterem, 4. In infin. μετήσεσθαι, per-
6 ἀνίημι. miſſurum eſſe, 18. In participio. ὑφησόμενος, ſubmiſſurus, ceſſurus, 22 In aor. prim. in- 45
7 ἐξίημι. dicatiui act. ἐῆκα. immiſi, 8. futuri characteriſtica nō ſeruatur, 147.45. ὑφῆκας,
8 ἐφίημι. deſiſti, 22. ἀνῆκε, compulit, 1. ἀφῆκε, liberauit, 4. σκαφῆκεν, & Ionicè (12.29.) σκα-
9 σκαφίημι. πῆκεν, inſeruit, immiſit, 9. ἐφῆκεν, immiſit, 8. καθῆκα, quod & Ionicè (12 29.) κατῆ-
10 ἐμπαρίημι. κε, miſit, deiecit, demiſit : ſic καθῆκαν & κατῆκαν, demiſerunt. 13. παρεξῆκε, ſuperſedit,
11 ἐξανίημι. 17. ὑφῆκε, ſubmiſit, 22. ὑπεροῆκεν, & poëticè (145. 6.) ὑπερέηκε, dimiſit, 5 ſic 50
12 ὑπερίημι. ἀνέηκεν, emiſit, edidit, 7. ἐφέηκεν, impulit, 8. ὑπερέηκε, tranſmiſit, immiſit, 12. μετέη-
13 καθίημι. κεν, emiſit, 19. καθυφήκαμεν, ſubtraximus, 14. παρέηκαμεν, dimiſimus, 16. In indica-
14 καθυφίημι. tiuo med. ἀνεήκατο, ſuſtulit, 2. μετέηκαν, dimiſit, prodidit : μετέηκαν, prodiderunt,
15 μεθίημι. 18. In infin. μετέηκεσθαι proiecisse, 18. In perfect. indicatiui act. παρεῖκε, deduxit,
16 παρίημι. 16. In optat. παρεῖκοι, accaſio data fuerit, 16. In ſubiunct παρείκῃ, promptum fue- 55
17 παρεξίημι. rit. In plus quàm perfect. παρεῖκει, dimiſerat, 16. In indicat. paſs. παρεῖμαι, diſſo-
18 μετίημι. luras

lutus ſum: item *admiſit*,16. ϑεῖμαι, *proiectus ſum, admiſſus ſum*, 18. ἀεῖται, *diſſolutus eſt, permittitur* ſeu *permiſſum eſt*, 1. ἀφεῖται, *licitum eſt, permiſſum eſt*, 4. ἐφεῖται, *idem*, 8. παρεῖται. *dimiſſum eſt, neglectum eſt*: παρεῖται, *promiſerunt, admiſerunt*, 16. ϑεῖνται, *perierunt, amiſi ſunt*, 18. In infin. ἀεῖσθαι, *ſolutum eſſe, laxatum eſſe & apertum*, 1. ἀφεῖσθαι, *abſoluere*, 4. καθεῖσθαι, *demitti, indi, irrumpere*, 13. ϑεῖσθαι, *proiectum eſſe, neglexiſſe*, 18. In particip. ἀεμένος, *licenter, agens, vagabundus*: ἀεμένα, *attributa*. 1. ἐμπαρεμένος, *fractus, debilitatus*, 10. ὀξεμένος, *permiſſus*. 11. ἐφεμένος, & poëticè (49. 31.) ὀπεμένος, *deiiciens*, 8. μεϑεμένες, *prætermiſſus*, 15. παρεμένος, *dimiſsus*, 16. ϑεμένος, *amiſſus*: τὰ ϑεμένα, *amiſſa*, 18. ὑφεμένη, *conceſſa, permiſſa*, id eſt, *cui conceſsum eſt*, 22. ὑπαρεμένος, *remiſsus*: hinc aduerbium ὑπαρεμένως, *remiſsè*, 23. In plus quàm perfecto, καθεῖτο, *ſubmiſsum* ſeu *longum habebat*, 13. παρεῖτο, *præterierat, neglectum erat*, 16. In aor. prim. ἀφεῖθλω, *mihi permiſsum eſt*, dicitur & ἀφεῖλω, 180. 18. & ſine augmento ἀφεῖθλω: ἀφεῖτη, *defecit*, 4. In ſubiunctiuo, ἀφεϑῇ, *repudietur*, 4. παρεῖτῃ, *abiectus fuerit*, 16. ἀεῖτωσι, *reſtringantur*, 1. In infinitiuo, ἐεῖθλωι, & ectaſi ἐεῖθλῶαι *immiſsum eſſe*, 6.

113 In perfecto participij paſs. καθιγμένος, *proueniens*, 1. In plus quàm perfecto, ϑεαφῖκτο, *priùs abierat*, 2. ſimplex ἶκτο, *venerat* ſeu *venit*, vt ſit aoriſt. ſecundi per ſyncopen, pro ἶκετο.

184 In futuro medio, ὁπλήσομαι, *aduolabo*. Infinitiuus, ὁπλήσεσθαι, *aduolaturum eſſe*.

206 In fut. primo indicatiui actiui, ὁτᾰτήσω, *locabo*, 10. καταᾰτήσομεν, *præficiemus, delegabimus*, 13. In indicatiuo medio, ἀνᾰτήσομαι, *deſiciam* 4. ϑεᾰτήσομαι, *fugiam* 17. καταᾰτήσεται, *redigetur*, 13. ϑεᾰτήσεται, *perueniet*, 17. ſimplex ᾰτήσεται, *quieſcet*. καταᾰτήσομεϑα, *recidemus*, 13. ὑποᾰτήσομεϑα *proponemus*, 25. Infin. ϑεᾰτήσεσθαι, *ſubiturum eſſe*, 15. Particip. ἐᾰτήσων, & poëticè (117. 17.) ἐπιᾰτήσομενος, *qui imminebit*, 8. In aor. prim. indicatiui act. ἐξέᾰτησεν, *eripuit*, 9. ἐπέᾰτησε, *locauit, præfecit*, 10. κατέᾰτησε, *conſtituit*, 13. παρέᾰτησεν, *oſtendit*, 15. ϑεπροσκατέᾰτησεν, *adhibuit*, 16. ϑεξέᾰτησε, *cinxit, obſedit, circumegit*, 17. ὑπέᾰτησε, *produxit, ſuppoſuit*, 25. ἐπέᾰτησαν, *ſuperuenerunt, inhibuerunt*, 10. κατέᾰτησαν, *inuſerunt, redegerunt*, 13. συνέᾰτησαν, *conſcribebant, decuriabant*, 21. Imperat. ϑεπροᾰτησον, *produc, expedi*, 15. Optat. καταᾰτήσαιμι, *cooptarim*, 13. ϑεπροᾰτήσαιμι, *ob oculos exhibeam*, 15. ſimplex ᾰτήσαιμι, ᾰτήσαις, *ſiſtam, ſiſtas*. ἀναᾰτήσαι, & Atticè ſiue Æolicè (57. 31.) ἀναᾰτήσαι, *ſubmoueret*. 1. Subiunct. ϑεπροᾰτήσῃ, *ſiſtat*, 15. μεταᾰτήσωσι, *moueantur*, 14 Infin. ἀναᾰτήσαι, *efficere, erigere*. 1. ἀνταναᾰτήσαι, *repugnare*, 3. ἀνᾰτήσαι, *auertere, reſtituere*, 4. διαᾰτήσαι, *conſtituere, inſtituere*, 7. ὁτᾰτήσαι, *præficere, conſyderare*, 10 καταᾰτήσαι, *redire, redigere, efficere*, 13. μεταᾰτήσαι, *mutare*, 14. ϑεπροᾰτήσαι, *exhibere, probare*, 15. ϑεᾰτήσαι, *adduxiſſe*, 17. ϑεπᾰτήσαι, *proſtituere*, 18. ϑεπεριπροᾰτήσαι, *vltrò, deficere, trahere ad defectionem*, 20. συνᾰτήσαι, *confirmare, coniungere, comparaſſe*, 11. ſimplex ᾰτήσαι, *ſtatuere, ſiſtere*. Particip. ἀναᾰτήσας, *euertens*, 1. διαᾰτήσας, *immoratus*, 6. ἐᾰτήσας, & poëticè (117. 17.) ἐπιᾰτήσας, *animo incumbēs*. 8. ὁτᾰτήσας, *quum adhibuiſſet, qui adhibuit, qui collocauit*, 10. καταᾰτήσας, *compellens*, 13. ϑεπροᾰτήσας, *ſiſtens, oſtendens*, 15. ϑεπροκαταᾰτήσας, *iuxtà collocans*, 16. ϑεᾰτήσας, *rediens, cingens*, 17. συνᾰτήσας, *adiungens, corrugans, contrahens, conſpirans*, 21. ὑποᾰτήσας, *ſubſiſtēs, proponens*, 25. ſimplex ᾰτήσας, *ſtatuens*: ᾰτήσαντες, *ſtatuentes*. In indicatiuo med. παρεᾰτήσατο, *in deditionem accepit*, 15. συνεᾰτήσατο, *formauit*, 21. ὑπεᾰτήσατο, *conſtituit*, 25. ἐνεπροσκατέμεϑα, *inſtituimus*, 8. παρεᾰτήσαντο, *ſubegerunt*, 15. ϑεᾰτήσαντο, & ſine augmento ϑεᾰτήσαντο, *ſiſtebant*, 17. ϑεπᾰτήσαντο, *præpoſuerunt*, 18. συνεᾰτήσαντο, *conſtituerunt, excogitarunt, ſuſcitarunt, ſolicitauerunt*, 21. Imperat. καταᾰτήσαι, *conſtitue*, 13. Subiunct. διαᾰτησώμεϑα, *diuiſerimus*, 6. ϑεπροᾰτήσωμαι, *ſtatuamus, ſubigamus*, 15. Infinit. ἐᾰτήσασθαι, *inſtituiſſe*, 8. καταᾰτήσασθαι, *confirmare, reſtituere*, 13. συνᾰτήσασθαι, *fingere, formare, conſtituiſſe*, 11. Particip. καταᾰτήσόμενος, *iniens, conſtituens*, 13. ϑεπροᾰτήσόμενος, *recuperans, conſiſtens*, 15. ϑεπᾰτήσόμενος, *prætendens, plus tribuens*: item *qui præfecit*, 18. ὑποᾰτήσόμενος, *qui inſtituit, qui ſuppoſuit*, 25. In perfect. indicatiui act. ἀνθέᾰτηκα, *repugnaui*, 2. διέᾰτηκα, *diſto, diduor, ſum diſcretus*, 6. ϑεπέᾰτηκα, *degis, præſides*, 18. διέᾰτηκε, *differt, diſidet, diſtat*, 6. ἐᾰτηκε, *controuerſum manet, commiſſum eſt, inſtat, viget*, 8. καθέᾰτηκε, *fuit, eſt, conſtat*, 13. μεθᾰτηκε, *demigrauit, immu-*

1 ϑεσίνημι.
2 συνίημι.
3 ὑφίημι.
4 ὑφίημι.
5 ὑπαρίημι.

1 Γκυϑμαι *ab* Γκομαι
1 καθικνϑμαι.
2 ϑεαφικνϑμαι.
1 Γπλαμαι *à* πλάω.
ἐφιπλαμαι.
1 Γστημι *à* ϛάω.
1 ἀνίστημι.
2 ἀνθίστημι.
3 ἀνταναίστημι.
4 ἀφίστημι.
5 ὑπαναβίστημι.
6 διίστημι.
7 διασωίστημι.
8 ἐφίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐφίστημι.
11 ἐπανίστημι.
12 ὑπισωίστημι.
13 καθίστημι.
14 μεθίστημι.
15 παρίστημι.
16 ϑεπροκαθίστημι.
17 ϑεΐστημι.
18 ϑεπρίστημι.
19 ϑεπρόσθεν ἵστημι.
20 ϑεπροσφίστημι.
21 συνίστημι ſiue ξυνίστημι.
22 συνεφίστημι.
23 ὑφίστημι.
24 ὑφαρίστημι.
25 ὑφίστημι.
26 ὑποκαβίστημι.

tauit,14. παρέστηκε,venit in mentem,astat,admotus est,15. ἔστηκε,cessit, cò euasit, euenit,17. συνέστηκε,distat,21. ὑφέστηκεν,in rerum naturam extitit,25. Infinit. ἑστηκέναι, quod & ἐφεστακέναι, dementasse,9. συνεστηκέναι, consistere seu constare, 21. ὑφεστηκέναι,in rerum naturam existere,25. Particip. ἀφεστηκώς, diuulsus, exemptus, disiunctus,qui abstinuit,4. ἐνεστηκώς, adhuc vigens, nondũ finitus, 8. ἐξεστηκώς, digressus,deductus de mente,pauens,9. ἐφεστηκώς,imminens,aduentans: ἐφεστηκότες, præfecti,10. καθεστηκώς, & Ionicè(12.29.)κατεστηκώς,qui est,13 μεθεστηκώς,qui demigrauit,14. παρεστηκώς,παρεστηκυῖα,astans,15. προεστηκώς,præfectus,superpositus, 18. προσεστηκώς,adiunctus,19. συνεστηκώς,& Atticè(210.20.)ξυνεστηκώς,constãs,compactus,21. ὑπαρεστηκώς, sublatus,24. ὑποκατεστηκώς, subiectus,26. simplex, ἑστηκώς,stans.ἀνεστηκότες, erecti,1.ἀντεστηκότες,aduersarij,2.περιεστηκότες,qui circunsteterũt,17. προεστηκότες,præfecti,18. ἐνεστηκυῖα δίκη,contestata lis,8 καθεστηκυῖα,constituta,13. μεθεστηκυῖα,quæ rebellauit, 14. συνεστηκυῖα, communi consensu comparata, 21. simplex ἑστηκυῖα,stans:ἑστηκυῖα ἡλικία,matura ætas. ἀφεστηκότα, remota,4.καθεστηκὸς constitutum,fixum:καθεστηκότα,composita,pacata, tranquilla, 13. τὰ ξυνεστηκότα, excrementa alui compactiora,21.ὑπαρεστηκότα,præ cæteris eminentia, 24. ὑφεστηκὸς, quod subsistit, quod in rerum naturam cadit,25. Est & alia horum participiorum forma de qua 106.28.& 107.1. ἐφεστὼς, ὥτος, imminens, vicarius,præses,10. ὑπεστὼς,pòst concretus,12.ὁ & ὃ καθεστὼς,τὸ καθεστὼτος, constitutus & constitutum, 13 παρεστὼς,qui præstò est, 15. προεστὼς, antè stans, præses eminentissimus, præfectus, 18. ἀντεστῶτες,qui non cedunt,2.ἐφεστηκῶτες, principes,10.καθεστῶτες, constituti, 13. παρεστῶτες,qui astabant,15.προεστῶτες, præfecti : τοῖς προεστῶσι,antèstantibus, 18. συνεφεστῶτες,præpositi,22.ἀνεστῶσα,insurgens : τὰς ἀνεστώσας,insurgentes, 1.ὀνεστῶσι, ὀνεστώσης,unita,cõflata,4,8 καθεστῶσα,καθεστῶσις,confirmata,13.προεστῶσα,quæ præest,τῷ προεστῶσι,18.ὑφεστῶσα, subsistens.25.τὰ ἀφεστῶτα,abscedentia,diffluentia, 4. διεστῶτα, dissidentia, 6 μεθεστῶτα, quæ transmutarunt,14. συνεστῶτα, conuenientia,21. Rursus poëtæ huiusmodi participia contracta efferunt per epenthesim τῦ ε,108.1.vt ἑπετὼς, ὥτος,stans,qui astitit,Ionico more (12. 29.) ω non mutatum fuit in φ, 10. ἐπιπετὼς, qui insurrexit, 11. καταπετὼς, ὥτος, pro καθετὼς, constitutus,versatus : καταπετῶτες, constituti : αἱ καταπετῶσαι, dispositæ, 13. ἐφεστῶτες, præpositi,10 παρεστῶτες, astantes : παρεστῶτα, astistentia, 15. πρωτεστῶτες, principes, primores,18.In plus quàm perfecto,ἀνέστηκλν,ἀνέστηκλς,ἀνέστηκλ, surrexeram,as,at,seu surrexi,isti,it,1. ἐφεστήκλν, præfueram seu præfui, 10. ἔστηκλ,cesserat,17 μεθεστήκλ, & Ionicè (12.29. & 147.3.) μετεστήκεε,retro abierat seu abiit, 14 sic προεστήκεεν,astidebat,18.hoc plus quàm perfectum sæpe per α auctum inuenitur,quasi sit vocis med.ab ἑστήκω(139.26.) vt ἀφεστήκει, desiit,4. διεστήκει, in seditione erat,6. προεστήκει, præerat,18. συνεστήκει, exortum est,exarsit,21.προεστήκειαν,quod & Atticè(146.26.)προεστήκεσαν, præfuerunt,præcipui authores extiterunt,18.sic καθεστήκεσαν,constituti erant,13.παρεστήκεσαν,astiterunt seu astiterant, 15. In perfecto passiuo, καθέσταται,& Ionicè (12.29.& 66.2. κατεῖσται, constituti sunt,13.In aoristo primo indicatiui passiui, ὑποκατεστάλθω,restitutus sum, 5.ἐπεστάλθω,ἐπεστάλθης,incubui, isti,10.καλεστάλθαν,& Bœoticè(67.23.)καλέσταθεν, oppositi sunt,13. In subiũctiuo, καταστάθσι,constituti fuerint,13. simplex στάθσι, steterint:& in singulari, στάθῇ, consistat. In infinitiuo, καταστάλῶαι, constitutum esse,3. simplex στάλῶαι, stare In participio, ὑποστάθεὶς, longè stans, 4. ὑπιστάθεὶς, insistens : ὑπιστάθέντες, insistentes,10. καταστάθεὶς,constitutus,13.συστάθεὶς, constitutus,concretus,commendatus : συστάθέντες, commendati : ἢ συστάθῶσι, conspirans & conflata:τὰ συστάθέντα,constituta,21.ὑποστάθεὶς,subsistens,25. simplex στάθεὶς,positus,erectus,stans,præfectus. In futuro primo indicatiui, καταστάθήσομαι, constituar : καταστάθήσεται,constituetur,13. simplex στάθήσεται, stabit,constituetur: στάθήσονται, constituentur.

Καίω à καύω.
1 ἐγκαίω.
2 ὀκκαίω.
3 ὑπικαίω.
4 κατακαίω

118 In aoristo primo imperatiui actiui, κατάκαυσον, deure, 4. In infinitiuo,κατακαῦσαι, comburere,4. ὑπεκκαῦσαι,succendere, 7. In participio, κατακαύσας, comburens,4. simplex καύσας, incendens. In participio med. ἐγκαυσάμενος, ἐγκαυσαμένη, combustus, a,1. Simplicis καίω, aoristus primus actiuus est etiam ἔκηα siue ἔκηα,vt dictum est 148.3. Hinc κατέκηα,combussi:in subiunctiuo, κατακήω-

κατακήομεν, & poëticè (151.15.) κατακήομεν, comburamus, 4. in infinitiuo, κεκῆναι, & Ionicè κατακήεμεν, cremare. Rursus pro ἔκηα legitur etiam ἔκεια, & sine augmento, κῆα, incendi, vssi, adoleui: & in imperatiuo κῆον, vre, quasi à κήω siue à κέω, cum pleonasmo τῦ. In perfecto participij passiui, ἐγκεκαυμένος, inustus, depictus, 1. ἐπικεκαυμένοι, deusti, 3. κατακεκαυμένος, deustus, 4. ἐκκεκαυμένος, ambustus, 5. καλκοκεκαυμένος, es combustum, 8. simplex κεκαυμένος, crematus, incensus, adustus: τὰ κεκαυμένα, ambusta, combustiones. in participio aoristi primi passiui, κεκαυθεὶς, concrematus, combustus, 4. συγκαυθεὶς, exustus 6. simplex καυθεὶς, perustus, In futuro priore indicatiui pass. ὀκκαυθήσεται, exuretur, 2. κεκαυθήσομαι, deurar, 4. simplex καυθήσομαι urar, comburar. In futuro secundo eiusdem vocis ac modi, κατακαήσομαι, exurar, 4. regulare est.

128 In aor.pr.infinitiui act. ἐπικλῆσαι, vocare, 1. in particip. συγκλήσαντες, congregantes, 6. In perfect.indicatiui pass. ἐπικέκλημαι, inuocaui, 1. ἐξεκέκληται, exhortatus est: particip. ἐξεκεκλημένος, rogatus, 3. huc referri potest ἐκκλήμενος, à Deo vocatus, In aorist. pr.indicat. pass. παρεκλήθη, misertus est, 3. ἐπεκλήθη, adhæsit, 5. In participio, ἐπικληθεὶς, cognominatus, 1. κατακληθεὶς, euocatus, 2. ἐξακληθεὶς, ἐξακλητῶσι, exoratus, exorata, 3. ἐκκλητὸς, vocatus, 4. ἐπίκλητος, citatus, 5. In paulò pòst futur. infinitiui, ἐπικεκλήσεσθαι, aduocatum iri, 5. simplex κεκλήσεσθαι, & in fut.prim. κλητήσεσθαι, vocatum iri.

122 In aorist.prim.infinitiui act. κεκρᾶσαι, temperare, 2. in particip. μικρεσάμενος, qui transfudit, 3. in indicat.med. συνεκρᾶσατο, contẽperauit: συνεκρᾶτο, & sine augmento συγκρᾶντο, contraxerunt, 4. In partici.perf.pass. συγκεκραμένος, coniunctus, admixtus, confusus, 4. in aorist. prim.indic.pass. συνεκράθη, mixtus est, in vnitate personæ coagmentatus est, 5. In partic. ἀνακραθεὶς, permixtus, 1. συναγκραθεὶς, admixtus, commixtus: συναγκραθῆσι, mixta temperata, 5. Simplicis fut.prim indic. κραθήσομαι, temperabor, præditus ero: κραθήσεται, præditus erit.

127 In participio aorist.prim.act. κλαύσαντες, priùs deflentes, 2. In fut. pr.indicatiui medij, μεταλαύσονται, deplorabunt, 1.

131 In aor.pr.infinitiui actiui, κορέσαι, satiare, à κατακορέννυμι.

130 In aoristo primo indicatiui pass. ἐπεκληρώθησαν, sortitò adiuncti sunt, 1. in infinitiuo, συγκεκληρωθῆναι, sortitum esse, poëticum est (49.22.) pro συγκληρωθῆναι, vel pro perfecto συγκεκληρῶσθαι, 2.

328 In futuro primo infinit.medij, συλλήψεσθαι, adiutorem fore, auxilio futurum, 13. In perfect.indicatiui act. διείληφα, diuisi, intercepi, 3. Atticum est (145.13.) pro δεδιήλεγμαι: sic ὑπείληφα, arbitratus sum, opinor, pro ὑπολέλυφα, 14. ἐπείληφε, occupauit, 10. κατείληφε, quod & καταλελάβηκε, cœgit, oppressit, tanquam à καταλαβέω, 6. sic simplex λελάβηκε, cepit, occupauit, quasi à λαβέω. In infinit. ὑπειληφέναι, opinari, 14. simplex ἀληφέναι, assecutus esse. in participio, ἀειληφὼς, contractus, 1. ἀπειληφότες, consecuti, 2. κατειληφὼς, deprehensus, 6. παρειληφὼς, qui assumpsit, 7. ἐπειληφὼς, qui anticipauit, præmeditatus, 10. in plus quàm perfecto, ἐπεκατειλήφει, occupauerat, 11. διειλήφει, moderabatur, 3. vide 146.26. In perfect. indicatiui pass. ἐπείλημμαι, circumuentus sum, 8. ἐπικατείλημμαι, anteuerti, 11. ἀπείλημμαι, contractum est, 1. In infinit. κατείλῆφθαι, intercipi, præoccupari, 6. ἐπειλῆφθαι, vndique comprehensum esse, 8. in particip. εἰλημμένος, interceptus, distinctus, 3. ἐγκατειλημμένος, conclusus, 4. ἐπειλημμένος, apprehensus: ἐπειλημμένοι, correpti, 5. κατειλημμένος, deprehensus, interceptus, adactus, impressus, constitutus, vestitus, 6. περιειλημμένος, vndique comprehensus, obuelatus, 8. προειλημμένοι, præoccupati, 10. ὑπειλημμένος, contentus, comprehensus, 12. ὑπειλημμένος, præsumptus, 14. In aor. prim. indicatiui passiui, παρελήφθην, παρελήφθης, παρελήφθη, adhibitus, sum, es, est, 7. In infinit. συλλῆφθῆναι, conceptum esse, 13. In participio, ἐξειληφθεὶς, deprehensus, ἐπικαταληφθέντες, deprehensi, 9. καταληφθεὶς, deprehensus, 6. inuenitur & pro eodem καταλαμφθεὶς, quasi à καταλάμβανω: sic in futuro primo participij medij κλαμψόμενος, pro καταληψόμενος, susceptarus, 6. atque simplex in opt.aor.pr.pass. λαμφθείη deprehendatur, & in infinit. λαμφθῆναι, comprehensum esse, quasi à λάμβανω.

140 In futuro primo indicatiui medij, ἁλήσω, & Atticè (151.34.) ἁλόσω,

κεκαύμεθα. 5
συγκαίω. 6
ὑπεκκαίω. 7
χαλκοκαίω. 8

Καλέω à κλέω.
ἐπικαλέω. 1
κλητὸς. 2
ἐξακαλέω. 3
ἐπεκαλέω. 4
ἐκκαλέω. 5
συγκαλέω. 6

Κεράννυμι à κεράω seu κρέω.
ἀνακεράννυμι. 1
κεκέρασμαι. 2
μικκεράννυμι. 3
συγκεράννυμι. 4
συναναμεράννυμι 5

Κλαίω à κλαύω.
μικκλ. 2. ἐκκλ.

Κορέννυμι à κορέω.

Λαγχάνω à λαχεῖν μαι.
ἐπιλαγχάνω. 1
συλλαγχάνω. 2

Λαμβάνω à λήβω.
ἀναλαμβάνω. 1
ἀπολαμβάνω. 2
δεδιαλαμβάνω. 3
ἐγκαταλαμβάνω. 4
ἐπιλαμβάνω. 5
κατειλαμβάνω. 6
περιλαμβάνω. 7
προειλαμβάνω. 8
ἐπικαταλαμβάνω. 9
συλλαμβάνω ex συν. 13
ὑπολαμβάνω. 14

Λαμβάνω à λήβω.

ἐπιλανθάν. *obliuiſceris.* in perfecto indicatiui paſſiui, ἐπιλέλησμαι, & in aoriſto primo, ἐπιλήσθην, *ſum datus obliuioni.*

Μέλω à μελέω. μεταμέλω, & impersonaliter μεταμέλει. 146 In futuro primo indicatiui act. μεταμελήσει, *pœnitebit.* ſic μελήσει, *futurus erit,* à μέλλω, ſed tanquam à μελλέω. In infinitiuo, μεταμελήσειν, *pœnitentiam allaturum.* In participio medio, ὁ μεταμελησόμενος, *pœnitentia, enim pœnitebit.* In aor. primo indicat. act. μετεμέλησε, *pœnituit.* In optatiuo Æolico, μεταμελήσαι, *pœniteret.* In ſubiunctiuo, μεταμελήσῃ, *pœniteat.* in perfecto indicatiui act. pro μεμέληκα, μεμέληκας, μεμέληκε, legitur μέμβλωκα, μέμβλωκας, μέμβλωκε, *curaui, iſti, it,* facta videlicet ſyncope, & pleonaſmo τῦ β ad euphoniam, quòd μ ante λ nunquam ponatur (5.17.) & denique ω Attico more (209.36.) in ο mutato. Dicitur etiam μέμβλωκε, id eſt, *tranſiuit,* iiſdem figuris pro μεμόληκε à μολέω: cum ἀφ', ἀφ' μέμβλωκε, quod & poëtica forma (50. 11.) παρμέμβλωκε, *permanſit* ſeu *permanet, adeſt, cupit.*

Μίγνυμι à μίγω. 148 In futuro primo indicatiui act. συμμίξεις, *vteris familiariter, communicabis:* συμμίξομαι, *prælium conferemus cum,* 5. In aoriſto prim. συνέμιξα, *egi cũ, communicaui,* 5. ἐνεμίξα, *promouit, congreſſus eſt:* ἐπέμιξαν, *conflixêre,* 4. in infinit. 2 κτμίγνυμι. προσμίξαι, *admanus venire, acceſſiſſe, coniungere ſe cum,* 4. συμμίξαι, *concurrere, commiſcere,* 5. in particip. καταμίξας, *miſcens,* 2. ἀφ' μίξας, *admiſcens,* 3. προσμίξας, *congreſſus, qui acceſſit:* προσμίξαντες, *admonẽtes:* ἡ προσμίξασα, *quæ adhæſit,* 4. συμμίξαντες, *propiùs accedentes ad,* 5. in perfecto participij paſſiui, ἐγκέκραμαι, μένος, *admixtum,* 1.

Μιμνήσκω à μνάω, vel μνέω. 149 In futuro part. actiui, ὑπομνήσουσα, *admonitura,* 6. in indicat. medio, ὑπομνήσομαι, *recordabor, reddam, rependam,* 1. ὑπομνήσομαι, *mentionem faciam,* 3. In aoriſto pr. indicatiui, act. ὑπέμνησα, *memorani:* ὑπέμνησεν, *impreſſit memoriã,* 6.
1 ὑπομιμνήσκω. In infinitiuo, ὑπομνῆσαι, *commonefacere,* 6. In indicatiuo medio, ἀπεμνήσαντο, 2 ἀμμιμνήσκω. *rependerunt, retulerunt,* 1. In imperatiuo, ὑπόμνησαι, *repende,* 1. In infinitiuo, ὑπο-
3 ὑπομιμνήσκω. μνήσασθαι, *meminiſſe,* 3. In particip. ὑπομνησαμένη, *pronuba,* 5. in perfect. indicatiui
4 ἀφ'μιμνήσκω. paſs. ὑπέμνημαι, *inſuper memini,* 3. ἀφ'μέμνημαι, *memoro, facio* ſeu *feci mentio-*
5 προμιμνήσκω. *nem,* 4. ſimplex μέμνημαι, *memini,* vide 139. 10. hinc μέμνησθε, *memoria tenetis:*
6 ὑπομιμνήσκω. μεμνῆνται, *commemorant:* In plus quàm perfect. ἐμέμνηντο, *meminerant:* in impe-
ratiuo, μέμνησο, *memento,* pro quo etiam legitur μέμνησθι: In optatiuo, μεμνήμην, μεμνῆο, μεμνῆτο, *memor eſſem* ſeu *memniſſem, es, et,* vide 89.26. pro μεμνῆτο, legitur Doricè apud Pindarum μεμναῖτο, apud Cratem μεμνοῖτο, apud Xenophontem μεμνῶτο, & apud Homerum μεμνέῳτο, *memor eſſet* ſeu *promptus fuiſſet:* In ſubiunct. μεμνώμεθα, *memoremus:* in infinit. μεμνῆσθαι, *meminiſſe:* ἀμφιμεμνῆσθαι, *memoria tenere,* 2. in participio, μεμνημένος, *memor, memoria tenens:* ὑπομεμνημένοι, *allegantes,* 3. In aoriſt. pri. indicatiui, ἐπεμνήσθην, *verba feci, memoraui, memini:* ἐπεμνήσθη, *meminit,* 3. vide 152. 28. In ſubiunctiuo, ſimplex μνησθῶμεν, *memoremus.* In infinit. ὑπομνησθῆναι, *meminiſſe, reminiſci,* 3. In participio, ὑπομνησθεὶς, *reminiſcens,* 3 ὑπομνησθεὶς, *ſubmonitus,* 6. In futuro primo indicatiui paſs. ὑπομνησθήσομαι, *commemorabo,* 3.

Μόργνυμι à μόργω. 150 In aor. prim. indicatiui med. ἀπεμόρξατο, quod & ſine augmento ἀπομόρξατο, *abſterſit:* ἀπεμόρξαντο, *abſterſerunt,* ab ἀπομόργνυμι.

Νέω à νεύω. 151 In fut. prim. indicatiui actiui, ὑπονεύσω, *annuam,* 2. in indicatiuo medio,
1 ἀνανέω. ἀνανεύσομαι, *abnuam,* 1. κατανεύσομαι, *annuam,* 3. In aoriſto primo indicatiui act.
2 ὑπονέω. κατένευσεν. *annuit,* 3. ſimplex ἔνευσεν, *annuit,* item *natauit:* ἔνευσαν, *natarũt,* pro ἔνησαν: nam in hac ſignificatione facit in futuro νήσω, vide 150. 33.

Ὀΐζω ab ὀΐζος, 178. IN futuro prim. indicatiui actiui, ἀποζέσω, *computreſcet,* 1. ſimplicis futurũ
1 ἐπόζω. [33. eſt ὀζέσω & ὀζήσω. In aoriſto prim. ἐπάζεσε, *computruit,* 1. προσόζεσαν, *oluerũt,*
2 προσόζω. *computruerunt,* 2.

Οἴχομαι ab οἰχνέομαι παροίχομαι 155 In perfecto indicatiui act. παρῴχηκε, *præteriit.* in particip. παρῳχηκὼς, *præteritus:* & in paſſiuo παρῳχημένος, παρῳχημένη, *idem.*

Ὀλλύω ſiue ὄλλυμι ab ὄλλω & ὀλέω. 156 Ab ὄλλω: In futuro primo indicatiui act. ἐξόλεσ', *perdam:* ἐξολεῖ, *perdet,* 3. In infinit. ὀλέσαι, *euerſurũ eſſe,* 1. ἐξολεῖν, *diſperditurũ eſſe,* 3. hinc ὀλέσαι, κἀξολεῖν, pro καὶ ἐξολεῖν, *perditurum & euerſurum.* In indicatiuo medio, ὀλοῦμαι, *peribo,* ὀλῇ, & Atticè (151. 34.) ὀλεῖ, *peribis,* 1. ſimplex ἀλῦμαι, ἀλῇ, ἀλῦται, *peribo,*

peribo, peribis, peribit. In infinitiuo, ἀπολεῖσθαι, esse periturum, 1. διολεῖσθαι, & in aori- 2 διολλύω.
sto secundo διολέσθαι, disperdi, disperire, 2. In participio, ἀπολούμενος, perdendus, 3 ἐξολλύω.
1 Ab ὀλέω, futurum medium in simplici, ὀλοῦμαι, ὀλέσθαι, & poëtice gemina- 4 ϖεϱοσαπολλύω.
to σ, ὀλέσσομαι, ὀλέσσαι, perdam, perdes. In aor.prim.indicatiui act. ἀπώλεσα, per-
5 didi, 1. simplex, ὤλεσα, idem: ϖεϱοσαπώλεσαν, & sine augmẽto, ϖεϱοσαπλεσαν, ami-
serunt, 4. In optatiuo Æolico, ἐξολέσσειε, perdat, 3. In subiunctiuo, ϖεϱοσαπολέσσῃ,
perderet, 4. In infinit. διολέσσαι, perdere, euertere, 2. In perfecto indicatiui actiui,
ἐξώλεκα, & cum attica reduplicatione (144.7.) ἐξολώλεκα, perdidi, 3. simplex
ὀλώλεκα, idem. Particip. ἐξολωλεκὼς, qui profligauit & euertit.

10 158 In aoristo primo indicatiui actiui, ϖωμόσαμεν, iureiurando promisimus: Ὀμνυμι ab ὀμόω.
ϖωμόσαν, simul iurauerunt, conspirarunt, 4. ἐπώμοσαν, iusiurandũ interposuerunt, 3. 1 ἀπόμνυμι.
In infinitiuo, ἀπομόσαι, abiurare, 1. In participio, ϖωμόσαντες, coniurati, 4. In 2 διόμνυμι
indicatiuo medio, διωμοσάμην, διωμόσω, διωμόσατο, iureiurando affirmani, sti, it, 2. 3 ἐπόμνυμι.
In infinitiuo, ἀπομόσασθαι, abdicare, 1. διομόσασθαι, iureiurando affirmare, 2. ἐπο- 4 ϖωμόνυμι.
15 μόσασθαι, idem, 3. In particip. 13. ἐπομοσάμενος, adiurans, iureiurando affirmans, 3.
In particip. perfecti act. ϖωμοκότες, collecti, iusiurandi participes, coniurati, 4.
simplex ὠμοκότες, & cum Attica reduplicatione (144.7.) ὀμωμοκότες, iudices,
quasi iurati. In plus quàm perfect. simplex ὠμωμόκει, iurauerat: vide 146.33.
157 In fut. prim. indicatiui medij, ἐξομόρξομαι, abstergam, ab ἐξομόργνυμι. Ὀμόργνυμι ab ὀμόρ-
20 Participium aoristi prim. pass. ἀπομορχθεὶς, expressus, ab ἀπομόργνυμι. γω.

75. & 159. Ab εἴδεω: in perfect. infinitiui act. εἰδέναι, pernouisse, perspicere. Ὀπάζω ab εἶδος & ὀπάομαι.
1. per syncopen pro εἰδηκέναι, vide 193.42. sic ἐξειδέναι, scire, animaduertere, 2. 1 διοράω.
ϖεϱειδέναι, expertũ esse, 6. ϖεϱιδέναι, agnoscere, 8. συνειδέναι, consciũm esse: ὃ συνει- 2 ἐξοράω.
δέναι, conscientia, 9. In particip. κατιδὼς qui nouit, qui perspexit, 4. ϖεϱειδὼς, ϖεϱει- 3 ἐφοράω.
25 δυῖα, expertus, experta, 6. συνιδὼς, συνειδότες, conscius, 9. simplex εἰδὼς, pro quo 4 καθοράω.
abiecto ε reperitur ἰδὼς, qui nouit. In plus quàm perfect. ϖεϱῄδειν, præuideram 5 ϖεϱοράω.
seu præuidi, pranotaui, predixi, 6. vide 193. 44. Ab ὄπωμαι: in futuro medio, 6 ϖεοράω.
ἐπόψομαι, videbo, inspiciam, 3. κατόψομαι, κατόψει (151.30) κατόψεται, videbo, is, it, 7 ϖεϱιδοράω.
aspiciam, es, et, 4. ϖεσόψει, videbis, 8. ὑπόψει, despicies, 10. ϖεόψεται, negliget, per- 8 ϖεϱιοράω.
30 mittet, patietur. In infinitiuo, ϖεόψεσθαι, neglectũrum esse. In particip. ϖεόψο- 9 συνοράω.
μενος, neglecturus, 5. ϖεοκοψόμενος, exploraturus, 7. simplex ὀψόμενος, spectaturus 10 ὑποράω.
In plus quàm perfecto act. simplex ὤφειν, videram. In perfecto indicatiui pass.
συνῶπται, cognitum est, visum est, exploratum est, intellectum est, 9. In infinitiuo,
ϖεόφθαι, neglectum esse, 5. In particip. ϖεωμμένος, neglectus, 5. simplex ὠμμένος,
35 visus. In aorist. prim. indicatiui pass. συνώφθη, conspectus est, deprehensus est, 9.
ὑπερώφθη, contemptui fuit, 10. simplex ὤφθην, ὤφθης. ὤφθη, conspectus seu visus
sum, es, est: ὤφθησαν conspecti sunt, visi sunt. In subiunct. ὀφθῇ, visus sit: ὀφθεῖσι,
& Ionicè (162.14.) ὀφθέωσι, cernantur. In infinit. ὀφθῆναι, videri: συνοφθῆναι, con-
spectum esse, 9. In participio, ὀφθεὶς, qui apparuit, conspectus.

40 164. & 175. In futuro primo indicatiui medij, ϖεπήσομαι, prior accipiam Πάσχω à ϖείθομαι
detrimentum, à ϖεσπάσχω, simplicis infinitiuus, ϖάσεσθαι, passum iri. Participium, seu ϖάθομαι.
ϖεισόμενος, & ϖησόμενος, passurus.

170 In aoristo primo indicatiui act. κατεπέτασε, cooperuit: simplex ἐπέ- Πετανύω à ϖετάω.
τασεν, & poëticè geminato σ, ἐπέτασσεν, aperuit. Participium, ϖετάσας, exten- καταπετανύω.
45 dens. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπετάσθη, volauit. In participio, καταπε-
ταθεὶς, extentus: καταπεταθὲν extentum.

168 In aoristo primo infinitiui act. κατεπέψαι, concoquere, 1. In aor.prim. Πέσσω à ϖέπτω.
participij pass. ϖεπφθεὶς, deceptus, simplex πφθεὶς, & in perfecto ϖεπε- 1 κατεπέσσα.
μμένος, coctus. In aor.primo subiunctiui, πφθῇ coctus sit. In fut.prim.indic.pass. 2 ϖεπέσσω.
50 πφθήσομαι, concoquar: πφθήσῃ: & Ion. (61.33) πφθήσεαι, coqueris, occideris.

174 In aorist.prim.indicatiui act. συνέπηξε, compulit in vnum & admiscuit, Πήγνυμι à ϖήγω.
3. simplex ἔπηξεν, & siue augmento ϖῆξε; struxit, ædificauit. In infinitiuo, κλα- 1 καταπήγνυμι.
πῆξαι, figere, 1. simplex ϖῆξαι, construere, vel construe, vt sit imperatiui medij, 2 ϖροσπήγνυμι.
aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio, καταπήξαντες, defigentes, 1. In 3 συμπήγνυμι.
55 indicatiuo medio, ϖαϱεπήξατο, constituit, 2.

181 In perfecto indicatiui pass. ϖεϱίπται, prohibitus est, id est, proditus est, 3. Πίνω à τίω.

1 ἐκπίνω. In infinit. καταπιόδς, *deuorari*, 2. In aor. prim. indicatiui, κατεπόθην, *sum absorptus*: κατεπόθη, quod & κατεπώθη, *potu haustus est, demersus est*, κατεπόθησαν, *absorpti sunt*, 2. In subiunct. καταποθῇ, *deglutiatur*, 2. In infinit. καταποθῆναι, *absorberi*, 2. simplex, ποθῆναι, *potare*. In participio, καταποθεὶς, *absorptus, inundatus, consumptus*, 2. simplex ποθεὶς, *epotus, haustus*: πόθεν, *bibitum*: ἐκπόθεν, & ectasi ἐκπαθὲν, *expressum*, 1. συμποθὲν, *absorptum, deglutitum*, 4. In futuro primo indicatiui pass. κατποθήσεται, *absorbebitur*, 2. 5

Πίπτω ἀ πλέω. 206. In perfecto indicatiui act. πέπτωκεν, *est deiectus*, & *décidit*, 4. συμπέπτωκεν,
1 ἀναπίπτω. (11. κε, *contigit*, 6. In particip. ἀναπεπτωκὼς, *qui décidit, lapsus*, 1. κατεπεπτωκὼς, *tabefactus*, 2. ὑποπεπτωκὼς, *subiectus*, 3. πεπτωκὼς, *collapsus*, 4. περιπεπτωκὼς, *col-* 10
2 κατάπτω. *lapsus*: ἡ περιπεπτωκυῖα, *exarefacta & iam rugosa*: ὁ περιπεπτωκὸς, *quod colapsum*
3 ὑποπ. 4 πεπ. *est & cóncidit*, 5. συμπεπτωκὼς, *compressus, contractus*: ἡ συμπεπτωκυῖα, *compressa*:
5 περιπίπτω. ὁ συμπεπτωκὸς, *quod collapsum est & exaruit*, 6.
6 συμπίπτω.

Πλάζω ἀ πλάσσω. 177 In futuro prim. indicatiui med. παραπλάγξομαι, *aberrabo*, 3. simplex
1 ἀποπλάζω. πλάγξομαι, *errabo*. In aorist. prim. indicatiui act. παρέπλαγξε *seduxit, abduxit* 15
2 παλιμπλάζω. *ab*, 3 In aorist. prim. indicatiui pass. ἀπεπλάγχθην, ἀπεπλάγχθης, *aberraui, aber-*
3 παραπλάζω. *rasti*, 1. παρεπλάγχθην, *aberraui*, 3. simplex ἐπλάγχθην, ἐπλάγχθης, ἐπλάγχθη, & sine augmento πλάγχθην, πλάγχθης, πλάγχθη, *errauisti, isti, it*. In particip. παλιπλαγχθεὶς, *iterum oberrans*, 2. simplex πλαγχθεὶς, *errans, vagatus, percussus*: inuenitur & regulare πλαγχθεὶς absque γ, à πλάζω, μι, ξω. 20

Πλέω ἀ πλεύω. 178 In futuro prim. indicatiui medij, παραπλεύσομαι, *præteruehar*, 1. simplex
1 παραπλέω. πλεύσομαι, *nauigabo*: πλεύσῃ, & Ionicè (61. 33.) πλεύσεαι, *nauigabis*: dicitur & 25
2 συμπλέω. Dorica forma (47. 19.) πλευσῦμαι, πλευσῇ, πλευσῆται, *nauigabo, is, it*: πλευσέμεθα, *nauigabimus*: πλευσεῖσθε, *nauigabitis*. In infinitiuo, πλεύσεσθαι, *iter facturum esse, nauigaturum esse*. In aoristo prim. indicatiui act. παρέπλευσαν, *nauigarunt*, 1. In participio, παραπλεύσας, *præteruectus*, 1. συμπλεύσας, *consentiens*, 2.

Πνέω ἀ πνεύω. 179 In fut. prim. indicatiui medij, ἐμπνεύσομαι, *inspirabo*, simplex πνεύσομαι, quod & Doricè (47. 19.) πνευσῦμαι, πνευσῇ, πνευσῆται, *spirabo, is, it*. In aoristo prim. indicatiui act. ἐνέπνευσα, *inspirauí*: simplex, ἔπνευσα, *spirauí*. In participio medio, ἐμπνευσάμενος, *qui inspirauit & animum addidit*. 30

Πυθάνομαι ἀ πεύθομαι. 172 In futuro primo indicatiui medij, ἐκπεύσομαι, ἐμπεύσῃ, *audiam, audies*, ab ἐκπυθάνομαι.

Ῥέω ἀ ῥύω vel ῥώω. 193. & 188. In aor. prim. indicatiui act. ἔξερύησα, *effluxi*. In participio, ὃ κατ-
1 ἐκρέω. ῥεύσας. *defluens*, 2. tanquam à καταῤῥέω. In perfect. indicatiui act. συνερρύη-
2 κατάῤῥεω. κε, *confluxit*, 4. In infinitiuo, παρερρυηκέναι, *effluxisse*, 3. In participio, ἐξερρυη- 35
3 ὑπορρέω. κὼς, ὁτος, *effluens, effusus*: ἐξερρυηκότα γράμματα, *litera exoleſcentes*, quasi *defluentes*,
4 συῤῥέω. 1. καταῤῥυηκὼς, *qui defluxit*, 2.

Ῥέζω ab ἔργω. 86 In participio aoristi primi act. ἀπάρξας, *qui confecit*, ab ἀπαῤῥίζω: περιέρ-
ξαντες, *circumstantes*, à περιῤῥέζω.

Ῥήγνυμι à ῥάχε. 190 In aor. pr. indicatiui act. κατέρρηξεν, *impulit*, 2. simplex ἔρρηξε, *rupit, eru-* 40
1 διαῤῥήγνυμι. *pit in*. In part. perfect. act. διερρηχὼς, *qui rupit*. 1. In pass. ἡ κατερρηγμένη, *fragilis*, 2.
2 κατάῤῥηγνυμι. 192 In aor prim. indicatiui actiui, ἀνέῤῥωσε, *conualuit*, 1. ἐπιῤῥώσαν, *animum*
Ῥώννυμι à ῥόω siue *addiderunt*, 2. In infinit. ὑπορρῶσαι, *confirmare*, 2. In indicatiuo med. ἐπερρώσαντο,
ῥώω. & in tmesi, ὑπὸ δ' ἐρρώσαντο, *vibrarunt autem*, 2. In participio perfecti pass. κα-
1 ἀναῤῥώννυμι. τερρωμένος, *constipatus, firmus factus*, 3. In plus quàm perfecto pass. ἐπέῤῥωντο, 45
2 ὑπορρώννυμι. *animo sunt confirmati*. In aoristo prim. indicatiui pass. ἐπερρώσθη, *conualuit, melius*
3 κατάῤῥωννυμι. *habuit, corroboratus est*: ἐπορρώσθησαν, *animo sunt confirmati*, 2. sunt qui legant absque σ: sic in particip. ὑπορρωθεὶς, & ὑπορρωθεὶς, *corroboratus, auctus, animo erectus*, 2. ἀναῤῥωθέντες, *reualescentes*, 1.

Σβέννυμι à σβέω. 197 In aoristo primo participij act. κατασβέσας, *qui extinxit*, à κατασβέννυμι. In aoristo primo subiunctiui passiui, ἐγκατασβεσθῇ, *extinguatur*, ab ἐγκατασβέννυμαι. In participio, ἐσβεσθεὶς, *extinctus*, ab ἐσβέννυμαι. 50

Σεύω à σύω. 209 In perfect. indicatiui pass. ἔπασυμαι, *impellor*, pro ὔπασσυμαι, 3. vide
1 ἀποσεύω. 146 14. sic in participio ἐπασυμένος, *concitatus*, 3. In plus quàm perfecto, ἀπέσ-
2 ἐνσεύω. συτο, *exilit, emicuit*, 1. ἐξέσυτο, & in tmesi ἐκ δ' ἔσυτο, pro ἐξέσυτο δ', *exiuerat*
3 ὑπασεύω. siue *exibat autem*, 2. In aoristo prim. ἐξεσύθλιν, *impulsus sum*, 2. ἀπεσύθην, & 55

Bœo-

Bœoticè(67.23.) ἀπόρυθεν, *eruperunt*: simplex ἔορυθεν, & sine augmento σύρθεν, *impetum fecerunt*. In imperatiuo, σῦρθι, per syncopen pro σύρτητι, *festina*, vel est aoristi secundi actiui, tanquam à σύρμι.

200 In perfecto indicatiui act. κατέσκληκα, *morbo* vel *fame contabui, macie confectus sum*, 2. simplex ἔσκληκα, & Ionicè(107.41.) ἔσκληκα, *exarui*: συνέσκληκεν, *impegit*, 3. In participio. ἐνεσκληκώς, *induratus*, 1. In plus quàm perfecto, κατεσκλήκει, *contabuerat*, 2. simplex ἐσκλήκει, *obrigueraf*.

204 In fut. prim. infinitiui act. καταστήσειν, *libaturum esse*, à καταστένδω. In participio aoristi primi, ἐπαστέσας, *libans sumptis libamentis*, ab ἐπαστένδω.

207 In aoristo primo indicatiui act. κατεστόρεσεν, *amouit*: κατεστόρεσαν, *strauerunt*, à καταστορνύω.

208 In fut. prim. indicatiui act. ὑποστρώσω, *substernam, subiiciam*, 3. In participio perfecti pass. ὑπεστρωμένος, *prius substratus*, 2. ὑπεστρωμένος, ὑπεστρωμένη, *substratus, substrata*, 3. In plus quàm perfecto pass. κατέστρωτο, *prostrati sunt* seu *erant*, 1.

222 In perfecto participij actiui, ἐκτετμηκώς, *qui discidit*, 3. si in hoc ac sequentibus syncopen agnoscas, regularia erunt: vide 188.4. In perfecto indicatiui passi. κατατέτμηται, *distinctus est*, 6. In particip. ἐκτετμημένος, *incisus*, 3. ἐκτετμημένοι, *castrati, spadones*, 4. ἐντετμημένος, *incisus*, 3. κατατετμημένος, *idem*, 6. simplex τετμημένος, *sectus*: τὰ τετμημένα, *segmina*. In plus quàm perfect. ἀπετέτμητο, vel cum augmento perfecti (146.29.) ἀποτέτμητο, *obtruncatus erat*, 2. In aoristo primo indicatiui, ἀπετμήθη, *amputatus est*, 2. In imperatiuo, περιτμήτω, *circuncisionem accipe*, 7. In optatiuo, ἐκτμηθείλω, *minutatim concisus fuerim*, 3. ἀπολμηθείης, *præcidaru*, 2. In infinit. περιτμηθῆναι, *circuncidi*, 7. simplex τμηθῆναι, *vastari* In participio, ἀτμηθείς, *sectione apertus*, 1. ἀποτμηθείς, *truncatus*, 2. καταχμηθείς, *excisus*, 6.

105 In futuro primo indicatiui act. προσθήσω, *adiiciam*, προσθήσεις, *admonebis, adiicies*, 11. ἀναθήσει, *imponet*, 1. προσθήσομεν, *apponemus*, 8. In infinitiuo, καταθήσειν, *soluturum esse*, 6. In particip. ἐπιθήσων, *exacturus*, 5. In indicatiuo medio, ἐκτιθήσομαι, *dispono, condam*, 3. ἐπιθήσομαι, *imponam*, 5. ὑποθήσομαι, *consilium dabo, admonebo*, 14. συγκαταθήσῃ, *consenties, inibis*, 13. In infinitiuo, καταθήσεσθαι, *collocaturum esse*, 6. In aor. primo indicatiui act. κατέθηκα, *posui*, 6. futuri characteristica non seruatur, 147.45. ὑπέθηκας, *vertisti, mutasti*, 14. ἀνέθηκε, *fixit, dicauit, retulit*, 1. ἐνέθηκεν, *animauit, affectu imbuit*, 3. ἐπέθηκε, *misit*, 5. κατέθηκε, *deposuit*, 6. προσέθηκε, *tribuit, statuit*, 9. ὑπέθηκε, *credidit submisit*, 14. διέθηκεν, *tractarunt*, 3. κατέθηκαν, *indiderunt*, 6. In indicatiuo med. συνέθηκατο, *contraxit, iniuit*, 12. ὑπεθήκατο, *instruxit*, 14. In perfect. indicatiui act. προστέθεκεν, *attribuit*, 11. penultima scribitur per ε pro η, Bœotico more: vide 108.25. In particip. προστεθεικώς, ότος, *tribuens*: προστεθεικότες ἐσμὲν, *tribuimus*, 9. simplex τεθεικώς, *qui posuit*. In indicatiuo pass. ἐπιτέθειται, *incidit in*, 5. In particip. ἀποτεθειμένα, *reposita*, 2. συντεθειμένος, συντεθειμένη, *constitutus, constituta*, 12. συγκατατεθειμένος, *qui consensit*, 13. In aor. primo indicatiui passi. διετέθη, *redditus est, mulctatus est*, 3. vide 108.27. προστέθη, *datum est & ascriptum*, 11. διετέθησαν, *affecti sunt*, 3. προστέθησαν, *accesserũt*, 11. In optat. διατεθείη, *afficiatur, disponatur*, 3. ἀποτεθεῖεν, *referrentur*, 2. pro ἀποτεθέσθαν, 153.25.27. sic simplex τεθεῖεν, *ponerentur*, pro τεθείησαν. In subiunct. simplex τεθῇ, *ponatur*: τεθῶσι, *positi fuerint*. Infinitiuus, τεθῆναι, *poni, positum esse*: σφιτεθῆναι, *conditam esse legem*, quasi σφὶ siue σφίσι τεθῆναι, *sibi impositum esse*. In participio, τεθείς, *positus*: ἀνατεθείς, *impositus*: ἀνατεθείσαι, ἀνατεθείσης, *quæ coit*, 1. διατεθείς, *affectus, dispositus, constitutus*, 3. ἐκτεθείς, *expositus*, 4. μετατεθείς, *transmutatus, defunctus*, 7. προστεθείς, *additus, adnatus, appositus, accrescens*, 11. συντεθείς *suppositus*, 12. τὰ ἐμφυτεθέντα *quæ inhærent*, 8. τὰ περϋποτεθέντα *suppositæ* seu *præsuppositæ, prima fundamenta*, 10. In futuro primo indicatiui, προστεθήσεται, *adiiciar*, 11. ἀνατεθήσεται, *suspendetur, figetur, dicabitur*, 1.

215 In futuro primo indicatiui medij, ἀποτέξομαι, *enitar, fœtum inducam*: infinitiuus, ἀποτέξεσθαι, *enixurum esse*.

221 In aor. prim. indicatiui act. ἔξεπισε, *pœnas rependit*. In indicatiuo med.

Σκέλλω à σκλάω.
1 ἐκσκέλλω.
2 κατασκέλλω.
3 συσκέλλω.

Σπένδω à σπένδω.

Στορεννύω à στορέω.

Στρώννυμι à στρώω.
1 καταστρώννυμι.
2 προϋποστρώννυμι
3 ὑποστρώννυμι.

Τέμνω à τμέω.
1 ἀνατέμνω.
2 ἀποτέμνω.
3 ἐκτέμνω.
4 ἐντέμνω.
5 ἐντέμνω.
6 κατατέμνω.
7 περιτέμνω.

Τίθημι à θέω.
1 ἀναπίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διαπίθημι.
4 ἐκπίθημι.
5 ἐπιπίθημι.
6 καταπίθημι.
7 μεταπίθημι.
8 προστίθημι.
9 σπαρατίθημι.
10 περϋποτίθημι.
11 προϋπτίθημι.
12 συντίθημι.
13 συγκατατίθημι.
14 ὑπολίθημι.

Τίκλω à τέκω.

Τίκω seu τικτύω à τέω.

ἐξεπίσας, & ſine augmento ἐκπίσας, *pœnas pependit.* In optatiuo, ἐκπίσαιμι, *pœnas ſumpſiſſet*, ab ἐκπίνω, ſiue ἐκπινύω.

Τιτρώσκω à τρώω. κατατρώσκω. 224 In fut. pr. indicatiui act. κατατρώσω, *vulnerabo* In participio aoriſti pr. κατατρώσας, *qui ſauciauit* in perfect. indicatiui paſs. κατατέτρωμαι, & ſimplex τέτρωμαι, *vulneratus ſum.* participium, τετρωμένος, *vulneratus, læſus.* paulò pòſt futurum, τετρώσομαι, *ſauciabor.*

τρέφω à θρέφω. 1 ἀνατρέφω. 2 ἐκτρέφω. 3 ἐπιτρέφω. 4 συντρέφω. 5 συνεκτρέφω. 109 In aoriſto primo indicatiui actiui, ἐπέθρεψα, *educaui*, 3. ſimplex ἔθρεψα, & ſine augmento θρέψα, *nutriui.* in infinitiuo, ἐπιθρέψαι, *aluiſſe, educauiſſe*, 3. συνεκθρέψαι, *ſimul educaſſe*, 5. In participio medio, ἀνατρεψάμενος, *qui educauit*, 1. In perfecto indicatiui paſſiui ἐκτέθραπται, 2. & ſimplex τέθραπται, *educatus eſt*: vide 152.11. In participio ἐκτεθραμμένος, *educatus, adultus*, 2. ſi ſcribatur ἐκτεταμμένος per τ, ducetur ab ἐκτείνομαι, *inuertor*: hinc ἐκτεταμμένη πολιτεία, *mutata reſpublica*: συνεκτεθραμμένα, *quæ ſimul exaluerint*, 5. ſimplex τεθραμμένος, *educatus*: ὁ τεθραμμένος, *educatio.* In aoriſto primo indicatiui ἐθρέφθην, & ſine augmento θρέφθη, *nutritus ſum*: cur non dicatur ἐθεράφθη, vide 153.10. infinitiuus, θρεφθῆναι, *educatum eſſe*: futurum indicatiui medij, θρέψομαι, *nutriar*: θρεψόμεθα, *nutriamur, alimentum capiemus*: θρέψανται, *nutrientur.*

Τρέχω à θρέχω, & à δεδραμέω. 1 ἀποτρέχω. 2 ἐπιδ. 3 καταδ. 4 ὑποτρέχω. 110 & 66 In fut. indicatiui act. ἐπιθρέξω, *curram*, 2. In infinit. ἀποθρέξειν, *recurſurum eſſe*, 1. In aor. prim. infinitiui act. καταθρέξαι, *percurrere*, 3. In particip. ἐπιθρέξας, *percurrens*, 2. ὑποθρέξας, *qui prætercurrit*, 4. Perfectum ſumitur à δεδραμέω: vnde in plus quàm perfect. καταδεδεδραμήκεσαν, & Atticè (146.26.29.) καταδεδεδραμήκεσαν, *incurſionibus vaſtarant ſeu vaſtarunt*, 3.

Τυγχάνω à τεύχω & à τυχέω. 1 ἀποτυγχάνω. 2 ἐντυγχάνω. 3 ἐπιτυγχάνω. 4 συντυγχάνω. 5 συντυγχάνω. 6 συμπαντυγχ. Φαύσκω à φαύω, vide 176.11. 1 διαφαύσκω. 2 ἐπιφαύσκω. 219 & 225 Aʼ τεύχω, vt in fut. pr. infinitiui medij, ἐντεύξεσθαι, *vſurum eſſe*, 2, ſimplex τεύξεσθαι, *iiſdem fruiturum eſſe, fore.* in particip. ἐντευξόμενος, *vſurus, conſuetudinem habiturus*, 2. In perf. infinitiui paſs. συντέτευχθαι, & abiecto ε ex ευ, συντετύχθαι, *obuiàm fieri*, 4. In particip. ἀποτέτευγμένος, *fruſtratus, cui malè ſucceſſit*: ὁ ἀποτέτευγμένος, *quod voto non reſpondit*, 1. ἐπιτέτευγμένος, *obnoxius*, 3. Aʼ τυχέω, vt in perf indicatiui act. ἐπιτετύχηκε, *nactus eſt*, 3. In infinit. συμπεπτυχέναι, *cohærere.* per ſyncopen pro συμπεπτυχηκέναι, 6. niſi mauis deducere tanquam à συμπεπτύχω. In particip. συμπεπτυχηκώς, *qui interfuit*, 5.

Φαύσκω à φαύω, vide 176.11. 1 διαφαύσκω, 2 ἐπιφαύσκω. In futuro primo indicatiui act. ἐπιφαύσει, *illuceſcet*, 2. In aoriſto pr. διέφαυσεν, *illuxit*, 1. ſimplex ἔφαυσεν, *exortus eſt*, *illuxit.* in ſubiunctiuo, διαφαύσῃ. *illuxerit.*

Φέρω ab οἴσω, ἐνέγκω, & ἐνήνοχα. 1 ἀναφέρω. 2 ἀπφέρω. 3 διαφέρω. 4 εἰσφέρω, ſiue ἐσφέρω. 5 ἐκφέρω. 6 ἐπιφέρω. 7 ἐπαναφέρω. 8 καταφέρω. 9 μεταφέρω. 10 προφέρω. 11 παραπροφέρω. 12 προφέρω. 13 συμφέρω. 14 συσφέρω. 15 συμφέρω. 16 γνωσφέρω. 17 ὑποφέρω. 18 ὑποφέρω. 154 & 82. 83. 84. Futurum pr. ſumitur tanquam ab οἴσω: vt in indicatiuo act. ἀνοίσω, *referam*, 1. ἀποίσω, *auferam*, 2. διοίσω *differam*, 3. ἐξοίσω, *efferam*: ἐξοίσει, *efferet, deferet*: ἐξοίσομεν, *efferemus*, 5. ἐπιοίσει, *iniiciet*, 6. ἐπιοίσω, *ſurſum feram, efferam*. 7. παραπροσοίσω, *abrogabo*, 11 προσοίσω, *afferam, admouebo*: προσοίσεις, *admouebis* (legitur & προσοίσεις, *admoueas*, vt ſit aoriſti prim. ſubiũctiui: ſic in ſubiunctiuo medio προσοίσηται, *ſuſcipiatis*) προσοίσετε, *offeretis*, 14. συνοίσει & Atticè (210.20.) ξυνοίσει, *conferet, erit vtile*, 15. ὑπερνοίσω, *ſubuehar*, 17. In infinit. ἐξοίσειν, *patefacturum eſſe*, 5. καθοίσειν, *allaturum eſſe*, 8. συνοίσειν, *quadraturum eſſe, profuturum eſſe*, 15. in partic. ὃ συνοῖσον, *quod conferet, vtilitas*, 15. in indicatiuo paſs. συνοισθήσομαι, *conferar, coniungar*, 15 in medio διοίσομαι, *exportabor*: διοίσεται, *exportabitur*, 3. ἐξοίσονται, *efferent, ſe recipient*, 5. προσοίσομαι, *capiam cibum*, 14. συνοίσομαι, *congrediar*: συνοίσεται, & Atticè (210.20.) ξυνοίσεται, *continget, vertetur in vtilitatẽ, conferet*: συνοισόμεθα, *conerremus, congrediemur, præliabimur*, 15. in optatiuo, προσοίσοιτο, *accipiat*, 14. in infinitiuo, συνοισεσθαι, *actum iri*, 15. in particip. προσοισόμενος, *conſticturus*, 14. συνοισόμενος, *occurſurus*, 15. Aoriſtus pr. vocis actiuæ & mediæ, veluti & ſecũdus, ſumitur ab ἐνέγκω: ſed futuri characteriſtica hîc non ſeruatur, quin potiùs præſentis, 147.45. vt in indicatiuo act. εἰσήνεγκα, *intuli*, 4. ἐξήνεγκα, *protuli, extuli*, 5. κατήνεγκα, *detuli*: καθήνεγκε, *demiſit, intulit, abſtulit*: κατήνεγκαν, *detulerunt, accuſarunt*, 8. μετήνεγκε, *diuertit*, 9. προσήνεγκε, *ſuſcepit*, 12. συνήνεγκε, *contulit, obtulit*: συνηνέγκατε, *obtuliſtis*, 14. συνήνεγκε, *conduxit, & contulit, operæpretium & vtile fuit*, 15. συνεισήνεγκε, *contulit*: συνεισήνεγκαν, *contribuerunt*, 16. εἰσήνεγκαν, *retulerunt*, 4. In imperatiuo, εἰσένεγκον, εἰσένεγ-

ἐισενεγκάτω, *inferat*, ſeu *intrò ferat*. 4. (eſt etiam ἐισήνεγκον, *induxi*: vnde & infinitiuus ἐισενεγκεῖν, *inducere*) ἐξενείγκατε, *traducite*, 12. In ſubiunct. διενέγκῃ, *deportaret*, 3. προσενέγκῃ, *offerat*: προσενέγκωμεν, *proferamus*, 14. poſſunt etiam cenſeri aoriſti ſecundi. nam in hoc verbo, veluti in ἔπω & ἀγορεύω. (400. 14.) vterque aoriſtus eãdem habet vocem in toto ſubiunctiuo atque in tertia perſona ſingulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀπενέγκαι *auferre*, 2. συνεισενέγκαι, *ſimul conferre*, 16. In partic. διενέγκας, & in aoriſto ſecũd. διενεγκών, *præſtans*, *eximius*, 3. ἐξενέγκας, *auctos*, *efferens*, *qui extulit*, 5. παρεισενέγκαντες, *conferentes*, *adhibentes*, 11. προσενέγκας, *qui obtulit*, 14. συνενέγκας. *qui comportauit*, 15. In ſubiunctiuo med. ἐξενέγκωμαι, *reportauero*, 5. In infinit. ἀπενέγκασθαι, *referre*, *reportare*, 2. προσενέγκασθαι, *afferre*, 13. προσενέγκασθαι, *adhibere* 14. In participio, ἀπενεγκάμενος, *qui abſtulit*, 2. ἐξενεγκάμενος, *qui tranſportauit*, 5. ἐπενεγκάμενος, *importans*, 6. προσενεγκάμενος, *qui attulit*, *qui ſumpſit*, *qui eſitauit*, *qui cibum ſumpſit*, 14. Apud poëtas in his aoriſtis pro γ ponitur ι: aut ſi mauis, hæc tempora ſumuntur ab ἐνέγκω ſeruata quoque præſentis characteriſtica: vt in indicatiuo act. ἐξήνεικεν, & depoſito augmento ἐξένικε, *tulit*, *porrexit*, 5. ὑπηνείκαν, *ſubduxerunt*, 18. In optatiuo ſimplex, ἐνείκαι, & pleonaſmo τῦ κ, ἐνεῖκαι, *ferat*. In infinitiuo, ἐξενεῖκαι, *ferre*, *extuliſſe*. 5. In participio, ἀνενείκας, *referens*: ἀνενείκαντες ἄνα, *tollentes*, 1. ἐξενείκας, *qui extulit*, 5. ἐπενείκας, *qui intulit*, 6. In infinitiuo medio, ἐσενείκασθαι, *intuliſſe*, 4. ἐξενείκασθαι, *tranſtuliſſe*, *expilaſſe*. 5. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*, 1. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐνέχω: vt in indicatiuo, ἐξενήνοχα, *extuli*, 5. Atticè vocis eſt actiuæ, 144. 1. communiter verò eſt vocis mediæ. 217. 14. ſemper autem ineſt reduplicatio Attica: vide 218. 4. ſic μετενήνοχα, *tranſtuli*, 9. συνενήνοχα, *profui*, 15. προσενήνοχε, *protulit*, *produxit*, 13. προσενήνοχεν, *obtulit*, 14. In participio, ἐξενηνοχώς, *qui intulit*, 5. In particip. paſſ. παρεισενηνεγμένος, *abrogatus*, 11. προσενηνεγμένος, *qui ſe geſſit*, 14. συνενηνεγμένος, *ingreſſus*, 15 vide 152. 6. In aoriſto prim. indicatiui paſſ. ἐξενήνεχθεν, *euagatus ſum*, 12. ἀνηνέχθη, *perlatus eſt*, 1. ἀπηνέχθη, & ſine augmento ἀπενέχθη, *delatus eſt*, 2. κατηνέχθη, *cecidit*, *delapſus eſt*, *delatus eſt*: κατηνέχθησαν, *delati ſunt*, 8. προσηνέχθη, *acceſſit*, *oblatus eſt*: προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*, 14 συνηνέχθη, *euenit*, *contigit*, 15. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*, 10. In ſubiunct. ἐξενεχθῆις, *allucineris*, 12. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*, 2. συνενεχθῆναι, *contigiſſe*, 15 quod & συνενεγκθῆναι: vide 218. 10. In participio, ἐξενεχθείς, ἐξενεχθέντες, *delatus*, *euectus*, 5. ἐπενεχθείς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus*, *obiecta*, 6. μετενεχθείς, *tranſlatus*, 9. παρενεχθείς, *allatus*, 10. προσενεχθείς, *oblatus*, *deuoratus*, 14. συνεχθείς, *collatus*, *comportatus*, *contingens*, 15. ὑπερενεχθέντες, *qui ſuperarunt*, 17. κατενεχθῆσαι, *euerſe*, 8.

In Aoriſt. primo indicat. act. κατέφησεν, *affirmauit*, 1. In optatiuo ſimplex φημὶ ἀ φάω, 164. 20.
φήσαι, Atticè ſiue Æolicè (57. 31.) φῆσαι, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*, 1. In perfect. indicatiui paſs. πέφαται, *dicitur* ſeu *dictum eſt*: προπέφαται, *prædicta ſunt*, 2. item *manifeſta ſunt*, à προφαίνομαι: atque ab hoc poteſt cenſeri tertiæ ſingularis aut tertiæ pluralis: vide 391 45. In imperatiuo, πεφάσθω, *ſit aſſertum*, *dictum ſit*. 231 In fut. indicatiui act. προφάσει, *occupabit*, 3. In aoriſt. pri. προέφθασεν, *anteuertit*, *præuenit*, *occupauit*, 3. προέφθασαν, *circumuenti ſunt*, 2. in imperatiuo, προφθασον, *præueni*, 3. in particip. προφθάσας, *præueniens*, 1. προφθάσαι, *qui anteuertit*, 3. φθάνω à φθάω. 1 προφθάνω. 2 προέφθανον. 3 προφθάνω.

233 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθιθι, & ſimplex φθῖθι, *perde*. in optat. Æolico ἀπόφθισεις, *perdideris*, 1. in infinit. ἀπόφθισαι, *perdere*, 1. in plus quàm perfecto, ἀπέφθιτο, *interiit*, 1. κατέφθιτο, *periit*, 2. φθίνω à φθύω. 1 ἀπόφθινω. 2 καταφθίνω.

238 In aor. pr. participij paſs. προφωχθεὶς, *ante toſtus*, à προφωνέω. Φωγνέω à φώγω.

245. & 241. Aὐχέω: vt in aor pr. indicatiui act. ἐύεχεν, quod & ἐύεκεν, *infudi*, *libaui*, 4. futuri characteriſtica abijcitur, atq; υ apud oratores ex diphthõgo ευ: à poëtis verò non rarò ſeruatur ευ, κατέχευεν & κατέχεεν, *effudi*: κατέχωας, *infudiſti*, κατέχευεν & κατέχεεν, *effudit*: κατέχευαν, *deiecerunt*, 6. ἐπέχευε, *ſuperfudit*, *effudit*, 5. συνεχύαμεν, *confudimus*, 9. διέχευαν, *diffuderunt*, 3. in infinit. Χέω à χύω, & à χεύω. 1 ἀνέχεα. 2 ἀπεχέω. 3 διαχέω.

4 ἐγχέω. 5 ἐπιχέω. 6 καταχέω. 7 παρεγχέω. 8 περιχέω. 9 συγχέω.

συγχέαι, *turbare, confudisse*, 9. In participio, ἀποχέας, *qui refudit*, 2. περιχέας, & poëticè περιχεύας, *circunfundens, perfundens*, 8. συγχέας, *qui confudit*, 9. simplex χέας, *qui fudit*. In infinit. medio, χέασθαι. *fundere*. In particip. χεάμενος, *fundens*. Ἀχύω: vt in perfect. particp. passiui, διακεχυμένος, *solutus, fusus*: διακεχυμένοι, *effusi, soluti, molliter educati*, 3 περικεχυμένοι, *imminentes & adfusi*, 8. συγκεχυμένος, *confusus*: hinc aduerbium συγκεχυμένως, *confusè, promiscuè*, 9. In aor. pr. optatiui passi. διαχυθεῖεν, *exhilarentur*, 3. pro διαχυθείησαν, 153. 27. In participio, ἀναχυθεὶς, *redundans*, 1. ἀποχυθεὶς, *effusus*, 2. διαχυθεὶς, *exporrectus, exhilaratus*, 3. ἐπιχυθεὶς, *infusus*, 5. παρεγχυθεὶς, *effusus*, 7. περιχυθεὶς, *circunfusus*, 8. inuenitur etiam παραχεθεὶς, *adfusus*, à παραχέω, sed tanquam à παράχημι. nam à χέω regularis aoristus prim. indicatiui esset ἐχήθην, vel ἐχέσθην: at à χῆμι fit ἐχέθην, *effusus sum*: vide 196. 18.

Χρῆ à χρῆμι siue χράω.

242 In aor. pr. indicatiui act. ἀντέχρησε, *suffecit, satisfuit*, ab ἀντίχρη: ἐξέχρησε, *suffecit abundè*, ab ἔκχρη.

χρώννυμι à χρώω. 1 ἐπιχρώννυμι. 2 καταχρώννυμι. Χώννυμι à χώω. 1 ἀναχώννυμι. 2 ἐπιχ. 3 καταχ. 4 προχώννυμι. 5 προχ. 6. συγχ.

243. In aor. pr. infinitiui act. καταχρῶσαι, *tingere, fucare*, 2. In perf. participij pass. ἐπικεχρωμένος, *per summa coloratus*, 1. κατακεχρωσμένος, *tinctus*, 2.

246 In aor. pr. indicatiui act. συνέχωσαν, *obruerunt*, 6. In infinit. ἐπιχῶσαι, *aggerem cumulare*, 2. In particip. προχώσας, *aggerens*, 4. προχώσας, *qui aggessit, qui exaggerauit*, 5. ἀναχώσαντες, *qui aggesserunt*, 1. συγχώσαντες, *qui obstruxerũt, subruentes, obturantes*, 6. In perf. infinitiui passi. προσκεχῶσθαι, & poëticè sine reduplicatione προσεχῶσθαι, *exaggeratum esse*, 4. simplex κεχῶσθαι, *exaggerari*. In aorist. pr. participij pass. ἀναχωσθεὶς, ἔντος, *aggestus*, 1. καταχωσθεὶς, *obrutus*, 3.

Ὠθέω ab ὤθω. 1 ἀνωθέω. 2 ἀπωθέω. 3 διωθέω. 4 παρωθέω. 5 περιωθέω.

248 In fut. prim. indicatiui act. ἀπώσω, *prohibebo*, 2. In medio. ἀπωσόμεθα, *respuemus*, 2. In aor. pr. infinitiui act. ἀνῶσαι, *reuerti, referri*, 1. In partic. ἀπώσας, *repellens*, 2. διώσας, *emeritus, rude donatus*, 3. παρώσας, *dimittens, negligens*, 4. In indicatiuo medio, ἀπεώσαντο, *recusarunt, expulerunt*, 2. augetur Atticè, 144. 28. In infinitiuo, διώσασθαι, *per interstitium vi impellere & propellere*, 3. παρώσασθαι, *deiicere, differre*: inuenitur & cum augmento Attico παρεώσασθαι, 4. In particip. ἀπωσάμενος, qui repudiauit, 2. παρωσάμενος, *expellens*, 4. In perf. indicatiui pass. ἀπέωσται, *repulsus est*, 2. περιεώσμεθα, *sumus adiecti*, 5. augentur Atticé. sic participium παρεωσμένος, *proiectus, repudiatus*, 4. at ἀπωσμένος, *exagitatus, qui repulsam accepit*, 2. est sine augmento. In aor. pr. subiunctiui pass. περιωσθῶμεν, *repulsam accipiamus*, 5. In partic. ἀπωσθεὶς, *expulsus*, 2. περιωσθεὶς, *reiectus, exclusus*, 5.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi præceptis, ac congeriei vocabulorum siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquam, aut ob aliam quancunque literarum mutationem est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere desyderat, profecto *Plus* (vt cum Ouidio loquar) *quàm quod fieri res sinit, ille petit*. poterũt tamen, vt opinor, ea quæ hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducũtur (quæ omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum sit in thematis inuestigandi ratione obscurum aut difficile, quod horum adminiculo, quasi lumine non possit elucere.

FINIS.

Perbreues in Clenardum annotationes,

PER

Tuſs. Berchetum Lingonẽſem.

TVSS. BERCHETVS LECTORI S.

PRAECLARVM illud grauiſſimi poëtæ dictum, quo monemur vt in præceptis tradendis breuitati ſtudeamus cùm ego magnopere probo, tum ijs maximè omnibus, qui docendi prouinciam ſuſceperunt, diligenter ponderandum vſurpandúmque arbitror: quòd præceptorũ multitudine obruta miſerè ingenia hebeſcant, & à percipiendis diſciplinis aut omnino deterreantur, aut certè nullo penè fructu in ijs conſeneſcant. At enim qui breuitatem vt rem ſummè neceſſariam & alijs præcipit, & ipſe ſectatur: idem etiam ſapienter præcipit, vt obſcuritatem, quæ cum breuitate vt plurimum coniuncta eſt, vitemus. Scilicet vt præceptorum multitudo ignauis ſatietatem & faſtidium parit, ſic obſcuritas ſtupidis deſperationem: vtrunque verò illis etiam hominibus, in quibus nec ſtudium nec ingenium deſideres, inſtitutum curſum abrumpendi neceſſitatem quandam magna rei tum literariæ tum publicæ iactura afferre proculdubio videtur. Verumenimuero huic tanto malo commodè vtilitérque occurri poſſe puto, ſi non ambitioſæ oſtentationi, ſed alienæ vtilitati ſeruientes, quæ aut ſuperuacanea, aut aliena, aut minimè neceſſaria luxurians ingenium nullo iudicio profundit, ea omnia reſecemus, & quæcunque artis ipſius cognoſcendæ ratio poſtulat, ea paucis quidem, ſed proprijs, vſitatis & ſignificantibus verbis explicemus. Illud enim mihi tantummodo compendium placet, quod nihil diſpendij aut ſalebrarum, in quibus hæreas, habeat, ſed in quo tuta, plana & aperta omnia pateant: ita vt nihil omnino tibi obſtet, quo minus rectè, quò contendis, eò, felicitérque peruenias. Ergo hæc ſententia nobis omnibus ſtet, non minus ſalebras & obſcura diuerticula, quàm ſinuoſas ambages vitandas eſſe, ſi quidem pretium aliquod operę in ſtudiorum curſu facere cogitemus. Nam vt fugienda eſt prolixitas, quæ alacritatem animi retundit, & currentem remoratur ac frangit: ſic breuitatem eam maximè ſectandam, quæ perplexi aut obſcuri nihil habeat, ad quod impingas, ſed vnde eluctari ac extricare te facilè poſſis, cùm docti omnes præcipiunt, tum noſtræ vtilitatis ratio ſuadet. Illud autem non vlla alia commodiori & faciliori ratione fieri poſſe videtur, quàm ſi, præter diſpoſitionis virtutem elocutioníſque lumen, artis præcepta validis rationibus confirmemus, quas deinde illuſtribus & appoſitis exemplis ex auctoribus de meliore nota petitis illuſtremus. Nam ſi alterutrum aut deſit, aut non ſatis commodè conuenientérque tractetur, præcepta illa quamuis doctè & accuratè ſcripta, attamen quia manca, nec ſuis inſtructa partibus, à pleriſque ferè omnibus negligẽtur, nec iniuriâ. Fructus enim magno negotio decerptus, nec vlla voluptate, quaſi ſale conditus, amarus certè quidem eſt, inſuauis, &, vt ita dicam, non ita fructuoſus. Qui verò tam doctum & egregium artificem præſtat, vt tum breuitatem perſpicuitate, tum perſpicuitatem grauitate temperet: is verò in non mediocris ingenij viris, nec meo vnius, ſed doctorum omnium iudicio eſt habẽdus. Quotus enim quiſque eſt Grammaticorum, Rhetorum, Dialecticorum, Philoſophorũ, Medicorum, Iuriſconſultorum, & Mathematicorũ, qui eam, quam profitetur artẽ, eo iudicio, fide, induſtria & accuratione tradat ac doceat, vt non ſæpiſſimè erret, labatur, hallucinetur, decipiatur & decipiat? Quæ vlla eſt ars, aut quod vſquã opus tam venuſtum, affabrefactum & conſummatũ, in quo non plurima vel deſint, vel deſiderentur? idque nõ ex Momorum iſtorum atque inuidorum, ſed eorum qui de rebus probè ſentiũt & candidè iudicant, ſententia. Nam minimè id mirũ eſt, ſi tu nec à moroſis & ſuperciliosis quibuſdam bene audias, nec viris alienæ laudis æmulis omnino placeas, cùm ij vel politiſſima quæque & doctiſſima monimenta traducere ſoleant, vt aut grauioris ſcilicet eruditionis laudem captent, aut ſua eiuſdem

argumenti ſcripta edant, atque ita, reliquis, ſi modò poſſint, ſuppreſſis, auctoritatis pluſculum & nominis inde conſequantur. Age enim, quo tandem conſilio tot libellos ſubinde excudendos curas, niſi hoc ſic exiſtimes, ſic tibi etiam perſuadeas, poſſe te alienis lucubrationibus vel tenebras offundere, vel lucis aliquid adferre? Tanquam ſi multò eruditiùs, aut certè clariùs docturus & interpretaturus ſis, quod alius non ſatis accuratè tradiderit vel obſcuriùs ſignificauerit, aut amputaturus quod nulla neceſſitate effuderit, aut ſuppleturus quod prætermiſerit: aut denique ornaturus & exculturus, quod ille inornatum incultúmque reliquerit. Quanquam non modò non vitupero, ſed laudo etiam maximè doctorum virorum induſtriam, qui ad aliorum ſcripta emendanda & interpretãda ſuam omnem operam ſtudiúmque conferunt, in idque incumbunt maximè, vt cum voluptate & vtilitate ſumma euolui ea & tractari à nobis poſſint. Alioqui meritò & habear, & ſim etiã impudens, atque vel alienæ induſtriæ parum candidus æſtimator, vel vtilitatis publicæ inimicus, ſi aliquam oſtẽtationis & ambitionis, aut operæ fruſtra collocatæ notam ijs inurerem, qui pietatis, reíque literariæ ornandæ, illuſtrandæ & propagandæ ſtudioſi, non ſolùm quod obſcurum, rude, lacerum & imperfectum eſt, id diligenter explicant, perpoliunt, interpolant atque perficiunt, ſuíſque omnibus numeris abſolutum reddunt, ſed etiam quod non eſt dictum priùs, magna ſui admiratione omniúmque vtilitate nobis impertiunt. Atqui de ijs tantùm loquor, qui nimium ſibi Suffeni ſua tantùm mirantur, aliena prorſus negligunt, quíque opus aliquod quantumuis elaboratum & accuratum, atque adeò, quantum quidem humana induſtria vel potius imbecillitas conſequi poteſt, perfectum, nunquam ita probant, quin ſe aliud longè ornatius & perfectius effecturos ſperent ac præ ſe etiam ferãt. Vnde enim nobis ſingulis ferè annis naſcuntur, & omnium oculis, auribus, & manibus obtruduntur tot Grammaticarũ, Rhetoricarum, Dialecticarũ, Ethicarum, Phyſicarum, Sphærarum, Arithmeticarum myriades? Ecquid autem opus eſt puerorum ingenia tanta multitudine, tanta varietate, tanta etiam infinitate obruere? Quin potius aliena ſcripta & præcepta crebrò reguſtamus, & in ijs acquieſcimus? Aut ſiquid in ijs deſideratur, (vt nihil eſt adeò abſolutum, ad cuius perfectionem aliquid accedere poſſe non videatur) id vel viua voce, vel editis breuiſſimis atque perſpicuis annotationibus illuſtramus? Etenim quod ab alijs eruditè quidem ſcriptum eſt, ſed obſcurè aut imperfectè, id commodæ interpretationis luce quaſi ſtellulis quibuſdam illuminare, &, quoad eius fieri poteſt, perficere minimè damno, ſed noua identidem præcepta cudere & recudere, nouas ſubinde methodos, epitomas, tabulas, inſtitutiones euulgare, &, vt cum poëta loquar, figere ac refigere, illud verò & rideo & damno maximè: neque vllum ſanæ mentis hominem puto, qui non idipſum & damnet & rideat. Nam præterquam quòd in tanta varietate hæremus dubij quid potiſſimum deligamus & ſequamur, iſta etiam nouitas, qua tantopere allicimur & delectamur, veterum obliuionem quandam inducit, aut faſtidium etiam & contemptum parit: faciúntque hæc inauſpicatò captata diuerticula, vt rectam, &, quod vulgò dicitur, Regiam viam nũquam adeamus, nedum frequentemus & teramus. Quinetiam auidè, ne pueriliter dicam, riuulos quoſdam cœnoſos plerunque & malè defæcatos ac noxios ſæpiſſimè conſectantes, ex fontibus ipſis tum limpidis tum ſalubribus, ex quibus illi manarunt, ne guttam quidem hauriamus. Quare ſummis illis totius literaturæ coryphæis & principibus viris ſua indigniſſimè decedit auctoritas, noſtris verò Muſis (dolendum) magna fit iniuria, deperítque vtilitas. Nunquid tamẽ à riuulis idcirco abſtinendum cenſeo? Minimè gentium, ſi modò ijs delibatis continuò & alacriter, quò te deducimus, eò contendas, vt de pleno fonte ſitim explere poſſis. Neque enim de re ipſa queror, ſed de multitudine, de varietate & nouitate nimia, qua plus quàm par eſt, onerati, diſtracti & pellecti, doctam illam & venerandam antiquitatem aut planè aſpernamur, aut certè non magni æſtimamus. Equidem, ſi quàm familiare & procliue optare eſt, tam id quoque perficeretur facilè, atque bene nuncupata vota ex animi ſententia ſuccederent, vellem, vt iſthæc tanta præceptorum multitudo circumcideretur, reſpueretur varietas, & tam effrænata nouandi licentia coerceretur, nullúſque vlli nouitati locus daretur, niſi quatenus illa aut verborum ſplendore, aut rerum grauitate, aut inueniendi acumine, aut dignitate collocãdi, aut

denique varia eruditione multiplicíq; vtilitate, vetuſtatis luminibus officere poſſet. Vetera enim multa ſunt partim leuia & ridicula, partim obſcura, ſordida & inutilia, addam etiam falſa & pernicioſa, quæ recentior ætas doctiſſima ſanè & politiſſima meliora effecit & diligentiſſimè perpurgauit atque illuſtrauit: vt ſi tam clarum lumen nõ acceſſiſſet, & hiſtoria & Philoſophia in denſiſſimis, &, quod aiunt, Cimmerijs tenebris iacerent ac propemodum ſepulta eſſent: Ne quis fortaſſe me noua & recentiora omnia repudiare velle putet: quibus contrà vetera multa tum grauitate & vtilitate, tum elegantia & perſpicuitate infinitis partibus cedere & ſcio & profiteor. Verùm hoc vnum iam ago, vetera, quæ præponderent nouis, nobis amplectenda, colenda & retinenda mordicus: immo verò quanquam aliqua ſui parte offendant (Nam vetuſtati quantumuis venuſtæ ſui næui inſunt, ſuæque rugæ & lippitudo, nec omnia in grauiſſimis etiam auctoribus æquè ſemper grauia ſunt) nõ ideo tamen ſui faſtidium animis noſtris inijcere debere: ſed potius conãdum nobis pro virili eſſe, vt fideli & ſtrenua cultura ſuus illis nitor ac dignitas, quæ vel longi æui ſitu, vel hominum inertia valde multum imminuta eſt, reſtituatur. Si quid autem nouandum eſt, id parcè fiat & modeſtè, nec niſi neceſſariò: alioqui longè nobis potior & antiquior debet eſſe publica ſalus & vtilitas, quàm ſola veterum auctoritas. Vtilitas, inquam, & ſalus publica, ſuprema lex eſto. Itaque (nam modus huic tandem rei adhibendus) vt antiquitati ſua dignitas ac auctoritas ſarta tecta, incolumiſque maneret, & publica interim, cui maximè illa conſultum voluit, non negligeretur vtilitas: næ doctiſſimorum & grauiſſimorum virorum, & eorum maximè qui Academijs præſunt, reíque literariæ, vt ita dicam, fræna moderantur, in hoc curæ & cogitationes omnino euigilare deberent. Primùm vt ex tot epitomis in vnum quodque artis genus conſcriptis, vna ex reliquis præcipuè deligeretur, aut certè ex ijs omnibus noua, quaſi corpus quoddam, conficeretur, quæ ad auctoris ipſius, à quo eæ omnes exaratæ & deſcriptæ ſunt, mentem, exemplar & archetypum optimè quadraret. Deinde quæ ſemel docti ſapientéſque viri amica coniuratione ſummóque iudicio è re publica conſtituiſſent, eorum magiſtratus ſummus auctor eſſet, edictóque caueret ne temerè quidquam in ijs vel immutaretur vel nouaretur: cætera autem id genus, quæ ab hac quaſi norma diſcreparent, ea vel non ederentur, vel edita proſtarent quidem, & pro cuiuſque arbitrio, ſi quid vtilitatis allatura eſſent, tractarentur. At non eo tamen loco neque numero haberẽtur, quo ea, quæ publica auctoritate comprobata fuiſſent: nec tanti denique eſſent, vt inſtituta iam & aliquot antè annis vſurpata huius vel illius auctoris docendi ac publicè proponendi ratio vel tantillum immutaretur. Quod quidem ſi fieret, comitiiſque habitis rogarentur ſententiæ, quænam Grammatica Græca ex ſexcentis editis potiſſimùm placeret (iam enim quæ de reliquis artibus & linguis præcipienda ſunt diſſerere, nec mei conſilij eſt, nec facultatis) equidem mihi dubium non eſt, quin doctiſſimi quique pedibus atque animis in hanc ſententiam irent, vnum maximè Clenardum retinendum, diſcendum, docendum. Sed quid comitijs & ſuffragijs ad eam rem opus eſt, cùm ſummo omnium conſenſu vnus ille Clenardus digniſſimus cenſeatur, quem noſtra hæc Academia terat & perſonet? Feliciſſimè ſanè & meritiſſimó. Quòd ſi plus temporis & iudicij in deligendo Latinæ linguæ Grammatico maiores noſtri olim adhibuiſſent, aut iam in cõuentu palam hac de re ageretur, ſententiæque non tam numerarentur, quàm ponderarentur, ſtatueretur, credo, rudia politis, obſcura perſpicuis, barbara Latinis cedere debere. Diligentiſſimus ſanè quidem Grammaticus Deſpauterius, & qui non iniuria Alexandro illi & reliquis eiuſdem notæ hominibus barbaris & inſulſis ſubrogatus & ſuffectus fuit. At quemadmodum rerum omnium viciſſitudo eſt, ætáſque ſuccedit ætati, ſic bono illi Deſpauterio ſuccedere pridem debuit Riuius aliquis, Philippus, Cornelius, aut alius quiſpiam eiuſmodi, à quo barbaries, perplexitas, obſcuritas & prolixitas nimia abſit, & in quibus percipiendis ac ediſcendis nec multum ingenij, nec temporis multum requiratur. Nempe Satis quercus, quod prouerbio dicitur: niſi fortaſſe ea vecordia atque amentia ſimus, vt frugibus in hominum vſum diuino beneficio repertis abſtinentes, glande adhuc veſci, aut potius paſci velimus. Sed de his alij viderint. Neque enim id nunc ago, vt de hac re aduerſus tot tantóſque viros, qui contrà ſentiunt aut faciunt, aliquid pro-

nuntiem : Nam mihi non ſumo tantum neque arrogo , vt meum conſilium valere debeat, ſed mihi tamen inuidioſum apud modeſtos & candidos homines fore non puto, ſi modeſtè & candidè meam ſententiam aperiam atque proponam. Ergo vt ad hoc noſtrũ inſtitutum iam propius accedamus: Quãquam ego Clenardum in Græcis & eos qui Clenardũ docent, vehementer laudem, nõ tamen tota errare via puto, qui alios etiam, delectu diligenter habito, & diſcant & doceant: quippe qui Clenardum non vſquequaque probem & admirer, tanquam ſi ille vnus citra exceptionem probari, atque in omnibus Academijs & in ore, auribus animíſque omnium verſari debeat. Nam multa in eo requiri cùm Guillonij, tum Anteſignani maximè commentarij in eum auctorẽ editi ſatis teſtantur. Teſtantur & id permulti docti viri, qui Grammatica Clenardi edita & ſæpius ac ſæpius lectitata, ab alijs & edendis & prælegendis deterriti non ſunt. Non eſt autem veriſimile te, ſi quid ſapias, quod ab alio iam , nec infeliciter, tentatum eſt , idem aggredi velle , niſi felicius id & abſolutius perfecturum te ſperes. Id quod feliciſſimè quidem ijs ſucceſſiſſe video , qui Grammaticæ opus in faciliorem & conuenientiorem, quàm Clenardus, ordinem digeſſerunt : quam rem ſi Clenardus ipſe præſtitiſſet , diligentis quidem & eruditi Grammatici laudem, ſi non cæteris omnibus, at certè pleriſque (bona illorum venia dixerim) facilè præripuiſſet. Verùm quid facias ? Nihil ab eodem tam accuratè fieri poteſt, quod idem ab alio, immo ab illo ipſo (ſi modò is ingenio ſuo temperet potius quàm indulgeat, omnéſque ingenij & induſtriæ neruos contendat) emendari & accuratius fieri nõ poſſit. Et verò ille ipſe Anteſignanus, ne longè abeam, illud ipſum egregiè & facilè quidem effeciſſet , ſi quantum operæ in Clenardo doctis & iuſtis commentarijs illuſtrando atque amplificando poſuit , tantum & induſtriæ ad eum commodiori & accuratiori ordine diſtinguendum adhibuiſſet. Atque ita demum eruditum planè artificem & inſignem citra controuerſiam Anteſignanum ſe præbuiſſet. Ad me autem quod attinet, ſi doctrina illi longiſſimo etiam interuallo ſecundus eſſem , aut certè quantum animo ac ſtudio, tantum & ingenio atque induſtria valerem , eniterer ſedulò pro mea in pueritiam formandam & moderandam voluntate maxima, vt nihil hac in parte & ab auctore ipſo & à me deſiderari poſſet. Quanquam cùm operoſus ille & adeò elaboratus , ſingulis videlicet & auctoris & commentatoris paginis ac verſibus reſpondens index , tum notæ arithmeticæ contextui & annotationibus paſſim inſertæ, mutandæ de-integro & diligenter cum ſingulis conferendæ plus tædij & difficultatis interpolatori adferrent, quàm vtrunque opus auctori atque interpreti vnquam attuliſſe videatur. Siquis tamẽ eſt puerorum inſtitutionis ita peritus & ſtudioſus , vt abundantia quadam otij, animi ac facultatis ingentem hanc molem euoluere & aggredi velit ac poſſit : id verò , nulla prorſum mea, ac ne auctoris quidem & interpretis inuidia ſuſcipiat : quorum manes contrà illi plurimum hac nec leui, nec inutili opera gratulabũtur, gratulabitur & tota Græcæ linguæ candidatorum cohors , quæ ſubſidij & compendij ad Græcam linguam facilius & commodius diſcendam aliquid inde conſequetur. Ego quoque illi ipſe candidè gratulabor, qui, quod ab alijs requiro & vehementer probo, effectum darem id ipſum tam libenter, quàm qui libentiſſimè, ſi tantum mihi facultatis & otij, quantum animi ſuppeteret. Sed mearum ipſe virium conſcius, & in onere, quod mihi non leue impoſitum eſt , ſuſtinendo plus ſatis occupatus , hoc vnum, quod iam poſſum & quod in procliui atque ad manum eſt, aggredior & tracto: quæ grauiora ſunt alijs accuratius atque ingenioſius excutienda relinquens. quale autem cunque illud eſt, tibi, ô candide Lector, candidè & liberaliter exhibeo, breues nimirum haſce annotationes, quæ diſcendo docendóque cùm ex me ipſo, tũ ex alijs maximè Grãmaticis vt potui optimè dudum deprompſeram , hoc ſanè conſilio , vt quæ in Clenardo manca videbantur, ſupplerem, & quæ obſcura, explicarem : in quo & mihi & meis nonnihil conſuluiſſe & ſatisfeciſſe ſum aliquando viſus. Scio me nonnulla interdum adnotaſſe, quæ in ipſo etiam Clenardo extent, quod nec diſſimulaui, illum ipſum ad ſui ipſius explicationem arceſſens : ſed id feci, quòd eò illa pertinere viderentur: quæ autem ſunt coniuncta, ſi commodè conferantur, ea lucis plurimum adferre ſoleant. Præterea ſi pleraque ex ijs maiori fortaſſe labore , quàm ingenio aut induſtria ex doctiſſimis quibuſque Grammaticis , quos certè mihi videre contigit,

(paucos enim tunc habui) collecta & huc tranſlata videbuntur: id ingenuè fatebor, & ſi peccare eſt, fatebor id quoque. At nullam hîc ingenij aut induſtriæ laudem mihi temerè arrogo: quin ſi qua eſt inde ad alios peruentura vtilitas, eam fere totam auctoribus ipſis, vnde ea ferè tota, ſecundum Deum, effloruit, vt debeo, ſic etiam tribuo. Quod autem præcipuè hîc mihi vendico, vnus eſt, quantuluſcunque eſt colligendi digerendíque labor, & vnum quo te nonnihil iuuare ſum conatus, ſtudium: id quod ſi vtcunque ſuccederet, ſatis ſupérque mihi & laudis & præmij adeptus videbor. Cæterùm, quæ ad pronũtiationis, vt videtur, recentioris probationem & confirmationem pauca ſtatim initio annotauimus, ea etiam doctiſſimis viris, qui hæc pluribus diſſeruerũt, adſcribes: quorũ iudicio & auctoritate, quæ grauiſſimis præcipuè rationibus nititur, ſtandũ potius cenſeo, quàm deprauata conſuetudine, & eorũ qui neſcio quam obiectant incommoditatem, pertinacia, aut, vt mollius loquar & modeſtius, timiditate, & ea quam fortaſſe Plutarchus vitioſam hîc non immeritò dixerit, verecundia. Hoc autem vnum ſi addidero, finem faciam: nam & epiſtolæ modus aliquis eſſe debet, & verendum etiam mihi eſt, ne epiſtola annotationum modum excedere videatur. Sed cùm alia de re quàm de hac leuicula acceſſione, dicendum mihi putarem, non potui conſilij mei rationem paucioribus complecti & explicare. quod pro tuo candore boni conſulas velim. Quod igitur vitandæ vituperationis & calumniæ gratia nequaquam ſilentio prætereundum videtur, hoc tandem vnum addamus, vt ne tu ignores, Quæ ad hunc auctorem illuſtrandum per me acceſſerunt, & mihi vni & meis tantùm qui meæ fidei commiſſi erant, me olim collegiſſe & adnotaſſe: de ijs verò promulgandis ne cogitaſſe quidem vnquam: alioqui me tum in colligendo, tũ in interpretando diligentiorem & accuratiorem operam adhibiturum fuiſſe. Sed cùm Librarius in publicam, ſua quidem opinione, vtilitatem, auctorem hunc additamẽto quodam ornatum apparere cuperet, animúmque ſuum induceret me ad eam rem adiumenti aliquid adferre poſſe: quanquam viderem leuidenſæ omnino munus eſſe hanc tantillam operam, quam multo iuſtiorem grauioremque tum Anteſignanus nauauit, tum quiſpiam alius facilè nauare poſſit: ego tamen multis literis precibúſque victus, in lucem hæc emitti ſum paſſus, quæ tibi aliquantulum profutura putarem. Atque id tum libentius feci, tum confidentius, quòd magna pars ac ferè maxima, vt dixi, eorum quæ hîc leges, non ex meo ſenſu aut penu (quod ſentio quàm ſit exiguum, & rebus neceſſarijs non valde inſtructum) deprompta ſit, ſed è doctiſſimorum virorum, qui ea ipſi per ſe vel excogitarunt, vel aliena freti induſtria nobis impertiti ſunt, lucubrationibus & vigilijs emanarit. Quòd ſi, quantum mihi iam animi & voluntatis eſt, tantum etiam vel doctrinæ vel tranquillitatis & otij vnquam ſuppetet, etſi is non ſum qui ipſe mihi nedum vlli alij temerè quicquam de me pollicear, tentabo tamen, Deo duce, quidpiam aliud, vnde maiorem fortaſſe & voluptatem & vtilitatem ſis percepturus. Tu interim vale. E Muſæolo noſtro 5. Calend. Nouemb. 1580.

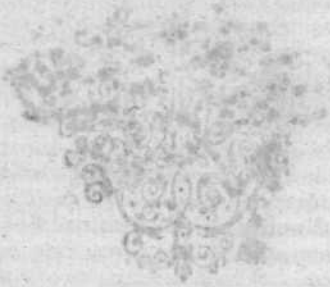

PER BREVES IN CLENARDVM ANNOTATIONES.

PER TVSS. BERCHETVM LINGONENSEM.

BSonandum, vt prior ſyllaba dictionis gallicæ, *beſte*. ipſius enim literæ figura, quæ græcis & latinis eadē eſt, indicat eam apud vtroſque eandem habere vim, poteſtatem & ſonum. Id confirmat Euſtathius in Homer. β (inquit) μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. & alibi, βῆ βῆ φωνῆς προβάτων σημαντικόν. Idem Cratinus, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. i. Is autem fatuus tanquam ouis bee bee ſonans, badizat, i. vadit. Pag. 1 De literis.

Γ debet vbique eodem modo tũ græcis, tũ latinis pronuntiari, quæcunque tandē vocalis ſequatur. vni enim literæ vnicus tantùm ſonus tribuendus eſt.

Ε peculiare nomen non habet: nam Hebræis nulla eſt litera, quæ huic reſpondeat. Vnáque eſt ex iis quatuor, quas Plato in Cratylo ſcribit à græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, ſed tantùm ipſarum nomina, *alpha*, *bêta*, & cæteræ omnes literæ præter ε, ο, ω, & υ. Dicitur autem ε ψιλὸν. i. exile, tenue, & gracile, ad differentiam η vocalis lõgæ, quæ vt ê vel ee fermè proferebatur: vel potius ſecundum Plutarchum, vt ε ab ει diſtingueretur. Nam veteres græci, ει non diphthongum, ſed literam vocabant.

Η, aſpirationis nota in grādiuſculis literis, ſed diſſecta iam, anteriori parte ſpiritum aſperum ſeu denſum ſignificat, poſteriore lenem. valet ê longum: nec exiliter pronuntiādum, vt ἰῶτα quicum nihil habet commune, nec rurſum vt ε, vt apud nos *ego*: ſed vaſto quodam ſono, medio inter ε & α, à quibus ſæpe contrahitur: aut vt e in *honorês*, & in prima gallici nominis *bêſte*. itaque pronuntiandum, *bêta*, *zêta*, *êta*, & *thêta*, ore diductiore. Atque ita pronuntiatum olim fuiſſe à Romanis, teſtatur etiam notus ille Perſii verſiculus, Et potis es nigrum vitio præfigere Theta. Et Martial. Noſti mortiferum quæſtoris, Caſtrice, ſignum? Eſt operæpretiũ diſcere Theta nouum. neque enim ſcribitur apud vtrunque *thita*, vt vulgò iam & corruptè pronuntiatur.

Ι, pumilionem vocat Cæcilius, quòd omnium & figura & ſono tenuiſſima ſit ac minima. eſt enim μονόγραμμος. Eam Plato accommodam eſſe dicit ad exprimendum res ſubtiles & penetrabiles, vt ἰέναι, ἴεσθαι. itaque aliter proferenda η, υ, ει, οι & ῃ quàm ι, ne inter legendum incidamus in ἰωταχισμὸν & πολυίωτα, quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confuſam. Neque enim ſonandum χρισὸς vt χρυσὸς: neque κιὼν vermiculus frumenta corrodens, vt κύων canis: neque μικρὸν longum, vt μικρὸν paruum: neque λοιμὸς peſtis, vt λιμὸς fames: neque πιότης obeſitas, vt ποιότης qualitas: neque denique μία vna, vt μυῖα muſca.

Κ eodem ſemper ſono, quacunque litera ſequente, pronuntiandum.

Σ pro aſpiratione ponitur in iis dictionibus quas à græcis ſumpſimus, vt ſemis, ſex, ſeptem, ſe, ſal, ſus, ſuper: nam græcis aſpirantur ἥμισυς, ἓξ, ἑπτά, ἅλς, ὗς, ὑπέρ. Malè autē pronuntiatur, quoties media eſt inter duas vocales: nam proprium ſemper ſonum retinere debet, vt in principio, ſic & in medio.

Υ, huius ſonus medius eſt inter ι & ου, & tam græcè quàm latinè, vt u gallicum, enuntiandum eſt, non vt i : quomodo & Terentius, In *aſtu* ἄςυ venit, non *aſty*, vt υ iam pronuntiatur. Itaque & in diphthongo dicetur *tau* non *taf*, vt prima in *audio* : vt dicetur infrá.

Ω, ô magnum ita appellatur ex collatione cum altero, quod paruum dicitur: magnum verò, ſiue quantitatem ſpectes, eſt enim natura longum : ſiue figuram, quum ſit veluti ex duobus οο conflatum (nam ante repertam temporis longi notam, vocales productas in ſcribendo geminabant.) proferendum autem vt οο duplicatum, non ictu quidem vocis, ſed productione, vt in dictionis latinæ ſecunda ſyllaba, *honôres* : ex qua vna dictione diſcimus quomodo pronuntiari debeant ο, ω, & η.

Ex ſuperioribus igitur vtcunque apparet β, γ, ζ, η, κ, υ, & ω ita abſurdè proferri, vt non ſolùm nomen amiſerint, ſed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil omnino retineant, atque adeò alium prorſus iam ſonum induerint. In μ, ν, & ταῦ, nomenclaturis & appellationibus potius quàm ſono peccatur, dum pro *mu, mi* : pro *nu, ni* : pro *tau, taf* dicitur. Reliquæ autem præter has literæ ſonuerunt olim, vt nunc ſonant, & ab omnibus citra controuerſiam ferè, rectè pronuntiantur.

Sciendum & hoc poſtremò, quod ad literarum numerũ attinet, Sedecim tantùm literas initio fuiſſe à Cadmo è Phœnicia in Græciam illatas, ſimplicibus ſonis, qui ſunt ſexdecim, ſignificandis inuentas. Quibus poſtea additæ ſunt octo partim à Palamede, partim à Simonide, quibus ſoni compoſiti exprimuntur : videlicet, η ω ζ ξ ψ θ φ χ : Id quod nulla quidem neceſsitate factum, ſed maximo tamen cum fructu, vt ſcriptio minus eſſet laborioſa, magíſque compendioſa. Nam pro geminata vocali vel conſonante εε, οο, πς, quibus longa notabatur, ſcribitur hodie η ω ψ, & ita de cæteris.

Pag. 2. Vocales ſic dicuntur quòd plenam per ſe poſsint vocem edere. Longæ η ω contractæ ſunt ex duabus breuibus, ſoláque vocis quantitate ab iis differũt, non voce vt vulgò quidem pronuntiantur. Ancipites δίχρονοι, in quibuſdam vocabulis longæ, in quibuſdã breues, in paucis indifferẽtes & variæ, vt apud Martial. Et quos ἄρες ἄρες decet ſonare. & illud Theocr. ἦ γὰρ ἔρωτι Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. i. ò Polypheme, Quæ minimè ſunt pulcra, ea pulcra videntur amanti. qua de re etiam paulò pòſt.

Diphthongus eſt ſyllaba ex duabus vocalibus ſonum ſuum retinentibus conflata : ita dicta, quòd duos φθόγγους. i. ſonos efficiat. ſic vulgò grammatici. ſed dicendum potius, in vnam mixtam vocem coeuntibus (nam alioqui, quando diſtinctæ ſunt vocalium voces, duæ ſyllabæ naſcantur neceſſe eſt :) niſi addatur definitioni, quæ raptim & vno ſpiritu proferri poſſunt. Diphthõgus igitur, quaſi geminiſona, quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componatur.

Diphthongi propriæ reuera ſunt nouem αι ai, αυ au, ει ei, ευ eu, οι oi, ου ou, υι vel υι üi, ηυ eeu vel èu, ωυ oou vel ôu. ex quibus ſola ου rectè pronuntiatur. Súntque ita dictæ, quòd poſtulet eas naturalis pronuntiatio. i. quòd duæ vocales vt integrè ſcribuntur, ita integrè pronuntiantur : vel quòd vna eadémque ſyllaba geminæ vocalis ſonum edat. Alioqui diphthongus à vocalis ſono non diſtabit, ſi ſimplicem ſonum adferat. diphthongus enim non ſcriptura, ſed voce cernitur : aliás nõ diphthongus erit, ſed digraphus. Impropriæ ſeu abuſiuæ ſunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi ſcribũtur & proferuntur : in quibus ſcilicet prior ſolùm vocalis integrè pingitur & pronũtiatur, ι verò ſubſcriptũ nõ exauditur: itaque vt ſimplices vocales efferũtur, nec vocem compoſitam edunt. Sunt autem tres, α a, η ê vel ee, ω oo vel ô.

Olim

Olim ἰῶτα ipſum literis adſcribebatur, non ſubſcribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quaſi dimidiatum ι, hoc modo, α, η, ω. Quæ ſcribendi ad latus conſuetudo remanſit in literis capitalibus, Αι, Ηι, Ωι. Id autem fiebat ad indicandas diphthongorum mutationes in contractionibus maximè, & ad ſimiles caſus diſcernendos, vt οἰκείῳ ὤκειον· τῷ λόγῳ in datiuo ſingulari, & τὼ λόγω in duali. *Pag.3.ver.1.*

Conſonantes vocem per ſe non edũt: ideo Platoni dicuntur ἄφωνα. i. vocis expertes. A Grammaticis σύμφωνα, quia cum vocalibus adiunctis ſonos ſuos communicant. Eæ ſunt vel Mutæ, vel Semiuocales: Mutæ nouem, tres tenues ſcilicet, π κ τ, quòd tenuem aerem efflent: tres aſpiratæ, quæ craſſum & denſum ſpiritum edunt, φ χ θ: proferuntur aere multo è gutture erumpente. tres mediæ β γ δ, quæ ſpiritu inter vtrumque medio efferuntur. Mutæ omnes meritò dictæ ἄφωνα γράμματα, quòd per ſe neque vocem edãt vt vocales: neque ſtrepitum, vt ſemiuocales. Aſpiratæ autem, non ſunt cum nonnullis dicendæ aſperæ, ſed denſæ ſeu craſſæ. Neque enim græcis dicũtur τραχέα γράμματα, ſed δασέα, quòd copioſiorem ſpiritum requirant, vt ſit earum opima & quaſi adipalis pronũtiatio. Illis itaque oppoſitæ non dicuntur lenes, ſed ψιλά. i. tenues & exiles. ρ potius eſt aſpera, & ι lenis.

Semiuocales ſunt octo, ζ ξ ψ duplices dictæ, quia binas includant cõſonantes, vel quia duarum literarum ſint compendia. ξ autem valet tantùm κς & γς, vt φοίνιξ ικος, ἄντυξ υγος, ambitus. Interdũ tamen κ in obliquis aſpiratur, ſed præter recti naturam: nam inter κ & σ locus aſpirationi nullus eſt. Itaque quamuis dicamus θρίξ τριχὸς capillus, non eſt tamen putandum ξ in θρὶξ valere χς. Quatuor ſunt liquidæ ſeu immutabiles, ſic dictæ quòd ita ſint lubricæ, vt pronuntiando quaſi liqueſcant, nec in alias mutentur. quod pluribus Anteſignanus declarat. σ verò μοναδικὸν dicitur. i. ſolitariũ: aliis ἄσημον. i. ſine ſigno. neque enim vel liquida eſt, vel duplex, ſed ſui cuiuſdam iuris, immunis & ſine officio. Dictæ autem ſemiuocales, ἡμίφωνα, quòd vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen ſtrepitus & ſoni ſpeciem edant.

Alteram) Adde, Vt in apoſtrophis, verborum coniugationibus & nominum inflexionibus videre eſt. *verſ.16.*

Valere) Adde, Tum vt retineatur huius literæ ſuauitas, qua Fabius teſtatur nullam aliam dulcius ſpirare: tum, quia debet inter tres duplices eadem eſſe analogia. cæteræ autem non valent σπ vel σκ, ſed contrà πσ & κσ. Itaque ζδσ non contrà σδ valebit. *verſ.27.*

Vt σαπφὼ) Tenuis ante aliam aſpiratam nunquam apud græcos ponitur in eadem dictione, ſed ante ſuam poteſt, vt βάκχος, σαπφώ. Nam eadem aſpirata, nullis interpoſitis literis, geminari non poteſt. *Pag.4.ver.23.*

Syllaba, eſt ſpiritus comprehenſio ad vnam vocem exprimendam, eáque conſtat vel ex vna vocali, vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam vocem coeuntibus, vel ex conſonante vna aut pluribus cum vna vocali aut duabus ad ſummum. Syllabis autem quatuor accidunt, Quantitas, Tonus, Spiritus & Paſsio. 1, Quantitate, ſyllaba eſt triplex, Longa, Breuis, Anceps. Lõga quatuor præcipuè modis cognoſcitur, Vocali longa, vt ἥρω: Diphthongo, quæ omnis longa eſt natura (niſi αι & οι in fine dictionis ſequente vocali vel diphthongo) vt αἰνείας: Poſitione, quæ ſemper etiam longa eſt, vt ἄρτος, φλὲψ: Et cõtractione, vt τὰς πόλιας πόλις, ἐθέλουσας ἐθέλους. Breuis cognoſcitur breui vocali, vt ἔλεος. Quantitas in ancipitibus cognoſcitur maximè auctoritate poetarum: vt κιχάνω producit α, quod in ἀρετάω & βραδὺς corripitur. Si in eadẽ etiam voce vocalem non natura longam ſequitur muta cum liquida, ſyllaba eſt anceps, vt prima in πάτρης. Vocalem non natura longam intellige, *Pag.5.ver.29*

vocalem omnem præter η & ω quæ natura sunt longæ. 2, Passiones autem sunt ἀπόστροφος. i. auersio, de qua Clenardus. ὑφὲν subunio syllabarum, quæ coniunctæ esse debebant, contrahendarum nota, vt ὅ τι quòd. tum ὑποδιαστολὴ subdistinctio. i. syllabarum, quæ disiunctæ esse debebant, separandarum nota: & sæpe differentiæ caussa ponitur, vt ὅ, τι pro ὅτι quodcunque. est igitur passio virgula indicans dictionem affici. Sũt etiam tempora, seu notæ temporum, quæ longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant: longum -, breue υ. 3, Accentus autem (i. toni seu apices & notæ, quæ eleuationem ac depressionem syllabarum indicant) sunt tres: Acutus tres habet sedes, vltimam, penultimam & antepenultimam. Circunflexus vltimam & penultimam. Grauis habet locum in omni syllaba quæ nec acuitur, nec circunflectitur, vt ἄνθρωπος primam habet acutam, reliquas graues, quia demisso & graui tono pronuntiantur. Acuto igitur accentu, syllaba pronuntiando attollitur. Graui, grauiter, i. absque vlla vocis eleuatione aut mora enuntiatur. Circũflexus ex vtroque compositus, vtriusque etiam naturam seruat. i. cum mora quadam effertur. Acutus & Circũflexus dicuntur principales, quia syllabis inscribuntur, vt θεός, ποιῶ. Grauis autem, minus principalis, quia in syllabis solùm intelligitur, vt φιλοσοφία. non scribitur nisi in vltima syllaba, loco acuti in contextu orationis, cohærentiæ caussa. sed τις interrogatiuum, semper acutum retinet: item dictio acutitona, sequente enclitica, proprium accentum seruat. Ergo grauis accentus duplex: Syllabicus, quem habent omnes syllabæ, ea excepta supra quam est tonus apice signatus, nec vnquam reuera pingitur: Grauis prædominans est acutus dictionum acutitonarum, qui scribendo & legendo in grauem mutatur in consequentia. i. in contextu, non sequente puncto, aut dictione enclitica: tunc enim, vt dixi, acutus non mutatur.

vers.41. *Longè*) Adde: υ etiam capitale denso spiritu semper notatur, vt υἱὸς, ὕς, ὑπερβαίνω, & ita in reliquis.

Pag.6.vers.11 *In aspiratam*) Adde, suam, vt sup. Id quod etiam in compositione obseruatur, vt ἀφαιρέομαι, ab ἀπὸ & αἱρέομαι.

ver.17. *Pro breuibus*) Adde: non sequente in eadem syllaba, consonante: nam μοῦσαι breue est, id quod accentus declarat: longa enim ante breuem circunflectitur: At αι in μούσαις longum: itaque & mutatus est accentus: nam longa ante longam acuitur. idem dicendum in φιλόσοφοι & φιλοσόφοις.

Adde ad regulam apostrophi: Nonnunquam etiam vocalis breuis incipiens dictionẽ reiicitur post longam, vt ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι, pro πᾶσα ἀρετή ἐστι. Præterea vtimur apostropho in Crasi. i. contractione Attica duarum dictionum, vt τ' ἀγαθὸν, pro τὸ ἀγαθὸν. pag.12. ver.23. & 155.25.

Pag.7.ver.15. γ ante γ græcè efferri potest, vt Latini in aggrego & aggero efferunt: quomodo κκ geminatum in voce ἐκκλησία. Sed γ ante κ, χ, vel ξ proferri non potest, præsertim in vltimis syllabis σύριγξ, φάλαγξ, λύγξ: quòd γ nullam habeat coniunctam vocalem cum qua cohæreat. ν autem his superioribus literis præponi non potest.

vers.18. *Sonandum vt γ*) Hoc nulla ratione grammatica nititur, sed vsu tantùm corrupto. γ igitur sonet vt ν, at κ suum sonum retineat, pephanca.

vers.19. *τ post ν, vt d*) Ridiculum hoc & absurdum. nam si hoc admittamus, qui discerni poterunt τὸν τρόμον tremorem, & τὸν δρόμον cursum: οἴκονδε domum seu ad domum, & οἶκόν τε domúmque: ἐντελέχεια actus & perfectio, & ἐνδελέχεια assiduitas seu continuatio?

vers.21. *Vt m*) At facilior commodiórque fuerit pronuntiatio, si vnaquæque consonans suum & legitimum sonum retineat, vel ipso teste Fabio, qui ait apud

Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia moleſta ſit eius pronuntiatio. Ridiculum igitur neſcio quam prætexere εὐφωνίαν: nam εὐφωνία id ſuadet, quòd omnes literæ ſonent, vt ſcribuntur.

Cenſent) Adde: & meritiſsimò quidem. Neque enim aut vlla ratione, aut veterum auctoritate confirmatur, ſed corrupta ſolùm loquendi conſuetudine à vulgo & inducta temerè primùm, & poſtea mordicus, omnium ferè conſenſu vſurpata. Quod doctiſsimi quique viri queruntur, & vt germanæ pronuntiationi ſuus reſtituatur honos vſúſque, pro virili nituntur Checus, Eraſmus, Mecherchus, Ramus, & nouiſsimè omnium ſimul & grauiſsimè Gualterius, ex quorum fontibus nos hæc hauſiſſe candidè profitemur. *vlt. ver.*

Ablatiuo Græci carent) At eius loco reliquos omnes caſus vſurpant, præterquam vocatiuum. Itaque ablatiuus meritò dicitur caſus Latinorum. *Pag. 8. ver. 8.*

Datiuus ſingularis in omnibus declinationibus pariſyllabis habet ι ſubſcriptum, in quinta verò imparisyllaba deſinit in ι. *Pa. 10. ver. 1.*

αν vel ην) Eſt hoc commune omnibus quatuor primis declinationibus, vt finiant accuſatiuum ſingularem in ν cum vocali nominatiui. *verſ. 2.*

In α, vel η) Adde, remoto σ nominatiui. In ης autem finita formant quædam vocatiuum in α breue: nempe quæ deſinunt in της, quæ gentem ſignificant, quæ componuntur à τείχω, τοιχῶ & μετρῶ, tum poetica in πης, vt δυρυόπης latè ſonans, Iouis epithetum. pag. 129. 8. *verſ. 3.*

Adde, Genitiuus pluralis huius & ſecundæ declinationis, vltimam ῶν circumflectit, vt αἰνειῶν, μουσῶν. *verſ. 5.*

Quædam in ας primæ, præſertim propria, retinent α in toto ſingulari, vt θωμᾶς, λουκᾶς, ἀντίβας, πυθαγόρας, λαίας lapis, πατραλοίας parricida. 129. 3.

Quinque Græcorum) Attica lingua vſi ſunt Demoſthenes, Iſocrates, Xenophõ, Plato, Ariſtoteles, Ariſtophanes, & Lucianus: Ionica, Herodotus, Hippocrates & Homerus: Aeolica, homines Aeolidis regionis in minori Aſia, Alcæus & Sappho: Dorica, præcipuè Siculi & Rhodii, vt Theocritus & Pindarus. *verſ. 13.*

Vocatiuum ſimilem) Hinc tamen non ſequitur vocatiuũ hunc qui nominatiui locum obtinet, Atticæ linguæ conſuetudini adſcribendum eſſe, ſed Aeolicæ & Bœoticæ, vt doctè adnotat Henr. Steph. Hoc eſt, Etſi Attici vocatiuũ parẽ nominatiuo faciant, non tamẽ vocatiuus vſurpatur pro nominatiuo Atticè, ſed Aeolicè potius & Bœoticè. Neque enim apud Thucydidem aut alium ex Atticis ſcriptoribus eiuſmodi vſum reperiemus. Rectos quidem & vocatiuos eodem modo Attici efferunt, ſed non ſemper: nam in Atticis ſcriptoribus vocatiui etiam reperiuntur, vt apud Ariſtoph. σώκρατες. ἑρμῆ, ξανθία. &c. *verſ. 15.*

θαρρεῖν *pro* θαρσεῖν) θάρσος & θαρσεῖν antiqua ſcriptura eſt: at θάρρος & θαρρεῖν recentior, ab Atticis ſcriptoribus introducta. *Pa. 12. ver. 14.*

μούσαις *Muſis*) Adde, Et paragoge τοῦ ι in fine fit μούσησι, α in η mutato & ι ſubſcripto, & μούσησιν ſequente vocali, Atticè, 234. 32. & 33. *Pag. 13. verſ. vlt.*

Amicitia) Adde: Et quæ in ᾶ circumflexum deſinunt ex contractione, vt μνᾶ ex μνάα, τῆς μνᾶς mina: ταυσικάᾶ, άας ᾶς. ea enim fiunt per craſin ex puris, 129. 15. *Pa. 14. ver. 31.*

Ad tertiam referuntur omnia nomina & participia paria finita in ος & ον maſculina & neutra. Quædam autem huius declinationis habentia ος vel ον purum, contrahuntur per omnes caſus, vt ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, mens. τὸ καινέον καινοῦν, τοῦ καινέου καινοῦ caniſtrum, lanx. 131. 22. *Pa. 15. ver. 15.*

Communia in ος) Quædam nomina in ος Atticis maximè ſunt communia: qualia ſunt compoſita, vt φιλόσοφος: Deriuatiua, ἑπακτὸς aduena, hoſpes: Pura, ἀπυδαῖος: In ρος vt διάφορος: Et in μος vt ἡώριμος. 118. 13. *verſ. 16.*

Neutra in ον) Omnia neutra huius declinationis non ſemper deſinunt in ον, *verſ. 17.*

vt ἄλλο: & pronomina αὐτὸ, τοῦτο, ἐκεῖνο. Sic τοιοῦτο, τηλικοῦτο, τοσοῦτο, quæ tamen interdum habent ν.

Pag. 17. *In quartã declinationem.* Multa huius declinationis fiunt à similibus tertiæ finitis in αος, vt μενέλεως à communi μενέλαος, νεὼς à ναὸς templum. Vide 129.25. mutatur enim α, si est in penultima purum ac longum (vt certè illic semper longum est) in ε, & ο finale in ω per omnes casus manente tono in eodem loco, etiamsi obstet vltima longa. (Longa enim vltima, penultima acuitur) id quod Atticorum proprium est in hac maximè declinatione & secunda contractorum.

vers.22. *Neutra in ων*) Vnum neutrum est τὸ χρεῶς, hoc debitum: de quo 130.1. dicitur & χρεῶν, τό.

vers.26. ων) Veteres Attici ν finale accusatiui singularis remouere consueuerunt, quam terminationem adhuc retinent, vt ὁ ἄθως, τὸν ἄθω· ὁ λαγὼς, τὸν λαγῷ· ἡ ἕως, τὴν ἕω· κῶς κέως, κῶ κέω. sic ἀπολλὼ in accusatiuo. 15.10. & 129.28.

Pa.18.ver.11. σῶς *saluus, integer*) adde ταὼς & ταῶς ὦ pauo pauonis.

vers.29. *In ος*) Adde, Aliis scilicet atque aliis literis præcedentibus, prout terminatio recti exigit: vel addito simpliciter ος, vt ἕλλην ἕλληνος: aliquando τος, vt σῶμα σώματος: vel vltima nominatiui consonante variata, vt κόραξ κόρακος: aut vocali, vt αἰθὴρ αἰθέρος: aliquando interposita tantùm vocali ante vltimam nominatiui terminationem, vt ὁ ὄφις ὄφιος, τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος: vt docet Clenardus & cum eo interpres diligenti multorum exemplorum, pro varietate terminationis, appositione.

Pa.22.ver.23. Nomina in ων composita à nominibus etiam in ων, suorum simplicium formam sequuntur, vt χαλκοχίτων, ίτωνος (quia χιτὼν χιτῶνος faciat) armatus lorica ærea. Homer.

vers.26. ων ονος) ferè deriuata, communia, comparatiua & verbalia, vt ὁ πρίων πρίονος serra: μελεδὼν tamen facit μελεδῶνος, ἡ, cura, & ἡ τυφεδὼν ῶνος vstio.

vers.27. εὐδαίμονος) Sic ὁ καὶ ἡ γείτων, ονος vicinus, finitimus, præterquam ὁ καὶ ἡ αἴθων, ωνος. i. καυστικὸς ardens, εἴρων, ωνος, cauillator, dissimulator, & κύων κυνὸς heteroclitum.

vers.32. δράκοντος) Sic λέων λέοντος: quæ fœmininum habent in αινα, vt ἡ δράκαινα, ἡ λέαινα. præter λάκων λάκονος. quibus simile est γέρων γέροντος.

Pag.25.ver.2. κῆρος *cor*) Adde, Verbalia præsertim & barytona. i. grauem tonum habentia in vltima.

vers.3. Adde: Sic ἀστὴρ, έρος stella: ὁ πίηρ πίερος, φράτηρ φράτερος, barytona penultimam producentia.

vers. vlt. *Heteroclitum est*) Sic τὸ σκῶρ τοῦ σκατὸς stercus, oletum.

Pa.28.ver.11. *Vera*) Adde & ης per ῆ, vt ὁ ποδῆς τοῦ ποδῆ pedes, contractum ex ποδέας.

Pag.29. v.25. Tum, ους per ωτὸς, vt τὸ οὖς, τοῦ ὠτὸς auris.

Pa.30.ver.4. Adde, ὁ διονῦς τοῦ διονῦ τῷ διονῦ τὸν διονῦν. i. muliebris. vestis muliebris.

vers.22. Adde: ως οτος participia præterita, ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος qui verberauit.

Pa.31.ver.35. τὸν ὀξέα *ab* ὀξὺς ὀξέος *acutus*) Sic ὁ εὐρὺς τοῦ εὐρέος latus, amplus, spatiosus, τὸν εὐρὺν, & poeticè εὐρέα.

Pa.32.ver.7. λέον *leo*) Huc pertinet ἄναξ, ὦ ἄνα. præter ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος, ὦ ὀδοὺς, dēs, vt mox.

vers.10. ὦ χαρίει, *gratus*) Exceptis substãtiuis exeuntibus in ένος, vt ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, ὦ ποιμήν.

vers.19. ὦ παῖ) Præter ἡ δαῖς. i. τὸ συμπόσιον conuiuium, cuius vocatiuus est ὦ δαῖς, vt nominatiuus.

vers.23. πίηρ, ὦ πίηρ) Sic ἴβηρ, ὦ ἴβηρ Iberus, fluuius Hispaniæ. & alia propria, vt ποσειδῶν ῶνος facit ὦ πόσειδον. Neptunus.

vers.28. *Amaryllis*) In ις quæ acuuntur in vltima sæpius suum σ retinent, vt κρηπὶς ῖδος, ὦ κρηπὶς crepida. Præterea composita quædam polysyllaba barytona in

ων, vocatiuum in ον formant, vt ὁ ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον: ὁ ἀγαμέμνων, ὦ ἀγάμεμνον: ὁ κακοδαίμων, ὦ κακόδαιμον (sic ποσειδῶν, de quo iam dictum) ος genitiui remoto, & tono translato in præcedentem.

Fiet diphthongus.) Tanta est penultima datiui pluralis, quanta datiui singularis, quod ad quantitatem quidem attinet. *Pag.33.ver.2.*

Τοῖς ποσὶ, *pes*) à datiuo singulari, non nominatiuo. sic ἡ ἐσι, δρομέσι. 37.21. *ver.10.*

Contractæ declinationes oriũtur è quinta simplicium, propter immediatum duarum vocalium concursum, quæ crasin pariunt: declinata enim sine crasi omnino sunt quintæ, vt ἀληθὴς ἀληθέος, contractè ἀληθοῦς. *Pag.35. In nomina contracta.*

Contractorum casuum vsus oratoribus præscriptus est. Nam vbi contracti reperiuntur, illos vsurpant, incontractos dialectis ac poetis relinquentes: quod simpliciter faciunt in prima declinatione: nisi quòd reiiciunt genitiuum pluralem contractum ἀηθῶν ab ἄηθος, ὁ, flos, propter aduerbiũ ἀηθῶν quoniam, sed retinent ἀηθέων. In secunda verò casibus Atticis vtuntur, vbi sunt, quòd illic desint contracti: sed vbi ex Ionicis contracti reperiuntur, illos ferè malunt. Vbi verò non est terminatio Attica, nec contracta, ferè admittunt Ionicam, spreta communi. dicunt enim ταῖς πόλεσι potius quam πόλισι. In tertia quoque terminationes Atticas malunt, si sint: si non sunt, contractas ex communibus recipiunt. In quarta, omnino contractas vbi sunt, sicut in prima. In quinta, incontractas cõmunes, quòd hæ non habeant hiatum. Ideóque quum τ remouetur, contractas inde Atticas admittentes, poetis Ionicas relinquunt. Denique vsitatissimi sunt genitiui Attici per ω purum, vt τοῦ δημοσθένεως, τῶν δημοσθένεων· τῆς πόλεως, τῶν πόλεων, accentu in antepenultima, Atticè. *Obseruatio ex Vergara.*

Nomina propria primæ declinationis aliquando paribus syllabis declinantur, vt ὁ ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνεος, τὸν ἀριστοφάνην· οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Et composita ab ἔτος, vt ὁ ἐπαέτης ἐπαέτεος, οἱ ἐπαέται, τοὺς ἐπαέτας septennis.

εα η) εα contrahitur in ει diphthongum in accusatiuo plurali masc. & fœm. in η verò in cæteris casibus. εε contrahitur in ει in nominatiuo & vocatiuo plurali masc. & fœm. in η autem in cæteris casibus. Si post ε sequitur longa vocalis aut diphthongus, tum in eandem fit contractio. Contractiones autem hic sunt quinque, ου ει η οι ω. *verſ.10.*

Quædam nomina in α etiam in accusatiuo contrahuntur, quorum scilicet nominatiuus definit in ης purum. vt ὁ δῦφυὴς τὸν δῦφυῆ & δῦφυᾶ. ὑγιὴς ὑγιέα & per contract. ὑγιῆ vel ὑγιᾶ. δῦφυᾶ & ὑγιᾶ Atticè. vide 131.18.

ἑοιν οῖν) Omnis datiuus dualis in diphthongum per ι siue propriam definit. *Ibidem.*

In ες) In compositis barytonis tonus transfertur in antepenultimam in vocatiuo vt in δημόσθενες. alioqui idem accentus vocatiui, qui & nominatiui, ὁ ἀληθὴς, ὦ ἀληθές. Addendum & : adiectiua in ης formant ex se substantiua in εια, accentu posito in antepenultima, vt ἀληθὴς ἀλήθεια. εὐσεβὴς εὐσέβεια. At cùm fiunt à verbis in εύω, acuuntur in penultima, vt δουλεία à δουλεύω, βασιλεία à βασιλεύω. *verſ.18.*

A κλέος composita sic ferè contrahuntur: ὁ ἡρακλέης ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέεος ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέϊ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέεα ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεες ἡράκλεις.

Cùm genitiuus singularis non contrahitur, nusquã contrahitur. In secũda igitur nullus genitiuus contrahitur. Tres autem sunt contractiones in secũda, ι in lingua communi, ει in lingua Ionica & Attica, itidem η, sed in duali tantùm nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralibus nominum neutrorum. Contrahitur autem hæc secunda in datiuo singulari, tum in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo pluralibus. Casus Attici accentum semper habẽt in antepenultima, etiam si vltima sit longa, vt supra dictum est, τῆς πόλεως, *Pag.36. In secundam declinationẽ.*

τῶν πόλεων. Postremò, oratorius vsus nominum secundæ declinationis, quæ maximè varia est, huiusmodi est : ἡ πόλις, τῆς πόλεως, τῇ πόλει, τὴν πόλιν, ὦ πόλι. D. τὰ καὶ ὦ πόλεε, ταῖν πολέοιν καὶ πόλεων. P. αἱ καὶ ὦ πόλεις, τῶν πόλεων, ταῖς πόλεσι, τὰς πόλεις. Frequentius enim secunda habet obliquos per ε purum, quàm per ι, & tum εῖ in ει contrahitur, & εα in η, εας & εες in εις.

Pag.37. In tertia declinatione contrahuntur tantùm quatuor casus, datiuus singularis, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus dualis ac pluralis. Duæ sunt autem contractiones tantùm, ει & η, idque ex lingua communi non item Ionica aut Attica.

vers.26. Τὸν στειριᾶ) Sic πειραιεὺς, πειραιέως πειραῶς, πειραιέα πειραᾶ. portus Atticæ, Piræeus, trisyllabum.

In quarta declinatione singulares omnes casus præter vocatiuum contrahuntur : sed dualis cum plurali sequitur tertiam simplicium. tres sunt autem contractiones, ου ex οο, οι ex ο & ι, ω ex οα.

In quinta sunt contractiones α, ᾳ, ω, ῳ. quæ ita fiunt: Si post α sequitur ο aut ω, contractio fit in ω. Si hæ duæ vocales non sequantur α, fiet contractio in α. ἰῶτα sicubi reperitur, subscribitur.

Pag. 38. In verba. Tria tempora eandem habent characteristicam cum præsenti & imperfecto, nempe futurum secundum, aoristus secundus, & perfectũ ac plusquam perfectum medium, vt τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα, ἐτετύπειν. præter verba quartæ coniugationis in σσω vel ττω, quæ aoristum secundum habent in γον, vt πράττω, πράξω, ἔπραγον. & finita in ζω. quæ ferè eadem tempora finiunt in δον & δῶ, vt φράζω, ἔφραδον, φραδῶ, præter pauca quædã, vt κράζω, στενάζω, οἰμώζω, παίζω, στάζω, & alia nonnulla in quibus γον est pro δον, & γα pro δα.

Perfecti characteristicam plusquamperfectũ retinet : Sic aoristus primus primi futuri formatiuam nihil mutat, præter quinque, ἔπω, ἔψω, εἶπα. ἐνέγκω, ἐνέγξω, ἤνεγκα· ἕω, ἥσω, ἧκα mitto : θέω, θήσω, ἔθηκα· δόω, δώσω, ἔδωκα· quorũ duo prima etiam in reliquis modis vsurpantur, tria verò vltima, minimé. Clenard.147.45.

Pag.39. ver.3. Quorum characteristica futuri est ξ, ea in præterito habent χ : quorum autem futuri characteristica est σ, horum præteritum est κ.

vers.14. Verba σχετλιαστικὰ .i. lamentationem aut motum animi significantia, desinentia in ζω, habent ξ in futuro, vt οἰμώζω ploro, οἰμώξω· στενάζω στενάξω ingemisco, κράζω κράξω clamo. Cætera in ζω ferè habent σω. At παίζω ludo, & ἁρπάζω rapio, vtrunque futurum habent, σω & ξω.

Quorum characteristica in præsenti est σσ vel ττ, habent in futuro ξ, præter πλάττω πλάσω formo, πέττω πέψω à πέπτω concoquo. Vide 45.52.

Pa.40.ver.6. Ex sexta coniugatione per cõtractionem fiunt aliæ tres coniugationes, quæ dicuntur circumflexorum. Vnde rursus aliæ tres oriuntur dictæ in μι, & alia quarta in υμι ex finitis in ύω. Ex præsenti autem άω & έω fit futurum in ήσω & præteritum in ηκα. Sic ex όω, futurum in ώσω & præteritum in ωκα. Atque hæc omnia in ω purum desinentia tribus temporibus carent, aoristo secundo, futuro secũdo & præterito medio, præter ἀκούω. ἤκοον tamen nõ est in vsu.

Pa.41. ver.4. Graui tono).i. æquali cum cæteris syllabis, quæ neque acuuntur, neque circũflectuntur. Nam dictiones quæ dicuntur Barytonæ, grauem quidem tonum, nempe syllabicum habent supra vltimã, sed tonus tamen ille non scribitur.

Pa.47. ver.8. Numerus dualis in voce actiua non habet primam personam, nec par est, ne in passiuo quidem imperfecto, vtroque indefinito, & plusquam perfecto, neque omnino in imperatiuo & optatiuo.

Imperfectũ formatur à themate, ω in ον tantùm mutato, & tono translato in antepenultimam, quoties euadit polysyllabum & incontractum. thema-

tis autem formatiuam semper seruat, siue ea sola sit, vt τρέπω ἔτρεπον, siue cum altero, vt τύπτω, ἔτυπτον.

Si ρ consonans fuerit verbi initialis, ρ geminatur post ε, vt ῥάπτω, ἔῤῥαπτον.

Ille) Atticè etiam additur ν sequente consonante. Vide 138.19. *vers.37.*

De Augmento compositorum.

Composita cum nomine, cum verbo obsoleto, cum simplici suo, idem nihilque amplius significante, cum particula ὁμοῦ, & cum α priuatiuo, initio compositionis augmẽtum habent more simplicium, vt φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφεον. ἐνέγκω ab ἔγκω inusitato ἤνεγκον. ἐνέπω, ἤνεπον. ὁμολογέω, ὡμολόγεον. ἀφρονέω, ἠφρόνεον. Quorum tamen simplicia non sunt in vsu, augentur partim initio, vt ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν: partim in medio, ἀπολαύω ἀπέλαυον & ἀπήλαυον: partim vtrinque, ἀνορθῶ corrigo, ἠνόρθουν. Quæ autem simplicis significationem vel mutant vel augent, tunc in cõpositis ab ευ & δυς, verbum augetur non compositio, vt παρακούω παρήκουον· ἐυαγγελίζομαι ἐυηγγελιζόμην. δυσαπιστέω, δυσηπίστησα. ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον. quædam etiam vtrinque augentur. Quanquam δυς & ευ initio interdum augentur, vt δυστυχῶ ἐδυστύχουν. ἐυτυχῶ ηὐτύχουν. Vide 141.18.31. *Pa.48.ver.16.*

Temporale augmentum ita dicitur, quòd breuis in longam ferè transeat. addo ferè, quoniam cùm ex diphthongo fit mutatio in præteritis, vt αἴρω ἦρον, impropriè dicitur augmentum. nullum enim tempus ibi augetur. non solùm autem vocalis breuis in longam mutatur, sed diphthongus etiam in aliam diphthongum. 49.1. *vers.21.*

Mutabiles) Quatuor verba non mutant α primam litteram, in præteritis, vt ἄω ἆον· ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην· ἀΐω ἄϊον· ἀηθέσσω ἀήθεσσον spiro, tristor, audio, desuesco. ἀΐω autem eo caret augmento, ne eius imperfectum idem sit cum ἤϊον ibam. *ver.28.*

Quædã verba οι nõ mutant, vt οἰνίζω οἴνιζον vinũ redoleo. de quibus 140.4. *Pa.49. ver.3.*

ευ tamen Attici in ηυ vertunt, vt εὔχομαι ηὐχόμην: εὕδω, ηὗδον 142,2. *ver.5.*

Maneo) In his enim & reliquis eiusmodi vltima præpositionis, non prima verbi abiicitur. non enim dicitur in præterito παράκουον, sed παρήκουον. *ver.12.*

Proficiscor) Sic ἐπιορκῶ peiero ἐπιώρκουν. vt à περιάγω περιῆγον. à προβάλλω προέβαλλον & crasi πρόυβαλλον, profero. *vers.15.*

Perfecti & futuri penultima eadem, vt τύψω τέτυφα. sed dissyllaba quintæ penultimam futuri ε mutant in α, vt στέλλω στελῶ ἔσταλκα. 51.27. At dissyllaba primæ & secundæ cõiugationis mutant ε in præterito atticè in ο, vt πέμπω, πέπεμφα, πέπομφα· βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα. 144.3. βέβρεγμαι, passiuum præteritum, non βέβραγμαι. 152.12. *Pag.50.*

Et imperfecti) tum reliquorũ etiam temporũ, vbi locus est augmento. 58.18. *Pag.51. ver.1.*

Idipsum fit) .i. idem est initium perfecti & imperfecti. *vers.6.*

Excipiuntur quædam incipientia à πτ, κτ & μν, quæ priorem in præterito repetunt, vt à πτόω inusitato (pro quo πίπτω) πέπτωκα. κτάομαι κέκτημαι. μνάομαι μέμνημαι. 139.9. *vers.9.*

Sed γρηγορέω habet ἐγρηγόρηκα, non γεγρηγόρηκα, propter insuauem sonum eiusdem literæ sæpius repetitæ. Sic γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. Nam incipientia à γν & γρη, non repetunt in perfecto primam cõsonantem thematis. 139.6. *ver.18.*

Tenues) Ne fiant scilicet asperæ voces, repetitis aspiratis. Adde: Quorum autem prima litera est ρ, non habent augmentum præteritorum tantùm per ε, sed per ἐρ ante ῥ thematis, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον. quinetiam in composito præsenti geminatur ρ, vt ῥέω facit καταῤῥέω, vnde καθέῤῥεον. *ver.23.*

Aoristus primus fit à futuro, mutato ω in α breue, tonóq; retroacto, vt τύψω *Pag.53.*

ἔτυψα. habet autem ferè penultimam lõgam, ideóque in verbis quintæ eam aliqua ratione producit. Duo ſunt autem aoriſti, duóque futura, nulla quidem neceſsitate, aut diuerſitatis cauſſa in ſignificando, ſed propter linguæ græcæ copiam declarandam.

verſ.20. *Ac ſemper*) Excipiũtur ea quæ penultimã præſentis retinent in futuro, in quibus aoriſti penultima breuis eſt. 88. 7. vt πλέω πλέσω ἔπλεσα, poeticè ἔπλεσσα.

Pag.54. De Aoriſti primi characteriſtica hoc ſciendum: Quædam aliquando reiicientia σ, ſcribi purè, vt σεύω, ἔσευσα, ἔσευα: & alia de quibus 148.1. Quinque etiam characteriſticam futuri mutant, vt δίδωμι, δώσω, ἔδωκα, nõ ἔδωσα, &c. de quibus 147. 45.

In Aoriſto ſecũdo ſeruatur formatiua eo modo, quo in medio præterito. Vide 71.6. & nonnunquam cum imperfecto concurrit, γράφω, ἔγραφον. hoc autem tempus & futurum ſecundum, tum perfectum & pluſquam perfectum medium in verbis ſextæ deſunt, maximè quum facta contractione in terminationem puram deſinunt.

verſ.27. *Penultima breuis*) Quædam tamen penultimam habent longam vt ἄδω ᾖδον, de quibus 148. 15.

verſ.28. *Vocales præſentis*) Vocalis vel diphthongus mutata in indicatiuo mutatur quoque in cæteris omnium modorum temporibus & participiis, idque in omnibus coniugationibus vt ἔπιθον, ἐπίθην, ἐπιθόμην: πίθι, πίθηθι, πιθοῦ: & ita in cæteris. Penultimam autem non mutant hæc φλέγω ἔφλεγον, λέγω ἔλεγον, βλέπω ἔβλεπον, ἐνέγκω ἔνεγκον. Quatuor quoque verba hic irregulariter formantur, quod ad characteriſticam attinet, βλάπτω ἔβλαβον, κρύπτω ἔκρυβον, καλύπτω ἐκάλυβον, σκάπτω ἔσκαφον. adhæc βάπτω ἔβαφον, θάπτω ἔταφον: β enim & φ propriæ ſunt ſuorum perfectorum figuratiuæ, ab inuſitatis βλάβω, καλύβω, κρύβω, σκάφω, τάφω. At ἔῤῥωγα præteritum medium à ῥήγνυω (vnde ῥόγος vaſculum) licet ambas ſeruarit cõſonantes, ſolum tamen κ eſt characteriſticum: nam γκ in eadem ſyllaba comprehendi non poſſunt. Vide 153. 37. & in ſequentibus.

Diſyllaba quæ liquidam habent ante aut poſt ε, illud mutant in α, vt πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον, τέλλω ἔταλον, τέμνω ἔταμον & ἔτμον, præter illa quatuor φλέγω, λέγω, βλέπω, ἐνέγκω, de quibus proximè dictum eſt.

Pag.55.ver.6. *Debui*) Adhæc cùm duæ ancipites concurrunt in diphthongum, priorem retinet aoriſtus ſecundus, vt παύω ἔπαυον, φαίνω ἔφανον.

verſ 9. *Eſt figuratiua*) prior itaque retinetur, poſterior abiicitur. in quibuſdam tamen mutatur characteriſtica præſentis, penultimæ corripiendæ cauſſa, vt in iis quorum penultima longa eſt natura.

verſ.21. Futurum primum formatur à præſenti, σ interpoſito, vt τύπτω, τύψω, quaſi τύπσω, λέγω λέξω quaſi λέγσω. ἀκούω ακούσω. Sed in tertia & quarta mutatur characteriſtica præſentis in σ vel ξ, vt ἄδω ἄσω, φράζω φράσω, πράττω πράξω. De quinta vide 40.1.

Futura tria ſunt, quæ ſpiritum præſentis non ſeruant, τρέφω θρέψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω. 149.25.

Pa.56.ver.13. Imperatiui etſi non habeant primas perſonas plurales, plurales tamẽ mutuo ſumunt à ſubiunctiuis. Nam τύπτωμεν imperatiuè ſumitur pro eo quod eſt, plures verberemus: & pro duali, verberemus duo.

Pag.58.ver.6. Subiunctiui actiui eadem eſt omnium temporum inflexio. ſimile eſt autẽ hoc tempus præſenti indicatiuo, niſi quòd breues vocales mutãtur in lõgas.

verſ.27. Græci carent gerundiis & ſupinis: ſed eorum loco vtuntur infinitiuis cum præpoſitione, & articulo neutro.

Pa.61. ver.9. Præſens verbi paſsiui communiter ſignificat paſsionem, Atticè etiam actionem. ideóque inter media tempora computatur.

Secunda

Secunda persona fit à prima, pro ομ ponendo ε fit τύπτεαι Ionicè: deinde ε & α in η contractis, & ι subscripto, fit τύπτῃ. Sic etiam aliæ secundæ personæ passiuæ & mediæ in ῃ desinentes.

Secunda aliquando desinit in σαι, vt φάγομαι φάγεσαι pro φάγῃ, καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι καυχᾶσαι pro καυχάῃ καυχᾷ.

Augmentum) Nempe syllabicum, si à consonante: temporale verò, si à vocali aut diphthongo incipiant. *vers.19.*

Eadem penultima præteriti actiui & passiui verborum ab ω desinentium. Sed ε in verbis disyllabis secūdæ cōiugationis conuersum in ο Atticè, in passiuo præterito pristinum illud ε retinet, vt λέγω λέλογα λέλεγμαι. πέμπω πέπομφα πέπεμμαι. κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι & κέκλαμμαι. βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι. Verba quoque habētia ρ in præsenti cum aliqua consonāte implicitum, si in penultima præsentis ε habeant, id in α vertunt, vt τρέφω τέτρεφα τέτραμμαι. illud α tamen in suum ε redit in aoristo ἐτρέφθην. ἔστραμμαι ab ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Penultima autem præteriti passiui semper est longa vel natura vel positione. κέκριμαι tamen penultimam corripit. *Pa.62.ver.13.*

Tertia pluralis à tertia singulari formatur ν posito ante τ, vt πεποίηνται, κέκρινται. quæ formatio tantū habet locum, vbi ante ται in singulari est vocalis. Nam cùm præcedit altera consonans, quia non possunt illæ simul esse cum ν, non formatur, suppletúrque per participium cum verbo substantiuo, vt τέτυπται τετυμμένοι εἰσί. Iones autem hanc tertiam pluralem formāt à tertia singulari, ponendo α ante ται & mutando tenuem in suam aspiratam, vt τέτυπται τετύφαται. λέλεκται λελέχαται τέτακται τετάχαται. In tertia verò & quarta coniugatione, σ, quod ται præcedit, in præteriti medii characteristicam mutatur, vt ᾄδω, ᾖσται, ᾔδαται. πέπλησται, πεπλήθαται. πέφρασται, πεφράδαται. In quinta, α tātùm interponitur, ἔψαλται, ἐψάλαται. In sexta ponitur α ante ται purum, & longa corripitur, vt πεποίηται, πεποιέαται. τέθειται, τεθέαται. Poeta tamen βεβλήαται dicit pro βεβλέαται. 183.26. *vers.28.*

Quando est σ ante μαι in prima persona, vt in tertia coniugatione & quibusdam sextæ, seruatur in tertia ante ται, vt κέκλεισμαι, κέκλεισται. *Pag.63.ver.9.*

In quinta mutatur κα simpliciter in μαι: sed γ præcedēs κ, vertitur in μ ante μαι, ἔψαλμαι, νενέμημαι, κέκριμαι, ἔσπαρμαι, πέφαμμαι, μεμόλυμμαι, à μεμόλυγκα. Prius μ autem Atticè in σ mutatur, vt πέφασμαι, μεμόλυσμαι surculos demeto. sic συμπεραίνω cōcludo, συμπεπέραγκα, συμπεπέραμμαι, συμπεπέρασμαι: vnde συμπέρασμα cōclusio. Sed μ præcedēs μαι, vertitur in ν ante σαι in secūda persona. *vers.27.*

Verba sextæ quæ habent breuem penultimam in præterito actiuo, interserunt σ ante μαι, vt μέμυκα μέμυσμαι à μύω. τετέλεκα τετέλεσμαι: præter δέδεμαι à δέω: à quo tamen δεσμὸς vinculum: ἤρομαι ab ἀρόω, ἤροκα, aro. Quæ verò penultimam longam habent, nihil addunt, vt πεπολίτευκα πεπολίτευμαι. præter ἤκουκα ἤκουσμαι, ἔγνωκα ἔγνωσμαι, ἐγνώσθην. κρούω etiā, πταίω, κελεύω, κλείω & σείω. *Pa.65.ver.12.*

Fui) Sic ἔψαλται ἐψάλθην, vbi σ, & λ immutabilis remanet ante θην. Idem dicendum est de ρ, vt ἔσπαρται ἐσπάρθην. σ tamen aliquando tollitur, vt ἐσώθην à σέσωσται. additur autem in ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην à μέμνηται. abiicitur etiam σ ab αἱροῦμαι ᾕρημαι ᾑρέθην, & in composito ἀφῃρέθην, vbi vocalis penultima variatur. Sic ἐπαινέω, ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. *Pa.66.ver.38.*

Paulò pòst futurum significat cum passione celeritatem. i. aliquid mox & ita certò futurum, vt si iam factum esset: quale est illud, Bruto, si esse in vrbe tuto licebit, vicimus. *Pa.67.ver.16.*

Τύπηθι formatur à tertia secundi aoristi abiecto augmento, & addita syllaba θι: tertia autem & reliquæ per τ. *Pa.68.ver.15.*

Non τύφθηθι) Ne eadem aspirata seipsam propè consequatur. Vbi verò vlti- *vers.19.*

ma nullam habuerit aspiratam, adiuncta θι, secunda fiet persona, vt in secundo aoristo.

Omnium optatiuorum penultima est οι, & dualis inæqualis in omni tempore, vt contrà, in coniunctiuis omnibus est æqualis.

Pag.69.ver.2. *Diphthongus*) Vt τύπτομαι, τυπτοίμην· πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi verò ante μαι fuerit aut consonans, aut υ, aut diphthongus ex ea constans, nulla poterit esse formatio, vt τυποῦμαι, τυποίμην, υ eliso. Sic à τέτυμμαι nullum est perfectum optatiui, nisi per periphrasim. Sic à λύω, λέλυμαι, in optatiuo λελυμένος εἴην, & in subiunctiuo ἐὰν λελυμένος ὦ, ῇς, ῇ.

vers.7. *Substantiuum*) Neque enim illud tempus vllo modo rectè formari potest, si prima persona præteriti passiui aliquam habeat consonantem ante μαι finalem. tunc enim nõ posset effici diphthongus, nẽpe ι interposito in τέτυμμαι fieret τετυμμίμην. In verbis autem circũflexis id rectè formatur, vt à πεποίημαι, πεποιήμην in optatiuo, & in subiunctiuo ἐὰν πεποιῶμαι, penultima circũflexa.

ver.25. τύπτωμαι subiunctiuus à τύπτομαι, ο in ω conuerso, & ε in η, idque vbique. In secundis autem tantùm personis singularis subiũctiui ῃ finali subscribitur ι, nisi in aoristis passiuis, qui instar actiuorum in tertiis etiam illud retinent, vt, τυφθῇς τυφθῇ, τυπῇς τυπῇ, sicut τύψῃς τύψῃ, τύπῃς τύπῃ.

Pa.71.ver.21. Medium seu commune dicitur, quòd actiui & passiui verbi medium est & particeps amborum, vt communia apud Latinos. Quædam autem ex his semper passiua sunt, vt ἀδικοῦμαι, κατηγοροῦμαι, ἀπόλωλα. quædam actiua, vt λέλωπα saltaui à λώπτω: at λέλωβα à λωβάω: sic τέτοκα. Inquibusdam significatio est communis, sed paucis, vt ἄγομαι ἠγόμην.

Pa.72.ver.6. Accidit verbis primæ & secundæ in φ & χ desinentibus, medium præteritum idem esse cum præterito actiuo: cùm eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint & præsentis temporis & præteriti actiui, quas etiam medium recipit, vt γράφω γέγραφα, τρύχω τέτρυχα in vtroque præterito.

vers.9. Nam τ & ν cùm per παρέμπτωσιν extrinsecus arcessita sunt, χαρακτηριστικὰ cõiugationis esse non possunt.

ver.14. *Facit* γ) Præter φρίττω φρίξω πέφρικα fremo, metuo.

In verbis quintæ & sextæ non circumflexis, remoto κ præteriti actiui, fit ferè medium præteritum, vt ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλα, λύω λέλυκα λέλυα, seruata eadem penultima in præterito medio, quæ fuerat in præsenti actiuo.

vers.25. Quæ θυ aut ου habent in penultima, præterito medio omnino carent, præter ἤκουα ab ἀκούω, quod etiam rarum est, dicitúrque potius Atticè ἀκήκοα. sic quæ desinunt in αύω. nam πέπαυα à παύω exoleuit. In summa, in verbis puris rara sunt præterita media, indefinitáque & futura secunda. Ex τω etiam, θω & δω rarum est hoc præteritum, ἐρείδω, ἐρήρειδα potius quàm ἤρειδα· ἀνθέω & metathesi ἀνέθω ἤνωθα, ἐνήνοθα. τ autem rarò est characteristicum. 45.23.

Pag.73. Aoristi medii vt & futura etiam solam vtplurimum actionem significant.

Pag.74.ver.1. σπαροῦμαι) Et futurũ Atticum, vt ὑβρίζω, ὑβρίσω ὑβριῶ. ὑβρίσομαι ὑβριοῦμαι.

vers.3. Excipiuntur ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, pro ἐδοῦμαι, πιοῦμαι, φαγοῦμαι, ab ἔδω, πίω, φάγω.

Pag.75.ver.16 Τυποίμην fit à τυποῦμαι, οῦμαι in οίμην vertendo. accentu tantùm differt in secundis & tertiis personis, ab aoristo secundo eiusdem modi.

Pa.76.ver.22. E verbis, sicut nominibus, voces contractæ vbi sunt, in vsum communem recipiuntur: reliquæ verò incontractæ Ionibus relinquuntur.

ver.28. *Circumflexum*) In vltima scilicet, à qua omnis accentus ratio pendet.

Pa.77.ver.13. *Præsens ac imperf.*) Quæ quidem tempora, præterquam in indicatiuo, in aliis modis & participiis simul variantur.

Pa.78.ver.20. Penultima futuri seruatur in præterito perfecto & plusquamperfecto, at-

que in primo aoriſto, in omnibus verbis circumflexis.

βοάει, βοᾷ) Et Doricè βοᾶι, vt ζᾶι pro ζᾷς, ι reiecto. Pa.81.ver.25.

Diſyllaba non contrahuntur in primis perſonis, nec tertia plurali indicatiui: totis autem cognatis nullo modo: πλέω, πλέομεν, πλέουσι· πλέοιμι, πλέοις, πλέοι· πλέω, πλέῃς, πλέῃ. Pa.87.ver.21.

Verba in όω à nomine deriuata, mutant ο in ω in futuro: cætera ferè ο retinent: vt δηλόω δηλώσω, à δῆλος: at ἀρόω, ἀρόσω. δόω tamen facit δώσω. Pag.88.ver.4.

His adiunge ἀρέω ἀρέσω, ἀρκέω ἀρκέσω, ὀλέω ὀλέσω, ἐάω ἐάσω, κοπάω κοπάσω, φυράω φυράσω, χαλάω χαλάσω, σπάω σπάσω, φλάω φλάσω, ἀκροάομαι, ἀκροάσομαι, νεικέω νεικέσω. 90.28. verſ.7.

πνέω πνέσω cùm ad corpus refertur, πνήσω cùm ad animum: vt πλῆσω in aoriſto β, ἔπλαγον cùm ad animum, ἔπληγον cùm ad corpus. Diphthongum autem faciunt πλέω πλεύσω, πνέω πνεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω, καίω vel κάυω καύσω, κλαίω κλαύσω, νέω νεύσω & alia eiuſmodi, quæ ferè accipiunt υ in diphthongum in penultima futuri. verſ.12.

Hoc eſt reduplicationem) Nec tamen in omnibus verbis, vt δίζημι, φημί. Reduplicatio autem propria eſt quaſi ſyllabicum augmentum verborum in μι. augentur enim quaſi more barytonorum. Pag.93.ver.7.

Penultima quæ in circumflexo breuis erat, in propriam longam mutatur: quod factum eſt, vt tempus, quod in vltima amiſſum eſt, in penultima reparetur. At in duali & plurali, ac in eorum paſsiuis, cùm vltima ſit natura breuis, nihil cogit penultimam produci, ζεύγνυτον, υ breui. verſ.15.

υ δίχρονον eſt, nec habet vocalem longam ſibi propriam, in quam mutari poſsit, ſed eadem breuis in ſeipſam longam conuertitur. verſ.18.

In quarta fingendum eſt primitiuum, remoto υ, & præcedente conſonante vna aut pluribus, vt à ζευγνύω ζεύγω ζεύξω: à δεικνύω δείκω δείξω, ῥηγνύω, ῥήγω, ῥήξω. Sic ab ἀμφισβητέω & κορεννύω fient ἀμφιέω, & κορέω. Diſſyllaba tamen à ſuis barytonis in ύω, futura regularia mutuantur. At δύω à δύσω, φύω φύσω à φύω. Pag.94.ver.5.

Verba in μι carent omni futuro ſecundo, aoriſto ſecundo paſsiuo, & præterito perfecto medio.

In ſecunda perſona verborum in μι non ſubſcribitur ι, niſi in φῂς à φημί. Pa.95.ver.26.

τίθεσαν) Præſens & imperfectum actiuum in duali & plurali numero mutant longam characteriſticam in breuem vocalem ſuæ coniugationis. Nam in penultimis dualium & pluralium præſentis indicatiui reſumuntur vocales primitiuæ, quas ſingulis cõiugationibus pro formatiuis dare poſſumus, ε videlicet primæ, α correptum ſecundæ, ο tertiæ, & υ correptũ quartæ. verſ.27.

ἐτίθεσαν) Perſonæ duales & plurales hic formantur vt in præſenti, ſeruatis vocalibus primitiuorum. verſ.27.

ἀφεῖσι) Tertia pluralis in præſenti & futuro omnis actiui eſt ſimilis datiuo plurali ſui participii. Sed in quarta coniugatione pro ζευγνῦσι, dicitur ζευγνύουσι à ζευγνύω. 105. 1. verſ.28.

Futurum in quarta deeſt, vt & præſens optatiui ac ſubiunctiui. verſ.33.

τίθει) Imperatiuus deſinit in θι, verùm non dicimus τίθεῃ propter duarum aſpiratarum alternationem. verſ.40.

Τίθημαι) Lõga vocalis actiui in ſuam breuem hic in perſonis omnibus mutatur, breuiſque ſemper eſt characteriſtica. Pa.96.ver.14.

τίθεσαι) Atticè τίθῃ, à τίθεσαι, σ expuncto, duabus vocalibus in η contractis, & ι ſubſcripto. Sic ἵεσαι ἵῃ. & κάθισαι κάθῃ.

ἐτίθεσο) dicitur & ἐτίθου, quod ab illo formatur, σ expuncto, & duabus vocalibus in vnam contractis ſyllabam. Sic ἵεσο ἵου: ἐδίδοσο, ἐδίδου.

ver.17. ἰέθεμαι) Præteritum perfectum paſsiuum formatur ab actiuo, κα in μαι mutando & penultima corripienda. Idque in omnibus numeris, vt ἕσακα, ἑσάμαι, ἐσάμεθον, ἐσάμεσθα: δέδοκα δέδομαι, δεδόμεθον δεδόμεσθα. Sed ἰέθεμαι retinet Bœoticam præteriti actiui diphthongum. 108.

verſ.21. Aoriſtus ſecũdus paſsiuus in omnibus verbis in μι deeſt, medius nõ item.

Pa.98. ver.9. ἵσαθι) & aliquãdo ἵστω. 165.10. ſic compoſita καθίστω effice: ἐφίστω præfice. 339.10.

Pa.100.ve.9. Sic γνοίην (vt δοίην) & compoſitum καλλιγνοίην, ης, η. 185.49.

Pa.102. ve.1. Verba quartæ coniugationis ſi triſſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec coniugantur, niſi ad imperfectum vſque. quod ſic intelligendum, non eſſe illis alia tempora regulariter formata ſecundum analogiam thematum in μι & in ὦ. carent tamen vt plurimũ aoriſtis ſecundis. At ſi diſſyllaba ſunt, habent & futurũ & aoriſtũ ſecundũ, vt δύω, δύσω, ἔδυν, eundem ſcilicet cũ imperfecto. dicitur verò ἔζευξα, ζεύξω & id genus alia, ab inuſitato ζεύζω, futurũ ζεύξω. futurũ enim in verbis quartæ nõ deeſt, vt nec tẽpora ab illo formãda.

ver.15. ζευγνύμενον) Media eadem cum paſsiuis. cætera deſiderantur, niſi ſumantur à ζεύξομαι.

Pa.105.ve.15. Vbi enim Dores ſeruant η, ibi Bœoti mutant η in ει diphthongum. Vbi verò Dores mutant η in α, illic Bœoti ſeruant η. Et quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti ſcribunt εἵρωες. Sic ἀδὴ Doricè, ἀείδω Bœoticè. Quoniam igitur Dores non conſueuerunt mutare η in α, Bœoti mutauerunt in ει diphthongum.

verſ.20. Adde, ſed per mutas potius enuntiantur, quod eſt contra naturam propriam primi aoriſti.

verſ.24. ἔδων) Adde, vel ab imperfecto, abiecta reduplicatione: loco autem reduplicationis præponitur augmentum.

Pa.106.ve.4. ἔδομεν) Sic, ἦν ab ἴημι, ἔβην, ἔστην, ἔμεν, ἔπη, ἔσχον. reliqui autem aoriſti ſeruant longam ſingularis.

verſ 5. ἧς, δοὺς) à ἧτι & δόῃ, poſteriore ſyllaba in σ mutãda: ſic ἐς ab ἔθι, ab ἴημι. Vel à ſecundis perſonis ſingularis, ἔθην ἔθης, &c. longis in ſuas breues commutatis.

verſ.6. θεῖναι, δοῦναι) εἶναι, adde: hæc enim tria irregularia vocalem ancipitem in diphthongum aſſumunt.

verſ.12. δίδῶ) Item ἵστω pro ἵσταθι, vt 165.10. & 339.10.

verſ.13. Formatur Optatiuus à præſenti indicatiui τίθημι, μι in ιω mutando, & ad penultimam correptam addendo ι.

verſ.17. Præſens Subiunctiui ſimile eſt ſuo circunflexo, niſi quòd ſecunda & tertia ſingularis tertiæ cõiugationis, per ῳ diphthongum impropriam, nõ per οῖ inflectitur, vt ἐὰν δίδῶ δίδῷς δίδῷ. Et pro ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ, quidam dicunt ἱστῇς ἱστῇ.

verſ.26. τιθέναι fit à præſenti indicatiui τίθημι, μι in ναι, & longa vocali in breuem mutanda. Aoriſtus autem ſecundus, θεῖναι formatur à præſenti infinitiuo, abiecta reduplicatione, & longa vocali reſumpta, vt ἱσάναι, στῶναι. Excipitur θεῖναι, δοῦναι, εἶναι.

verſ.28. Τιθεὶς participium formatur à τίθημι, μι in σ mutato, & ad characteriſticam breuem ſumptam ι addendo. ἱστὰς ab ἵστημι, μι in σ & η in α longum mutando. Διδούς à δίδωμι, μι in σ, & ad characteriſticam breuem ſumptam, υ addendo. ζευγνὺς à ζεύγνυμι, μι quoque in σ mutando acuitur vltima. θεὶς verò 2. Aoriſt. à præſenti τιθεὶς, abiecta reduplicatione.

Pa.108.ve.25. Cæterũ in quarta, actiui penultima remanet, vt ζεύγνυμι ἔζευξα, ἔζευγμαι. δείκνυμι δέδειχα, δέδειγμαι. ἀμφιέννυμι ἠμφίεκα ἠμφίεσμαι. habent enim hæc γ ante μαι, quando futurum habuit ξ. aliàs σ, quum fuit in futuro. excepto ῥώννυμι, ῥώσω ἔρρωμαι.

verſ.29. Aoriſtus ſecundus in nonnullis verbis quartæ regulariter efficitur à themate vnde naſcitur futurum, vt πήγνύω καὶ πήγνυμι ἔπαγην à πήγω. Sic μίγνυμι

ἐμίγην à μίγω. ῥηγνύω ῥήγνυμι ἐῤῥάγην à ῥήγω. sic ζεύγνυμι ἐζύγην à ζεύγω. Aoristus primus medius sicut in Barytonis, vt ἐστησάμην ab ἔστησα. Aoristus secundus medius eodem modo. sed repetit vocalem primitiui, vt ab ἔθην, ἐθέμην. ab ἔδων ἐδόμην. ἑστάμην verò deest à verbo ἵστημι.. Futura verò omnia hic, sicut in barytonis, vt à ἵεθεσαι τεθείσομαι, ab ἐτέθης τεθήσομαι, à θήσω θήσομαι. & sic de cæteris.

Contrahunt) Quæ tempora contracta, vsitatiora sunt barytonis & Ionicis. *ver.34.*

τεθείμην nihil differt à præsenti τιθείμην, nisi prima syllaba, quæ illic est reduplicatio, hic augmentum. *Pa.109. ve.1.*

Non δύνημι) Nec δυναίην. quidam tamen dicunt ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο. In verbis autem quartæ in optatiuo & subiunctiuo desunt tempora, alioqui formanda ab illis actiuis, quæ in vsu non sunt. *vers.8.*

ἔθην, ἐθέμην) Vel à præterito imperfecto ἐτιθέμην, abiecta reduplicatione reliquorum modorum & participiorum: aoristus secundus formatur quisque à suo præsenti abiecta reduplicatione. *vers.21.*

μοῦ μοὶ μὲ) Et sine tonis μου μοι με. *Pa.110.ve.10.*

Οὗτος componitur cum τοῖος, τόσος, τηλίκος. sic τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτον vel τοιοῦτο talis & tale: τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτον vel τοσοῦτο tot, tantus: τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτον vel τηλικοῦτο tantus, a, um. *vers.26.*

Demonstratiuis) Nempe in consonantem, longam vocalem aut diphthongum desinentibus. Breuem autem vocalem in ι acutum mutant. atque hæc epectasis τοῦ ι in tota declinatione, seu in omnibus casibus obseruatur. *Pa.111. ver.2.*

αὐτὸς articulis præpositiuis per omnes numeros & casus subiicitur, sic, ὁ αὐτὸς idem, τοῦ αὐτοῦ eiusdē: ἡ αὐτὴ eadem, τὸ αὐτὸ vel τἀυτὸ siue τἀυτὸν idem. non autem αὐτὸς solum relatiuum est, sed articulus etiam postpositiuus ὃς. i. qui. Cæterùm αὐτὸς cum nominibus etiam componitur, vt αὐτοδίδακτος, φίλαυτος, & cum aliis partibus. *vers.6.*

ἑαυτῷ, ἑαυτὸ) Sic ex ἑαυτοῦ fit αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, vt inf. vers.27. Et ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. i. adinuicem vel inter se, speciem habet pronominis reciproci. *vers.18.*

ἑαυτὰ) Hæc autem nihil vetat in nominatiuo quoque dici, ἡμεῖς αὐτοὶ, vt etiā in singulari, in diuisione, possunt cōiungi per omnes casus, ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτὸς. *vers.22.*

In omnes quadrat pers.) Vt apud Demosth. ἴστε ἡμᾶς τὰ κατὰ τὴν φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους. id est, ad verbum, Scite nos existentia secundum Phocidem sub nos ipsos facientes. i. Scite nos Phocidem sub potestatem nostram subiecisse. Sic D. Paulus ad Rom. μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς, ne fiatis arrogantes apud vosmet ipsos. *vers.23.*

Infinitum, ἀόριστον ὁ δεῖνα quidam. Nam etsi de homine certo dici potest, tamen is non nominatur, vt, ὁ δεῖνα ἐμοὶ ἔδωκεν. éstque omnis generis, vt ἐγώ. Reliqua autem dicuntur ὡρισμένα finita. Sunt verò & alia patriam significantia, deriuata à possessiuis, vel nomina vel pronomina potius, vt ἡμεδαπὸς nostrâs, ὑμεδαπὸς vestrâs. ποδαπὸς, cuias. at ποταπὸς qualis, quo ingenio. *vers.29.*

Formantur obliqui postpositiuorū articulorum ab obliquis præpositiuorum, ablato τ, & eius loco addita aspiratione, vt τοῦ, οὗ· τῷ, ᾧ &c. *Pa.114.ve.25.*

Τίς interrogatiuum habet semper acutum in priore syllaba, vt τίς, τίνος, τίνι &c. Τις verò infinitiuum habet semper grauem in fine, & est encliticum, vt ἄνθρωπός τις κατέβαινεν. sup. 28.33.

In compositis) Et aliquando extra compositionem, vt ξυνθήκη pro συνθήκη, & ξὺν θεῷ pro σὺν θεῷ. *Pag.117. ver.11.*

Pro *fœminina*, legendum *masculina*. *Pa.131.ver.29.*

μοχλὸς *vestis*) Lege *vectis*. *Pa.134.ver.13.*

Attici in duali numero plerunque articulos masculinos fœmininis nominibus iungunt, vt in his exemplis, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε. *vers.21.*

Pa.139. ver.1. ἐῤῥίπτον) Ideóque ε ſolum in præteritis omnibus recipitur, vt ῥίπτω, ἐῤῥιπτον, ἐῤῥιφα, ἐῤῥίφειν, ἔῤῥιλα, non ῥέῤῥιφα neque ἐῤῥεῖφειν.

verſ.9. Hæc verò repetunt) Quòd ε in illorum præteritis commune ſit, ſequentibus videlicet geminis liquidis aut tenuibus.

Pa.144. ver.6. βέβροχα irrigo) βέβρεῖμαι, paſsiuum præteritum, non βέβραξμαι, 152.12.

verſ.14. Præteriti Attici) Quod ex cõmuni factum eſt Atticum per reduplicationem.

ver.26. ἀγήοχα) Item aoriſto ſecundo ἤγον, ἄγηγον, & metatheſi ἤγαγον.

ver.27. Inceptis ab ο) Vel ſimplici, vt ὀρχέω: vel coniuncto οι, vt οἴγω, ὠγα, ἔῳγα. Idem fit etiam in verbis ab α incipientibus, vt ab ἀνδάνω ἤνδανον, ἐήνδανον. illud autem ε, ſpiritu thematis notatur. vt docetur 145.10.

Pa.145. ver.9. Notandum autem quædam eſſe ex his augmentis quæ lingua communis ab Attica mutuata ſit, vt videre eſt in ἐώρων & ἑώρακα.

Pag.147. verſ.18. δεδέχατο) Pro δεδεγμένοι ἦσαν, excipiebant comiter apud Hom. Iliad. δ, pro ἐδεξιοῦντο.

Pa.150. ver.1. Facere barytona) Quæ tamen, futura inuſitatorum circunflexorum retinent: & contrà ex barytonis faciunt circunflexa, vt ἀλεξῶ, ἀλέξω, ἀλεξήσω. βυλοῦμαι, βούλομαι, βουλήσομαι. τυπῶ, τυπῶ, τυπήσω.

Pa.154. ver.8. Lege, vertere ε in ι.

verſ.9. Pro ἑαυω ἵπω, lege, ἕπω, ἵαυω.

verſ.12. μέλω curo) Sic δουπέω ἐδουπον δέδουπα ſtrepo. etſi hoc tempus, vt & indefinitum ſecundum, in ſexta coniugatione rarum eſt.

Pa.155. ver.31. Pallium) Sic τὸ ἔπος, τοῦπος, potius quàm τοῦπος ſine tenui ſpiritu. De hac contractione iam dictum eſt ſup.12.23.& 49.35.

Pa.159. ver.3. Pro εἶσι, legendum ἴσι.

Pa.160. ver.4. Et ἔμι) Et εἰσίω εἰσίης εἰσίη ſubierit, in mentem venerit, ab εἴσειμι. τὸ εἰσέρχομαι ingredior, ſubeo. 342.29.

verſ.8. Perſequere) Adde, cum περὶ, περίῃ circumito, cum μετὰ, μέτῃ aggredere.

Pa.161. ver.17. ἔᾶσαι) Cum μετὰ, fit μεθέᾶσαι abiicere, cum contemptu dimittere vel deponere & miſſa facere, remittere, & aliquando detrectare.

verſ.18. ἕμενος) Cum ἀπὸ fit ἀφέμενος relinquens. 358.39.

Pa.171. ver.13. ἤλωκα & ἐάλωκα) ſolutione τοῦ η in εα.

Pa.173. ve.42. εἰλεγμένοι delecti) A tertia εἴλεχα, & cõpoſitione συνείλεχα fit aoriſtus primus paſsiuus συνειλέχθω: Etſi in aoriſto ſit tantùm ἐλέχθω non λελέχθω, retinens idem augmentũ cum ſuo præterito à quo formatur, non quod aoriſtus propriè habere debuit: ſed habetur ratio præteriti τοῦ εἴλεχα non λελεχα. Idẽ eſt autem initiũ præteriti & aoriſti in iis quæ incipiunt à vocali aut diphthõgo.

Pag.184. verſ.25. A γείνω) Seu γένω, cuius futurum ſecundum eſt γενῶ, vnde γέγονα: vt τείνω τενῶ τέτονα, μένω μενῶ μέμονα. vnde participiũ γεγονώς. Vide 166.20.& in ſequentib.

Pa.185. ve.50. καταγνοὺς, όντος) Vide in δίδωμι, ſup.100.9.

Pa.187. ve.16. Pro ἐδεδίδλω lege ἐδεδίγλω.

verſ.32. Aſta) πρίωμαι in aoriſto primo ſubiunctiui per ſyncopen, Atticè pro πριάσωμαι.

Pa.202. v.14. Pro notis arithmeticis, 62.16.& 19. lege 55.10.

Pa.203. ve.27. Pro λαμθάω lege λανθάνω.

Pa.225. ver.3. Seruant accentum in compoſitis) Eundem ſcilicet & in eadem ſede.

Pa.226. ver.6. Dictio enclitica ſeu inclinatiua eſt quæ inclinat ac deprimit ſuum tonum, vt præcedentis dictionis vltimam grauem in acutum erigat, vt δοῦλός ὅτιν. hîc enim verbum ὅτιν inclinat ac deprimit ſuum acutum in grauem, nempe ſyllabicum, vt grauem ſyllabicum præcedentis ſyllabæ λος erigat in acutum. Aliàs enim encliticæ, quum initia clauſularum occupant, ſuum tonum retinent, vt τινὲς εἴπον quidam dixerunt.

Non quilibet accuſatiuus ita vſurpatur, ſed accuſatiuo participii peculiaris hic eſt vſus: neque in neutro genere tantùm, ſed maſculino etiam & fœminino. Participium etiam futuri temporis, vſum hunc habet. Inuenitur & aoriſti participium accuſatiui caſus vſurpatum, adiecta particula ἄν. *Pa.228.ver.1.*

Pro ἕξω lege ἔξω extra: nam ἕξω futurum eſt verbi ἔχω. *Pa.229.ve.23.*

Paſſiua regunt accuſatiuum) Adde, ſecundum, rei ſcilicet, non perſonæ. *Pa.230.ve.24.*

ἀμελοῦντα, pro ᾧ ἀμελοῦντι. *Pa.231.ver.1.*

ἐν οἴκῳ) Vel τόπῳ. Hæc enim duo tantùm nomina, τόπῳ ſcilicet vel οἴκῳ & οἰκίαν cum genitiuis ᾅδου & διδασκάλου præpoſitionibus illis duabus deſunt: ſiue, præpoſitiones deficiuntur nominibus, quæ ipſis iungenda eſſent. *Pa.232.ve.20.*

Fidelibus diſcernebant) Adde, Vel potius, Symbolum, ex D. Auguſtino, collatio, collatum, vel quod confertur, ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν: quia collata in vnum, inquit, totius catholicæ legis fides ſymboli breuitate colligitur. Sed de ſymbolo & ſymbola vide doctiſsimam viri doctiſsimi Henr. Steph. diatribam in libello de abuſu linguæ græcæ cap. 1. *Pag. 236. num. 44.*

Ἀχρίζω) Lege ἀχρίω. *Pag.237. num.52.*

Ad iudicium Clenardi de verſione Eraſmi græca in latinam, adde Lud. Viuis iudicium lib. 4. de tradendis diſcipl. Nec Eraſmus, inquit, caret gratia, etiam ad verbum transferens. *Pa.283.ver.35.*

διηνθισμένος *florens*) floridis coloribus pictus, vermiculatus, eleganter intertextus. *Pa.389.ver.39.*

Adieram, as, at) Vel, adibam, obibam, peragrabam, adueniebam. vel aderam. Interdum etiam, in mentem mihi veniebat, vel venit. *Pa.403.ve.25.*

τεθῆναι *poni, poſitum eſſe*) Sic διατεθῆναι affectũ eſſe, à διατίθεμαι, aor. 1. διετέθην. *Pa.411.ve.46.*

FINIS.

Copie du Priuilege.

HENRY par la grace de Dieu Roy de France & de Polongne, au Preuoſt de Paris, Bailly de Rouan, Seneſchaulx de Lyon, Tholouſe ou Poictou, & à tous nos autres Iuſticiers ou officiers, ou leurs Lieutenans, Salut. Noſtre bien amé Henry le bé marchant Libraire de noſtre ville de Paris, nous a faict dire & remonſtrer qu'il a trouué moyen de recouurer vn petit liure intitulé *Perbreues in Clenardum annotationes per Tuſſ. Berchetum Lingonenſem.* Lequel liure deſireroit faire imprimer pour l'adiouſter à vn autre liure intitulé *Grammatica Græca Nicolai Clenardi cũ annotationibus, ſcholijs & praxi Petri Anteſignani,* lequel le ſuppliant a cy deuant faict imprimer ſuiuant noſtre priuilege à luy octroyé le premier iour de Iuillet dernier. Toutesfois ledit ſuppliant doute qu'incontinant qu'il aura expoſé ledit petit liure en vente, les autres Imprimeurs de noſtre Royaume le vouluſſent faire rimprimer: & par ce moyen luy oſter le moyen de ſe rembourſer des fraiz par luy faicts à l'impreſſion dudit liure, & outre receuoir quelque fruict de ſon labeur, s'il ne luy eſtoit par nous pourueu de remede conuenable, humblement requerant iceluy. NOVS à ces cauſes deſirans fauoriſer ceux qui trauaillent à l'augmentation des bonnes lettres, Auons permis & permettons audit expoſant d'imprimer ou faire imprimer les Annotations dudit Berchet ſur ladite grammaire de Clenard, & icelles adiouſter à celles qu'il a cy deuant faict imprimer ſuiuant noſtre priuilege: pour les mettre & expoſer en vente, à fin que l'expoſant ne ſoit fruſtré des fraiz qu'il fera à l'impreſſion deſdites annotations. Auons interdict & defendu, interdiſons & defendons à tous nos ſuiects tant Imprimeurs que autres, de imprimer ou faire imprimer leſdites annotatiõs dudit Berchet, icelles vendre ou expoſer en vente, iuſques au temps de ſix ans conſecutifs, à commencer du iour que leſdites annotations ſoyent commencees d'imprimer: ſur peine de confiſcation deſdicts liures, & d'amende arbitraire. SI VOVS mandons à chaſcun de vous ſur ce requis que du preſent priuilege permettez & ſouffrez ledit expoſant iouyr & vſer pleinement & paiſiblement ſans luy mettre ou donner ne ſouffrir eſtre mis ou donné aucun deſtourbier ou empeſchement au contraire. Auquel ſi mis ou donné luy eſtoit vous faites incontinant mettre à pleine & entiere deliurance & au premier eſtat & deu. Car tel eſt noſtre plaiſir. Nonobſtant quelques autres lettres à ce contraires. Donné à Paris le xviij. iour de Ianuier, l'an de grace mil cinq cens quatre vingts vn. Et de noſtre regne le ſeptieſme.

Signé, Par le conſeil, DANES. Et ſeellé ſur ſimple queue en cire iaune.

Anselmo Juan

maticales, no es del caso; pero por quanto no todos, los que entienden Latin, saben distinguir lo Latino de lo Gramatico, hè querido darles en ésta segunda parte estas luces de autoridad, para que vean mas claramente, que Erro solo pretende en sus Reparos alucinar, à quien carece de ellas. Confirmase esto con lo que dice el citado Brocense en el lib. 4. de Antiphrasi, pag. 268. quien con Quintiliano lib. 1. cap. 6. dice: Aliud est latinè loqui, aliud grammaticè. Quasi dicas: libris opus habeo: adhibeo tibi fidem, &c. grammáticè quidem dicas, latinè non dicas. Neque enim satis est latinas quærere dictiónes, delectus adhibendus est in verborum conjunctione. Conque a Latinidad añade à la Gramatica la eleccion, esta el gusto, que trahe consigo la ordenacion de as voces; y como en una esplicacion, hecha para chicos, no es razon buscar pulideces obscuras, sino llanas aplicaciones, es fuera de proposito éste urgo de Erro, y contra la razon, de lo que es ramatica, ligado à lo qual yo, y qualquiera, be proceder en la esplicacion de éste Arte: sine esto impida, que despues de instruidos los Chis en las reglas gramaticales, aspire el Maestro,

reparos; pues con su aguzado herir echò à todo el bien, que podia pretender en ellos; dia pretender alguno. Ciertamente, que al tumultuada impugnacion, que hace de mi M do, sin discrecion de lo que es Latin, y G tica; sin perdonar al romance; al yerro d prenta, y à otras fragilidades, casi indi bles en qualquiera impresion, hice juicio, Amigo Erro adolecia de tiricia espiritual. L cia corporal hace que parezcan todas las amarillas à los ojos atericiados, y assi creo le parecen à Erro las mias. Y puesto à consi qual puede ser el motivo, no hè podido sos otro, que la embidia, que le possee, de vern vorecido. Es la embidia feo borron del homb tisis moral, que en llegando à cierto grado, súme sin crecimientos; y à vista de estos ros, creo firmemente, que la de Erro no crecer mas; con que es de temer, que que ella consumido: pero me glorio mas, en q tengan embidia, que lastima. A mi Gran pone Erro los Reparos, que yo examinarè e respuesta, y à su tiricia moral fuera bueno le pusiera un confortante de humildad christ pues si posseyera ésta ciencia de los Santos,

4687